POLIROM

David Cronenberg

Mistuiţi

BIBLIOTECA POLIROM

„Un roman tulburător, înfricoşător, palpitant"
Stephen King

David Cronenberg

Mistuiţi

Traducere din limba engleză şi note
de Iulia Gorzo

POLIROM
2015

DAVID CRONENBERG (n. 1943, Toronto) este unul dintre cei mai cunoscuţi regizori contemporani, mai ales pentru inventarea unui gen aparte, horrorul visceral, ce explorează temerile şi obsesiile legate de transformarea propriului corp. În filmele sale, psihologicul se împleteşte strîns cu fiziologicul. La începutul carierei, regizorul a explorat aceste teme mai ales prin filme horror şi SF, deşi opera lui s-a dezvoltat dincolo de aceste subiecte. Printre cele mai cunoscute filme ale sale se numără *Videodrome*, *The Fly*, *Naked Lunch*, ecranizarea romanului omonim al lui William Burroughs, *Crash*, care a obţinut premiul special al juriului la Festivalul de la Cannes în 1996, *eXistenZ*, pentru care i-a fost decernat Ursul de Argint la Festivalul de la Berlin în 1999, *Spider*, *A History of Violence*, *Cosmopolis*, ecranizarea romanului omonim al lui Don DeLillo, *Maps to the Stars*.

Lui Carolyn

1

Naomi era pe monitor. Sau, mai exact, era în apartamentul vizibil în fereastra QuickTime de pe monitor, apartamentul mic, patinat, de universitari al lui Célestine şi Aristide Arosteguy. Ea stătea în faţa lor, iar ei şedeau unul lângă altul pe o canapea veche – vişinie oare? pluşată? – şi vorbea cu un intervievator ascuns în spatele camerei. Iar datorită căştilor albe de plastic din urechi, era prezentă şi acustic în casa soţilor Arosteguy. Simţea adâncimea camerei şi tridimensionalitatea capetelor celor doi, capete de oameni inteligenţi, cu feţe senzuale, semănând între ei ca fraţii. Simţea mirosul cărţilor înghesuite în biblioteca din spatele lor, percepea intensa ardoare

intelectuală pe care o emanau. Tot ce se vedea în cadru era focalizat – asta datorită camerei video, micilor senzori CCD sau CMOS; natura mediului, îşi zise Naomi –, aşa că efectul de adâncime asupra camerei, cărţilor şi feţelor era şi mai pronunţat.

Célestine vorbea cu o Gauloise aprinsă în mână. Unghiile îi erau date cu o ojă de un roşu stacojiu – sau să fi fost neagră? (monitorul avea tendinţa să coloreze totul în magenta) – şi purta părul prins într-un coc aranjat cu pricepere astfel încât să pară neglijent, cu câţiva cârlionţi răsucindu-i-se în jurul gâtului.

„Păi, da, când orice dorinţă dispare înseamnă că eşti mort. Până şi să-ţi doreşti un produs, un obiect de consum, e mai bine decât să nu-ţi doreşti nimic. Dacă râvneşti la o cameră video, de exemplu, chiar şi ieftină şi proastă, asta e de-ajuns ca să ţină moartea la distanţă." Un zâmbet maliţios, buzele ei trăgând din ţigară. „Asta dacă, bineînţeles, dorinţa e reală." Un pufăit ca de pisică şi un chicotit.

Célestine, o femeie de şaizeci şi doi de ani, dar tipul intelectualei europene, nu tipul americancei din Midwest care merge la mall. Naomi era impresionată de puterea de seducţie a lui Célestine, de aplecarea ei pentru stil şi spectacol, de cât de bine se potriveau bijuteriile ei cinetice cu felul provocator în care se tolănise pe canapea. Era prima oară când o auzea vorbind pe Célestine – abia de curând începuseră să circule pe internet câteva interviuri, iar asta doar din cauza crimei. Célestine avea o voce răguşită şi senzuală, o engleză sigură, jucăuşă şi de o precizie letală. Femeia moartă o intimida pe Naomi.

Célestine se întoarse moale către Aristide. Fumul îi ieşi pe nas şi pe gură şi pluti spre el ca o baghetă evanescentă. El trase aer în piept să vorbească, inhalând fumul, continuând ideea ei.

„Chiar dacă nu obţii niciodată lucrul respectiv sau, dacă-l obţii, nu-l foloseşti niciodată. Totul e să ţi-l doreşti. Vezi asta la copiii foarte mici. Au dorinţe formidabile." În timp ce vorbea, începu să-şi mângâie cravata pe care o purta pe dedesubtul unui pulover elegant de caşmir cu *en cœur*. Parcă ar fi mângâiat unul dintre acei copilaşi formidabili, iar gestul părea să explice zâmbetul extatic care-i lumina faţa.

Célestine îl fixă câteva clipe cu privirea, aşteptând să termine cu mângâiatul, apoi se întoarse iar către intervievatorul nevăzut.

„De-aia spunem că singura literatură autentică a epocii moderne e manualul de utilizare."

Célestine se apucă să bâjbâie după ceva din afara cadrului, întinzându-se în faţă, spre cameră, şi dezvăluind un decolteu cu pistrui delicioşi, apoi reveni cu o broşură albă şi groasă în mâna cu ţigara. O răsfoi, apropiindu-şi faţa ca miopii de textul tipărit – sau poate că mirosea hârtia, cerneala? –, până găsi pagina care o interesa şi începu să citească:

„Autoflash fără reducere efect ochi roşii. Alegeţi această setare când faceţi fotografii în care nu apar persoane sau dacă vreţi să fotografiaţi rapid, fără funcţia de eliminare a efectului de ochi roşii." Râse cu râsul ei sonor, răguşit şi repetă, de data asta cu multă emfază: „Alegeţi această setare când faceţi fotografii *în care nu apar persoane*". Clătină din cap, cu ochii închişi ca să simtă tăria cuvintelor. „Ştiţi vreun autor din secolul trecut care să fi scris ceva mai provocator şi mai pătrunzător?"

Fereastra cu soţii Arosteguy se reduse din nou la minimum, în colţul din stânga jos al unei ferestre cu o transmisie de ştiri. Soţii Arosteguy, minusculi acum, rămăseseră la fel de relaxaţi şi de vorbăreţi, pasându-şi replica în conversaţie ca nişte jucători de handbal experimentaţi, dar Naomi nu-i mai auzea. O auzea în schimb pe prezentatoarea de ştiri din fereastra principală, cu tonul ei exagerat de serios. „Chiar în acest apartament aparţinându-le lui Célestine şi Aristide Arosteguy, situat în apropiere de celebra Universitate Sorbona din Paris, au fost găsite rămăşiţele unei femei ucise cu bestialitate, identificată ulterior ca fiind Célestine Arosteguy." În fereastra mică apăru în prim-plan Aristide, continuând afabil şueta. „Soţul femeii, renumitul filosof şi scriitor francez Aristide Arosteguy, nu a putut fi găsit pentru anchetă." Printr-o tăietură bruscă de montaj, Aristide dispăru pentru a lăsa locul câtorva cadre filmate de mână, la lumină slabă, cu minuscula bucătărie din apartament, surprinse probabil noaptea. Imaginile se lăţiră rapid pe tot ecranul, iar fereastra prezentatoarei de ştiri se retrase în colţul din dreapta sus.

Criminalişti cu mănuşi chirurgicale negre scoteau nişte pungi de plastic congelate dintr-un frigider, fotografiau oale şi tigăi soioase de pe aragaz, căutau printre vase şi tacâmuri. Prezentatoarea miniaturală continuă: „Surse care ţin să-şi păstreze anonimatul ne-au

dezvăluit că e posibil ca bucăţi din trupul lui Célestine Arosteguy să fi fost gătite pe propriul ei aragaz şi mâncate".

Salt la un cadru larg cu o clădire municipală impunătoare, cu legenda „Préfecture de Police, Paris". „Şeful poliţiei, Auguste Vernier, a făcut o declaraţie privind posibila fugă din ţară a lui Arosteguy." Salt la un interviu cu şeful poliţiei, ochelarist şi neaşteptat de gracil, filmat într-un soi de hol spaţios, înţesat de ziarişti. Vocea franţuzească intensă, cu adâncimi emoţionale, fu imediat dublată de o voce americană mai gravă, mai neutră: „Domnul Arosteguy e o comoară naţională. Cum a fost şi doamna Célestine Moreau. Ei doi erau împlinirea idealului francez, cuplul de filosofi. Moartea ei e un dezastru naţional". Camera se mută pe grupul gălăgios de ziarişti care strigau întrebări, într-o mare de aparate foto şi reportofoane, apoi se întoarse la şeful poliţiei. „Aristide Arosteguy a plecat în Asia pentru un turneu de conferinţe cu trei zile înainte ca rămăşiţele soţiei sale să fie găsite. Deocamdată nu avem motive clare să-l suspectăm de crimă, dar sigur că semne de întrebare există. Într-adevăr, nu ştim exact unde se află în acest moment. Îl căutăm."

Piuitul benzii pentru bagaje o smulse pe Naomi din sediul poliţiei, aducând-o înapoi în zona de recuperare a bagajelor de pe Aeroportul Charles de Gaulle. Când banda rulantă se puse în mişcare, pasagerii care aşteptau se îmbulziră în jurul ei. Cineva dădu peste laptopul lui Naomi, care-i căzu peste picioare, trăgându-i căştile din urechi. Aşa-i trebuia dacă se aşezase pe marginea benzii. Reuşi să-şi salveze în ultima clipă nepreţuitul MacBook Air răsucindu-se pe ambele călcâie şi prinzând laptopul pe vârfurile bascheţilor. Reportajul despre Arosteguy continua netulburat în fereastra sa, dar Naomi închise Air-ul, trimiţându-i deocamdată la culcare pe soţii Arosteguy.

iPhone-ul lui Nathan începu să sune şi el ştiu că era Naomi după tonul de apel, orăcăitul unei broaşte arboricole africane care i se păruse ei oarecum erotic şi i-l trimisese prin e-mail. El stătea pe vine pe unul dintre coridoarele dosnice umede, grunjoase, cu ciment pe jos din Clinica Molnár, scotocind în geanta aparatului foto din faţa lui după ceva ce bănuia că se afla la Naomi, aşa că i se părea firesc că-l sună fix acum, cu radarul ei extrasenzorial funcţionând la parametrii

obişnuiţi de bizarerie. Butonă telefonul cu o mână, în timp ce continua să scotocească cu cealaltă.

— Hei, Naomi. Unde eşti?

— În sfârşit am ajuns la Paris. Am luat un taxi şi mă îndrept spre Crillon. Tu unde eşti?

— Pe un hol jegos, la Clinica Molnár din Budapesta, şi scotocesc prin geantă după obiectivul ăla macro de 105 mm pe care l-am cumpărat de pe aeroportul din Frankfurt.

O scurtă ezitare, pe care Nathan n-o puse pe seama sentimentelor de vinovăţie ale lui Naomi pentru că i-ar fi luat obiectivul macro, ci a faptului că-i scria cuiva mesaje pe BlackBerry în timp ce vorbea cu el.

— Ăă… n-o să-l găseşti la tine în geantă, pentru că îl folosesc la aparatul meu. L-am împrumutat de la tine la Milano, mai ştii? Erai convins că n-o să ai nevoie de el.

Nathan respiră adânc şi blestemă în gând momentul în care o convinsese pe Naomi să treacă de la Canon la Nikon, ca să-şi folosească aparatura la comun. Pasiunea faţă de o marcă era un liant emoţional puternic pentru cuplurile de obsedaţi de tehnologie. Mare greşeală. Renunţă să mai scotocească în geantă.

— Mda. Am bănuit eu. Speram ca toată chestia cu împrumutul să fie o halucinaţie de-a mea. Visez de multe ori că-ţi dau lucrurile mele.

Naomi pufni.

— Chiar te-mpiedici de chestia asta? Ai descoperit brusc că ai nevoie de macro?

— O să pozez o operaţie. N-aş fi crezut niciodată că o să mă primească, dar ei sunt în extaz la ideea că o să imortalizez totul. Voiam obiectivul macro pentru materialul de rezervă. Sunt sigur că o să fie o grămadă de grozăvii medicale ungureşti care ar merita nişte super-prim-planuri. Poate nu pentru materialul în sine, dar ca referinţă. Pentru arhivele noastre.

Pauza de *multitasking*, o întrerupere imprevizibilă a ritmului conversaţional care-l scotea din minţi pe Nathan. Dar era vorba de Naomi, aşa că înghiţea găluşca.

— Îmi pare rău. De unde să fi ştiut?

— Lasă. Sunt sigur că tu ai mai multă nevoie ca mine.

— Eu am mereu mai multă nevoie. Sunt un om cu nevoi mari. Aveam nevoie de macro ca să fac portrete. Am aranjat câteva întâlniri clandestine cu nişte franţuji de pe la poliţie. Chiar vreau să le prind fiecare por de pe faţă.

Nathan se lăsă pe spate, sprijinindu-se de peretele umed al coridorului. Deci trebuia să se descurce cu obiectivul de 24-70 mm al aparatului său principal, un D3. Cât de bine focaliza oare? Probabil suficient de bine. Şi putea decupa imaginile trase cu D3 dacă îi trebuiau neapărat detalii. Viaţa alături de Naomi te învăţa să fii inventiv.

— Vai, iubire, mă mir c-ai vrut tu să te murdăreşti pe mânuţe cu oameni adevăraţi. Sursele de pe internet ce-aveau? Dar confortul jurnalismului virtual, pe care poţi să-l faci în pijămăluţă? N-ar mai trebui să fii acum la Paris. Ai putea fi oriunde.

— Dac-aş putea fi oriunde, aş vrea să fiu la Paris.

— Hei, ai zis cumva Crillon? Stai acolo sau te întâlneşti cu cineva?

— Şi una, şi alta.

— Nu e scump ca naiba?

— Am eu o sursă secretă. N-o să mă coste *un seul sou*[1].

Nathan se grăbi să-şi activeze inhibitorii interni de gelozie după un bun şi vechi obicei. Nu pentru că sursele secrete ale lui Naomi ar fi fost întotdeauna bărbaţi, doar că întotdeauna erau vagi într-un mod ameninţător, periculos. Dacă ai fi vrut să-i monitorizezi reţeaua socială tot mai stufoasă, ţi-ar fi trebuit un program de cartografiere deosebit de sofisticat, cu fractali, prin care s-o ţii sub supraveghere minut de minut.

— Ei, bănuiesc că ăsta-i un lucru bun, spuse el cu o lipsă de entuziasm menită s-o avertizeze.

— Da, grozav, răspunse Naomi, fără să observe.

O uşă metalică cu perforaţii de la capătul coridorului se deschise, iar silueta în contre-jour a unui bărbat îmbrăcat ca pentru operaţie îi făcu lui Nathan semn să vină.

— Haideţi să vă echipaţi, domnule. Vă aşteaptă doctorul Molnár.

Nathan încuviinţă din cap şi ridică mâna ca să-i dea de înţeles că pricepuse mesajul. Bărbatul flutură şi el din mână, grăbindu-l, apoi dispăru, închizând uşa după el.

— OK, bun, chemarea cancerului. Trebuie să plec. Fă-mi un rezumat în cel mult două secunde.

Încă o pauză enervantă de *multitasking* – sau poate că pur şi simplu îşi punea ordine în gânduri –, după care Naomi răspunse:

— Am o chestie franţuzească suculentă, o poveste cu sex-crimă-sinucidere-canibalism între filosofi. Tu?

— Tot cu tratamentul ăla unguresc controversat împotriva cancerului de sân, cu implanturi de seminţe radioactive. Te ador.

— *Je t'adore aussi.* Sună-mă. Pa!

— Pa!

Nathan închise telefonul apăsând pe ecran şi i se făcu ruşine. Îngropaţi-mă pe coridorul ăsta rece şi umed, să nu mai fiu găsit niciodată. Începuse. Întotdeauna exista acel moment de rezistenţă interioară feroce, frica de a duce lucrul până la capăt, revolta la ideea că trebuia să acţioneze, că se expunea riscului şi eşecului. Dar cancerul îl chema şi chemarea lui era irezistibilă.

În camera ei mică, dar luxoasă, de la mansarda Hotelului Crillon, Naomi stătea întinsă pe un şezlong ornamentat, lângă două uşi înguste de sticlă ce dădeau în balconul de mărimea unui preş de şters picioarele. Fotografiase deja din balcon curtea, cu păienjenişul ei de fire anti-porumbei de deasupra, acordând o atenţie deosebită, *comme d'habitude*[2], urmelor de uzură. Oricât de luxos ar fi fost un hotel parizian, puteai fi sigur că timpul îşi pusese amprenta asupra lui, lăsând în urmă texturi minunate. După ce-şi făcu, ca de obicei, un cuib din BlackBerry, aparate foto, iPad, carduri de memorie compacte şi SD, obiective, pachete de şerveţele, pungi, pixuri şi markere, ustensile de machiaj (minimum necesar), căni şi pahare cu urme de cafea şi alte lichide, încărcătoare de toate formele şi mărimile, două laptopuri, un reportofon digital Nagra Kudelski grosolan, din aluminiu periat, carnete, calendare şi reviste, toate aşezate lângă geanta de voiaj şi rucsac, Naomi trecu în revistă fotografiile cele mai recente cu Adobe Lightroom în timp ce se uita la o nouă filmare despre soţii Arosteguy care abia fusese postată pe YouTube. Şi într-o altă fereastră de pe monitor, lângă o poză cu tocul ros de putregai al ferestrei hotelului, cu tenda ei decolorată, cu dungi albe şi verzi, plus dârele de rugină de la scheletul metalic delicat, apăruse o altă

imagine interesantă: o panoramă de 3600 cu apartamentul soţilor Arosteguy, pe care Naomi o ajustă alene din *trackpad*-ul laptopului, focalizând şi dând mai sus sau mai jos, plimbându-se, practic, prin casa înghesuită, haotică a universitarilor.

Se vedea aceeaşi canapea din primul filmuleţ, plină acum de coloane de raze ce se revărsau pe un trio de ferestruici prin care lui Naomi i se păru că zăreşte peste drum un colţişor din Sorbona. În spatele canapelei era biblioteca gemând de cărţi, dar dacă te întorceai la 900 dădeai tot de rafturi cu cărţi şi de mormane de hârtii, scrisori, reviste, documente împrăştiate pe toate piesele de mobilier, până şi în chiuveta din bucătărie, până şi pe podea. Absenţa aparaturii cool o făcu să zâmbească pe Naomi: un casetofon, nici mai mult, nici mai puţin, un mic televizor 4:3 (să fi fost oare alb-negru?) şi un telefon cu fir. Toate astea îi plăcură pentru că păreau potrivite cu ideea de cuplu de filosofi francezi în vogă, mai apropiaţi de Sartre şi Beauvoir decât de Bernard-Henry Lévy şi Arielle Dombasle. Soţii Arosteguy păreau scoşi din anii ’50 cel târziu. (O şi vedea pe Simone Signoret, cu senzualitatea ei densă, jucând-o pe Célestine într-un film, însă doar dacă reuşea să proiecteze intelectul unei Beauvoir; nu-şi dădea seama cine l-ar fi putut juca pe Aristide.) Să scormonească în vieţile lor însemna să scormonească în trecut, adică exact unde voia Naomi să ajungă. De data asta nu căuta o oglindă.

Un paragraf de sub fereastra cu panorama îi confirmă că era într-adevăr apartamentul înainte de crimă, filmat de un student al lui Aristide care ştia să se mişte pe web – evident, cu Panorama Tools şi obiectiv *fisheye*, observă Naomi – pentru o teză de masterat care făcea legătura între filosofia soţilor Arosteguy despre evoluţia consumerismului şi stilul lor de viaţă (relativ) ascetic. Autorul paragrafului respectiv observa sec că nefericitului candidat, Hervé Blomqvist, nu i se acordase până la urmă diploma. Naomi dăduse pe internet de un forum administrat de studenţii lui Célestine, forum ce avea tonul unui film din Noul Val francez al anilor ’60. Blomqvist era un membru activ, jucând rolul clasicului rebel francez, cam în stilul actorului Jean-Pierre Léaud. Lăsa să se înţeleagă că, în studenţie, fusese amantul preferat atât al lui Aristide, cât şi al lui Célestine şi că ulterior fusese pedepsit pentru că îndrăznise să se folosească de

poziţia lui în viaţa particulară a soţilor Arosteguy ca să dea credibilitate unei teze pe care singur o descria ca fiind „jalnic de subţire şi parazită“. Naomi îşi trimise prin e-mail o notă ca să nu uite să ia legătura cu Blomqvist, singura mnemotehnică aparent eficientă pentru ea. Toate celelalte se pierdeau în hăţişul Marelui Cuib, cum numea Nathan norul de haos care o învăluia.

În cea de-a treia fereastră de pe monitorul lui Naomi era un interviu luat în bucătăria de la subsol, de formă ciudată, cuplului care se ocupa de întreţinerea zilnică a întregii clădiri în care locuiau soţii Arosteguy. Camera era dominată de un cilindru uriaş de beton, ceea ce sugera că jumătate din coloana unei scări exterioare în spirală pătrundea în spaţiul lor. Pe fundalul coloanei tencuite într-o nuanţă de verde-pal stăteau o franţuzoaică mică de statură şi solidă şi soţul ei mustăcios, timid şi firav, răspunzând unui intervievator aflat în spatele camerei. Vocea femeii, surprinzător de tânără, slăbi curând în intensitate pentru a permite glasului traducătoarei s-o acopere. Vocea traducătoarei, mai matură, mai de matroană, părea mai potrivită cu faţa femeii.

„Niciodată“, spunea traducătoarea. „Nimeni n-ar fi putut să-i despartă pe ei doi. Bineînţeles, amândoi au avut o mulţime de aventuri. Băieţii şi fetele veneau aici, la ei în apartament, chiar deasupra noastră. Uneori îi auzeam aici, în spate, râzând când coborau scara, iar eu şi Mauricio eram în bucătărie, la micul dejun. Mauricio e soţul meu.“ Un zâmbet sfios. „E mexican.“

Cu o stânjeneală înduioşătoare, Mauricio flutură din mână direct spre cameră.

„*Hello*, *hello*“, spuse el în engleză.

Femeia – abia acum identificată, amatoristic, printr-o legendă scrisă cu font gros, ca fiind „*madame* Tretikov, femeie de serviciu“ – continuă.

„Dormeau aici. Trăiau aici. Uneori, da, aveau amanţi studenţi. Dar nu mereu.“ Femeia ridică din umeri. „Pentru studenţi era o chestie de politică şi filosofie, ca de obicei. Ei doi. Aveau înţelegerea lor. Soţii Arosteguy ne-au explicat mie şi lui Mauricio cum stăteau lucrurile şi mi s-a părut foarte frumos, foarte drăguţ.“

Naomi mări fereastra video. Acum, că umplea ecranul, avea senzaţia că era şi ea acolo, în bucătărie, lângă camera de filmat,

uitându-se la cei doi, la aragazul cu smalţul sărit, la dulapurile din plăci aglomerate umflate de umezeală, la prosoapele de bucătărie umede revărsându-se din sertare deschise. Simţea mirosul de grăsime şi aerul stătut de sub scară.

Ca şi cum ar fi reacţionat la mărirea bruscă a imaginii, cameramanul restrânse încet cadrul la faţa lui *madame*, pentru că văzuse prompt că i se umeziseră ochii, aşa cum vede rechinul sângele. *Madame* apăru în prim-plan muşcându-şi buza care tremura, cu lacrimile şiroind. Din fericire, traducătoarea nu încercă să-i imite tremurul din voce.

„Erau aşa nişte oameni deosebiţi, fascinanţi“, spuse *madame*. „Între ei nu putea să-ncapă nici gelozie, nici furie. Erau ca o singură fiinţă. Ea era bolnavă, nu ştiaţi? Era pe moarte. I se citea în ochi. Probabil tumoare pe creier. Tot timpul gândea din greu. Scria întruna, întruna scria. Cred că a fost crimă din compasiune. Ea l-a rugat s-o omoare şi el a omorât-o. După care da, sigur, a mâncat-o.“ Cu aceste cuvinte, *madame* trase în piept o gură de aer zdravănă, şovăitoare, se şterse la ochi cu cârpa de vase zdrenţuită pe care o ţinea în mână de la începutul interviului şi zâmbi. Efectul o descumpăni pe Naomi, care începu imediat să-l analizeze în fereastra de e-mail pe care o lăsase deschisă în colţul monitorului. „Pur şi simplu n-ar fi putut s-o lase acolo, sus“, continuă *madame*. Avea un zâmbet extatic – era vestitoarea unei revelaţii. „Voia să ia cu el o parte cât mai mare din ea. Aşa că a mâncat-o şi a fugit, cu ea înăuntru.“

Ochelarii medicali îl încurcau. Nathan abia vedea prin vizorul vechiturii de Nikon D3, pentru că lentilele de plastic proiectau prea departe de ochiul lui, iar ochelarii se răsuceau şi-i alunecau de pe nas când apropia prea mult aparatul, în timp ce elasticul cu care erau legaţi îl trăgea de păr şi-i boţea boneta chirurgicală bleu-deschis.

— Totul s-a schimbat după SIDA, îi explicase doctorul Molnár ceva mai devreme. Din acel moment, sângele a devenit mai periculos decât căcatul. Ne-am dat seama că nu e cazul să ajungă în ochi, în canalele lacrimale. Aşa că ne punem ochelari de schi în sala de operaţie şi o luăm la vale – la asta se apucase să-şi unduiască braţele şi şoldurile de parc-ar fi fost puţin scrântit – pe pârtia care e corpul pacientului nostru.

Doctorul Molnár se apleca acum spre reportofonul Nagra SD care atârna la gâtul lui Nathan în husa lui de piele legată cu nişte curele negre în stil sadomasochist, respirând în microfonul lui cardioid stereo, care arăta ca un crustaceu.

— Nu te sfii, Nathan. Toată lumea ştie cât sunt de vanitos. Apropie-te. Umple cadrul. Asta-i regula numărul unul pentru un fotograf, nu? Să umple cadrul?

— Aşa se zice, răspunse Nathan.

— Sigur, tu mi-ai scris că eşti un jurnalist specializat pe domeniul medical pe care „valul tehnologizării media“ l-a silit să se facă şi fotograf, şi cameraman, şi sunetist, aşa că poate eşti un pic depăşit de situaţie. O să te îndrum eu.

Şi Naomi cumpărase, din proprie iniţiativă, un reportofon asemănător din Aeroportul Schiphol din Amsterdam, al ei fiind modelul ML care între timp nu se mai fabrica (atunci când avea să afle, avea s-o usture rău). Magazinele de electronice din aeroporturi deveniseră pentru ei un fel de cârciuma de la colţul străzii, chiar dacă de cele mai multe ori nu le frecventau împreună. Ba chiar ajunseseră să simtă urmele prezenţei celuilalt printre cutiile cu adaptoare pentru prize şi micro-carduri de memorie. Făceau schimb de informaţii despre stocul mereu înnoit de obiective şi aparate foto compacte de la Ferihegy, Schiphol, DaVinci. Şi-şi lăsau liste de cumpărături prin e-mailuri şi SMS-uri, precizând ultimele oferte şi reduceri.

— Eu mi-aş cam scoate ochelarii, domnule doctor Molnár. N-au fost făcuţi pentru fotoreporteri.

— Te rog să-mi spui Zoltán, Nathan. Şi sigur că da, poţi să-i scoţi. Oricum, ai ditamai cărămida de aparat foto în faţa ochilor, să te apere.

Doctorul Molnár râse – un râs cam nesănătos, îngroşat de flegmă, se gândi Nathan – şi făcu câteva piruete spre celălalt capăt al mesei de operaţie, pe lângă şirul de ferestre deschise, protejate de plase, care lăsau să pătrundă zumzetul surd, ca de insecte, al străzii de dedesubt şi câteva pete de lumină matinală ce colorau pereţii soioşi, şubrezi, acoperiţi cu faianţă.

Nathan trase câteva cadre cu doctorul Molnár dansând, iar limbajul corporal al distinsului doctor exprima plăcerea de a fi fotografiat.

— Nu prea vezi ferestre deschise într-o sală de operaţie, simţi Nathan nevoia să comenteze.

— Ei, mă rog, vezi tu, infrastructura noastră de-aici, de la spital, e în piuneze, aşa că aerul condiţionat nu merge. Din fericire, avem soluţia ferestrelor. Clădirea asta e foarte veche.

Doctorul îşi ocupă poziţia pe o latură a mesei de operaţie, flancat de doi asistenţi bărbaţi, şi-şi flutură braţele pe deasupra mesei de parcă ar fi invocat spirite.

— În schimb, echipamentul în sine e splendid, după cum vezi. Calitate a-ntâi, de ultimă generaţie.

Îndatoritor, Nathan se apucă să fotografieze echipamentul, avansând treptat până la faţa pacientei, ascunsă de un cadru îmbrăcat în faşă de tifon tot bleu-deschis, care-i separa capul de restul corpului. Capul autonom părea mai degrabă cufundat în somn decât sub efectul anesteziei şi era foarte frumos. Păr negru scurt, pomeţi slavi, o gură mare, o bărbie puţin ascuţită, cu gropiţă delicată. Pentru moment, Nathan rezistă impulsului de a o fotografia.

— Observ că nu simţi nevoia să schimbi obiectivele. Ultimul fotoreporter care ne-a vizitat avea o centură plină cu obiective. A făcut un întreg show tot sucind şi răsucind la obiective pe aparat.

— Ai un spirit de observaţie foarte dezvoltat, spuse Nathan. (Evident, pentru doctorul Molnár, orice compliment era bine-venit. Nathan găsea o satisfacţie perversă în a căuta moduri ocolite de a-l complimenta.) Uneori am la mine un al doilea aparat, cu obiectiv pentru macrofotografie, continuă el. Dar zoom-urile astea moderne au depăşit, de fapt, în calitate multe dintre vechile teleobiective. Studiezi fotografia?

Doctorul Molnár zâmbi în spatele măştii.

— Sunt coproprietar al unui mic restaurant dintr-un hotel central din Pesta. Trebuie neapărat să vii acolo. O să fii oaspete de onoare. Pereţii sunt acoperiţi cu foto-nudurile mele. Dar pe mine n-ai să mă vezi cu aşa ceva, adăugă el arătând spre Nikon cu un forceps de formă ciudată. Eu sunt un împătimit al aparatului analog. Mie să-mi dai format mediu, nu altceva. E lent, e mare şi greoi, dar prinde nişte detalii fantastice. Poţi să le lingi. Poţi să le guşti.

Masca doctorului se umfla din cauza mişcărilor pe care le făcea cu limba ca să-şi ilustreze viziunea asupra fotografiei. Încă de la

primele discuţii cu Nathan, mărturisise că în primul rând senzualitatea chirurgiei îl atrăsese către medicină. Senzualitatea era principiul călăuzitor în toate aspectele vieţii lui. Făcea totul pentru ca Nathan să nu uite asta.

După care, trecând foarte lin de la una la alta – într-un mod care lui Nathan i se părea a fi tipic unguresc –, doctorul Molnár spuse:

— Ai făcut cunoştinţă cu pacienta noastră? E din Slovenia. *Une belle slave.*

Doctorul aruncă o privire peste bariera din tifon şi i se adresă capului fără trup pe un ton conversaţional de o veselie dezarmantă.

— Dunja? Ai făcut cunoştinţă cu Nathan? Ai semnat un acord pentru el, aşa că e acum cu noi în sala de operaţie. De ce nu-i spui bună ziua?

La început, Nathan crezu că bunul doctor îl lua peste picior. Molnár subliniase rolul ludicului în ramura aparte a chirurgiei pe care o practica, iar dialogul cu o pacientă inconştientă era cu siguranţă stilul lui. Dar spre uluirea lui Nathan, ochii Dunjei se întredeschiseră cu un tremur, iar ea începu să-şi mişte limba şi buzele ca şi cum i-ar fi fost sete, apoi respiră scurt şi precipitat, aproape ca şi cum ar fi căscat.

— A, uite-o, spuse Molnár. Comoara mea. Bună, dragă.

Nathan făcu un pas în spate cu papucii lui alunecoşi de hârtie, ca să nu stânjenească fluxul intim, ciudat dintre medic şi pacientă. Oare să fi avut o aventură cu medicul ei? Să fi fost doar umor unguresc de spital şi nimic mai mult? Molnár îşi duse degetele învelite în latex la gura acoperită cu mască, apoi lipi sărutul astfel filtrat de buzele Dunjei. Ea chicoti, apoi alunecă în visare, apoi îşi reveni iar.

— Vorbeşte cu Nathan, spuse Molnár, retrăgându-se cu o plecăciune – avea treabă.

Dunja se chinui să-şi fixeze atenţia asupra lui Nathan, un proces atât de electromecanic, încât părea fotografic. Apoi răspunse:

— O, da, pozează-mă aşa. E crud, dar asta vreau. Zoltán e un drac. Un drac de doctor. A venit să stea de vorbă cu mine şi am petrecut ceva timp împreună în oraşul meu natal, care e – încă un chicotit sedat – undeva în Slovenia. Nu mai ţin minte.

— Ljubljana, strigă Molnár din dreptul piciorului mesei, unde sorta instrumentele împreună cu colegii lui.

— Mulţumesc, drac de doctor. E vina ta că nu ţin minte nimic, să ştii. Îţi place să mă droghezi.

Nathan se apucă să fotografieze chipul Dunjei. Ea se întoarse spre aparat ca o floarea-soarelui. El regreta acum hotărârea de a nu merge pe teren cu o cameră video, o decizie exagerată, explicabilă prin temerile lui faţă de stocarea conţinutului, accesorii şi alte dedesubturi de obsedat de tehnologie. Sigur, dacă şi-ar fi permis noul D4, care funcţiona decent şi pe post de cameră video… Dar nu putea ţine pasul cu fluxul inexorabil de lavă fierbinte al tehnologiei, oricât şi-ar fi dorit. Naomi nu era niciodată la fel de pedantă. Pur şi simplu nu era *prudentă.* Îşi cumpărase deja din Heathrow o cameră video *high-definition* chinezească, o marcă oarecare, şi-şi descărcase un program de editare asiatic obscur ca să lucreze cu fişierele dificile. Chiar dacă ar fi fost silită să înregistreze cu BlackBerry-ul, ea tot ar fi surprins dialogul bizar care tocmai avusese loc, în ciuda granulaţiei mari a imaginii. Ei, degeaba acum. Reportofonul lui mergea şi, la nevoie, putea anexa fiecărei fotografii câte un fişier audio cu microfonul camerei.

— Nathan? Eşti tare frumos, spuse Dunja înainte de a-şi pierde iar cunoştinţa.

El pregăti un cadru jos, la 24 mm, cu faţa Dunjei pe fundal şi cu anestezistul – vânjos, păros, tăcut – în spatele ei.

— Lasă faţa, Nathan. Pe tine te interesează sânii. Vino încoace, lângă mine.

Nathan făcu poza, apoi se ridică şi se duse lângă doctor. Molnár dădu la o parte tifonul – portocaliu, din motive necunoscute – care acoperea pieptul Dunjei. Avea sânii foarte plini, foarte albaştri şi ireali în lumina rece emanată de şirul de lămpi ce tronau deasupra mesei. Captarea unui astfel de efect de lumină era exact motivul pentru care Nathan folosea rar bliţul, ce ar fi acoperit lumina ambientală. Ambii sâni erau străbătuţi de o duzină de tuburi din plastic transparent, ca nişte cabluri, ceea ce le dădea aspectul unor umbrele întoarse pe dos de un vânt puternic.

— Mai bine pozează-i pe ăştia. Dacă ies bune pozele, le printez şi le expun la mine în restaurant.

— Ai poze medicale expuse în restaurant?

— Nu, nu. Ale tale ar fi primele. Crezi că le-ar tăia unora apetitul?

— Mie mi l-ar tăia, garantat.

Doctorul Molnár izbucni în râs. Masca chirurgicală îi pulsa sub efectul pneumatic al hilarităţii. Se îndoise de mijloc de atâta râs. Nathan se aştepta să-i plesnească masca pe la cusături. Îi cântări din priviri pe ceilalţi din sală. Cineva îi făcu cu ochiul şi ridică din umeri. Ăsta era dom' doctor Molnár, ce să-i faci. Nici o problemă. Molnár se îndreptă de spate şi reuşi să redevină serios, nu fără efort.

— Te şochez? Noi aici ne jucăm tot timpul. E un tonus bun pentru o sală de operaţie. Până la urmă, e o sală, ca sala de spectacol.

— Da, zise Nathan, după cum mi-ai spus. (Îşi duse aparatul la ochi, regretând absenţa obiectivului macro. Avea să focalizeze cât îl lăsa aparatul, apoi să decupeze cadrul. De aproape, sânii chiar semănau cu nişte animale, cel mai probabil marine, legate, poate, la nişte tuburi de autoalimentare. Nathan se întrebă dacă prin încăpere nu pluteau vapori de anestezic, afectându-i percepţia. Alungă repede gândul.) Vrei să mă şochezi, doctore Molnár? continuă el pe când se apropia uşor de sânii ciuruiţi, mişcând cu delicateţe degetul pe diafragmă. (Ca de obicei, stătea cu nasul lipit de ecranul LCD al aparatului – îşi folosea ochiul stâng, cu care vedea mai bine – şi vorbea cu colţul drept al gurii, ca un fumător care nu vrea să-ţi sufle fumul în faţă.) Eu aşa am senzaţia.

— Fac pe interesantul, spuse Molnár luând în mână o tăviţă din inox şi scotocind în ea cu indexul, ca un prospector în căutare de aur. Pentru marele tău articol din *New Yorker.* Întotdeauna mi-am dorit să ajung subiect de articol la secţiunea lor cu „Analele medicinei“. Face bine la afaceri, face bine la ego.

Nathan râse, continuând să fotografieze.

— Ne îmbătăm cu apă rece cu *New Yorker*-ul. Merg la risc.

— „Ne îmbătăm cu apă rece“, mda, simpatică expresie, dar speranţa moare ultima. Eu sper la *New Yorker.*

— Sincer, şi eu am aceeaşi speranţă. Din păcate, educaţia mea cam lasă de dorit. N-am reuşit să termin facultatea de medicină.

Molnár se opri din scotocit şi ridică ochii spre obiectivul lui Nathan.

— Ei, nici eu. Dar asta nu m-a împiedicat să am o carieră ilustră. Sunt sigur că n-o să te împiedice nici pe tine.

Fără să vrea, Nathan îi aruncă o privire Dunjei, să vadă dacă auzise. Capul ei se legăna ca prin somn, iar gura schiţa tot felul de zâmbete, dar avea ochii închişi. Era în altă parte. Molnár sesiză imediat.

— Ea ştie totul despre mine. Am făcut medicina într-o perioadă tulbure pentru Europa de Est. Pe vremea aia… neregulile erau regula. Nord-americanii nu înţeleg niciodată cum vine asta. Vrei să vezi o chestie? O să dea bine în poză.

Molnár ridică tăviţa pentru ca Nathan să vadă zecile de biluţe metalice minuscule dinăuntru. O scutură, iar bilele scânteiară şi zăngăniră. Chiar *ar fi fost* un cadru reuşit – pentru obiectivul macro de 105 mm care era la Naomi. Nathan îşi reglă zoom-ul la 70 mm, apoi reveni la 24 mm, dându-şi seama că tot n-avea cum să mărească suficient pentru a surprinde perfect ciudăţeniile din faţa lui. Însă dacă-l lăsa larg, mâinile lui Molnár în cadru erau interesante, mai ales când doctorul împingea biluţele cu degetul. Vizibil noduroase şi artritice chiar şi prin mănuşi, articulaţiile degetelor umflate grotesc arătau ca nişte spiriduşi îmbrăcaţi în rochii de plastic transparente. (Oare chiar erau vapori de anestezic în încăpere?) Da, mâinile erau acum, într-adevăr, subiectul fotografiei. De câtă delicateţe să fie în stare acele mâini suferinde când operau? Totuşi Nathan se întrebă dacă nu exista cumva vreo reprezentanţă Nikon aproape de hotel. Probabil că aveau să-l ardă la preţ, dar când se mai întâlnea el cu Naomi? Îi trebuia obiectivul ăla macro. Îşi dădea seama că era tot mai atras de nivelul macroscopic al practicii medicale, deşi nu era foarte sigur la ce-i putea folosi asta. Erau o mulţime de medici specialişti în domeniu care-şi făceau treaba prozaic, muncitoreşte, urât. Nu erau artişti. Dar oare Nathan era?

— Frumos, dar ce anume îmi arăţi, Zoltán?

— Mă pregătesc să fac o lumpectomie multiplă. Pacienta are mai multe tumori mamare discrete, dar care nu sunt foarte agresive, aşa că, sub stindardul roz al salvării sânilor, o să scot doar tumorile, cruţând sânii. În acest scop, o să injectez o sută douăzeci de capsule radioactive, adică nişte izotopi de iod radioactivi – iod 125 – sub forma acestor seminţe de titan, le injectez în fiecare sân în jurul

tumorilor crescute acolo. (Molnár gesticulă amplu spre aparatele şi monitoarele ce încadrau masa.) Ăsta e sistemul nostru de ghidare ecografic tridimensional. Trebuie să localizăm fiecare formaţiune la sutime de milimetru, într-un spaţiu interior haotic. Mă simt de parcă aş pilota un avion, ghidat numai de radar.

Nathan reuşi să ajungă în spatele lui Molnár. Găsi un unghi foarte reuşit, cu mâinile lui Molnár şi tăviţa scânteietoare în plan apropiat şi cu păienjenişul în care erau captivi sânii Dunjei în plan depărtat. Lumina de deasupra mesei, în combinaţie cu extraordinara sensibilitate a aparatului D3 la lumină slabă, crea o adâncime a câmpului suficientă ca să focalizeze atât pe planul apropiat, cât şi pe sâni. În timp ce declanşa, faianţa spartă din încăpere întorcând ecoul obturatorului dintr-un amestec de Kevlar şi fibră carbonică, Molnár strigă tare, să-l audă toată lumea:

— Trebuie să recunosc că e foarte bine că n-ai aparat cu film. Sânii ei o să devină curând radioactivi şi ţi-ar fi voalat filmul!

1. Nici un sfanţ (în fr., în orig.).
2. Ca de obicei (în fr., în orig.).

2

Naomi se aşteptase să-şi dea întâlnire cu Hervé Blomqvist la o mică braserie aproape de Sorbona, un loc care s-ar fi potrivit într-un film de Truffaut, cu măsuţe cu tăblii de marmură, în ton cu imaginea de rebel francez *à la* Léaud pe care şi-o făcuse despre Blomqvist după diferitele lui manifestări pe web. Dar iată că stătea acum în L'Obélisque, unul dintre restaurantele din Crillon, unicul loc în care puştiul acceptase s-o vadă când aflase la ce hotel stătea. Din fericire, nu părea să ştie de existenţa celuilalt restaurant al hotelului, Les Ambassadeurs, fostă sală de bal a ducilor de Crillon, care era şi mai scump. L'Obélisque era descris în pliantele hotelului ca având o

atmosferă nepretenţioasă, de bistrou, dar lambriurile şi chelnerii îmbrăcaţi în negru, cu insigne de aur cu „Crillon“ – un *C* în stil Art Nouveau cu o coroană deasupra –, o intimidau pe Naomi şi îi creau dificultăţi în alegerea ţinutei. Îşi scosese la înaintare rochia-tricou salvatoare din bumbac negru, o marcă de duzină, şi sandalele cu barete şi talpă de plută, cele care nu aveau toc cui şi nu se poticneau în grătarele şi piatra cubică europene. Iar acum stătea şi aştepta, febrilă.

Ceva mai devreme, pe când aştepta în picioare chiar la intrarea elegant formală a hotelului, sprijinindu-se de ceea ce luase drept o cutie electrică verde aflată chiar vizavi de Ambasada Americană şi schimbând frenetic mesaje cu Blomqvist despre iminenta lor întâlnire, simţise o atingere pe umăr. Când se întorsese, dăduse nas în nas cu un poliţist francez, înarmat cu un pistol-mitralieră. Poliţistul plecase de la postul lui din colţul Ambasadei, traversase strada îngustă din spatele ei şi se proţăpise chiar lângă bordură, ostil şi deplasat cu ochelarii lui de soare, uniforma albastru-închis cu tot cu vestă antiglonţ şi platoşă ca de homar peste umeri şi picioare. La nivelul claviculei avea două cătuşe de plastic tip colier, fixate în curele de platoşă, gata pregătite de acţiune. Numai cască n-avea, ci purta un chipiu militar moale, în formă de barcă.

— De ce staţi aici şi vă jucaţi la mobil? întrebase el.

Era foarte tânăr, foarte atrăgător şi zâmbitor, dar nu era prietenos. Pe piept purta o emblemă în alb şi roşu, în formă de scut, pe care se putea citi „Police Nationale, CRS“. Specialitatea ăstora erau tulburările de stradă, din câte ştia Naomi, dar strada, care dădea în Place de la Concorde, era perfect liniştită, iar piaţa mişuna de turişti nepăsători. Era chiar şi un grup comic de americani care se bălăbăneau nesiguri pe Segway-uri pe două roţi cu girostabilizare, primind instrucţiunile ghidului înainte de-a se arunca în iureşul traficului.

— Aştept un prieten, răspunsese Naomi într-o franceză mai nesigură decât avea să fie peste o săptămână. Sunt cazată aici, la Crillon, adăugase fără inspiraţie, arătând în spate, şi imediat i se făcuse ciudă că-i oferise individului ceva pe degeaba.

Poliţistul luase o mână de pe armă şi o expediase cu o fluturare scurtă, ca pe un copil.

— Mergeţi şi aşteptaţi-vă prietenul acolo, de cealaltă parte a intrării în hotel. Nu staţi lângă panoul ăsta de comandă.

Atunci înţelesese Naomi că se rezemase de panoul de comandă al unui cilindru de oţel uriaş care urma să se înalţe din asfalt la contactul cu un card de securitate, blocând total traficul de pe străduţa laterală între hotel şi ambasadă. Perimetrul Ambasadei Americane, înţesat de bariere metalice şi de opritoare din beton cu ţinte din alamă, era un cuib de viespi. Dacă-l deranjai, o făceai pe riscul tău. Ca o răzbunare mută, Naomi fotografiase în serie cu teleobiectivul ferestrele Ambasadei de la un geam de pe holul de la etajul ei. Geamurile Ambasadei erau în cea mai mare parte opace, dar tot o trecuseră fiorii la gândul că în scurt timp uşa camerei ei de la mansardă avea să fie spartă cu picioarele, iar ea urma să fie arestată cu brutalitate, cu tot cu acele cătuşe de plastic primitive, dar eficiente, poate şi cu cagulă pe cap. Dintr-un motiv sau altul, incidentul o zdruncinase, oare din cauza prezenţei americane în Franţa, a revoltei împotriva autorităţii în general, a poliţiştilor sexy sau doar a fanteziilor de supunere / victimizare / umilire? Îşi propuse să se documenteze pentru un viitor articol despre Compagnies Républicaines de Sécurité şi erotism. O revistă *glossy* gay de la Paris ar fi făcut orice ca să-l publice – dacă nu cumva îl publicase deja.

Clona lui Jean-Pierre Léaud apăru valvârtej şi se aşeză la masa ei. Zâmbi şi, bineînţeles, îşi dădu la o parte şuviţa rebelă de păr drept, şaten-închis. Spre uluirea ei, era îmbrăcat într-un costum croit pe corp, cu cravată subţire. Şi cămaşă albă. Şi avea la el o servietă clasică maro-închis, pe care o lăsă cu grijă jos, sprijinind-o de piciorul mesei. O privi atent câteva clipe, apoi îi întinse mâna peste masă, navigând abil printre paharele de apă în nuanţe de roşu şi galben şi printre lumânări ca să ajungă la mâna ei. Strângerea de mână nesigură, de intelectual nu o surprinse.

— Bună, spuse el. Eşti Naomi Seberg – e un nume drăguţ, de vedetă de cinema. Te-ai prins, desigur, că eu sunt Hervé Blomqvist.

În schimbul de mesaje care urmase primului lor contact, relativ public, de pe forumul dedicat lui Célestine A., căzuseră de acord să vorbească în engleză. Simţea nevoia să exerseze, spusese el, aşa că n-avea să vorbească în franceză.

— Nu trebuia să mă prind, răspunse Naomi, pentru că am văzut filmări cu tine. De fapt, chiar tu mi-ai trimis câteva.

El îşi trase mâna, făcând cu grijă slalomul îndărăt. Se încruntă, mimând concentrarea, şi-şi ţuguie buzele. Ştia cum să-şi pună în valoare farmecul.

— Am trăit mereu cu iluzia că nu pot fi imortalizat pe film. Adică esenţa mea, vreau să zic.

I se părea extrem de tânăr, chiar dacă la cei douăzeci şi cinci de ani ai lui era doar cu şase ani mai mic decât ea. Avusese un traseu precoce în lumea universitară franceză, dar, aşa cum se întâmpla de multe ori, în alte privinţe maturitatea nu ţinuse pasul, cel mai probabil fiind sacrificată. Totul era accesibil pe forum, de la prieteni bine intenţionaţi, dar critici, pentru orice trol interesat. Ca Naomi.

— Cred că ai dreptate cu esenţa, spuse ea. La asta n-am acces. Dar faţa… ţi-o recunosc. Nu recunosc însă costumul şi cravata. Pe net eşti mereu în blugi şi tricou. Te-ai gătit pentru mine?

— Până acum nici măcar n-am trecut pe lângă Crillon. Mi-era frică să nu mă vadă şi să mă dea afară. Am împrumutat costumul de la fratele meu. E avocat. Nu e cam ciudat, o jurnalistă cazată la Crillon?

— Ar fi ciudat dacă jurnalista *ar plăti* cazarea la Crillon, asta da.

— Tu nu plăteşti?

— Nu cu bani.

— Cu sex?

Naomi începu să râdă. Era râsul ei cel mai bun, cel care şi-ar fi dorit să-i iasă de fiecare dată când râdea. Era răguşit şi vesel la modul sincer, iar asta datorită optimismului teribil, de băieţandru al lui Hervé.

— Nu, nu cu sex. Cu fotografii.

— A, da. Fotografii. (Hervé îşi apăsă tâmplele cu degetele şi închise ochii.) Ce bei acolo, cafea? întrebă el.

— Da, espresso dublu. Vrei şi tu?

— Aş bea doar o gură de la tine, dacă nu te superi. Simt nevoia de ceva, dar să nu fie prea mult. (Deschise ochii şi zâmbi.) Îmi dă târcoale o migrenă.

Pronunţă „meegraine“, ca englezii.

Ea ridică din umeri şi împinse ceaşca pe masă.

— Te rog…

El luă ceaşca şi trase în piept aburii cu emfază.

— Mmm… E periculos. Mă face cam hiper.

Pronunţă, desigur, „iper“, dar lui Naomi nici prin cap nu-i trecea să comenteze chiar dacă, în schimbul de mesaje, el îşi exprimase entuziasmul de a fi „corectat fără milă la orice greşeală de limbă“. Sorbi cu senzualitate exagerată, cu buzele şi limba făcându-şi de lucru mai mult decât ar fi fost cazul, privind-o intens în ochi în timpul ăsta. Naomi închise ochii şi clătină din cap. Se simţea de parcă ar fi fost maică-sa. Când ridică iar ochii la el, îşi luă o expresie severă, care să inhibe orice intenţie de flirt. Îşi scoase reportofonul din geantă, îl porni şi-l puse pe masă.

— Hervé, spuse ea, încep să te înregistrez, cum ne-am înţeles, şi prima mea întrebare pentru tine este: Aşa te purtai şi cu Célestine Arosteguy?

El încremeni o fracţiune de secundă, apoi lăsă jos ceaşca.

— Aşa cum? Eram eu însumi, ca de obicei. Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Cu mine eşti foarte pus pe seducţie. Tu ai sedus-o pe profesoara ta sau ea pe tine?

— Înţeleg, spuse el. Vrei să joci rolul lui Célestine cu mine. Te identifici cu ea.

— Nu, nu joc nici un rol, crede-mă. Vreau să aflu cum erau ei, soţii Arosteguy. De la cineva care ştie. De la tine.

— Cu ei era mult sex, dar nu numai sex. Însă pe tine te interesează doar sexul, nu? Vrei un interviu de senzaţie. Vrei să dai în ei, nu?

— De ce spui asta? (Naomi era sincer descumpănită, lucru care nu-i scăpă lui Hervé.) Am discutat toate astea pe net. Credeam că m-ai înţeles.

— Te-am înţeles, răspunse Hervé. Dar niciodată nu te-am crezut. Cât eşti tu de *sympa*, ce tare îi iubeşti, cum te-au inspirat filosofia şi povestea lor de dragoste.

— Atunci ce cauţi aici, să-mi bei espresso-ul?

O ridicare din umeri seacă, galică.

— Voiam să ştiu cum arată o cameră la Hôtel de Crillon.

Până la urmă, comandară de mâncare în cameră. Cât aşteptau, Hervé acceptă să pozeze pentru câteva fotografii, aşezat pe şezlongul din dormitor, lângă uşile deschise ale balconului, în timp ce Naomi se lăsase pe vine cu aparatul, tot schimbându-şi poziţia în încercarea de a găsi unghiul revelator. Folosea un Nikon D300s, vărul D3-ului lui Nathan. Era mai uşor şi mai compact, iar pentru ea discreţia şi mobilitatea erau totul. Lumina era estompată, dulce, dispersată de plasa anti-porumbei şi de energia captivă în curte, şi accentua feminitatea trăsăturilor băiatului. El poza ca un profesionist, ceea ce Naomi anticipase, după felul în care se autopromova pe forumurile dedicate soţilor Arosteguy, cu nenumărate filmări şi fotografii ce imortalizau pleiada de stări şi de cugetări ale lui Hervé Blomqvist. În general juca pe cartea rezervei misterioase, iar Naomi ştia exact cum să se folosească de lumina naturală şi de unghiurile ei, de frunte, de sprâncenele negre şi dese, de ochii căprui apoşi de pe chipul subţire, ca să scoată în evidenţă asta.

— Deci, Naomi, la ce o să foloseşti pozele astea cu mine? (Vorbea între declanşări, cronometrându-i ritmul ca nu cumva să fie surprins într-o postură inestetică, cu gura deschisă.) Lucrezi la un album foto Arosteguy? Poate o ediţie de lux?

— N-am idee ce fac, Hervé. Ai vreo propunere?

— Chiar am o propunere. Dar cred că o să te sperie.

Naomi se opri şi-şi aşeză aparatul pe genunchi. Se simţea ciudat îmbrăcată în rochie, dar măcar se descălţase. Ridică ochii spre Hervé, care o privea zâmbind cu ochii lui blajini, tulburi, ca un popă. Enervant.

— Dă-i drumul, spuse Naomi. Să auzim.

Hervé se ridică în picioare şi începu să-şi dezlege cravata.

— Propun o carte în care să apară toţi amanţii pe care i-au avut cei doi Arosteguy, în cap cu mine. Şi toţi să fie nud. Şi să-şi povestească fiecare experienţa, cum a fost să se fută cu ei. Şi să vorbească despre influenţa lui Célestine şi Aristide asupra vieţii lor.

Naomi se aşeză pe podea, cu spatele rezemat de piciorul patului.

— Ce faci, te dezbraci? întrebă ea.

— Da, spuse Hervé.

— Vrei să te pozez gol?

— Da.

— Să ştii că nu fac sex cu tine. Serios vorbesc. Nu.

Hervé îşi scosese cravata, haina şi cămaşa şi ajunsese la curea, o chestie fiţoasă, cu model piele de aligator, cataramă cu doi dinţi şi un şir dublu de găuri, care părea să-i dea bătăi de cap. Avea un piept slab şi lipsit de păr, exact cum se aşteptase Naomi. Toate filmele alea din Noul Val.

— Dacă faci sex cu mine, o să-ţi arăt ceva deosebit, care-i plăcea lui Célestine foarte mult. Avea gusturi neobişnuite.

Naomi ridică aparatul şi începu să fotografieze fără să-l bage în seamă.

— O, îmi place aparatul tău, spuse Hervé. Pare să fie din fibră de carbon. Aşa e?

— Nu. Carcasa e din magneziu. (Se opri din fotografiat şi cântări Nikon-ul, trecându-l dintr-o mână în alta.) Dar presimt că urmează unul din fibră de carbon. N-ar strica să fie şi mai uşor. (Apoi îl ridică iar în dreptul ochiului, continuând seria de fotografii.) Dar Aristide? Avea vreo preferinţă mai deosebită?

În sfârşit, Hervé reuşi să se desfacă la curea şi să-şi dea jos pantalonii. Purta nişte chiloţi-slip negri Calvin Klein. Sperase la ceva mai exotic.

— Da, cum să nu, spuse el, scoţându-şi de tot pantalonii. O să fie ceva mai greu, dar pot să-ţi arăt şi asta.

Dunja stătea rezemată de perne în patul din salonul de terapie intensivă de la subsolul Clinicii Molnár. Deşi în salon erau douăsprezece paturi scheletice şi primitive, sinistre, ea şi Nathan erau singuri. El stătea pe un scaun instabil de plastic lângă patul ei, cu aparatul foto în mână, cu reportofonul încă atârnându-i la gât de şnurul lui, cu lumina roşie ca de piatră preţioasă a butonului de pornire colorând cearşaful Dunjei, atât de întuneric era în cameră. Ea era încă somnoroasă, dar Nathan bănuia că era mai degrabă efectul epuizării nervoase decât al anesteziei locale. Arătă cu capul spre el.

— Nu mă aşteptam la un aparat foto. În sala de operaţii. Credeam că doar o să iei notiţe într-un carneţel, ca un jurnalist adevărat.

— Acum toţi suntem fotoreporteri. Nu mai e de-ajuns să scrii. Trebuie să vii cu imagini, sunet, video. Sper că nu te deranjează.

Dunja se întinse, un gest oarecum senzual în ciuda cămăşii de spital deprimante, uzate şi a tubului din mână.

— Nu mă deranjează. Oricum, în curând numai asta o să rămână, aşa că să fie într-o veselie. Să aveţi amintiri cu mine.

— De ce spui asta? N-ai încredere în doctorul Molnár?

Dunja râse.

— Uită-te şi tu în jur. Asta era ultima soluţie pentru mine. Nimeni altcineva din toată lumea n-ar fi acceptat să mă opereze. Doctorul Molnár a fost singurul suficient de arogant. Şi poţi să mă citezi.

— *Chiar* o să te citez.

— Dar tu? Aşa de tare te-a impresionat doctorul Molnár, că ai venit de la New York să scrii despre el?

Era rândul lui Nathan să râdă.

— L-am văzut într-un documentar despre transplantul ilegal de organe. Era foarte insolent, foarte captivant. Am venit să discut cu el despre traficul internaţional cu organe şi am aflat că face mastectomii. Încă nu-mi dau seama exact despre ce anume scriu, dar asta nu e chiar o raritate la mine. (Ridică aparatul foto.) Pot să fac o poză?

— De ce nu? Trimite imaginile astea să circule pe net în tot universul, unde o să-mi continui existenţa decorporalizată.

Nathan verifică exponometrul prin vizor, apoi mări sensibilitatea aparatului la 25.600, adică maximum. (Noul D4s, cel pe care nu-l avea, putea fotografia la o improbabilă valoare de 409.600 – vedea pe întuneric –, însă mai bine nu se mai gândea la asta.) Fotografiile aveau să fie pline de „zgomot“, de granulaţii şi de pete, dar în acelaşi timp cu ceva ecouri de tablouri pointilliste sau poate impresioniste. La setarea asta, aparatul părea cumva şi mai senzual, mai unealtă. Începu să fotografieze.

Dunja oftă.

— Normal, pozez pentru eternitate şi nu sunt chiar în cea mai bună formă. Să-ţi pozez în vreun fel anume? Nu sunt timidă.

Nathan se gândi cum ar fi reacţionat Naomi la asta. În adâncul inimii, ea era o fotografă de modă, poate chiar de vedete – o

paparazza? –, şi nu s-ar fi sfiit să ghideze un subiect aşa flexibil ca Dunja.

— De fapt, nu prea vreau să pozezi. Ne prefacem că nu ştii că sunt aici.

Nathan se ridică şi începu să se mişte în jurul ei, fotografiind cu obiectivul în unghi foarte larg, cu o adâncime minimă a câmpului, imaginile cu faţa ei imprimându-i-se imediat pe creier. Ochii ei aveau un fel de opacitate catifelată şi părea capabilă să se uite în obiectiv fără să-l observe cu adevărat. Uluitor.

Nathan se opri şi se întoarse la geanta aparatului foto. Scotoci înăuntru după bliţ.

— Doar aşa, ca măsură de precauţie, o să mai fac câteva cu un bliţ reflectat. Nu prea e lumină aici. (Glisă bliţul pe patină şi-l fixă.) Putem face exact ca şi până acum.

Ridică micul card din plastic pentru lumina din ochi şi începu să fotografieze.

— O, dar acum, cu bliţul ăsta, mă simt ca un star de cinema, spuse ea. Şi aş vrea să vezi partea mea cea mai bună.

Îşi descheie cămaşa şi-şi expuse sânii, punctaţi de nişte pistrui roşii, umflaţi. Nathan încetă brusc să mai pozeze.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Prea urât? Prea hidos?

— Nu, dimpotrivă. E… ă… prea sexy. La modul fetişist. Sau aşa ceva. Poate prea spre Helmut Newton. N-aş şti cum să le folosesc pentru, mă rog, un articol medical.

— Atunci fă câteva pentru tine, spuse Dunja. Ca să-ţi rămână o amintire mai drăguţă cu mine după. (Îi zâmbi cu toată căldura, apoi din ochii îi ţâşniră lacrimi. Nu şi le şterse.) Şi aparatul ăsta funcţionează sub apă?

Dunja îl împroşcă pe Nathan cu apă, ţintind aparatul foto fără să-l nimerească, udându-i în schimb pantalonii la genunchi. Reuşea cumva să rămână voluptuoasă chiar şi în costumul de baie întreg din bumbac cenuşiu, de spital, poate şi pentru că era subţire şi se mula pe ea. O cască de cauciuc albă, medicinală, îi acoperea părul în totalitate.

— Eram convinsă că n-o să te lase să faci poze aici, râse ea. Şi eşti în blugi!

Nathan stătea pe vine lângă o fântână cu un cap de leu stilizat, de piatră, din gura căruia ţâşnea în bazin o apă minerală cu compoziţie complexă. Se ridică şi o urmă, ţăcănind cu prudenţă, la capătul cu apă mai puţin adâncă al piscinei unde se bălăcea ea.

— L-am pus pe doctorul Molnár să tragă nişte sfori. Cică cel mai greu a fost să mă bage cu blugii pe mine. Dar tu? Toate celelalte femei de aici poartă bonete din alea albastre de plastic pentru duş. Nici tu nu eşti echipată regulamentar.

— Tanti de la vestiare e foarte strictă, dar şi ea e pe jumătate slovenă, din Jesenice, oraşul tatei. I-am spus de ce aveam nevoie de o cască specială, să nu-mi intre apă în urechi. Am făcut-o să plângă. Cred că s-a îndrăgostit de mine.

Erau la piscina cea mare a Hotelului Gellért din Buda, de pe malul deluros al Dunării. Era o încăpere spaţioasă, ce semăna mai degrabă cu o sală de bal Art Nouveau decât cu o piscină, şi era încadrată de un şir de coloane de marmură împletite, cu lucrătură complicată, de arcade şi balcoane cu ornamente bogate, decorate cu ferigi în glastră, vizibile din spaţioasa galerie de la etaj. O lumină matinală subţire se revărsa înăuntru pe acoperişul de sticlă galben, cu boltă.

— Dar costumul de baie? Tot al tău e? întrebă Nathan.

— Nu-ţi place? Se închiriază de aici. Modelul pare creat de un stalinist.

Undeva în adâncurile placate cu mozaic ale bazinului porniră nişte motoare şi întreaga piscină se transformă într-un jacuzzi sulfuros, înspumat. Dunja se scufundă în apa efervescentă şi dispăru, lăsându-l pe Nathan s-o pândească pe marginea piscinei, urmărind-o printre ceilalţi înotători care-şi făceau lungimile lente, disciplinate sau călăreau numeroasele jeturi ce ţâşneau din podeaua piscinei. Se strecură printre coloane şi printre scaune de plastic cu spătar în evantai împrăştiate haotic de-a lungul galeriei cu arcade. Când ea ieşi râzând la suprafaţă, cu costumul de baie ca o a doua piele comunistă senzual-astringentă, apăsă din nou pe declanşator, cu obturatorul ţăcănind ca un pistol-mitralieră, ignorând privirile speriate ale înotătorilor expuşi tirului. Flirtând deschis cu aparatul foto, Dunja ieşi din piscină şi se aşeză pe unul dintre scaune –

scaunul *ei*, evident, pentru că luă prosopul de pe spătarul lui şi se înfăşură în el. Nathan trase alt scaun şi se aşeză lângă ea.

— Deci practic stai aici, la hotelul ăsta?

— E inclus în pachetul de la Clinica Molnár, spuse ea. Plus bilete cu Malév-ul la clasa business. Cu zbor direct din oraşul meu natal din fundul Sloveniei. Tu unde stai?

— La Holiday Inn. Am buget limitat.

— E drăguţ?

— Păi, poţi parca un autobuz acolo, spuse Nathan. E grozav pentru cine are un autobuz.

Dunja îşi scoase casca de pe cap. O lăsă să-i cadă pleoştită în poală, ca o meduză, şi-şi trecu degetele prin părul negru, tuns scurt.

— Ar trebui să stai aici. Măcar vrei să-mi vezi camera? Pentru articolul tău? Şi sigur că poţi face poze. E foarte… proto-ungurească.

— Nu vrei să încerci băile termale? Cică sunt foarte sănătoase.

— O, m-am dus imediat ce am ajuns aici. Chiar nu cred că sunt foarte indicate pentru mine în momentul ăsta. În plus, doctorul Molnár nu mă lasă. Cred că granulele alea micuţe o să-mi ţâşnească din sâni ca nişte puncte negre dacă mă bag la abur. Mâine mă examinează iar. N-aş vrea să-l supăr. N-o să-i spun nici măcar că m-am dus să înot.

Camera Dunjei îl dezamăgi. Era spaţioasă şi confortabilă într-un fel banal, cu o vedere parţială drăguţă spre dealul Gellért, un loc de importanţă strategică de-a lungul istoriei, şi spre sinistra fortăreaţă uriaşă de piatră din vârful lui, dar Nathan sperase la ceva mai exotic decât un decor burghez familiar. Sperase, acum îşi dădea seama, să regăsească piscina, băile termale cu înflorituri, transpuse într-o cameră de hotel.

Dar Dunja nu-l dezamăgi. Purta un halat de baie cu imprimeu grilă şi se privea în oglinda de deasupra unei mese de scris. Halatul era desfăcut şi ea îşi ţinea sânii în mâini, palpându-i cu pricepere, clinic, fără senzualitate. Nathan se aşeză pe pat şi îi fotografie reflecţia din oglindă.

— Ei? Sânii mei au devenit radioactivi în mod oficial. N-o să am voie să îmbrăţişez gravide cel puţin trei luni de-acum încolo. Ce părere ai despre chestia asta? Te întreb ca jurnalist.

— Nu ştiu. Dar bărbaţi negravizi ai voie să îmbrăţişezi?

Poza în continuare. Ţăcănitul neîntrerupt al aparatului ajunsese parte din duelul lor verbal, Nathan apăsând pe buton cu degetul declanşator în loc de exclamaţie, de întărire, de nedumerire.

Dunja se întoarse spre el, cu halatul încă desfăcut larg, cu sânii în mâini.

— Nathan, sunt o femeie foarte bolnavă. Te excită chestia asta?

Ţac-ţac, neîntrerupt.

— Păi, ţi-am zis, sunt un student la medicină ratat. Acum sunt jurnalist pe domeniul medical. Deci da, probabil că boala mă excită într-un fel.

Dunja se apropie de el, îi luă cu blândeţe aparatul din mână şi-l puse pe măsuţa de scris din spatele ei.

— Dar moartea? Poate că sunt pe moarte. Şi asta te excită? (Îi luă mâinile într-ale ei şi i le puse pe sâni.) Ştii, mă dor un pic. Până la urmă, au fost ciuruiţi de două sute patruzeci de granule minuscule de titan. Ca asteroizii şi o ploaie de praf cosmic. Uite. Uite câte urme de ac am. Parc-aş fi o drogată cam ciudată, ahtiată după titan. (Râse.) Nu fi timid. Ceva presiune le face bine.

Nesigur, el îi pipăi sânii şi o sărută.

După câteva clipe, ea îşi desprinse gura de a lui.

— Am descoperit că, în general, bărbaţilor le e silă de boală, mai ales când începe să se vadă. (Îi luă iar mâinile şi i le duse între picioare.) Vezi ce umflaţi sunt ganglionii ăştia limfatici? Mi se schimbă forma. Chiar începe să nu mai arate a formă de om. Ştii, am avut un prieten la Ljubljana, opt ani de zile. Când au început să se simtă ăştia, mi-a zis că-i dau fiori, chiar aşa a zis – mă rog, echivalentul în slovenă. Apoi a dat şi de ăştia. (Îi luă mâinile şi i le puse pe gâtul ei, apoi i le împinse tare sub maxilar.) Simţi? Sunt tari, nu?

— Da, spuse Nathan. I-am observat când înotai.

— Îmi strică conturul feţei, nu? Înainte era foarte precis, foarte elegant. Acum e buburos şi arăt ca o broască râioasă bătrână. Ba şi mai rău, pentru că nici măcar nu sunt simetrici. O broască râioasă bătrână şi strâmbă. Deci prietenul meu m-a părăsit pentru o turistă germană căreia îi arăta oraşul. Vara lucra ca ghid. Acum trăieşte cu ea în Düsseldorf. Fac drumeţii. Marike e o femeie foarte sănătoasă. Mi-a trimis o carte de poezii de Heinrich Heine, care s-a născut acolo.

Zice că a făcut progrese mari cu germana şi că speră că primesc îngrijiri medicale bune. Frumos din partea lui, nu?

Nathan îşi lăsă mâinile să alunece în jos pe gâtul ei şi o sărută apăsat. Ea se trase iar, de data asta râzând.

— Poate că nu eşti normal. Sau e şi asta parte din documentare? Întotdeauna faci sex cu subiecţii tăi?

— Tu nu eşti subiectul meu. Doctorul Molnár e subiectul meu şi n-am de gând să fac sex cu *el.*

— Poate-l mai întrebi o dată de ce mi s-au umflat aşa ganglionii. El zice că de la cancer, dar că nimeni nu ştie exact care e cauza inflamaţiei. Eu cred că mă duce cu vorba. Cred că am cancer peste tot, nu doar la sâni. Ia fii atent aici. (Se smuci de lângă el, se dezbrăcă de halat şi întinse braţele în sus.) Vezi chestiile astea? De lângă subraţ? Sunt aşa de mari, încât ai zice că mai am o pereche de sâni. (Lăsă jos braţele şi ridică din umeri.) Dar poate că ţie-ţi place cu patru ţâţe, cine ştie?

Dunja se întoarse şi se îndreptă agale spre pat.

— Dacă faci dragoste cu mine, cine mai pozează?

Se întinse languroasă pe pat, cu capul sprijinit într-o mână.

— Întotdeauna se găseşte o cale, dacă eşti sigură că asta vrei. Aparatul are autodeclanşator.

Lângă măsuţa de scris era un dulap mare, în care se afla televizorul flancat de nişte coloane greceşti miniaturale, canelate, ce încadrau ecranul ca pe un oracol. Dedesubt erau două uşi pe care Nathan le deschise, scoţând la iveală frigiderul zgâriat, cu minibar. Pe el stătea o tavă de lemn cu snackuri şi mărunţişuri. Nathan trase tava şi începu să caute prin haosul din ea. Luă o cutie neagră, de carton, cu dungi roşii şi o răsuci, căutând o etichetă.

— Dar o să fie cam greu să obţinem cele mai tari unghiuri porno. Va trebui să cerem ajutorul băiatului de serviciu. Sau mai bine să aflăm ce program are doctorul. Pare să fie un fin cunoscător al fotografiei nud.

— Ce cauţi? întrebă ea.

— Trebuie să aibă pe-aici ceva care se numeşte „trusă pentru plăcere“. Cu geluri, prezervative şi de-astea.

Dunja se ridică în capul oaselor pe pat.

— Nathan, las-o baltă cu chestiile astea, te rog. Mi-a ajuns câtă tehnologie s-a pompat în mine.

Vorbea încetişor.

— Zău? Dar nu eşti…

— Nu sunt nimic. În ultimii doi ani am fost iradiată din cap până-n picioare, prin toate cotloanele. N-a rezistat nimic în mine. Crede-mă. În plus, nu prea am de ce să-mi fac griji pentru viitor, aşa că, dacă ai sculament sau ceva şi mai rău, nu prea-mi pasă.

Hervé stătea picior peste picior în şezlong, cu vechiul MacBook Pro al lui Naomi în poală. Era îmbrăcat cu cămaşa lui albă, cu cravata lărgită la gât şi chiloţii Calvin. Aşezată pe pat, Naomi îi trimitea de pe BlackBerry un e-mail unei doctoriţe pe nume Phan Trinh, medicul personal al lui Célestine, a cărei adresă tocmai o aflase de la Hervé. Băiatul se dovedea a fi mai util decât în visele ei cele mai îndrăzneţe. Începuse să speculeze că tipul ar fi putut fi un soi de informator al poliţiei la Sorbona şi că dăduse date despre soţii Arosteguy care erau, printre toate celelalte, opozanţi politici. „Dragă doamnă Trinh“, tastă ea. „Mă întrebam dacă sunteţi de acord să purtăm o discuţie confidenţială în legătură cu situaţia medicală a lui Célestine Arosteguy. Cred că au existat multe zvonuri nocive de pe urma cărora reputaţia acestei femei minunate a avut de suferit şi, fiind şi eu femeie…“

Hervé sări pe neaşteptate de pe şezlong şi începu să-şi facă vânt între picioare cu un exemplar din *Les inrockuptibles*, o revistă franţuzească de film şi cultură simpatică, bătăioasă, pe care o adusese în servieta fratelui. Era foarte mândru de o scurtă cronică de film pe care o scrisese pentru revistă, prima care i se publicase vreodată, şi i-o citise lui Naomi cu voce tare, fără grabă, amuzându-se copios la fiecare mostră a propriei insolenţe.

— Căcat! Ceva de la tine din computer tocmai a încercat să mă ia de coaie.

Fără să ridice ochii din ecranul ei, ea – mama Naomi – răspunse:

— Ţi-am zis să nu stai aşa. Eu simt mereu o furnicătură fierbinte ca de câmp magnetic când îl ţin în poală şi lucrează drive-ul, şi nici măcar n-am coaie. Dacă te plângeai că suferi de Peyronie[1], stai să vezi cum e cancerul testicular.

— Dacă a avut şi Lance Armstrong, merge şi la mine. În Franţa, multă lume crede că tratamentul anti-cancer l-a transformat într-un super-sportiv monstruos ieşit din filmele SF, asta înainte să se dopeze cu chestiile obişnuite de sportivi.

— Dacă zici tu…

Naomi nu găsi altceva de făcut decât să clatine din cap. Lance şi ciclismul jucaseră un rol important în încercarea ratată a lui Hervé de a o seduce. Se dovedise că arma lui sexuală secretă era boala Peyronie, pe care bănuia că o căpătase cu două veri în urmă, călărindu-şi bicicleta Colnago din fibră carbonică pe tot traseul chinuitor de la Tour de France. Sigur, pentru un puşti slăbănog, avea nişte cvadricepşi extraordinari. Erau atât de disproporţionaţi faţă de restul corpului, încât arătau ca nişte implanturi sau ca nişte corecţii operate pe computer. Fuseseră o surpriză plăcută pentru Naomi când îşi dăduse pantalonii jos, dar nu suficient de inedită ca să ajungă în pat cu el. Cum nu era nici penisul lui, doar puţin bizar ca aspect.

Hervé se documentase deja în privinţa bolii de care suferea, ştia măcar cum se numeşte – François de Lapeyronie fusese medicul regelui Ludovic al XV-lea (cum suna asta!) –, dar lui Naomi i se păru că era foarte selectiv cu ceea ce reţinea, preferând romantismul preciziei medicale. Se documentă şi ea rapid pe net, aflând că boala Peyronie se manifesta prin apariţia unei plăci fibroase tari, neelastice, pe o parte a penisului, chiar sub piele, curbându-l alarmant atunci când intra în erecţie. În viziunea lui Hervé asupra afecţiunii de care suferea, penisul lui subţire, lung şi necircumcis făcea un unghi de fix 900 spre dreapta, cam la două treimi de rădăcină, astfel că vârful privea către şoldul lui drept. Să fi fost de la ţesutul cicatrizat cauzat de un traumatism? Ideea unui penis marcat de războaiele sexului avea un strop de farmec grosolan. Dar dacă era o reacţie autoimună? Farmecul se cam pierdea.

Hervé părea convins că ciclismul era cauza. Mai întâi ceruse voie să-i folosească laptopul pentru că voia să-i arate bicicleta lui, cu care avea poze postate pe unul dintre numeroasele lui site-uri. Gol cum era, întorsese ecranul spre ea ca să-i arate o fotografie făcută cu tandreţe unei cursiere vopsite în culori vii pe care o ţinea agăţată de nişte inele îmbrăcate în cauciuc, înfipte în peretele livingului.

— Uite şi bolidul care mi-a făcut-o. E aşa frumoasă, încât n-ai zice că e capabilă să-mi facă aşa ceva. (Aruncă rapid o privire peste detaliile mărite.) Vezi simbolul ăsta cu trifoi, ca la cărţile de joc? E sigla Colnago. Şaua nu e piesă originală. Mi-am făcut-o pe comandă. Tot din fibră de carbon e. Nu prea te iartă, dar e incredibil de uşoară. Sunt dependent de fibra de carbon.

Îi povestise despre evoluţia atitudinii lui faţă de noul său organ sexual care, spunea el, şi-ar fi schimbat brusc forma într-o dimineaţă, fără să dea vreun semn, în timp ce făcea duş şi-şi imagina scene erotice. Bineînţeles, la început fusese îngrozit. Adio, viaţă sexuală – devenise ridicol.

— Primeam întruna spam-uri din alea despre cum să-ţi lungeşti penisul şi să-l faci mai tare şi mai gros. Şi râdeam de ele. Apoi brusc am început să sper c-o să găsesc unul despre cum să ţi-l îndrepţi. M-ar fi tentat chiar dac-ar fi trebuit să-mi trimit scula prin FedEx până-n Nigeria.

Fusese prima oară când o făcuse pe Naomi să râdă cu intenţie.

Din acea dimineaţă devenise abstinent, ruşinându-se nu doar de mădularul strâmb, ci şi de jena burgheză care-l copleşise. Ajunsese să-i fie silă până şi de masturbare. Soţii Arosteguy fuseseră cei care-l salvaseră de la disperare sexuală, deşi doar ca efect secundar al aplecării lor asupra disperării lui filosofice, cu mult mai periculoasă. Din când în când, cei doi Arosteguy ţineau câte o conferinţă împreună, de cele mai multe ori în modestul Amphithéâtre Turgot, cu podeaua lui înclinată, abruptă chiar, şi băncile simple de lemn. Dar se mai produceau şi în Grand Amphithéâtre, cu fabuloasele lui luminatoare, cu sutele de scaune şi bănci îmbrăcate în pâslă verde, înghesuite care pe unde se putea şi gemând de studenţi, şi într-una dintre aceste ocazii Hervé avusese pentru prima oară ideea să atace noua lui problemă prin intermediul unei lucrări filosofice despre corp ca obiect de consum, un concept pe care soţii Arosteguy îşi bazau ideile. Inevitabil, discuţia confidenţială cu cei doi de la finalul conferinţei se soldase cu invitaţia la o consultaţie particulară în apartamentul lor, un lucru despre care se dusese buhul. Fuseseră sincer încântaţi de faptul că băiatul îşi folosea propria realitate fizică pentru a sări în valurile intense ale speculaţiilor arosteguyene. Erau încântaţi şi de sexul lui, pe care Célestine îl numea penisul ei „liliac“,

deşi Hervé nu reuşise să găsească pe internet nimic care să valideze porecla ei. Din imaginile pe care le găsise rezulta că liliecii, în special liliacul frugivor sau vulpea zburătoare, aveau nişte mădulare lungi, drepte şi foarte umanoide, care-l făceau de ruşine pe al lui cu simetria lor grozavă. În plus, liliecii erau capabili să-şi lingă propriile glanduri în scopuri igienice în timp ce atârnau cu capul în jos, ceea ce, după toate aparenţele, le făcea şi plăcere. Această primă experienţă sexuală, care anunţa prezenţa potentă a lui Hervé în viaţa soţilor Arosteguy, fusese descrisă destul de detaliat pe pagina de Facebook a tânărului, însă fără referirea la cheiroptere.

Hervé îngenunche pe podea în faţa şezlongului, cu laptopul malign la o distanţă sigură dinaintea lui.

— OK, Naomi. Urmează ceva minunat pentru tine.

Ea se pregătea să-şi încheie rugămintea către doctoriţa Trinh, căreia tocmai îi găsise poza pe net. În fotografia studiată, de birou, genul care se dorea a fi o garanţie a competenţei unei clinici, se vedea o vietnameză micuţă, îngrijită, perfectă, cu un taior elegant, bine croit, zâmbind pe ecranul telefonului lui Naomi.

— Ce anume, Hervé?

El se rostogoli pe covor, rezemându-se într-un fel studiat-indolent, ca în filme, de pragul uşilor balconului.

— Tocmai i-am povestit lui Aristide Arosteguy totul despre tine. Vrea să vă întâlniţi la Tokyo.

În parcarea de la Holiday Inn erau câteva autocare turistice goale. Nathan se strecură greoi printre ele, cu genţile foto pe umeri şi iPhone-ul în mână, după ce coborâse din naveta hotelului. Naomi îi trimisese un mesaj în care-i spunea s-o sune urgent, dar dintr-un motiv sau altul, semnalul din microbuz fusese slab. O sunase imediat ce coborâse.

— Cum e hotelul tău cel frumos şi scump?

— Adecvat. Al tău cum e? răspunsese Naomi.

— Abia acum îl văd. Hai să spunem că e… funcţional. Şi mai adecvat.

— Şi mai?

— Mda. Pentru că ştiu că al tău e prea bun pentru un jurnalist.

— Iar sunt fata bogată şi rea. Apropo de fete, cum a fost tipa? Pacienta ta?

— Frumoasă. Chiar foarte frumoasă.

— Frumoasă în stilul muribund?

— În stilul slav.

— Sună periculos, spuse Naomi.

Nu glumea.

— Chiar *era* periculoasă. Radioactivă la propriu. Atracţia degradării. Dar Arosteguy? L-am văzut în interviuri. Fatal, nu glumă. Superb, genul ăla enervant de intelectual francez.

— O să-ţi spun când dau de el. Nimeni nu pare să ştie unde e, nici măcar şeful poliţiei.

Dintr-un motiv sau altul, Naomi hotărî să ţină pentru ea recentul ei contact cu Arosteguy, chiar dacă era chiar motivul pentru care-l sunase pe Nathan. Poate din cauza comentariului cu frumuseţea slavă?

— Totuşi cred că Célestine o să fie coperta noastră pe septembrie. E chiar mai atrăgătoare. Frumoasă, dar moartă, asta-i întotdeauna combinaţia mortală. *Mortal*, asta se căuta în primul rând la principala publicaţie cu care colabora Naomi, *Notorious*, al cărei redactor-şef, Bob Barberien, era el însuşi faimos pentru scandalurile de beţiv de la birou, ce se transformau cumva în articole senzaţionale pe care trebuia să le citeşti. De cele mai multe ori erau despre crime incredibile. *Notorious* imita *Confidential*, o revistă de scandal din anii ’50, prin grafica intenţionat agresivă de pe copertă şi chiar şi prin fonturile retro. Naomi îi admira imprudenţa şi naivitatea ironică; stârnea în ea aceleaşi lucruri.

— Mda, dar chiar o să aibă ceva interesant de spus? „Mi-am omorât soţia şi am mâncat-o.“ Şi de-aici ce mai faci?

— Nimeni nu pare să-şi dorească să se fi întâmplat aşa, spuse Naomi. Toată ţara are o atitudine bizară, protectoare faţă de ăştia doi. Toată lumea neagă, chiar şi poliţia. Din câte-mi dau seama, nu-i exclus ca unul dintre studenţii care-i erau amanţi s-o fi omorât din gelozie.

Se gândise că nu era exclus ca Hervé să ştie mai multe. Sau poate chiar el era ucigaşul.

— Se ştie doar că studenţii mănâncă nesănătos. Tocmai mă urc în lift. Dacă se-ntrerupe, te sun imediat.

Camera lui era la etajul al doilea, ultimul. Legătura chiar se întrerupse, iar el aşteptă să ajungă în cameră ca s-o sune din nou.

— Să înţeleg că n-ai pozat cu obiectivul meu macro decât ecranul laptopului.

— Ce glumă bună! Dar tu? Îmi trimiţi şi mie nişte poze cu frumoasa ta pacientă muribundă?

Nathan şovăi aproape insesizabil, însă destul ca Naomi să se simtă prost.

— Am făcut doar câteva în timpul operaţiei. Dar practic n-a vrut să mă lase. Se simţea bolnavă şi urâtă.

— Până acum nu te-ai împiedicat tu de aşa ceva, spuse Naomi, întinzând un cârlig.

— De data asta m-am împiedicat. Am paralizat.

După o tăcere lungă, Naomi răspunse:

— De-abia aştept să te văd. Amsterdam sau Frankfurt?

— Mie-mi trebuie Amsterdam. Zborul meu de legătură spre New York e deja achitat. Aterizez pe paisprezece. Îţi convine?

— E bine pe paisprezece. Pa, dragă.

— Pa, dragă.

Nathan închise telefonul. Aşa era viaţa alături de Naomi – decorporalizată. Se gândi că ajunsese în cameră aproape fără să-şi dea seama, cu excepţia întreruperii din lift. Fără să miroasă, fără să vadă, fără să audă. Fusese una cu telefonul, iar Naomi, o voce în creierul lui. Se uită pe laptop la fotografiile pe care i le făcuse Dunjei – operaţia, piscina, partida de sex din camera ei de hotel. Nu-l tulbura faptul că fotografiile îl excitau într-un fel ciudat, detaşat, ca şi cum ar fi dat peste o serie de poze inedite cu o vedetă făcând sex. Nathan era un bun cunoscător al propriei sexualităţi, iar meandrele ei îl amuzau şi-l încântau. Cât despre fotografii, Dunja era într-adevăr frumoasă, dar cu un picior în groapă, ceea ce în mod ciudat era cu atât mai evident în instantaneele pe care i le făcuse mai târziu, în restaurantul lui Molnár de pe malul din Pesta al fluviului. I se păruse pervers din partea ei să aleagă tocmai acel loc, restaurantul oncologului ei, unde pereţii erau acoperiţi de fotografii nud ale pacientelor lui, în condiţiile în care tocmai urma un tratament intens

anti-cancer. Ba mai mult, Molnár însuşi îi ameninţase că avea să-i întâmpine acolo, ca să se agite pe lângă ei şi să le prezinte fiecare fel de mâncare torturându-i cu cel mai mic detaliu şi servindu-i personal. Cu o sclipire perversă în ochi, le dăduse de înţeles că avea de gând să planeze asupra mesei lor speciale din colţ până când amândoi aveau să deschidă gura şi, cu deosebită grijă şi senzualitate, să guste.

Molnár nu era acolo când ajunseseră ei. Şeful de sală nu le putuse oferi masa din colţ şi nu fusese instruit să le acorde tratament preferenţial, nici măcar să le facă rezervare. Era o uşurare – până şi să fie nevoiţi să caute alt restaurant ar fi fost preferabil –, dar găsiseră o masă liberă, de fapt două scaune unul lângă altul la un şir de măsuţe pătrate, unite între ele. Dunja şi Nathan se aşezaseră spre exterior, în faţa lor fiind o oglindă înrămată şi doi clienţi singuri care se ignorau. Datorită oglinzii, putuseră să mănânce, să vorbească şi să-şi urmărească reciproc reacţiile ca nişte personaje din unul dintre acele filme cehoslovace cu şarm din anii ’60. În plus, loteria meselor libere îi scutise de orice imbold de a studia scandaloasele şi deprimantele fotografii ale lui Molnár – un stâlp gros, tencuit cu stuc, le bloca vederea spre peretele din faţă –, toate portrete ale pacientelor lui surprinse în cele mai vulnerabile, chiar drogate, ipostaze, de regulă cu un ochi clinic-lasciv pentru goliciune emoţională şi fizică. Nathan fusese nevoit, deşi cu mari rezerve, să-i fluture şefului de sală prin faţa ochilor cartea de vizită a doctorului Molnár ca să i se permită să fotografieze în bomba aia de restaurant care se numea, inexplicabil, La Bretonne. Primele lui tentative de a imortaliza operele de artă ale bunului doctor fuseseră interceptate de doi chelneri şi un picolo, convinşi, fără doar şi poate, că fotografiile erau o comoară inestimabilă expusă riscului de reproducere şi difuzare ilicită. Încadrând fotografiile lui Molnár în vizor, Nathan fusese răscolit de propria reacţie la vederea lor – una de tristeţe profundă, disperată. Una sau două dintre fotografiile lui cu Dunja s-ar fi potrivit mănuşă printre cele cu femei – numai femei – ţintuite în peretele de cherestea brută, asociindu-l cu doctorul Molnár într-un fel care-l dezgusta. Clişeele mari în alb şi negru erau superbe, Nathan se văzuse nevoit s-o recunoască. Granulaţia fină a filmului de format mediu, cu contrastul său intens, umbrele subtile imprimate de

gelatina argintie pe hârtia obţinută din deşeuri textile dădeau un efect hiperrealist, oniric.

Nathan se întorsese la Dunja din capătul restaurantului. Ea ţinea un pahar cu vin roşu în mâinile ei frumoase, cu degete lungi – mai mari decât ale lui, remarcase el. I se păruse ciudat când se ţinuseră de mână. Răsucise brusc Nikon-ul pe cureaua lui şi trăsese câteva cadre, ţăcănitul declanşatorului fiind imediat înăbuşit de larma generală şi de zăngănitul tacâmurilor. Dar Dunja îl fulgerase cu privirea, furioasă, ceea ce îl luase prin surprindere. Spăsit, se aşezase lângă ea, îndesând aparatul în geanta lui şi lăsând geanta pe podea, între picioare, neavând încredere în du-te-vino-ul de clienţi şi chelneri gălăgioşi din spatele lui.

Tocmai acele cadre, trase doar la lumina lumânărilor de pe masă şi a aplicelor cu străluciri calde de pe peretele din faţa ei, dezvăluiau o suferinţă şi o disperare pe care Nathan nu le sesizase în fotografiile făcute într-un context în care ea fusese mult mai vulnerabilă. Nu mai avea mult de trăit. Era conştientă de asta la modul profund, iar aparatul foto îi readusese în conştiinţă realitatea usturătoare.

— Nathan, îl întrebase ea, o să fie prima oară când faci amor cu o moartă?

El bâjbâise după paharul lui, de care nu se atinsese încă.

— La tine te referi? răspunsese, luând o înghiţitură. (Vinul era foarte aspru. Prost.) Tu nu eşti moartă. Pot să depun mărturie în sensul ăsta.

— Nu, dar după ce-o să mor, zic, o să-ţi aminteşti cum ai făcut sex cu o femeie care între timp a murit. (Arborase un zâmbet periculos de inocent.) Asta o să fie o premieră pentru tine?

— Da, în afară de mama. A murit când aveam paisprezece ani.

— Ăla-i alt tip de sex. Freudian. Nu se pune.

Tăcuse. El mai luase o înghiţitură ca să acopere golul, mirându-se de propria nervozitate. Era ciudat de năuc.

— Cât te aşteptam în camera de hotel, continuase ea, m-am uitat la un documentar despre natură. Un pui de căprioară s-a afundat în ditamai troianul de zăpadă şi n-a mai putut ieşi de acolo. Un urs grizzly i-a luat urma şi i-a sărit în spate. Căprioara a încercat să se uite în jur. Avea o privire îngrozită, frenetică. Cu delicateţe, ursul a prins botul căprioarei într-al lui. A fost ceva profund sexual.

Sex pe la spate. Ursul iubea căprioara, era evident. I-a sfâşiat beregata, apoi a lins căprioara muribundă cu cea mai pasională tandreţe. M-am gândit la noi doi.

Doctoriţa Trinh se tot metamorfoza în japoneză. Era vina lui Hervé, desigur. Posibilitatea de a-l întâlni pe Aristide Arosteguy la Tokyo exercita o forţă de atracţie uriaşă, suficient cât să contamineze restul zilei lui Naomi până în cele mai mici detalii. Acolo, în biroul de o eleganţă desăvârşită al doctoriţei Trinh de pe rue Jacob, în arondismentul 6, o stradă şic pentru doctori, această contaminare se manifesta printr-o metamorfoză subtilă a delicatelor trăsături vietnameze ale doctoriţei şi a englezei ei cu inflexiuni complexe înspre trăsăturile mai aspre şi dicţia de şcolăriţă japoneză a lui Yukie Oshima, vechea prietenă din Tokyo a lui Naomi. Estimase deja că Yukie avea să fie o aliată importantă într-un eventual proiect Tokyo / Arosteguy şi îi venea greu să n-o considere pe cameleonica doctoriţă Trinh un fel de, cum ar veni, Yukie de la Paris. Dar doctoriţa nu-i era aliată.

— Vă rog să lăsaţi aparatul deoparte, spuse ea când Naomi îşi aşeză Nikon-ul în poală. Regret fiecare moment în care m-am lăsat înregistrată sau fotografiată. Vorbesc cu dumneavoastră doar ca să repar stricăciunile pe care le-a făcut dementa aia de femeie de serviciu când a vorbit despre Célestine Arosteguy. Probabil că o să ajung să regret şi asta.

Naomi îşi mângâie uşor aparatul, de parcă ar fi vrut să arate natura lui total inofensivă.

— Să ştiţi că e doar o dovadă că am stat într-adevăr de vorbă cu dumneavoastră. V-aţi mira dacă aţi şti câte interviuri sunt pur şi simplu încropite din chestii găsite pe internet şi prezentate ca şi cum ar fi conversaţii faţă în faţă. În timp ce vorbea, Naomi şi-l imagină pe Nathan ţâţâind şi clătinând din cap peste umărul ei. Într-un fel, Naomi făcea parte dintr-o generaţie mai modernă decât Nathan, chiar dacă erau de aceeaşi vârstă. El părea să-şi fi însuşit codul etic de jurnalist din filme vechi despre reporteri de ziar. Pentru Naomi, genul „ia de-aici şi pune colo“ de pe internet era o formă sută la sută legitimă de jurnalism, care nu ridica nici un nor etic la orizontul lui cu liber acces. Să nu te pozezi zi de zi, chiar şi de unul singur, să nu te înregistrezi,

filmezi şi împrăştii în vânturile năvalnice ale internetului însemna să cochetezi cu nefiinţa. Ştia că nu fusese sinceră cu doctoriţa Trinh spunându-i că voia o simplă dovadă, dar faptul că ştia o făcea să se simtă cu atât mai profesionistă, fără alte efecte. Aşa mergeau lucrurile pe net şi era ceva eliberator.

Doctoriţa Trinh era mai dură decât părea.

— În zilele noastre, până şi fotografiile şi înregistrările pot fi măsluite foarte uşor, aşa că aici, în biroul ăsta, nu vă crede nimeni. Puneţi deoparte aparatul foto şi reportofonul, chestia aia mică pe care o aveţi atârnată la gât şi la care văd reclame în toate revistele de modă şic, sau sunteţi liberă să plecaţi.

Avea o expresie şi un ton perfect neutre, iar Naomi îşi simţi faţa dogorind, semn de stres intens, instantaneu transmis de piele înainte să ajungă la creier sau stomac.

— Păi, există soluţia declaraţiei confidenţiale, dacă vă simţiţi mai bine aşa, spuse Naomi, desprinzându-şi micro-reportofonul Olympus, rareori folosit, într-o nuanţă de negru lucios ca un mic pian, bun să înregistrezi pe ascuns, şi punându-l împreună cu aparatul foto în geanta aparatului cu aerul cel mai nonşalant de care era în sare. Îşi detesta propria labilitate, faptul că pendula atât de uşor între încredere în sine maniacală şi vulnerabilitate zdrobită, incurabilă. Poate existau medicamente care s-o ajute. Dar probabil că nu. Naomi simţi brusc impulsul sinucigaş de a o întreba pe doctoriţă dacă avea vreun pacient bipolar, însă doctoriţa Trinh nu era serviabilă din fire, cel puţin nu cu Naomi.

— Situaţia de faţă şi persoana dumneavoastră nu au nimic care să mă facă să mă simt bine. Haideţi să discutăm despre menajera rusoaică, *madame* Tretikov.

— Da, da. Femeia de serviciu… părea convinsă că Célestine Arosteguy avea cancer la creier. (Naomi prinse momentul să-şi mute privirea de la geanta aparatului foto şi să riposteze, chiar dacă foarte delicat.) Acum, doamnă doctor Trinh – sper că pronunţ corect – doamnă doctor Trinh, dumneavoastră nu sunteţi specialistă în cancer, nu sunteţi oncolog, nu-i aşa?

Doctoriţa trase adânc aer în piept.

— Ce-i cu insigna asta pe care o purtaţi? Ce semnificaţie are?

Naomi era total descumpănită. Insignă? O, da!

— Asta? (Desprinse insigna aurie cu Crillon pe care o avea de la omul ei de legătură de la hotel şi o aruncă pe mapa de piele de pe biroul doctoriţei.) E emblema Hotelului Crillon. Acolo stau. Se fixează cu magnetul ăsta mare, rotund. Vedeţi? Angajaţii hotelului se poartă foarte bine. Nu sunt deloc snobi.

Doctoriţa Trinh luă obiectul în mână şi-l examină cu o intensitate ciudată. Paranoia ei începu brusc să i se pară interesantă lui Naomi, mai degrabă reconfortantă decât jignitoare, ceea ce o ajută să parcurgă ciclul înapoi, până sus. Însemna că doctoriţa avea ceva de ascuns sau măcar de protejat.

— Credeaţi… credeaţi că poate fi un microfon?

Doctoriţa Trinh aruncă insigna la loc pe mapă şi uită instantaneu de existenţa ei.

— Célestine Arosteguy nu avea nici o problemă medicală. În afară de neplăcerile obişnuite pentru o femeie de vârsta ei. Am fost medicul ei personal. Eu o trimiteam la specialişti când avea nevoie. Dacă ar fi bolnavă de cancer sau ceva de genul ăsta… aş fi ştiut.

Pe Naomi o chinuia o nevoie acută să-şi scoată din geantă carnetul, cel legat cu spirală, cu o copertă din carton decorată cu un colaj de pagini de ziar, pe care scria Caietul reporterului / *Bloc de journaliste* – cadou de la Nathan, bineînţeles. Dar, simţind prin piele fragilitatea situaţiei, nu îndrăzni.

— Care ar fi, în opinia dumneavoastră, neplăcerile obişnuite pentru o femeie de vârsta ei?

Doctoriţa Trinh reuşi să zâmbească, aparent nu fără sacrificii.

— Dacă veţi căuta pur şi simplu „menopauză“ pe internet, veţi afla răspunsul.

În creierul lui Naomi se declanşă o mică explozie discretă, cauzată de alăturarea mentală neaşteptată dintre „menopauză“ şi „crimă“, două lucruri pe care nu le asociase niciodată măcar pe departe. Trebuia să ţină minte cumva acea mică epifanie şi trebuia să exploreze realităţile cele mai apăsătoare ale menopauzei şi feminităţii – un loc unde nu se gândise niciodată să ajungă. Îşi puse un semn în minte, un semn care să se activeze de fiecare dată când venea vorba despre vârsta lui Célestine.

— De ce credeţi că proprietăreasa soţilor Arosteguy era convinsă că Célestine avea o tumoare pe creier? Nu e cam ciudat ca

un om obişnuit să inventeze aşa ceva?

— Aţi cunoscut-o pe individa asta, Tretikov?

— Am văzut un interviu cu ea.

— Da, bineînţeles. (Doctoriţa Trinh se ridică, scuturându-şi sacoul cu mâinile ei micuţe, ca şi cum *madame* Tretikov ar fi umplut-o de firimituri.) Da, e o persoană obişnuită care s-a folosit în mod inconştient de puterea internetului ca să creeze o realitate nouă apropo de *madame* Arosteguy. Şi, credeţi-mă, ne-a consternat şi pe mine, şi pe colegii mei medici. (Doctoriţa pufni dispreţuitor.) E genul de bătrână superstiţioasă care îşi închipuie că, dacă gândeşti prea mult, mai ales dacă te gândeşti la unele lucruri, poţi face tumoare pe creier. Şi aş vrea ca dumneavoastră să îndreptaţi lucrurile. De-aia am acceptat să stăm de vorbă. (După ce termină ce avea de spus, femeia asta ca o păpuşă se aşeză iar, reluându-şi întocmai poziţia iniţială.) Mai nou, presa ne-a acuzat de neglijenţă în felul cum am tratat o femeie care era considerată o comoară naţională. Se discută despre diagnostic greşit, nepăsare, presiune politică la care am fi fost supuşi ca să-i ignorăm boala mortală şi aşa mai departe.

— Ceea ce e întru totul fals?

— Absolut.

— Deci Célestine nu i-a spus soţului ei că are cancer la creier şi nu i-a cerut s-o omoare?

La asta, doctoriţa Trinh zâmbi trist, iar Naomi avu senzaţia că era în sfârşit un zâmbet sincer, care îi lumină ochii şi-i modifică ritmul respiraţiei, invocând prezenţa lumească a lui Célestine Arosteguy în biroul ei pedant, controlat.

— Célestine spunea mereu că e pe moarte, că suferă de o boală fatală. Le-o spunea studenţilor, mie, oricui. Dar, înţelegeţi, nu ca să se plângă. Era aproape o promisiune. Ei, dar cine i-a studiat opera în profunzime şi-a dat seama că nu se referea la ceva medical.

Cu acelaşi zâmbet pe chip, doctoriţa Trinh îşi plecă privirea spre propriile mâini ca de păpuşă, cufundată în amintiri cu Célestine cea feminină şi tragică, iar Naomi se pomeni că vrea să i-l alunge, s-o pedepsească pentru el. Era supărată pe ea însăşi pentru că nu citise opera soţilor Arosteguy nici măcar în rezumat, aşa că n-o putea contrazice pe doctoriţă pe această temă. Şi totuşi armele necesare erau la îndemână.

— Şi ar fi cerut aşa, oricui, s-o omoare?

Lui Naomi îi trecu prin cap că foarte recent recursese la formula „omoară-mă acuma, na“ într-o discuţie cu Nathan în care el iar îi făcuse capul calendar cu obiectivul lui macro / de portret – obiectivul care se afla în acel moment la aparatul ei, în geanta de la picioarele ei –, dar se îndoia că Célestine se exprima în felul ăsta.

— Sigur că nu.

— Dar cineva tot a omorât-o. Cine credeţi că a fost?

— Habar n-am. Avea mulţi prieteni.

— Mă surprinde asta. Credeţi că a omorât-o un prieten?

— Cunoştea multă lume.

— Nu credeţi că a omorât-o un străin.

— Nu ştiu absolut nimic despre lucrurile astea.

— Vă spunea dumneavoastră, care eraţi medicul ei, că avea o boală incurabilă, iar dumneavoastră vi se părea că vorbeşte în sens filosofic? N-aţi luat-o în serios?

Doctoriţa Trinh se adresase până atunci propriilor mâini, dar ridică apoi ochii spre Naomi, căutând în timp ce vorbea semne ale prostiei ei, ale ignoranţei ei tipic americane.

— Era o afirmaţie existenţială, răspunse doctoriţa Trinh, despre sentinţa capitală căreia îi suntem supuşi cu toţii. Îi era drag Schopenhauer, drept care aluneca uneori într-un soi de romantism fatalist. Am încercat s-o conving să-l reia pe Heidegger, care nu e atât de diferit în unele privinţe, cele care ţin de germanitate, dar măcar e un salt faţă de aplecarea asta asiatică bolnăvicioasă spre disperare cosmică.

De parcă ultima frază l-ar fi chemat din eter, un mic crucifix de argint atârnat de o brăţară la încheietura mâinii stângi a doctoriţei captă lumina slabă care se reflecta în birou dintr-o oglindă din colţ, atrăgându-i atenţia lui Naomi. Şi Yukie, prietena ei, era creştină, o anomalie pe care Naomi o găsea într-un fel dezamăgitoare. Şintoism, confucianism, taoism, budism, mai treacă-meargă. Mult mai interesante. Ăştia ce fel de brăţări or purta?

— Dar s-a împiedicat de preferinţele politice ale omului, de asocierea cu naziştii, continuă doctoriţa Trinh. Aici nu eram de acord, că simpatiile politice ale unei persoane ar putea anula valoarea

filosofiei sale. Ea nu înţelegea cum poţi face o astfel de distincţie. O atitudine tipic franţuzească, desigur.

Naomi răspunse privirii doctoriţei şi zâmbetului ei interior tot cu un zâmbet, dar nu era deloc sigură că va reuşi să-şi ascundă degringolada de moment, cauzată de regretul intens că iniţiase un dialog cu altă fiinţă umană, faţă în faţă. Dacă ar fi fost în faţa laptopului, ar fi căutat pe Google cele două nume germane, să-şi facă o idee, dar într-un context strict oral nu era în stare nici măcar să le scrie corect numele, cu atât mai puţin să-i răspundă inteligent doctoriţei Trinh. Era altceva decât să se joace cu Hervé, oricât de deştept ar fi fost el. Dintre ei doi, Nathan era cel cu educaţia clasică sau cum se numea. El era cititorul. Oare pe unde umbla în acel moment? Naomi făcea mari eforturi să-i ţină piept doctoriţei. Singura ieşire era o încăierare de stradă.

— I-a făcut cineva lui Célestine o autopsie a creierului, să vadă dacă are vreo tumoare?

— Pe baza diagnosticului pus de o femeie de serviciu? Mă îndoiesc.

— Aţi auzit cumva că ţeasta lui Célestine a fost despicată, iar ucigaşul sau ucigaşii i-au scos creierul? De ce credeţi că au făcut aşa ceva?

Doctoriţa Trinh zâmbea în continuare, dar nu mai era acelaşi zâmbet. Noul ei zâmbet spunea: „Am ştiut că eşti din tabăra opusă de când ai intrat. Ei, uite acum şi dovada şi mă bucur să constat câtă dreptate am avut“. Doctoriţa Trinh se ridică şi-şi scutură iar viguros sacoul de firimituri – de data asta nişte firimituri foarte murdare, unsuroase, urâte, cu care o împroşcase chiar Naomi. Micul crucifix de argint – oare Vietnamul fusese creştinat de către misionarii francezi catolici? – se legăna la capătul lanţului ca un om abia spânzurat. Şi totuşi, Naomi nu se putu abţine.

— Doamnă doctor Trinh, confidenţial acum, v-a cerut Célestine s-o omorâţi şi s-o mâncaţi? Poate ca o datorie altruistă, ca de la femeie la femeie?

Doctoriţa Trinh ieşi pentru prima oară de după birou şi se duse la uşă. Fără o vorbă, o deschise pentru Naomi. Ea remarcă pantofii doctoriţei. Erau pantofi cu toc cui, cu baretă stil *bondage*[2] la gleznă, un model foarte sever ca lucrătură şi formă, dar şocant de coloraţi –

roşu, galben, albastru, verde, negru – ca nişte papagali australieni dintr-o specie rară. În timp ce ieşea din birou, Naomi se gândi fără să vrea că pantofii doctoriţei Trinh erau importanţi într-un fel sau altul.

1. Boala Peyronie este o afecţiune medicală constând în curbarea anormală a penisului din cauza formării de ţesut cicatricial în zona genitală.
2. Practică sadomasochistă constând în legarea partenerului în cadrul unei relaţii sexuale.

3

Doctorul Molnár îi făcuse rost de un bilet mai bun, la Elite Business Class – pentru membrii Duna Club! –, pe cursa Malév către Amsterdam. Cu toate astea, Nathan se pomeni umblând agitat de colo până colo prin decorul standard de oţel şi sticlă al Terminalului 2A din Aeroportul Ferihegy. Spre deosebire de Naomi, care se îngropa în laptop de cum ajungea, Nathan considera aşteptările din aeroport o bună ocazie de-a observa oamenii. Însă în acea zi de vară răcoroasă şi ploioasă, a cărei mohoreală părea să se fi infiltrat în aeroport, Nathan n-o vedea decât pe Dunja, care-i apărea întruna pe un ecran al minţii. Trăgând după el geanta pe rotile a aparatului foto

ca pe un mic cărucior roşu, Nathan o auzea spunând acele lucruri îngrozitoare, insuportabile, pe care zicea că le gândeşte fără să vrea şi pe care nu avusese cui să le împărtăşească până să apară el.

„Ce-o să mă fac când o să mă părăseşti? Cine o să mă vrea?“

„Eu n-am nimic special. Dacă *eu* te vreau… Eşti superbă. O să ai amanţi câţi vrei.“

„Mai nou sunt atâtea femei care fac cancer. Crezi că poate apărea o nouă estetică? Frumuseţea cancerosului? Zic şi eu, dacă există şicul heroinomanului, estetica dependentului de droguri care-şi doreşte moartea… Oare o să se ajungă ca femeile care n-au cancer să se milogească de chirurgii lor plasticieni să le implanteze noduli falşi sub bărbie şi la gât? Sau la subraţ? Sau inghinal? E aşa de sexy rotunjimea aia. Şi funcţionează foarte bine ca metodă anti-îmbătrânire, să umple guşa aia care atârnă ca la curcan. Cine să refuze? Şi bijuteriile, biluţele de titan din ţâţe! Foarte sado-maso-*bondage*.“

Dunja continua să vorbească în mintea lui Nathan în timp ce el aluneca într-un dialog interior paralel cu ea despre sănătate şi evoluţie, despre teoria potrivit căreia ideile legate de frumuseţe nu erau doar idei, ci percepţii ale unor indicatori de potenţial reproducător, deci de tinereţe, despre genele egoiste ce se foloseau de corpurile noastre ca de nişte vehicule care să le asigure continuitatea, despre cum poate că genele cancerigene începeau şi ele să emită pretenţii la imortalitate reproducătoare, aşa că şi ele aveau să pună o presiune colosală pentru acceptarea culturală a unor foste idei-tabu despre frumuseţe, idei ce trimiteau la boală şi la apropierea morţii, dar care acum fascinau, cucereau şi imitau tinereţea, maturitatea şi sănătatea, aşa că mica ei fantezie despre cum în jurul necazurilor ei ar fi luat fiinţă o cultură ar fi putut, teoretic… Nu era o conversaţie reală, dar dacă ar fi fost ca Naomi, probabil că i-ar fi scris chiar în acel moment Dunjei prin SMS, e-mail sau mesagerie instant folosind acel flux-al-semiconştiinţei naomian care se revărsase asupra lui de atâtea ori în cei patru ani de când erau împreună.

Naomi se agăţa de toată lumea, folosindu-se de o combinaţie unică, ameţitoare, de tehnologie şi farmec vrăjitoresc, în timp ce Nathan de-abia aştepta să se îndepărteze, să te scoată din lista de

prieteni şi să te lase suspendat în eterul cyberspaţiului. Naomi considera că Nathan era crud cu prietenii. Nathan considera că Naomi era posesivă la modul compulsiv, obsesiv. Dar ce era Dunja? În ciuda sexului şi intimităţii, era subiectul unui material, iar subiecţii lui încercau adesea să întreţină o corespondenţă cu el, agăţându-se uneori cu o disperare nesănătoasă, respingătoare, de acel moment special din vieţile lor. Nu puteau accepta că momentul lor trecuse, că materialul despre boala lor obscură, incitantă fusese publicat, iar Nathan ieşise pentru totdeauna din vieţile lor. Subiecţii lui Naomi sfârşeau de cele mai multe ori după gratii sau executaţi, ceea ce reducea drastic refluxul, cum îi zicea Nathan. Sigur, Dunja era convinsă că avea să moară peste câteva luni, ceea ce avea să limiteze refluxul la fel de drastic.

Ultima lor discuţie avusese loc în odiosul salon de terapie intensivă de la Clinica Molnár, după ce sânii îi fuseseră incizaţi fără menajamente şi o mulţime de tumorete îi fuseseră extirpate la luminile albastre şi reci din sala de operaţie, care-i transformau carnea în silicon şi sângele într-o pastă magenta. El se aşezase pe acelaşi scaun de plastic, deşi de data asta ea stătea în patul de lângă uşă, şi mai erau trei pacienţi care se foiau şi gemeau în salon.

— Ţi-a plăcut? întrebase ea. Mi-a fost mai uşor ştiind că am un public care apreciază.

— Molnár părea convins că va fi un succes. Partea asta mi-a plăcut, răspunse Nathan.

Dunja râsese.

— Molnár vorbeşte doar despre mecanica extirpării unei tumori. Ăsta-i succesul lui. Ştie că mult n-o mai duc, dar consideră că nu prea e problema lui.

— Fii şi tu mai optimistă, că nu doare.

— O, Nathan. Doare când devii sentimental şi banal. De ce să fii aşa?

— Au!

— Ai făcut poze bune? Sunt şocante? O să le pună Molnár la el pe perete, să-i excite pe clienţii care-şi mănâncă gulaşul? Să fac un joc de cuvinte despre gulaş? Gureş şi laş?

— M-am prins, m-am prins, spusese Nathan, încă afectat, incapabil să zâmbească.

Dar dacă ea ar fi avut şanse să-şi revină, despre ce-ar fi vorbit? Despre visul ei de a se întoarce la facultatea de arhitectură de la Universitatea din Ljubljana şi de a construi case de lux pe malul Savei împreună cu tatăl ei? N-ar fi tot banal şi sentimental?

— Am prins câteva cadre foarte bune cu operaţia ta. Nu sunt sigur că o să-ţi placă, dar o să ţi le trimit prin e-mail, dacă vrei.

Dunja îi luase mâinile într-ale ei şi-l trăsese spre pat. Nathan încercase să-şi împingă scaunul în faţă, dar acesta se îndoise şi se răsucise, şubred fiind, până-i fugise de sub şezut şi rămăsese cu genunchii semiflexaţi, ca un jocheu. Ea izbucnise din nou în râs, iar el făcuse un pas şi se aşezase pe pat, al cărui grătar metalic îi sfredelea coapsele oricum ar fi stat.

— Te-ai excitat când Zoltán mi-a tăiat sânii? Aproape-l convinsesem să-mi facă doar anestezie locală, dar m-a lăsat cu ochii-n soare.

Lui Nathan îi plăcea jargonul şaizecist rock-plus-droguri pe care Dunja îl folosea din când în când şi ar fi vrut s-o întrebe de la cine învăţase engleza, dar niciodată nu se ivise momentul potrivit.

— Dunja, nu sunt sadic. Nu-s înnebunit după *bondage*. M-am făcut praf văzând cum te taie.

Dunja tăcea, fără să se mişte. Replica lui, expresia unei sexualităţi normale, nu era ceea ce şi-ar fi dorit ea să audă. Nathan îşi dădea seama că ea avea să se simtă respinsă. Îi vorbise foarte blând, de parcă ar fi patinat pe o pojghiţă de gheaţă pervers de subţire.

— Pentru mine tot incredibil de atrăgătoare o să fii şi când o să-ţi revii, când o să te vindeci complet. Vreau să zic că nu boala şi tratamentul te fac să fii sexy şi frumoasă.

Mâinile mari, elegante ale Dunjei le acoperiseră pe ale lui Nathan, strângându-le şi trăgând uşurel de ele, scuturându-le în ralanti ca şi cum ar fi încercat să-l convingă cu ele, sperând că argumentele mute aveau să circule prin braţe până la inima lui.

— Nathan, o, Nathan. Eşti atât de scump şi de drăguţ. Dar eu am markeri genetici care spun că aveam un cancer predispus să metastazeze. Ceea ce a şi făcut peste tot în corpul meu, în ganglionii limfatici – i-ai pipăit, i-ai mângâiat şi ştii că aşa e. Din asta n-o să scap, zău că nu.

— Dar Molnár mi-a spus…

— Molnár e un tip foarte ciudat şi excentric. E chirurg, mecanic. Nu-l interesează lucrurile la care nu poate ajunge cu maşinăriile. A fost o surpriză totală să mă trezesc şi să constat că, totuşi, am în continuare ţâţe. Eram convinsă că o să-l ia valul şi o să mi le taie scurt. Aproape că am fost dezamăgită văzându-le, mai ales că nici nu prea arată ca după lupte grele. M-a trimis la altă clinică, una din Luxemburg. Toată chestia sună cam vag, în stilul lui Molnár, dar am un marker în creier care m-a predestinat să ajung şi acolo, să-i las să-şi facă mendrele cu mine pân-oi muri.

Nathan reuşise cu greu să susţină privirea ochilor ei întrebători, simţindu-se în acel moment foarte sentimental şi banal, deci mut. Oare chiar avea o părere despre noţiunile clasice de artă, deci de frumos, bazate pe armonie, în opoziţie cu teoriile moderne, post-revoluţie-industrială, post-psihanaliză, bazate pe boală şi disfuncţie? Oare ar fi putut argumenta că noua ei identitate de femeie bolnavă era cea mai avangardistă formă de frumuseţe feminină? El nu îndrăznea, dar ea, da.

— Cât o mai duc, n-o să am nimic deosebit cu care să seduc în afară de miasma morţii. Ăsta o să fie parfumul meu fatal. Şi aş vrea ca asta să te fi atras la mine, înţelegi? Pentru că ăsta e viitorul meu şi nu vreau să-l trăiesc singură. Aşa că poate o să te pomeneşti că te sun să-i dai sfaturi următorului meu amant. Poate o să vreau să-l încurajezi tu să intre adânc în mine şi să nu-i fie frică. Sau poate că o să te sun într-o noapte şi o să te rog să zbori până la mine şi să mă strângi de gât în timp ce mă fuţi pe la spate. De ce nu? De ce să nu profităm de situaţie? (Dunja tăcuse, ochii ei căutându-i pe-ai lui cu aceeaşi disperare. Îi zâmbise într-un fel ciudat de blând şi de tandru.) O să vii la mine, Nathan? O să vii dacă te chem?

Nathan se îndreptă spre uşile glisante de sticlă ale salonului pentru membrii Duna Club Malév. Intrând, şi-o aminti iar pe Naomi spunând „Omoară-mă acuma, na“ când el îi reproşase ceva într-o discuţie pe mobil. Apropiindu-se de ghişeul de *check-in*, îşi imagină că o strangula pe Naomi în timp ce i-o trăgea pe la spate. Mâinile ei erau legate la spate cu un cordon pluşat de la un halat de hotel. Mâinile lui îi strângeau cu putere gâtul lung. Faţa ei, cu gura deschisă, se deformase într-o minunată şi terifiantă expresie de

extaz, iar Nathan cel din fantezie înţelese că acolo se termina sexul, că nu mai putea exista alt sex după asta. La ghişeu, o matroană extrem de neatrăgătoare, cu o uniformă excesiv de încărcată – eşarfa aia roşie forţat drăgălaşă, imprimată cu aripioare stilizate multicolore –, îi explică lui Nathan de ce cardul de membru fotocopiat şi alte hârţoage obscure pe care i le dăduse Molnár nu erau valabile, aşa că era nevoită să-i refuze intrarea în ţara făgăduinţei a salonului Duna Club. În timp ce se îndepărta de salon cu valiza lui pe rotile şi se îndrepta spre poartă, Nathan nu putu decât să se minuneze de toată acea perfecţiune molnárescă.

Pe Charles de Gaulle se făceau lucrări ample de renovare. După ce mersese kilometri întregi pe lângă trotuare rulante adormite, Naomi fusese nevoită să-şi care geanta cu rotile pe două rânduri de scări – micul lift de sticlă era *absolument* destinat persoanelor cu dizabilităţi –, apoi pe o platformă cu scaune de cafenea dispuse la întâmplare, deservite de un automat de băuturi uriaş, singuratic, aşezat pieziş, de-acolo în jos pe alte scări ce o scoseseră în mijlocul unei mase compacte de pasageri care stăteau amorţiţi în picioare, pe un coridor fără scaune, la oarece distanţă de o poartă de îmbarcare şi ea lipsită de scaune. Oroarea momentului era exacerbată de faptul că îi era aproape imposibil să scoată laptopul şi să-l deschidă fără să pocnească pe careva în cap. Naomi scotoci în buzunarul lateral al genţii şi-şi scoase BlackBerry-ul Q10. Îl prefera iPhone-ului lui Nathan de fiecare dată când avea de trimis multe mesaje, ceea ce i se întâmpla des. Avea nevoie de taste adevărate, materiale (pe iPhone nu puteai tasta cu nişte unghii normale) şi o îngrozea posibila prăbuşire anunţată a imperiului BlackBerry. Viaţă aventuroasă de consumator avid de tehnologie.

Pornind telefonul, îşi aminti cu o străfulgerare ascuţită de adrenalină că-şi lăsase insigna cu Crillon pe biroul doctoriţei Trinh, atât fusese de zguduită când ieşise din cabinet. Era cu atât mai enervant, cu cât tot restul sejurului la Paris, o zi şi jumătate, îi fusese compromis – un gust ciudat, metalic, în gură şi o înceţoşare a culorilor, ca la migrenele cu aură – din cauza dezastrului cu doctoriţa Trinh. Pe lângă că nu scosese nimic util de la doctoriţa lui Célestine,

se mai şi ciocnise pe neaşteptate de propriile limite intelectuale, sau cel puţin educaţionale, iar ciocnirea o marcase.

Sau se îndoia degeaba de propriile calităţi? Insigna cu Crillon, de exemplu. O şi vedea pe doctoriţa Trinh culegând-o de pe biroul ei cu o pensă chirurgicală antică, nord-vietnameză, din argint şi trimiţând-o laboratorului ei preferat pentru analiză. Dar era pretextul perfect să ia din nou legătura cu doctoriţa, dacă Naomi avea să găsească o tactică mai eficientă de-a o aborda. Putea să-l trimită pe Hervé s-o recupereze, înarmat cu nişte întrebări nevinovate de băiat francez rebel, la care doctoriţa să simtă că poate răspunde liniştită, venind de la el. Cât de departe era cazul să ducă asocierea cu Hervé? Ca şi cum i-ar fi răspuns la întrebare, Q10-le se lumină în roşu, semn că venise un e-mail. El era.

„N-ai primit o cronică grozavă de la doctoriţa Trinh“, îi scria. „M-a contactat prompt să mă anunţe că ar trebui să mă feresc de tine pentru că în mod evident urmăreşti să pătezi memoria scumpei noastre Célestine. A mai zis că nu i-ai părut din cale-afară de inteligentă sau poate că eşti pur şi simplu americancă, nu-şi dă seama, şi că ai folosit tactici de şoc ce i-au adus aminte de metodele armatei americane în Vietnam. Am întrebat-o dacă ar fi dispusă să-mi pozeze nud pentru albumul care ţi-a plăcut şi ţie ca idee. A zis că nu-i dă voie cultura ei. Am avut o conversaţie plăcută despre asimilarea culturală şi senzualitatea Orientului. Nu cred că o să se lase.“

Degetele mari ale lui Naomi o luară la goană. „Îmi pare rău să aflu de reacţia doctoriţei faţă de mine. Chiar a pomenit de Războiul din Vietnam?“

„Ha-ha, aici te-am prins. Nu, pe-asta am inventat-o eu. Dar a zis că nu-i inspiri încredere şi că ai lăsat intenţionat o insignă sau ceva de genul ăsta ca un soi de jalon sau prezenţă simbolică. Ai idee la ce se referă?“

„Chiar i-ai propus să pozeze nud pentru cartea ta?“

„Da. Partea asta e adevărată.“

„Asta înseamnă că a fost amanta lui Célestine?“

„Da. M-am culcat o dată cu ele amândouă. Într-o zi o să-ţi spun povestea. A fost foarte interesant. Mi-a adus aminte de Karl Marx.“

„Există cineva în viaţa de cuplu a soţilor Arosteguy cu care să nu fi…“

Pe coridorul cu pereţi de sticlă se făcuse o căldură insuportabilă de când soarele se strecurase deasupra lui şi ghionturile iritate pe care şi le dădeau întruna, în înghesuială, pasagerii care încercau să ajungă la bagaje sau la altă cursă mocneau de ostilitate. Cineva intră cu piciorul în geanta pe rotile a lui Naomi, apoi o lovi cu umărul atât de tare, încât simţi tăria osului şi muşchilor lui – gestul părea intenţionat, ca o pedeapsă. Ea icni şi apăsă din greşeală pe tasta *Send* a telefonului. Lumea începuse să se strecoare în locul liber lăsat de Naomi când fusese proiectată înainte de forţa loviturii, aşa că se pierdu de geanta aparatului foto. Se răsuci în loc, cu faţa la valul de oameni, şi îşi croi drum spre geantă. În direcţia în care privea, observă marchiza unui lanţ de magazine de electronice prezent în aeroporturi şi, ţinând bine geanta salvată, se repezi spre oaza chioşcului.

În colţul camerei, între minibar şi comoda cu televizorul, stăteau două perechi de bagaje nedesfăcute: două genţi pe rotile pentru aparate foto, două rucsacuri, două valize Samsonite mici şi negre, cu patru rotile, model Cruisair Spinner ce imita fibra de carbon (Naomi şi Nathan visau la Rimowa Topas, genţile alea nemţeşti sexy din aluminiu, deformabile, dar deocamdată nu şi le puteau permite). Nu neapărat pentru că ar fi avut aceleaşi gusturi, ci mai degrabă pentru că obişnuiau să colaboreze în materie de consumerism. Era o dialectică a consumului care ducea către acelaşi obiect. La asta se gândea Naomi cu partea liberă a minţii în timp ce sugea scula lui Nathan – un organ atât de drăguţ, de plicticos, nu foarte arcuit, nici vorbă de vreo mutaţie, ci un penis modern tipic, circumcis – în camera 511 a Hotelului Hilton de lângă Aeroportul Schiphol din Amsterdam. Se miră singură pomenindu-se că gândea în termeni marxişti, pentru că până în momentul când intrase în chioşcul de electronice, unde descoperise trei cărţi de soţii Arosteguy – ediţii grăbite, cu aspect ieftin, traduse în engleza americană cât mai heirupist pentru a profita de scandalul cu filosofi canibali –, abia dacă auzise de *Das Kapital*-ul lui Karl Marx. Şi totuşi cărţile alea mici, tipărite cu un corp de literă mare, prietenos, atât de uşor de citit, ca un manual de utilizare pentru părţi ale creierului încă nedescoperite, o făcuseră să se simtă ca o economistă marxistă înnăscută.

Nu pentru că subiectul cărţilor ar fi fost marxismul, ci pentru că jargonul lui Marx era, într-un fel, temelia pe care soţii Arosteguy îşi clădeau înţelegerea, evident profundă, a consumerismului contemporan – şi a lui Naomi ca persoană, după câte se dovedise.

Pentru că nu era disponibil nici un zbor direct – o scurtă fugă, puţin peste o oră, de la Paris la Amsterdam –, urmase un coşmar de şapte ore, cu o escală în Frankfurt. Dar timpul se dizolvase într-un fel ciudat pentru că, în loc să caşte gura prin magazinele high-tech împrăştiate te miri unde în acel aeroport îmbrăcat tot în inox ca o bucătărie de restaurant, punctat de locuri cu activitate Wi-Fi intensă, Naomi se instalase pe un scaun lângă poarta ei, cufundându-se în adâncurile mării interioare a soţilor Arosteguy – o mare caldă care hrănea un recif de corali locuit de cele mai ciudate şi mai captivante creaturi –, în continuarea plonjonului pe care-l făcuse în cursa de la Paris. Până să iasă la suprafaţă după aer, se transformase într-o arosteguyană febrilă şi năucă.

Cele trei cărţi – *Bani SF*, *Consumerism apocaliptic: instrucţiuni de folosire* şi *Muncă şi sânge: Marx şi oroarea* – zăceau candide pe biroul lucios de lângă fereastră când, pe neaşteptate şi cam neelegant, Nathan ejaculă în gura lui Naomi – vâscos şi amar. Era din cauza sânilor ei, sau mai bine zis a ambelor perechi de sâni, ai lui Naomi şi ai Dunjei, care se suprapuseseră, imaginea fermentase în mintea lui Nathan şi se descărcase prin penis în gura fierbinte, absentă a lui Naomi. Cel puţin aşa interpretase el, care se identificase cu năuceala şi efectul decalajului orar asupra lui Naomi şi-i confundase sânii ce se legănau mirific în timp ce sugea cu sânii mai mari şi mutilaţi ai Dunjei, ba chiar adăugând cumva la toată combinaţia glandele umflate de la subsuorile Dunjei – şase sâni? Îşi ţinea braţele sub cap şi nici măcar nu atingea sânii lui Naomi. Distanţa făcuse posibilă laminarea halucinantă a sânilor, iar tehnica sa de control al ejaculării devenise ineficientă. De fapt, oare chiar încercase să exercite acel control? Oare se purta ca un căţeluş care-şi pedepsea stăpâna pentru că umblase prea mult prin oraş şi-l lăsase închis în bucătărie? Naomi nu înghiţea decât dacă era foarte beată. Avea şi o justificare, desigur. Era mai porno s-o lase să i se scurgă pur şi simplu din gură, să i se închege pe penis şi părul pubian într-o punte cleioasă. Asta făcu şi acum, nu neapărat şocată,

ci poate surprinsă de faptul că el se abătuse de la obiceiul lor de a hotărî înainte ca ea să-l ia în gură dacă era preludiu sau se opreau acolo, pentru moment. Lui Naomi nu-i plăceau surprizele sexuale. Era mereu dispusă să se joace, dar simţea nevoia de structură.

Aşa că Nathan fu cel surprins când Naomi, ştergându-se absentă la gură cu dosul mâinii, spuse:

— Ce părere ai despre Marx şi crimă, Than?

Fără reproşuri sexuale, plus întoarcerea la felul ei infantil de a-l striga, „Than“, sugerând o stare psihică asexuală, de supt degetul mare.

— Păi, ştiu şi eu, Omi? Mă gândesc că e ditamai subiectul. Ai intrat adânc în el? În Marx? E o noutate pentru tine, nu?

Naomi se rostogoli pe spate, strivită sub greutatea subiectului. Tavanul era un vârtej de ipsos pătat. Se potrivea cu starea ei psihică.

— Am intrat adânc în soţii Arosteguy.

— Sunt marxişti?

— M-am apucat să-i citesc. Îmi dau seama că sunt total needucată. E intimidant şi deprimant. M-a luat cu dureri de cap. Am nevoie de internet ca să-i citesc. E şi captivant. Nu-mi dau seama ce sunt oamenii ăştia. Ce au fost. Ea e cât se poate de moartă. Şi dezmembrată.

Naomi îşi acoperi ochii cu braţele încrucişate, să nu mai vadă tavanul deprimant.

— Omi, Than.

Nathan se apucase să-şi şteargă superficial penisul cu un colţ ferit al cearşafului, un obicei pe care Naomi se autoconvinsese cu greu să-l considere înduioşător. Să fi fost o manifestare pasiv-agresivă? Oare se abţinea să şi-l şteargă când ea înghiţea? Nu-şi putea aduce aminte.

— Noi suntem ăştia, spuse el. Omi Than. Parc-am fi un ginecolog vietnamez.

Naomi clătină din cap pe sub braţe.

— Ce ciudat că ai spus chestia asta. Tare ciudat.

— Pentru că?

— Pentru că există un ginecolog vietnamez în viaţa mea. Sau aproape.

Naomi îşi dădu braţele la o parte şi se rostogoli înapoi cu faţa la Nathan, cu buzele încă lipicioase.

— Medicul de familie al lui Célestine. Doctoriţa Phan Trinh. Tipa cunoştea chiar foarte intim vaginul pacientei ei.

— Marxistă? Şi criminală?

— Doctoriţa Trinh? Nu, eu mă gândeam la Aristide.

— El e marxist şi criminal?

Naomi se rostogoli jos pe partea ei de pat şi se lăsă pe vine lângă geanta aparatului foto. Câteva picături leneşe de lichid vâscos se scurseră pe mochetă în timp ce ea deschidea geanta şi-i scotocea prin măruntaie.

— Mă gândeam mai degrabă la ceva de genul marxist, *deci* criminal. Vreau să zic că stilul lui – al lor – de a scrie m-a zăpăcit de tot, m-a făcut să mă simt inteligentă şi profundă şi ştii cât de tare mă atrage chestia asta, te-ai folosit şi tu de ea la început ca să ajungi cu mine în pat. (Apoi se aruncă din nou în pat, cu un iPhone 5s alb cu argintiu în mână.) Stai să-ţi fac o poză cum te ştergi la puţă.

Nathan făcu ochii mari la ea, mirat.

— Ai o geantă plină cu cele mai sofisticate echipamente foto din lumea asta şi-mi pozezi bărbăţia cu un telefon mobil? Şi de când ai tu iPhone?

— De pe Charles de Gaulle. E o continuare firească a dorinţei mele de decorporalizare, pe care ai descris-o atât de bine. Aş vrea să arunc la gunoi geanta şi să plec la drum doar cu ăsta, cu instrumentul ăsta. Poţi face şi filmări HD cu el. Şi poţi edita materialul pe telefon, în timpul zborului. Focalizare tactilă. Flash Dual LED. Securizare pe bază de amprente digitale. Un super-obiectiv macro. Uite.

Apropie aparatul la câţiva centimetri de capul penisului lui şi începu să facă poze, telefonul ţăcănind cât se poate de plăcut la declanşare, amintindu-i lui Nathan de pasărea-liră australiană, care imita zgomotul făcut de aparatele paparazzilor pădurii ca să atragă un partener. Sau să fi fost ceva mai sinistru? Să fi fost iPhone-ul un organism malefic, proteic, telefonul cu celule stem, care-şi râdea de el şi de aparatele lui cu declanşatoare adevărate, fizice, care nu se puteau dezactiva? Care promitea să înlocuiască toate celelalte aparate din lume cu capacitatea lui de a-şi schimba mereu forma – sistemele de deschidere a uşilor de garaj, ceasurile solare,

telecomenzile de televizor, cheile de maşină, acordoarele de chitară, modulele GPS, fotometrele, nivelele cu bule de aer şi tot ce vrei şi ce nu vrei.

— Iar acum, *mit Blitzlicht*[1].

LED-urile din carcasa de sticlă de pe spatele telefonului revărsară peste capul penisului său 5.4000 Kelvin de lumină albastră rece. Avu senzaţia că o simte. Ea ridică telefonul până în dreptul feţei lui.

— După cum vezi, flash-ul se mai îmblânzeşte pentru cadrul cu macro. Expunere perfectă, temperatură de culoare potrivită, deci nu-ţi face puţa praf, cum ar veni.

Trase telefonul iar spre ea să se uite la fotografie, după care, sub imperiul intensităţii ei crude, sărută imaginea. Buzele ei mânjiră ecranul cu spermă. Fetişism consumerist în toată splendoarea sa.

Nathan se rostogoli peste ea şi se uită la poză peste umărul ei. Se gândi în treacăt la imaginea cu şopârlele din Galápagos împerechindu-se pe o piatră în plin soare. Naomi se plimbă prin Camera Roll înainte şi înapoi cu degetul arătător, surprinzător, fără să zgârie ecranul cu unghia, alegând din multitudinea de poze cu sau fără flash, macro sau micro, şocant de multe, o duzină, pentru un timp atât de scurt, printre care şi unele *mit* vedere la scrot.

— Mă stresează chestia asta, Omi. Mă destabilizează existenţial, într-un fel.

Ea începu să editeze pozele într-o aplicaţie retro simpatică, în care puţa lui părea când fotografiată cu un Instamatic în anii ’60, când cu un Polaroid în anii ’80.

— Vorbeşti ca din cărţi, Nathan. Dar ce vrei să spui? Totul e în regulă. O să-ţi dau înapoi marele tău super-obiectiv macro. N-o să mai am nevoie de el.

— Astea sunt cele mai îngrozitoare vorbe care ţi-au ieşit vreodată pe gură. (Îşi îngropă faţa în ceafa ei, sub păr, frecându-se de ea într-un fel jalnic, disperat.) Vorbi în ceafa ei cu miros înţepător: Îmi dai înapoi marea mea super-pulă. N-o să mai ai nevoie de ea.

Naomi aruncă telefonul pe o pernă şi se răsuci sub el până când abdomenele li se atinseră. El se gândi în treacăt la un film franţuzesc din anii ’50 cu saint-tropezieni împerechindu-se pe plajă.

— Eşti foarte stresat. N-ai de ce să fii stresat.

— Tocmai ai vorbit în germană. De când?
— De când cu soţii Arosteguy. De când îi citesc.
— De ce nu franceză?
— Marx era neamţ. *Das Kapital.* Îl citează. Îl traduc.
— A zis Marx de *Blitzlicht*? Îl interesa fotografia cu bliţ?
— Era un generalist. Un gânditor lateral.
— Deci Marx. Tipul care l-a silit pe francezul tău să-şi ucidă şi să-şi mănânce soţia.
— Nu l-o fi silit. I-a indus ideea. L-a inspirat. Cel puţin din câte am citit.
— Asta-i altă noutate. Tu eşti cea care nu citeşte. Cel puţin nu cărţi.
Naomi încercă să-l dea la o parte, dar el îşi relaxă muşchii, devenind la fel de greu ca iguana din imagine. Nu putea respira decât odată cu el.
— Unde ţi-e BlackBerry-ul?
— Mă sufoc.
— Şi eu. Unde e? (Naomi îl apucă de păr, îi trase capul pe spate, iar el se rostogoli de pe ea.) Pentru că – îţi spun înainte să mă întrebi – pentru că ţi-ai abandonat BlackBerry-ul credincios, care dădea bine cu unghii lungi, l-ai părăsit acum, că ai o nouă jucărie exotică. (Nathan prinse brusc mâna stângă a lui Naomi şi-i depărtă degetele, mângâindu-i marginile unghiilor.) Mda, şi ţi-ai tăiat unghiile pentru prima oară de când suntem împreună, iar asta nu pentru *Ultimul tangou la Schiphol*. Ci pentru sex cu ecranul tactil al iPhone-ului. (Îi dădu drumul la mână, iar ea şi-o ascunse protector sub coapsă.) Şi văd acum că nu glumeai, chiar vrei să te laşi de Nikon. Nikon, ăsta era modul nostru de a sfida consumerismul. Nu Sony, nici Canon, garanţia profesionalismului nostru, fetişul nostru comun în materie de tehnologie. Şi acum vrei să treci la hipstereala de iPhone de opt megapixeli care face poze mişcate şi n-are bliţ reflectat. Şi o să mă părăseşti, o să zbori la Tokyo să ai o aventură cu filosoful ăla franco-grec, care o să te omoare după şi o să-ţi mănânce sânii. Şi o să-ţi pozeze cadavrul cu iPhone-ul tău.
— Ai spus nişte chestii absolut oribile. Oau! (Naomi îşi repezi spre el ambele picioare deodată, ca o pisică culcată pe spate.) Cred că niciodată n-ai fost aşa de rău cu mine. Sări din pat, luă iPhone-ul

de pe pernă şi începu să şteargă pozele cu scula lui Nathan în prim-plan, una câte una, prin apăsări scurte, violente pe iconul cu coşul de gunoi în timp ce intona: Penisul lui Nathan: ştergem, ştergem, ştergem…

Dar sigur că un penis nu e atât de uşor de şters şi, în scurt timp, Nathan era bine mersi înăuntrul lui Naomi. Aşa-zisul „sex tematic“, cum avea să-l numească mai târziu, îl amuzase pe Nathan prima oară când i se întâmplase. Era ameţitor, ca un vis, ca o cameră din Las Vegas pentru sex cu ora – cel puţin aşa cum îşi imagina el o asemenea himeră – şi îi venise după ce se uitase la *Revolta de pe Bounty*, varianta cu Brando. Iar partenera lui de sex fusese Sheila Dahms, care avea ochii destul de negri şi părul destul de brunet ca să inspire sexul cu temă tahitiană din sala de jocuri, tobele, valurile, coapsele îngropate-n iarbă şi sânii cu parfum de mosc. Cu ea se simţea de parc-ar fi fost sub apă, atât era de cald şi de umed, plus briza, tobele, prima adiere a Orientului pe fesele lui goale… Iar la sfârşit, când ea se dăduse jos şi fugise la baie, să facă pipi şi poate spălături, cum îşi făceau pe atunci femeile, se întorsese radioasă către el şi spusese: „Am avut o clipă senzaţia că eşti Brando şi că erai îmbrăcat tot cu pantalonii ăia albi şi cu pantofii cu catarame, şi că eram sub apă“.

Cu Naomi nu era niciodată aşa. Ea nu părea să facă niciodată sex tematic. Recunoştea că i se întâmpla să fie absentă în timpul sexului, să se gândească la certurile cu mama sau cu sora ei, exagerându-le intensitatea şi furia până aproape de orgasm. Lui Nathan nu-i venea să creadă, dar ea se jura că aşa era. Oare încerca să ascundă propria ei variantă de sex tematic? Poate fantaza că face sex cu celebrităţi, că se futea cu cine ştie ce star rock prepuber şi nu voia să recunoască. Din când în când intra şi ea în joc şi încerca să ghicească tema lui de moment, dar de cele mai multe ori Nathan nu vorbea despre ea, păstrând discreţia, ţinând-o pentru el aşa cum şi Naomi ţinea pentru ea chestiile sexuale care i se păreau prea intime, deşi el ura asta, ar fi vrut să violeze fiecare parte din ea, s-o pângărească şi să şi-o însuşească. De data asta, cum tema lui era Dunja – Dunja, operaţiile şi mutilarea sexuală –, bineînţeles că n-avea de gând să se joace de-a sexul tematic, mai ales că dedublarea

îl tulburase tocmai prin claritatea ei. El se transformase în chirurgul ungur, vârând în sânii lui Naomi seminţele radioactive cu gura, ţinându-le între dinţi şi împingându-le în carnea ei. Moment în care sânii lui Naomi deveneau sânii Dunjei, iar Naomi devenea o combinaţie de Naomi, Dunja şi încă cineva – să fi fost Sheila, care revenea în scenă din trecutul îndepărtat? –, iar el se transforma în Arosteguy, ceea ce-l îngrozea, imaginea pe care o avea despre el fiind filtrată de Naomi, internet şi pozele pe care le găsise când anulase setările de siguranţă, poze pe care n-ai fi vrut să le vezi pentru că ţi se lipeau de ţeastă pe dinăuntru şi-ţi sfârtecau creierul. Şi site-ul ăla care se numea poundofflesh.com[2], dedicat devorării sânilor. Nathan / Arosteguy îi devora sânii direct de pe piept, i-i smulgea cu dinţii, apoi ejaculă iar cu o voluptate care-l sperie.

Naomi îl împinse la o parte.

— Ce naiba a fost asta? M-ai muşcat pe bune! (Îşi pipăi sânul stâng, căutându-l pe dedesubt de urme de muşcătură.) Căcat, nu-mi vine să cred!

— N-am fost eu. A fost Arosteguy. (O ridicare indiferentă din umeri din partea lui Naomi.) Sex tematic. Ştiu că tu nu crezi că există aşa ceva.

— Pentru mine nu există. Eu n-am fantezii sexuale.

— Sexul tematic nu e chiar o fantezie…

După asta, Nathan luă aparatul ei D300s şi începu s-o fotografieze în diverse posturi căutate. Naomi era în continuare goală, dar el îi înfăşurase cearşafurile în jurul gambelor ca să i se vadă doar coapsele.

— Bun, ia să vedem acum, ghiceşti? spuse Nathan, ascunzându-se după aparatul foto. Am un proiect şi tu eşti unul dintre subiecţii mei. Despre ce e articolul meu?

— Hmm. Mi-ai acoperit picioarele cu un cearşaf.

— Nu numai că le-am acoperit.

— Le-ai… ascuns.

— Nu numai că le-am ascuns. Nathan mai strecură câteva cadre ţăcănitoare pentru efect.

Naomi făcu ochii mari.

— Le-ai amputat.

— Aha, făcu Nathan.

Naomi se răsuci puţin, apoi aranjă la loc cearşaful.

— E ăla cu oamenii care vor să-şi amputeze părţi din corp pentru că pur şi simplu li se pare că nu au forma potrivită?

— Colindă toată lumea în căutarea unui doctor care să accepte să le taie un braţ sau un picior perfect sănătoase. Un braţ şi un picior.

— Sau fac asta chiar ei, cu un fierăstrău sau o carabină. Mda. Cum se numeşte?

— Apotemnofilie.

— Mda. Tulburare dismorfică corporală, pe înţelesul tuturor.

— Amputare psihoterapeutică.

— Tulburare identitară de amputare, cu ecouri bioetice. Sună picant.

— Apropo de etică, spuse Nathan apropiindu-se mult de ea cu aparatul, s-ar putea să am un uşor atac de acrotomofilie. Cum să procedez?

— Hmm, făcu Naomi vizibil tulburată. Am priceput partea cu „filia“.

— Atracţie sexuală faţă de persoanele care au membre amputate.

Nathan începu să-şi frece nasul de coapsele ei.

Naomi aruncă cearşaful de pe ea şi se ridică.

— Cred că ai reuşit să mă bagi în sperieţi. (Întinse mâna.) Dă-mi aparatul înapoi.

— Au!

— Eu nu mă ocup de chestii medicale. Tu eşti specializat în aşa ceva, ai uitat? Eu mă ocup de crime. E mai curat.

— Uneori sunt greu de separat. Dar credeam că-mi dai mie aparatul. Tu urmai să treci exclusiv pe iPhone, ai uitat? Nu mi-ar strica unul de rezervă.

Naomi pocni din degetele de la mâna pe care o ţinea întinsă şi Nathan îi cedă aparatul. Ea se apucă imediat să şteargă pozele.

— Cred că tocmai mi-ai respins proiectul, ceea ce e o crimă, spuse Nathan.

Naomi sări din pat şi se apucă să îndese cu mişcări nervoase Nikon-ul înapoi în geanta lui. Cu spatele la el, se adresă peretelui:

— Hei, nu trebuia să pleci la Geneva pentru chestia aia… cum îi zice? Conferinţa mondială despre mutilarea genitală? Sincer, cred că

e mai interesantă decât povestea cu amputarea. O vreme au circulat o mulţime de articole pe tema asta, după care a alunecat în uitarea cea mai neagră. E interesantă chestia asta la boli, că au suişuri şi coborâşuri. Politica mutilării genitale – ăsta chiar că-i un subiect extrem de picant.

— Mersi de încurajare. Mă gândeam că articolul meu cu apotemnofilia se înscrie pe exact aceeaşi linie de gândire. Dar lasă. Geneva şi mutilarea genitală au picat. Nu, o să rămân aici, la hotel, să termin chestia din Ungaria, în caz că mi-a scăpat ceva în Europa şi trebuie să recuperez. O să i-l trimit agentului meu şi o să mă milogesc de el fără jenă să mă bage la *New Yorker…*

— Tot cu Lance eşti, nu?

— Tot cu bunul şi bătrânul Lance. După care poate mă întorc pur şi simplu acasă, la NYC. Unde tu n-o să fii.

— Nu pot să sufăr partea asta.

— Partea cu *New Yorker*-ul?

— Partea când ne luăm la revedere, spuse Naomi, care între timp se aşezase pe podea şi se juca la noul ei iPhone, tot fără să-l privească.

Nathan se ridică şi se rezemă de pervazul ferestrei.

— Şi mă laşi iar singur într-o cameră de hotel, zise el.

Naomi înalţă ochii şi tresări, aproape surprinsă să-l vadă, ca şi cum tocmai ar fi observat o pasăre exotică la fereastră. Folosind opţiunea High Dynamic Range, îl fotografie cu telefonul fără bliţ, în contre-jour.

— Te las singur şi neconsolat. Iar eu mă întorc la Paris.

Nathan tocmai termina o masă solitară, pe care o comandase în cameră. Pe ecranul laptopului era deschisă o pagină dedicată doctorului Zoltán Molnár, de pe un site care se numea scandalurimedicale.com. Telefonul îi vibră şi răspunse:

— Bună, aici Nathan.

O voce slabă de femeie:

— Nathan?

— Da?

— Sunt eu. Dunja.

— Dunja? Unde eşti?

— Sunt acasă. Mă rog. Undeva în Slovenia.

— Mda. (O pauză jenată. Vocea ei era prea slabă ca să anunţe ceva bun.) Ce faci?

Dunja inspira precipitat, de unde Nathan deduse că plânsese înainte să-l sune.

— Nathan, cred că ţi-am dat o boală. Îmi pare tare rău.

— O boală? Adică la propriu?

— Roiphe, Nathan. Boala lui Roiphe. Tocmai m-a sunat doctorul Molnár să-mi spună. Mi-a ieşit accidental la nişte analize…

Vocea ei slabă rămase suspendată, imponderabilă.

Aproape fără să se gândească sau, dimpotrivă, activând memoria şi informaţia, care ţineau de gândire, Nathan se apucă să caute pe Google boala lui Roiphe şi, după câteva secunde, descărca deja date noi în conversaţie. Cu degetele lunecând, zburând.

— Roiphe? spuse Nathan pe un ton în care se simţea argumentul împrumutat de pe net. Nimeni n-a mai făcut Roiphe din 1968.

Dunja răspunse pe tonul plat al raţiunii zdrobitoare:

— Sunt de mult pe imunosupresoare şi eu am făcut-o. Şi acum cred c-ai făcut-o şi tu. Probabil.

— A supravieţuit Roiphe la atâtea radiaţii?

— Radiaţiile nu tratează Roiphe.

— Nu, zise Nathan, asta văd şi eu.

— Vezi… vezi şi tu? Pe computer? Pe internet?

O fotografie cu doctorul Barry Roiphe pe coperta revistei *Time* din mai 1968 se lăţea pe tot ecranul lui Nathan. Părea un lungan timid, un Jimmy Stewart ochelarist. Titlul, scris cu galben ţipător, spunea: „Doctorul Barry Roiphe: sex şi boală“. Dunja începu să plângă cu nişte suspine imense, lichide, rotunde. Nathan avu o clipă senzaţia că suspinele veneau de la doctorul Roiphe însuşi, al cărui zâmbet strâmb, timid se transformase între timp într-un rictus de durere şi ruşine.

— Mă întreb ce s-o fi întâmplat cu el, spuse Nathan.

— Cu cine? întrebă Dunja scuturându-se de plâns.

— Cu Roiphe. Doctorul Barry Roiphe.

Nathan urina dureros. Începu să vorbească, adresându-se durerii:

— Au, futu-i, au, căcat, doare rău! Barry, Barry, ce ţi-am făcut eu ţie?

Jetul de urină se subţie până aproape se opri, apoi continuă să picure trist. Nathan îşi scutură furios penisul şi se întinse spre trusa de bărbierit. Scoase o lupă mare, cu un şir de LED-uri pe baterie de jur împrejur, se răsuci spre chiuvetă, aprinse LED-urile, îşi trase penisul peste marginea chiuvetei şi-i examină vârful. Îi veni în minte cuvântul *supuraţie.*

— Futu-i! spuse Nathan. Futu-i mă-sa!

Din nou în sala de aşteptare a Aeroportului Schiphol, descurajat, stătea cu laptopul închis în timp ce alţii scrutau ecranul cu intensitate profesională. Nu terminase articolul unguresc, materialul sloven despre Dunja. Camera de hotel începuse să i se pară un spaţiu în carantină, menit să izoleze un dezastru infecţios. Telefonul lui scoase orăcăitul care o anunţa pe Naomi. Poate că era cazul să-i schimbe soneria. Orăcăitul ăla de broască dintr-o specie periclitată. Sinistru, simbolic, nu aducea nimic bun. Răspunse prin glisare:

— Da, bună. Nathan.

— Aud zgomot de aeroport. Eşti într-un aeroport?

— Da. Am predat camera devreme. Eşti acasă?

— Mă rog, la Crillon. Nu prea pot să spun că mă simt ca acasă. E confortabil.

— Pun pariu. Pari stresată.

Naomi avea pe laptop o reţea de fotografii oribile, alb-negru, cu titlul „Cazul Arosteguy – imagini de la locul crimei“. În fotografii se vedea trunchiul lui Célestine Arosteguy, din care lipseau diverse bucăţi: un sân, jumătate de fesă, partea moale din jurul buricului. Urme de muşcături peste tot.

— M-am întors la mine în cameră, sunt singură şi mor de frică.

Nathan se miră s-o audă pe Naomi precizând că era singură – nu spunea aşa ceva niciodată. Cu reţelele sociale, netul, telefonul, aparatul foto, reportofonul, niciodată nu părea să se simtă singură.

— Zău? Cum aşa?

— O, fotografiile cu Célestine Arosteguy de la locul crimei. De pe net. Sunt oribile. Cum de-a putut tipul să facă aşa ceva? Pur şi simplu

nu-mi vine să cred. E un personaj tare atrăgător, dar… ştiu şi eu? Poate. Doamne! Îţi trimit URL-ul.

— Mai bine nu, spuse Nathan. (O femeie africană, cu un cărucior în care aduna sticle, căni, cutii şi ziare, se apropie de el. Îi luă lui Nathan paharul cu cappuccino chiar dacă nu-l terminase.) N-am dispoziţia necesară, continuă el.

Naomi se ridică de pe scaunul de la birou şi se ghemui în pat. Se vârî sub plapumă îmbrăcată din cap până-n picioare, cu pantofi cu tot.

— Am nevoie de un sfat, Than. Trebuie să vezi chestia asta. Nu suport să fie doar în capul meu. A mâncat bucăţi din ea. Mă rog, ştiam asta, dar acum văd.

Nathan îşi deschise şi el Air-ul, un model din a treia generaţie, care nu avea fantă pentru carduri SD. De fapt, era vechiul computer al lui Naomi. Ea zicea că are nevoie de fanta respectivă. Îi trebuia pentru fotografii, mai ales că acum cardurile alea micuţe erau omniprezente, chiar şi la aparatele profesionale. Dar Nathan nu se putu hotărî să apese pe butonul de pornire.

— Oare singurătatea asta zdrobitoare pe care o simt e legată doar de tine sau să fie de fapt, în substrat, tăişul metalic al spleenului existenţial?

— Ţi se trage de la aeroport.

— Poate.

— Ei bine, e legată doar de mine, dragule. Nu te feri de ea. Simte-o.

— O simt.

— În curând o să ajungi acasă şi o să fii iar în elementul tău, spuse Naomi.

Lui Nathan începu să i se pară că ochii colegilor de sală de aşteptare clipeau spre el. Dar de ce să fi fost atenţi la el?

— Nu mă întorc la NYC. Am fost deviat spre Toronto. Canada adică.

Sub plapumă, Naomi simţi un junghi de… să fi fost anxietate la separare? N-avea cuibul suficient de plin. Se strecură afară din pat şi începu să adune aparate electronice, aruncându-le pe plapumă pe măsură ce le găsea.

— Dar încă n-ai decolat. Cum să te devieze?

— M-am deviat singur. O să-ţi dau un e-mail cu adresa şi aşa mai departe.

Naomi sări iar în aşternut acum, că-şi reconstruise cuibul – ziduri de apărare, şanţuri cu apă, poduri mobile.

— Care-i treaba? Toronto? Unde, la spitalul Sunnybrook?

Vocea lui Nathan coborî până la *sotto.* Paranoia i se închegă în cap ca plăcile la Alzheimer, aşa cum i se întâmpla întotdeauna când simţea fiorul unei idei grozave pentru un articol.

— Îţi aminteşti de boala lui Roiphe?

— O, sigur. Care i-a venit de hac lui Wayne Pardeau. Dar au rezolvat-o, nu? Au eradicat-o. Au rămas doar nişte probe în cutii de inox. După care, *pas grand-chose*[3], dacă ţin bine minte.

— Boala în sine, faţă de alte boli, într-adevăr, până la urmă, *pas grand-chose.* Dar de eradicat, asta nu.

— Ai tu o perspectivă genială asupra chestiunii?

Gura de aer precipitată pe care Nathan o trase involuntar în piept trecu neobservată.

— Convingătoare, să-i spunem aşa. Am o perspectivă convingătoare asupra chestiunii.

Între timp, Naomi ajunsese pe aceleaşi pagini ca Nathan – deocamdată pe Air, nu pe vechiul MacBook Pro – şi se uita cu Google Street View la casa lui Roiphe din Toronto. O imitaţie de conac franţuzesc construită recent, o pastişă victoriană de un kitsch îngrozitor. În fine. Doar era de aşteptat. Un bătrân medic canadian cu origini evreieşti şi ceva bani în buzunar. O stradă plăcută, verde.

— Acolo stă Roiphe, nu-i aşa? În Toronto. Te duci la el.

Nathan auzise ţăcănitul tastaturii lui Naomi, însă din cauza sentimentului inexprimabil de culpabilitate, simţi nevoia s-o complimenteze.

— Hei, nu-i rău deloc pentru cineva care nu se ocupă de chestii medicale. Ia să vedem. Ştii care-i numele mic al lui Roiphe?

— Ne jucăm de-a cine-are-degete-mai-iuţi sau gândim? „Degete iuţi“ era denumirea lor codificată pentru substituirea creierului / memoriei cu căutarea pe Google.

— Înţeleg că e prea târziu pentru chestia cu numele mic.

— Mă uit chiar acum la mutra lui Barry, spuse Naomi. Un soi de Jimmy Stewart rabinizat. Sinagoga Holy Blossom sau ceva din

trecutul meu din Toronto. Dar pe Alzheimer ştii cum îl chema pe numele mic? Fără Degete iuţi.

— Normal. Alois. Dar ştiai că asistentul lui Alzheimer s-a nimerit să fie Creutzfeldt, ăla cu Creutzfeldt-Jakob? Ştii, boala vacii nebune la om… sau pe-acolo.

— Uitasem cu ce te ocupi.

Nathan, a cărui minte începuse să forfotească – faptul că vorbea cu Naomi făcea posibilă, în realitate, forfota, parte a intimităţii lor, deşi el se temea că era, practic, ceva unilateral –, se lăsă tot mai jos spre podeaua sălii de aşteptare, apropiind telefonul de ea. Nu voia să-i citească nimeni pe buze.

— Şi dacă tipul ăsta, Barry Roiphe, după care a fost numită boala, are norocul să mai descopere vreuna şic? O să-i spună Roiphe 2?

— Ăsta-i noroc la tine?

Naomi nu mai era sută la sută prezentă, degetele de la mâna stângă alergându-i pe iPad, cele de la mâna dreaptă pe Air, navigând cu amândouă peste tot pe net şi pe iPhone, pentru că tocmai primise câteva SMS-uri suculente. Cel mai suculent era: „Salutări din Tokyo, Naomi. Ai aici adresa de e-mail pe care mi-ai cerut-o: hmatsuda@j.u-tokyo.ac.jp. Sper să vorbim curând“. Avatarul din dreptul căsuţei de mesagerie era o poză adevărată cu o tânără japoneză cu trăsături plăcute, încadrată de o ramă ca de tablou. Pe o plăcuţă de alamă în 3D de sub rama patinată se putea citi semnătura „Cu drag, Yuki“.

Nathan era şi el absorbit de o conversaţie imaginară cu doctorul Barry Roiphe.

— Dacă studiezi un domeniu care atinge o coardă sensibilă a publicului, parcă-ţi finanţezi mai uşor cercetările, nu crezi?

— Asta e? spuse Naomi. Asta-i momeala ta? Roiphe 2: Continuarea?

Naomi nu era niciodată crudă dinadins decât dacă era atacată, însă când căuta pe internet, atenţia i se subţia până la indiferenţă. Dar Nathan nu încerca să-i plaseze subiectul lui Naomi, ci lui Roiphe.

— E o momeală *excelentă.* Vreau să zic că aici e vorba despre celebritatea medicală, cu tot ce presupune asta. E vorba despre politica din spatele finanţărilor în medicină, privarea de dreptul religios etc. E vorba despre cum devii o marcă mai temută decât a

fost vreodată Creutzfeldt. Ce fel de om şi-ar dori asemenea celebritate? Oare l-ar apuca depresia dacă s-ar găsi un tratament şi i-ar dispărea numele de pe prima pagină a ziarelor?

— E fezabil. N-o să fie prea senzaţionalist? Ai găsit unde să-l plasezi?

— Iar merg la risc. Cu autofinanţare. Dar parcă miroase a *New Yorker*, nu? „Analele medicinei“?

— Ţie toate-ţi miros aşa.

— Ăsta e diferit.

— E ceva în povestea asta care te impulsionează.

— Ceva. Trebuie să fie.

Ca răspuns la mesajul lui Yukie, Naomi îl abandonase prompt pe Roiphe ca să scotocească după pagini noi cu fotografii de la locul crimei din cazul Arosteguy, toate obscure, probabil pline de viruşi, cu imitaţii de URL-uri dubioase, ruseşti sau chinezeşti. Faptul că până şi paginile păreau bolnave şi toxice era cumva adecvat, ba chiar reconfortant într-un fel ciudat. Ca şi cum gândurile ei s-ar fi transmis direct din vârfurile degetelor la ecranul său tactil, iPad-ul ei (ea îi spunea Tulburel) scuipă o imagine cu capul tăiat al lui Célestine în prim-plan, în micul frigider din apartamentul soţilor Arosteguy.

— O, Doamne! făcu Naomi. O… Tocmai am mai dat peste o atrocitate din cazul Arosteguy. Cred că ucigaşul a făcut chiar el pozele astea. Nu apare nici un criminalist în ele. Dar cine le-o fi postat? Îţi trimit şi URL-ul ăsta.

Nathan se ridică şi se întinse. În sala de aşteptare răsună ceva care aducea cu un apel pentru îmbarcare. Nu era zborul lui, dar depărtă telefonul de ureche, captând bolboroseala metalică pentru autenticitate, apoi îl apropie iar de gură. Începuse să simtă disonanţa bolii.

— Ei, poate mă uit peste ele la Toronto. Nu mai pot să stau. Au anunţat zborul meu. Te ador. Să nu faci vreo cădere.

— *Je t'adore aussi*.

Naomi atinse tasta *End* de culoare roşie şi se întoarse instantaneu în apartamentul soţilor Arosteguy.

1. Cu bliţ (în germ., în orig.).
2. În traducere, livradecarne.com.

3. Mai nimic (în fr., în orig.).

4

Nathan se dădu jos dintr-un taxi Beck colorat în portocaliu-dovleac şi verde-mentă în faţa restaurantului Coach din Forest Hill Village, Toronto, cu o intrare deasupra căreia atârna o lingură soioasă, roasă de vreme, decorată cu un desen alb-negru reprezentând o trăsură cu patru cai. Câţiva bătrâni îşi târşâiau cadrele de colo-colo, câteva fete în uniforme gri cu vişiniu de la şcoala vecină, Bishop Cornwall, intrau şi ieşeau din clădire. Fără cameră foto şi fără vreun aparat vizibil cu care să poată înregistra, intră pe uşile duble şi se apropie de casa de marcat National *vintage*

– din alamă cu ornamente în relief, taste de sticlă pe culori şi un suport din marmură şi lemn.

Un bărbat pe care l-ai fi putut lua drept unul dintre clienţii de vârsta a treia apăru greoi de undeva din spate, de pe o scară, şi se apropie.

— Vă pot ajuta cu ceva? întrebă el, lăsând un teanc de formulare de comandă în spatele casei şi apăsând pe tasta portocalie cu FĂRĂ TRANZACŢIE.

Sertarul pentru bani al casei se deschise şi se auzi un clopoţel.

— Doctorul Roiphe e aici?

Bărbatul – managerul? proprietarul? – zâmbi fals, iritat, fără să se uite la el şi ridică o casetă pentru bancnote cu balamale şi greutate de plumb ca să ia la rând bancnotele din unul dintre compartimentele ei.

— Aveţi impresia că aici e un cabinet medical?

Nathan hotărî să răspundă sincer.

— Trebuie să mă întâlnesc cu el aici, dar nu-l văd. Doctorul Barry Roiphe.

— Dacă nu-l vedeţi, înseamnă că sunteţi orb, răspunse omul fără să ridice privirea, dar ridicând degetul arătător în aer.

— Mi se pare că văd un deget, spuse Nathan.

Bărbatul coborî degetul şi arătă spre un mic separeu întunecos din fundul sălii. Acolo stătea un individ înalt, deşirat, cu păr cărunt şi nişte ochelari mari, cu rame de plastic, deloc şic. Un jerseu şi pantaloni de flanelă. O pălărie de paie.

— M-am înşelat. Se pare că vedeţi, totuşi.

— Mulţumesc.

Nathan se îndreptă spre separeul lui Roiphe şi aşteptă un moment, în timp ce doctorul încerca să taie unul dintre cele trei cotlete de porc pe care le avea în faţă, cu capul aplecat mult asupra farfuriei, fără să vadă în jur. Nathan se legăna uşor pe picioare, studiindu-l. Desigur, urmărise deja conferinţe, interviuri şi reportaje despre Roiphe şi-i citise lucrările erudite – în care nu se simţea pic de umor –, însoţite, de regulă, de fotografii cu el de când absolvise medicina la Universitatea din Toronto, promoţia 1957. Dar nu-l recunoscuse: postura căzută, ochelarii mari, cu nişte lentile bifocale gen fund de borcan care deformau, pălăria ciudată. În cele din urmă,

Roiphe înălţă capul, cu ochii măriţi în spatele lentilelor, cu ochelarii strâmbi pe nasul roşu, plin de crestături. Medicul părea mirat. Ce căuta tânărul ăla acolo, în picioare? Era oare chelner?

— Doctorul Roiphe? Nathan Math. Mulţumesc că aţi acceptat să ne vedem.

O scurtă ezitare, ca pe vremuri, când sunai peste ocean, apoi un surâs schiţat de buze subţiri.

— O, da. Ia loc, ia loc. Mâncam nişte cotlete. Sunt tari, dar am nevoie de exerciţiu.

Roiphe mişcă din fălci caraghios; efectul era grotesc. Nathan se strecură în separeul îngust, simţind prin blugi textura aspră a scaunului jerpelit.

— Vrei ceva?

— Nu, mulţumesc, spuse Nathan. Sper că nu vă răpesc de lângă pacienţi.

— O, nu. Tot omul trebuie să mănânce, aşa-i? În plus, eu am cam ieşit la pensie. Mă rog, mai practic pe ici, pe colo. Ca să nu-mi ies din mână. Dar m-am apucat de ceva meşteréală. Experimentez niţel. Deci mai spune-mi o dată. Care-i treaba?

Din informaţiile pe care le adunase, Nathan estimase că Roiphe avea să reacţioneze mai degrabă la un cârlig melodramatic despre viaţa şi opera lui. Părea să fie avid de autopromovare, chiar dacă nu foarte priceput în materie.

— Pentru un scurt moment glorios, aţi fost spaima tuturor, spuse el.

— Poftim? La ce te referi?

— La Roiphe. Boala lui Roiphe. Aţi ajuns pe coperta revistei *Time.*

Iritat, doctorul se întoarse la cotletele lui de porc. Mesteca de parcă ar fi avut dantură falsă, dar Nathan nu-şi dădea seama dacă avea sau nu. Falca doctorului forfeca strâmb. Poate că aşa mânca el. Mestecând în continuare, Roiphe se opri să respire, clipi, apoi vorbi:

— Nu eu, ce Dumnezeu! Boala. Sper că nu ne confunzi. Şi politica din jurul bolii. Sex şi isterie de la cap la coadă, o treabă tipic americană. (Se şterse la gură cu un şerveţel subţire de hârtie. Acesta se făcu bucăţi în ţepii de pe o parte a bărbiei lui prost rase, aşa că ajunse să se şteargă la gură cu degetele, pe care şi le şi supse

îngustându-şi bănuitor ochii ca şi cum ar fi încercat să se concentreze asupra unui parazit deosebit de nociv.) Despre ce anume voiai să discutăm, mai exact?

Nathan socoti că era cazul să mai tempereze drama.

— Scriu un articol despre celebritatea medicală. Genul care bagă-n sperieţi. Alzheimer, Parkinson, de-astea. Nume la auzul cărora tot omul se îngrozeşte. Tot omul se teme că o să le audă din gura medicilor.

Doctorul izbucni în râs – un lătrat scurt, lichid, care împroşcă bucăţi de cotlet peste masă.

— Boala lui Roiphe însemna să-ţi picure din cocoşel sau să ai păsărica mucioasă. Nu prea se pupă una cu alta.

— Totuşi Roiphe putea fi fatală dacă nu era tratată. Doar Wayne Pardeau a murit de Roiphe.

— Cine?

— Wayne Pardeau, răspunse Nathan. Un cântăreţ de country şi western celebru.

— N-am auzit în viaţa mea de el. Dar probabil că s-a curăţat de la droguri. Aşa se întâmplă de obicei.

— Aveţi un complex de inferioritate din cauza bolii lui Roiphe? N-a fost îndeajuns de gravă ca să vă poarte numele?

— Eşti un tânăr tare ciudat. Vorbeşti ca din titlurile unei fiţuici de scandal victoriene. Presupun c-ai auzit de jurnalismul de scandal. Se pare că-l practici.

— V-a deranjat vreodată faptul că la un moment dat părea să fi fost eradicată? Să fi dispărut de pe faţa pământului? Asta nu vă condamnă la un fel de obscuritate medicală? O simplă curiozitate istorică?

Doctorul curăţă cu pedanterie exagerată sosul de mere de pe ultimul cotlet rămas cu un cuţit pentru unt, înveli cotletul într-un şerveţel şi şi-l vârî în buzunar. Nathan era convins că grăsimea îi îmbiba deja jerseul. Ridicându-se cu oarecare dificultate, Roiphe spuse:

— Poate că ar trebui să vorbeşti cu doctorul Alzheimer cât mai eşti în stare. Presupun că plăteşti dumneata nota.

Nathan se răsuci ca să iasă din separeu şi blocă, fără să dea impresia, culoarul strâmt. Scoase o fişă de diagnostic roz, îndoită cu

grijă, şi i-o întinse lui Roiphe.

— Domnule doctor, vă rog să aruncaţi o privire aici.

Probabil dintr-un soi de vechi reflex, Roiphe îi smulse fişa, o despături şi începu să citească, apropiindu-şi faţa de hârtie şi smucind din cap dintr-o parte în alta, de parcă n-ar fi citit-o, ci ar fi mirosit-o. Ca să se pregătească pentru Roiphe, Nathan petrecuse o săptămână de orientare la Toronto, în care intrase şi o vizită la o clinică ambulatorie specializată în BTS[1] de pe Queen Street West. Îl păşteau douăzeci şi opt de zile de Ciprofloxacin, diaree uşoară, iritaţii genitale, plus improbabila, dar nu imposibila apariţie a unor tendoane rupte, reacţii psihotice şi stări de confuzie.

— Se pare că te-ai pricopsit cu o Roiphe de toată frumuseţea. O fi revenit pe firmament. Nu stai grozav nici cu trigliceridele. (Ridică ochii şi scutură hârtia înainte să i-o dea înapoi, ca şi cum ar fi curăţat-o de praf sau de paraziţi.) Asta înseamnă că-ţi sunt eu dator cu ceva sau dumneata mi-eşti dator mie?

Nathan încercă să se uite pe lângă lentilele pentru citit ale ochelarilor doctorului ca să ajungă la ochii adevăraţi. Apoi îşi spuse că, de la o asemenea apropiere, care nu părea să-l tulbure deloc pe Roiphe, ar fi fost poate preferabil să se uite prin lentile pentru un contact vizual mai bun. Rezultatul fu o mişcare de paralitic a capului, care-l făcu pe Nathan să pară extrem de nehotărât.

— Aş vrea să discut cu dumneavoastră despre istoricul îmbolnăvirii mele, spuse el pe nerăsuflate, cu pieptul încordat.

Roiphe scoase încă un hohot de râs ca un lătrat, amintind în primul rând de un Jack Russell.

— Istoricul îmbolnăvirii… (Clătină din cap.) Uite ce e, fiule. Nu mă mai ocup de mult de patologie venerică, dacă la asta te trage aţa. Nu prea sunt interesant. Asta e adevărata problemă. Uită-te la Parkinson, ăla da tip interesant.

— Ce-ar fi să mă lăsaţi pe mine să hotărăsc asta? Ce fel de pacienţi aveţi acum? Cu ce experimentaţi?

Roiphe îl examină pe Nathan în treacăt, cu bărbia împinsă înainte şi buzele strânse, apoi îşi scoase ochelarii. Avea ochii mari şi tulburi chiar şi fără lentilele bifocale, dar în cea mai uluitoare şi mai nenaturală nuanţă de turcoaz, ceea ce-l uimi pe Nathan. Era convins că ochii ăia puteau vedea mai multe decât nişte ochi obişnuiţi.

— Poţi să treci mâine pe la mine pe-acasă, dacă vrei. E chiar aici, după colţ. Am cabinetul acasă. Mâine. Să nu vii prea devreme. N-o să crezi, dar niciodată n-am funcţionat bine dimineaţa. Vino când vrei.

În baia camerei ei de la Crillon, placată în întregime cu marmură, Naomi urina dureros. Se privi în oglinda de pe uşă, văitându-se de durere ca un copil.

— Au, au, au! Doare!

Uitându-se în jos la chiloţii albi, de bumbac – puţin cam uzaţi la elastic, observă ea – văzu că peticul dintre picioare avea o urmă ce părea a fi de maioneză.

— Căcat, căcat, căcat!

Aşezată pe pat cu Air-ul în poală, într-o pereche nouă de chiloţi, pantaloni de yoga şi simţind între picioare apăsarea reconfortantă a unui ghemotoc de şerveţele igienice, pentru diagnostic, Naomi se uita la un nou film de la o conferinţă cu Arosteguy descărcat de pe net, de data asta cu sunetul metalic al computerului oprit. Fixă intens imaginea cu Arosteguy, apoi, provocată de aceasta, sări din pat şi se apucă şi ea de creat imagini.

Nu-şi dădea seama dacă vorbise vreo clipă serios când spusese că o să-i dea aparatul Nikon lui Nathan şi o să dispară în amurg cu BlackBerry-ul, iPhone-ul, iPad-ul şi laptopul ca singure instrumente de creat imagini – mai exista acum vreun aparat care să nu pozeze şi să nu filmeze? –, dar când ieşise pe uşa camerei lor din Schiphol trăgând bagajul pe rotile, îl luase cu ea fără ezitare. Fără Nikon nu s-ar fi simţit ca o adevărată profesionistă. Şi n-ar fi putut face ce făcea acum: puse două bliţuri *wireless* Speedlight – dotate cu difuzoare care să îmblânzească lumina – pe un scaun şi o măsuţă de toaletă, apoi aşeză aparatul pe un trepied lângă laptop, fixă temporizatorul şi începu să-şi facă autoportrete luminate artistic de bliţuri şi de lumina blândă ce intra pe fereastră.

Mai târziu, întinsă iar pe pat, selectând pozele cu Photo Mechanic, programul ei preferat de citire rapidă a fotografiilor, se opri asupra câtorva în care părea frumoasă, dar capricioasă, inteligentă şi pasională. Râse de cele în care avea sânii dezgoliţi, dar nu se îndură să le şteargă. Lumina de pe sâni era atât de caldă şi de voluptuoasă,

poate că mai bine de atât nu vor arăta niciodată, numai că ce căuta aluniţa aia sub sânul stâng? Se mărise de când verificase ultima oară? Se făcuse mai roşie? Mai roz? Mai asimetrică? Focaliză pe aluniţă, făcu o fereastră suficient de mare încât să cuprindă şi cercul ceva mai palid din jur, atribui o dată ferestrei şi o salvă în format TIFF în fişierul ei cu „Urâţenii corporale“, unde avea imagini cu toate părţile de groază ale corpului ei, cele dubioase, instabile, labile. Dar gata cu ADHD[2]-ul. Concentrează-te. Înapoi la e-mailul ăla.

„Dragă domnule Aristide Arosteguy, vă scriu acest e-mail şi vă trimit ataşate câteva fotografii cu mine pe care tocmai le-am făcut chiar cu obiectul despre care discutaţi în minunatul şi instructivul dumneavoastră eseu online «Anatomia unui obiect perfect». Obiectivul meu e simplu, chiar dacă rezultatele se vor dovedi a fi complexe: vreau să zbor oriunde vă aflaţi dumneavoastră, să vă intervievez şi să vă fotografiez.“

Naomi mai citi e-mailul de câteva ori, aplecându-se în faţă pe pat să mai adauge, să mai şlefuiască, să şteargă sau să mai completeze pe ici, pe colo. Eseul lui Arosteguy vorbea despre obiectele de consum şi despre o posibilă frumuseţe care să egaleze sau să depăşească frumuseţea naturală, dată fiind noua condiţie industrială / tehnologică a omului. Frumuseţea naturală devenea atavică, nostalgică. Adevăratele obiecte ale pasiunii înnăscute pentru frumuseţe erau acum bunurile de consum, produsele industriale. Nu era sigură că fotografiile cu ea pozând printre câteva dintre obiectele care-i alcătuiau „cuibul“ chiar spuneau ceva despre anatomia unui obiect perfect, dar era destul de sigură pe frumuseţea ei ca să se aştepte ca Arosteguy, care avea, până la urmă, sânge franţuzesc şi grecesc, să fie de acord s-o întâlnească la Tokyo. Adăugă două dintre cele mai bune fotografii cu sânii goi la lista cu materiale ataşate şi apăsă pe *Send*.

Nathan stătea în faţa clădirii din inima cartierului Forest Hill din Toronto, pe care Naomi o ironizase numind-o imitaţie de castel. O explorare rapidă stânga-dreapta îi confirmă lui Nathan ce văzuse din taxi. Castelul lui Roiphe nu era singur. Strada gemea de faţade din piatră artificială, de foişoare cu ornamente din aramă şi acoperişuri din ardezie cu aer autentic, deşi trebuia spus că la fel de bine

reprezentat era şi un fel de mausoleu neo-victorian. Nathan săltă pe umăr cutia cu trepiedul şi, trăgând de geanta aparatului foto care-i opunea rezistenţă, porni pe aleea pietruită spre intrarea casei. Veranda de piatră era acoperită cu un baldachin din sticlă colorată în formă de evantai, care amintea de Art Nouveau. Uşa de la intrare era uriaşă, din lemn exotic şi sticlă călită. Nathan căuta un buton de sonerie când uşa se deschise cu un şuierat de încuietoare cu vid. O femeie frumoasă, cu siluetă mlădioasă, îmbrăcată într-o rochie albă de bumbac cu mânecă lungă şi guler înalt, ce amintea neplăcut de o uniformă de spital, apăru în prag. Părea să aibă în jur de treizeci de ani.

— Bună ziua, spuse Nathan. Sunt Nathan Math. (Femeia îl fixa pur şi simplu, fără vreo urmă de emoţie. Urmă o tăcere stânjenită.) Ăă…, am întâlnire cu doctorul Roiphe. (Nici o reacţie.) Am întâlnire cu doctorul…

Ochii ei erau atât de mari, încât se îngustară bănuitori fără să dea impresia că se micşoraseră.

— Nu aveţi întâlnire cu doctorul.

— Nu?

— Doctorul nu primeşte pacienţi noi. Dumneavoastră sunteţi nou. Aţi fi un pacient nou.

— A, nu, spuse Nathan, răsuflând cu veselie exagerată, îndreptată asupra propriei persoane. (Femeia îl tulburase fără să facă, practic, nimic.) Nu sunt pacient, sunt jurnalist. Scriu despre probleme medicale şi sociale. Îi iau un interviu. Doctorului Roiphe. Despre cariera lui.

— Eu ce problemă am? întrebă ea, dându-şi părul blond pe spate, pe un ton nejustificat de aspru.

— Cum?

— Puneţi-mi un diagnostic. Aveţi ceva pregătire medicală, nu? Cum aţi putea să scrieţi ceva inteligent despre doctor dacă n-aveţi pregătire medicală?

— Ceva pregătire medicală. Puţină. Aveţi vreo problemă?

— Păi, da, normal. Dacă n-aş avea o problemă, n-aş fi pacientă aici.

— Sunteţi pacientă? A doctorului Roiphe?

Nathan avu impresia că femeia era pe punctul de a-i trânti uşa în nas şi se pregătea să reacţioneze în consecinţă când din fundul casei se auzi o voce dogită. Toate podelele de marmură din casă răsunară, practic, în urechile lui Nathan prin acustica acelui zbieret.

— Chase? strigă doctorul Roiphe. A venit paparazzoul nostru? Adu-l încoace!

— Bine aţi venit, domnule Math. Intraţi, vă rog, spuse Chase, brusc amabilă. (Deschise larg uşa şi schiţă o reverenţă ironică pe când Nathan se strecura pe lângă ea, lovind cutia trepiedului de cadrul uşii în timp ce geanta pe rotile se poticnea în pragul înalt, de granit.) Ea se aplecă spre el şi şopti:

— Oftică. *Eu* aşa aş spune.

Faţa ei era mult prea aproape de a lui ca să se simtă confortabil.

— Oftică? Vă referiţi la tuberculoză?

Răspunse tot în şoaptă, la fel de aproape:

— Nu. Mă refer la oftică.

Se îndreptă, zâmbi şi spuse „Urmaţi-mă!“ pe un ton cu totul diferit, prea tare şi emfatic, apoi se întoarse şi o luă înainte prin casă cu pas hotărât, în timp ce Nathan abia se ţinea după ea. Un hol central, o scară din lemn lustruit, peste tot podele din marmură neagră cu dâre albe. Chase coti la dreapta şi se opri în living, aşteptând cu răbdare prefăcută ca Nathan să-şi împingă geanta pe rotile până la ea. Camera era mobilată cât se poate de clasic, cum era de aşteptat pentru o fantezie victoriană de castel franţuzesc, iar artificialul atingea aici cu totul alt nivel: aveai senzaţia că proprietatea fusese cumpărată cu tot cu decorul de faţadă al agenţiei imobiliare şi aşa rămăsese de-atunci. Ea îi arătă un fotoliu îndesat, cu spătar lătăreţ, îmbrăcat în brocart.

— O să stai aici.

— Şi tu unde o să stai? spuse Nathan, lăsând jos de pe umăr cutia cu trepiedul şi încercând să nu măture figurinele ceramice de animale de pe măsuţa de lângă canapeaua set cu fotoliul care-i fusese atribuit.

— O să stau în purgatoriu. Vino să-mi faci o vizită când o să-ţi pice bine.

Nathan nu apucă să ridice ochii de la echipamentul pe care tocmai îl lăsase pe podea, că Chase deja dispăruse, lăsându-l să-şi

imagineze trăsăturile ei şi să se întrebe dacă nu cumva flirtase cu el. Se aşeză pe fotoliul indicat oarecum înveselit de purtarea tinerei, a cărei ciudăţenie îi sugera că nu se băgase degeaba în povestea asta cu Roiphe, tipul care nu era la fel de interesant ca Parkinson.

Doctorul intră pe o uşă glisantă ce dădea într-un mic patio pavat cu dale din piatră. Se întoarse şi închise uşa, ezitând puţin la zăvor, şi-l întâmpină pe Nathan, care se ridicase în picioare, cu mâna întinsă. Îşi strânseră mâinile şi se aşezară, Roiphe pe canapeaua asortată.

— Nathan.

— Domnule doctor Roiphe.

— Te rog să-mi spui Barry, chiar te rog. Întotdeauna mi s-a părut ciudat că americanii li se adresează foştilor preşedinţi cu „domnule preşedinte“ pe viaţă. Eu sunt la pensie, să ştii.

— Nu şi în ce-o priveşte pe… Chase, parcă aşa a zis?

Roiphe păru să se mire.

— Chase?

— Tânăra care mi-a indicat fotoliul ăsta. A zis că e pacienta ta.

Roiphe se aplecă până ajunse cu pieptul pe genunchi. Uimit, Nathan crezu că doctorul făcea un atac de cord până când îl văzu că se îndreaptă de spate, cu faţa boţită de un râs mut. Abia după câteva clipe se auzi şi sunetul – un râs sănătos, sincer, clocotitor, punctat de hârâieli mustind de flegmă.

— Păi, da, răspunse el hohotind încă, poţi să-i spui şi aşa.

— Nu e pacienta ta.

— Orice-ar fi, al naibii dacă nu e plină de surprize. Asta-i ceva nou pentru mine. Dar nu. (Se aplecă în faţă, ţinându-se de genunchi ca să-şi împingă pieptul mai aproape de tânăr.) E fiica mea, Nathan. Acum poţi să zici că, dintr-un anume punct de vedere, toţi copiii sunt în permanenţă diagnosticaţi de părinţi, nu crezi? Deci presupun că e corect ce-a spus, metaforic vorbind, zic şi eu. Dar e ceva nou pentru mine, cum spuneam.

— Locuieşte aici, cu tine?

Nathan simţi că întrebarea se preta la bizareria întregii situaţii.

Roiphe dădu drumul genunchilor şi se relaxă, lăsându-se pe spate printre pernele canapelei.

— Presupun că ăsta e începutul interviului, nu? Noua formă de artă. Arta interviului. (Arătă cu o mână spre geanta aparatului foto.) Şi ăla-i aparatul tău? Ziceai că eşti fotojurnalist. Ce-mi place cuvântul ăsta. *Fotojurnalist.*

Nathan răsturnă geanta şi desfăcu fermoarul, scoţând la iveală un set compact de obiective, bliţuri, cabluri spiralate pentru flash şi instrumente de curăţare. Scoase voluminosul Nikon din compartimentul lui capitonat, cu tot cu obiectivul de 24-70 mm ca un corn de rinocer, şi-l cântări în mână.

— E un SLR digital, dacă-ţi spune ceva chestia asta. Un aparat digital de tip reflex cu un singur obiectiv. Asta înseamnă că vezi exact ce vede obiectivul când te uiţi prin vizorul optic. Se folosesc de multă vreme, sigur, mai întâi cu film, acum digitale, dar ăsta e ultimul răcnet. Mă rog, aproape ultimul. E greu să ţii pasul cu tehnologia când ai un buget limitat. E greu şi probabil că deja e depăşit. Doar că el încă nu ştie asta. Am vorbit prea mult?

— Nu, ce naiba, spuse Roiphe, întinzând mâna după aparat. Şi eu am fost, la vremea mea, un pasionat fotograf amator de natură. Numai că încă n-am explorat chestia cu digitalul. (Nathan îşi înăbuşi impulsul de a-l lăsa pe doctor cu mâna întinsă şi-i dădu aparatul.) Poate mă înveţi tu chestia asta. O să ne-ncurcăm pe-aici de n-o să mai ştim care-i care.

Ca antidot la anxietatea pe care i-o provocau electronicele, Nathan îşi făcuse de lucru aşezând reportofonul elveţian Nagra Kudelski SD pe măsuţa de sticlă pentru cafea din faţa lui Roiphe. Reportofonul ăla nebunesc de scump, care făcea înregistrări de calitate radio, era total exagerat pentru un jurnalist de presă scrisă – deşi în ultima vreme nu mai exista această categorie în sens pur –, dar Nathan pusese ochii pe el la un magazin de electronice de pe aeroportul din Zürich şi-i fusese imposibil să reziste. Şi el, şi Naomi se foloseau de tehnologie ca să-şi consolideze credibilitatea profesională, iar lui îi era clar că ea n-ar fi renunţat niciodată cu adevărat la Nikon pentru iPhone decât dacă acesta din urmă avea să fie decretat accesoriul cool, dar profesionist al momentului. Prea multe susceptibilităţi la mijloc, permanenta senzaţie că poza. În timp ce se gândea ce microfon fără fir să folosească pentru Nagra – cel cardioid stereo era bun pentru voce plus zgomot de fond, ceea ce ar

fi putut fi interesant dacă ar fi fost şi Chase prin zonă, dar cel mono era mai potrivit pentru înregistrare vocală concentrată, neîntreruptă –, Nathan îl privea cu coada ochiului pe Roiphe, care trăgea cu stângăcie de parasolarul obiectivului, încercând să scoată capacul.

— Încerci să scoţi capacul obiectivului? Apasă în mijloc şi gata. E cu arc.

Doctorul chicoti şi îndepărtă capacul. Nathan puse reportofonul Nagra pe automat, socotind că l-ar distrage să regleze manual parametrii de înregistrare. La rândul lui, după o rapidă trecere în revistă a numeroaselor butoane, butonaşe şi cadrane ale Nikon-ului, Roiphe reuşi să-l pornească şi se apucă imediat să tragă cadre cu Nathan, mărind şi micşorând distanţa focală într-o mare veselie, ca un copil în extaz.

— Ei, spuse doctorul după ce oglinda ţăcănise în sus şi-n jos de vreo treizeci de ori, se pare că merge. Presupun că un aparat foto tot un aparat foto rămâne. O, ia uite! Te văd pe tine pe ecranul ăla mic din spate. Hmm… Îţi dă cumva un aer sinistru. Vezi? Ai ceva în ochi.

Roiphe îi întinse aparatul lui Nathan, care simţi nevoia, din politeţe, să-şi evalueze propria imagine. Doctorul avusese dreptate. Părea periculos şi neserios, dar în acelaşi timp şarmant într-un fel misterios.

— Reuşite poze, spuse Nathan. Foarte reuşite.

Ultima poză pe care o făcuse Roiphe era un gros plan cu reportofonul Nagra, spre care doctorul arăta acum cu o zvâcnire a indexului.

— Încă nu i-ai dat drumul, nu?

— Nu. Pot să-i dau?

— Încă nu, spuse Roiphe şi, cuprinzându-şi genunchii, se aplecă în faţă în poziţia confesivă. Trebuie să batem palma mai întâi.

— Palma?

— Mda, spuse doctorul, tărăgănând cuvântul ca să-l facă să sune uşor comic, de cartier. Te-nteresează?

Nathan se aplecă înainte ca să respecte tonul intim, cu mâinile împreunate ca un băiat din corul bisericii.

— Păi… sigur.

Roiphe râse scurt, sec.

— Nu prea eşti sigur, aşa-i? Dar o să fii. Ascultă. O să te miri, dar am încercat să scriu o carte. Nu prea-mi iese. Oricum, nu de unul singur. Chase te-a căutat pe internet – deşteaptă foc puştoaica. A citit deja jumătate din ce-ai scris. Şi ne-am gândit amândoi la o chestie. Ştii cărţile lui Oliver Sacks? *Omul care îşi confunda soţia cu o pălărie*? *Revenirea la viaţă*? După asta s-a făcut un film tare de tot, cu De Niro. *Un antropolog pe Marte*?

— L-am citit şi l-am şi întâlnit de câteva ori.

— Ei, nu mai spune!

Sprâncenele zbârlite ale lui Roiphe ţâşniră în sus în semn de îndoială. Nathan trebuia să dea replica, să confirme.

— Mda. Are o problemă ciudată, de termostat. Are mereu călduri. Iese mereu din restaurant ca să stea afară. De-aia îi place să înoate în lacurile alea reci de munte. Pregătesc un interviu cu el. Şi poartă pantofi ciudaţi.

Lui Nathan i se făcu imediat ruşine că se folosise de informaţia cu termostatul. Din câte ştia, era adevărată, dar faptul că o folosise mirosea a dorinţă disperată de a impresiona.

Roiphe era în culmea entuziasmului.

— Asta-i grozav! Colosal! Oliver Sacks e doctor, neurolog, dar şi un scriitor de talent. Eu sunt doctor, tu eşti scriitor. Math plus Roiphe egal Sacks. Te-ai prins? Ştii, eu la bază am fost neurolog şi nu urolog, cum crede lumea. M-am specializat în dureri genitale şi – au! – m-am căptuşit cu Roiphe.

— Nu ştiam asta.

Uşurat, Nathan reuşi să adune suficient entuziasm cât să spună, de parcă l-ar fi pălit o revelaţie: „Deci o să colaborăm la o carte!“, doar ca să se simtă prost imediat ce începură să se întrezărească posibilele implicaţii.

— Celebritatea medicală, zise doctorul. Subiectul tău. Vrei să ajungi la esenţa lui? Asta-i şansa ta cea mare.

— Dar o carte despre viaţa ta? Despre munca ta? Despre anii de după pensionare?

Roiphe se lăsă greu pe spate, printre pernele îmbrăcate în brocart.

— Eşti cumva sarcastic?

— Sunt stresat. Mi-e frică să nu mă coopteze subiectul meu. La facultatea de jurnalism te şi avertizează că se poate întâmpla aşa ceva. (Nathan scoase un chicotit jalnic, care se dorea a fi un semn că-şi dădea seama de propria superficialitate şi paranoia.) Ăsta ar putea fi un caz tipic.

— Nu cooptare, ci o adevărată colaborare. Eu nu te cenzurez. Tu nu mă judeci.

— Bine, spuse Nathan. Bine. Nu e chiar ce-mi propusesem eu, dar e interesant. Am, slavă Domnului, destulă libertate. Sunt flexibil. Dar te-ai gândit la un subiect, nu-i aşa? Unul foarte specific.

— Experimentele mele. Munca mea din ultima vreme. Cu ultimul meu subiect.

— Şi anume?

— Fiica mea, bineînţeles, spuse Roiphe. Chase. Dar tu… Ai instincte bune. O să avem nevoie de ele pentru ce urmează.

1. Boli cu transmitere sexuală.
2. ADHD (Attention Deficit Hyperactivity Disorder) este o tulburare comportamentală ce apare mai ales la copii şi care se manifestă prin imposibilitatea de a se concentra un timp mai îndelungat asupra unui subiect sau asupra unei acţiuni.

5

Naomi se afla la bordul cursei ei JAL de la Charles de Gaulle la Narita, Tokyo. Laptopul ei stătea pe măsuţa rabatabilă, cu o fotografie pe care o făcuse cu iPhone-ul în eleganta toaletă de clasa întâi din Boeing-ul 777 lăfăindu-se pe ecran. Îi plăcuse mai ales mica orhidee din vaza de sticlă lăptoasă lipită de oglinda chiuvetei, chiar dacă bănuia că era artificială. Nathan i se plângea în ureche:

— Ai zburat deasupra mea şi eu habar n-am avut. Sunt dărâmat.

Naomi răspunse cu voce joasă la telefonul din avion, rezistând tentaţiei de a ridica tonul ca să acopere bâzâitul aeronavei. Ea detesta să audă conversaţiile celorlalţi. Iar vecin de scaun îi era un

olandez foarte masiv – îi văzuse *paspoort*-ul vişiniu pe care scria Regatul Olandei când îi alunecase din geanta laptopului pe scaunul ei –, care stătea foarte aproape de ea pentru că nu se aflau la clasa întâi, ci la aşa-numita Premium Economy, unde se stătea pe ceva care se numea Sky Shell Seat.

— De la Paris zbori spre est ca să ajungi în Japonia, nu spre vest.

— O, Doamne! Asta înseamnă că zbori departe de mine, spuse Nathan.

Stătea la biroul din camera lui de la Holiday Inn-ul din cartierul Bloor-Yorkvillle, încercând să nu se deprime, şi vorbea în microfonul laptopului printr-o aplicaţie de telefonie pe internet. Se uita la una dintre fotografiile nud apotemnofile pe care i le făcuse lui Naomi, vorbind cu ea. Naomi nu reuşise să le şteargă pe toate.

— De ce te-a pălit brusc romantismul? Ce se întâmplă la Toronto? E cazul să mă îngrijorez?

— Pe-aici lucrurile sunt cam ciudate şi mi-e dor de tine, asta-i tot, răspunse Nathan.

Olandezul de lângă Naomi comandă un cocktail vodka martini. Şi nu era primul. Era foarte înalt şi Naomi n-avea cum să-şi dea seama dacă nu cumva trăgea intenţionat cu urechea.

— Mie-mi zici de ciudăţenie…

— Sindromul lui Roiphe. O chestie nouă, fără absolut nici o legătură cu boala lui Roiphe de pe vremuri. Ăsta e unicul subiect la care a lucrat în ultimul an. Nu ştiu dacă îl inventează el sau doar îl descrie. Nu vrea să discute despre nimic altceva şi nu vrea să-mi spună nici măcar vag despre ce-i vorba până nu bat palma cu el pentru o carte.

Nathan îi trimisese lui Naomi prin e-mail detaliile proiectului de carte, să-şi dea şi ea cu părerea. Naomi considerase că era o provocare ideală ca să-l scoată din rutina lui de jurnalist. O carte – chiar dacă până la urmă ieşea doar în format electronic – cum să nu fie un lucru bun?

— Şi chiar e fiică-sa? Locuiesc împreună şi el o studiază? Ea e proiectul lui?

— Chase. Aşa o cheamă, spuse Nathan, realizând pentru prima oară adecvarea comică a numelui[1]. Cam asta pare să fie situaţia.

Cocktailul olandezului sosi împreună cu un bol cu snackuri romboidale ce aduceau cu alunele. Cu căştile în urechi, se uita la un concurs japonez bizar pe ecranul de pe spătarul scaunului din faţă, iar Naomi se întrebă într-o doară dacă omul chiar înţelegea ce vede. Ce-i drept, chicotea din când în când.

— Sună morbid fix cât să te lingi pe degete, spuse Naomi, atentă la propriul ei ecran pe care derula câteva informaţii generale despre Universitatea din Tokyo. Încerca să-şi imagineze viaţa lui Arosteguy în exil, dar nu prea reuşea. Problema nu era doar opacitatea Japoniei; ideea de intelectual ucigaş greco-francez aflat în Japonia, asta era problema. Dar tot asta trezea şi interesul. Dăduse întâmplător peste cazul lui Issei Sagawa, un student japonez la Sorbona care-şi omorâse şi mâncase o colegă, o olandeză pe nume Renée Hartevelt. Declarat incapabil să răspundă penal pentru faptele sale pe motiv de alienare mintală, omul se întorsese acasă, în Japonia, unde hălăduia liber, o mică vedetă care picta nuduri, ţinea o cronică a restaurantelor şi făcea turul talk-show-urilor. Ideea ca Sagawa să-i ia un interviu lui Arosteguy îi provoca lui Naomi o stare de surescitare aproape insuportabilă, chiar dacă o speria îngrozitor. Suna morbid fix cât să se lingă pe degete.

— Nu mă interesa neapărat genul ăsta de abordare.

— Materialele tale sunt la fel de senzaţionaliste ca ale mele. Doar că-s ceva mai bibilite. Să nu cumva să semnezi ceva, spuse Naomi.

— E un moş şmecher. Încă nu-mi dau seama ce hram poartă.

— Spune-i că-ţi trebuie o mostră, să vezi dacă ai destul pentru o carte. La o adică, poţi să mergi şi pe varianta de articol scurt, dacă trebuie.

— Asta înseamnă să lâncezesc în hotelul ăsta cu săptămânile. Poate şi mai mult. Va trebui, practic, să mă mut cu ei. De fapt, tipul mi-a şi arătat apartamentul bonei de la el din casă. La subsol.

— O să vin să te vizitez. După Arosteguy.

— Ia zi, nu ţi se pare cam sinistru? Adică, tu ai face aşa ceva? Să te muţi cu un subiect în casă? Să faci duş unde face duş subiectul tău?

— Ar fi doar o nouă mostră de jurnalism participativ. E la mare modă.

— Ai stabilit o întâlnire cu Arosteguy? Chiar e la Tokyo şi e dispus?

— Am adresa de e-mail de la un intermediar. Vrea să-şi spună povestea. Băieţii de la *Notorious* de-abia aşteaptă. Au zis să mă bag. Omul a acceptat să ne întâlnim.

— Hei, individul chiar ar putea fi un criminal. Unde te întâlneşti cu el?

— Unde o să vrea el, probabil. Umblă vorba că are o casă în oraş.

— Asta-i periculos.

— Păi, şi *el* e periculos. Dar ăsta-i clenciul, nu?

Urmă o tăcere încurcată. Prin mintea lui Nathan se derula un film în care Naomi şi ucigaşul de femei greco-francez încingeau o partidă de sex într-o căsuţă japoneză sinistră – chiar, oare în Tokyo erau case? –, după care ea îi mărturisea că luase Roiphe de la Nathan, aşa că Arosteguy o omora într-o criză de furie şi o mânca.

— Ăă… cum? zise Nathan.

— Mi-a apărut un soi de secreţie ciudată, spuse Naomi ghicindu-i, ca de obicei, indirect gândurile. E enervant.

Olandezul întoarse o idee capul spre ea. Probabil că auzise. Ei, să fie sănătos.

— Poate că e doar candida ta obişnuită.

— Nu. Asta miroase altfel, spuse Naomi, ridicând aproape imperceptibil tonul pentru olandez. (Se întreba dacă tipul ştia de filiera olandeză a cazului Sagawa. Oare căpătase vreo aură de legendă în Olanda? Putea fi o pistă interesantă, demnă de explorat.) Trebuie să mă duc la control. Ce plictiseală!

Nathan răspunse cu o tăcere grea şi un oftat. Naomi intră imediat în alertă, atentă acum doar la telefon, uitând de monitor.

— Naomi, ultima oară când am fost împreună în pat. La Hilton. Schiphol.

— Aşa? Ce?

— Aveam boala lui Roiphe. Probabil că acum o ai şi tu. Îmi pare rău. N-am ştiut. Căcat! Ar trebui să te duci la un control.

— Ce? Eşti incredibil de nesimţit! Nu-mi vine să cred. Vrei să mă duc la Tokyo să mă caut de BTS? La cine ştie ce ginecolog japonez ciudat? Căcat!

La asta, olandezul îşi scoase pur şi simplu casca din urechea dreaptă, cea dinspre Naomi, mai mult ca sigur ca s-o audă mai bine. Când se încruntă la el cu privirea ei ucigătoare brevetată, olandezul zâmbi timid şi se uită în altă parte. Dar nu-şi mai puse casca în ureche.

— Ştiu, îmi, ăă…

— De la cine mă-ta ai luat-o, dobitoc absolut ce eşti? Sau nici măcar nu ştii?

— Ba ştiu. De la pacienta aia cu cancer de sân de la Budapesta de care m-am ocupat. Dunja Hočevar.

— O, da, chiar că te-ai ocupat de ea, nu te-ai încurcat! Cică jurnalism participativ! Căcat!

— A fost un futai de milă, spuse Nathan. Mă implicasem în povestea aia şi eram vulnerabil. Nu ştiu. Adică ea era pe imunosupresoare şi… Nu ştiu.

— Ascultă, îţi propun ceva. Ce-ar fi să-i tragi un futai de milă lui Barry Roiphe?

Naomi trânti telefonul în furca lui de pe braţul scaunului, clătinând paharul olandezului cu Vodka martini. El reuşi să-l prindă chiar înainte să se verse şi-i zâmbi unsuros.

— Uneori mă gândesc că telefoanele astea din avion nu sunt o idee prea grozavă, spuse, dar Naomi se întorsese deja la ecranul ei, absorbită de imaginile cu Arosteguy.

— Naomi! Aici sunt! (Yukie flutura frenetic din mâini către Naomi, care-şi împingea căruciorul cu bagaje, cu roţile lui cu apărătoare aerodinamice, pe uşile de sticlă din zona Imigrări.) Ce bucurie să te revăd, scumpa mea!

— Bună, Yukie! O, mulţumesc că ai venit să mă iei. Eşti o drăguţă.

Yukie purta o haină ciudată, din blană artificială brun-închis, cu accente liliachii şi vineţii, nişte mănuşi de piele într-o nuanţă de roşu-aprins, un fular flocos cu dungi roz şi ochelari de soare cu lentile ovale din plastic transparent – o ţinută obişnuită pentru ea. Avea acelaşi păr lung, lăsat liber pe spate, iar Naomi se simţi mai liniştită văzând că arăta exact cum şi-o amintea. Luară trenul de mare viteză Narita Sky Access până la staţia Nippori, apoi un taxi, strecurându-se

pe străzile din Tokyo spre apartamentul lui Yuki. În taxi, Naomi avu o mică dezamăgire văzând că şoferul nu purta mănuşi de stofă albe, dar măcar spătarele şi tetierele îmbrăcate în milieuri albe, atât de diafane şi de dantelate încât păreau victoriene, se ridicau la înălţimea aşteptărilor ei create de căutarea pe internet. Yukie o fotografia pe Naomi cu iPhone-ul, iar Naomi răspundea ţăcănind cu Nikon-ul ei.

— O, ce mă bucur că te revăd! zise Yukie. Să ştii că arăţi mult mai matură acum, mai puţin fetiţă.

— Vrei să spui că am îmbătrânit? întrebă Naomi ascunzându-se după vizor.

— Ei, bineînţeles că nu. O să-ţi arăt şi dovezi foto.

Yukie se uită peste poze, alese una şi i-o arătă lui Naomi. Chiar şi luminată din faţă de flash-ul cu LED al telefonului, zâmbind drăgălaşă din spatele aparatului foto, Naomi arăta încă destul de bine, destul de viabilă, cum îşi spuse în sinea ei, orice ar fi însemnat asta.

— Haide, vorbesc serios, zise Yukie. Uite ce divă sexy eşti. Probabil de la căsătorie ţi se trage. Nathan trebuie să fie un soţ minunat, sexy, care te susţine în toate.

— Ştii că nu suntem căsătoriţi, Yukie.

— E o căsătorie modernă, spuse ea. Aşa e acum căsătoria şi tu eşti o exponentă. Eşti căsătorită. Cyber-căsătorită. Are într-un fel legătură cu internetul.

Yukie locuia în Shinsen, la vest de gara Shibuya, pe o străduţă laterală cu clădiri din beton şi cărămidă nu foarte bine întreţinute. Chiar în faţa uşii apartamentului ei, Yukie se întoarse spre Naomi şi-i puse mâinile pe umeri.

— O să-ţi înşir toate scuzele obişnuite ale femeii japoneze de carieră tipice, care trăieşte singură. E urât şi înghesuit şi mi-e ruşine şi să ţi-l arăt, darămite să te găzduiesc aici.

Naomi o sărută scurt pe Yukie.

— Îţi sunt cu atât mai recunoscătoare. Crede-mă, pentru mine nu există loc mai bun în Tokyo.

Înăuntru, Naomi descoperi dezamăgită un mic spaţiu destul de îngrijit, curat şi modern, care ar fi putut fi o garsonieră din Brooklyn sau din Queens. Nici vorbă de tatamiuri, saltele japoneze sau paravane shōji. N-ar fi trebuit să se mire, Yukie fiind ea însăşi

îngrijită, curată şi modernă. Totuşi, conform tradiţiei japoneze, se descălţară amândouă imediat ce intrară în casă.

— Chiar ai nevoie de o ascunzătoare? întrebă Yukie trăgând geanta mare de voiaj a lui Naomi în bucătărie.

Nişte perdele albe diafane despărţeau bucătăria de dormitor, care servea şi ca living.

— Am văzut că nici măcar prietenii mei nu prea reuşesc să dea de mine aici, aşa că anonimatul ar trebui să-ţi fie oarecum asigurat.

— Eu nu sunt chiar aşa sigură, spuse Naomi, gândindu-se la vecinul ei de scaun olandez şi la interesul constant pe care i-l arătase în timp ce-şi aşteptau bagajele. (Tipul zâmbea şi dădea mereu din cap spre ea, încercând să-i surprindă privirea ca şi cum ar fi împărtăşit un secret intim, ceea ce o băgase în sperieţi, declanşându-i fantezii paranoice.) Nu m-aş mira dacă m-ar urmări cineva din avion.

Yukie râse ca pentru a alunga gândul şi închise în urma ei uşa masivă, metalică. O luă de mână pe Naomi şi o conduse spre pat, se aşeză şi bătu uşor în cuvertura cu imprimeu cu floarea-soarelui. Naomi lăsă jos geanta pe roţi şi cea de umăr pe mocheta roz şi se aşeză lângă ea, Yukie fiind îmbrăcată în continuare cu paltonul şi cu mănuşile în mâini.

— Îţi las ţie patul. Eu sunt obişnuită să dorm pe jos, în sacul de dormit.

— Nu mi se pare în regulă, spuse Naomi. Găsim noi o soluţie. Poate mai bine dorm pe masa ta din bucătărie.

— Da, cum să nu, râse Yukie. Oricum e prea mică, să ştii.

Acum, că se putea relaxa, nemaifiind nevoită să călătorească, Naomi începuse să simtă acea oboseală profundă, grea, pe care ţi-o dă decalajul de fus orar. În zăpăceala ei, aproape că vorbise serios despre masa din bucătărie. Se şi vedea întinsă pe spate pe masă, cu picioarele atârnând în gol, cu papuci cu tot. Îşi simţea ochii morţi de-a binelea, în timp ce ochii lui Yukie străluceau de entuziasm.

— Pe bune, acum, mă aleg şi eu cu ceva din povestea asta? O perspectivă specific japoneză sau ceva de genul ăsta? Ceva ce tu nu vrei, dar poţi să-mi dai mie? În ultima vreme, şefului meu nu-i convine nimic din ce-i aduc.

Naomi nu se formaliza deloc când Yukie încerca s-o facă să se simtă vinovată – o făcea cu atâta delicateţe, că puteai s-o ignori –,

dar chiar îi era datoare şi chiar avea nevoie de ea. Yukie se ocupa de relaţiile cu presa la Monogatari PR, una dintre cele mai importante firme de PR din Japonia – specialitatea lor era să dreagă busuiocul când celebrităţile, mai ales cele din sfera politicii, gafau catastrofal – şi, deşi era la baza ierarhiei, cunoştea pe toată lumea din sfera eminamente incestuoasă şi înregimentată a presei japoneze.

— Mă întâlnesc cu un individ extrem de periculos aici, la Tokyo. Ceea ce nimeni nu ştie.

— Nici măcar Nathan?

— El ştie, dobitocul.

Ochii lui Yukie se măriră şi mai mult.

— Aoleu! Se uită în jos, îi luă iar mâna lui Naomi şi spuse cu voce joasă, fără să ridice privirea: Poate c-ar fi bine să-mi laşi şi mie numele unei persoane de contact, ceva. Pentru orice eventualitate… Poate nu Nathan…

— Aşa o să fac, Yukie. E o idee bună. Între timp, trebuie să-mi dai *tu* mie numele unei persoane.

— Da?

Acum, că spusese ce ezitase să spună, o putea privi iar pe Naomi în ochi.

— La ce ginecolog te duci? întrebă Naomi.

Am avut o menajeră portugheză excelentă, care a locuit o vreme aici, dar am pierdut-o când a primit o ofertă mai bună, spuse Roiphe.

— A, da? făcu Nathan.

— A luat-o iubitul de nevastă. Şi dusă a fost.

— A uitat să-şi ia steagul, zise Nathan, arătând din cap spre micul steag portughez de plastic de pe perete.

Lângă el era un afiş voluptuos cu un castel maur din Munţii Sintra, lângă Estoril, cu blazonul Vila de Sintra foarte vizibil în colţul din dreapta jos, unde afişul avea o mică ruptură. În momentul acela, pe când îşi îndesa lenjeria intimă în dulapul Ikea din placaj de mesteacăn deschis la culoare de sub afiş, Nathan se simţea deja ca menajera portugheză care căutase disperată să creeze o fereastră în dormitorul ei fără ferestre de la subsol cu ajutorul peisajului bătut de vânturi de pe afiş. Avea de gând să păstreze afişul, dar steagul trebuia dat jos. Şi cum de nu era nici o oglindă în cameră?

— Fata a dispărut peste noapte. Şi-a lăsat o grămadă de catrafuse aici. Probabil că ardea rău, spuse Roiphe, care stătea pe vine şi scotocea fără jenă prin geanta unde Nathan îşi ţinea aparatul foto, deschisă pe podeaua miţoasă. Covoare lăţoase. Imagini cu periile de covor care se foloseau în anii ’70 jucau în mintea lui Nathan. Sau poate că miţoasele chiar erau din nou la modă. Cel din faţa lui era un exemplar într-o nuanţă de gresie stinsă, închisă, departe de culorile asociate anilor ’70. Era oare o nebunie? Oare chiar făcea asta? Oare era în stare să doarmă acolo, apoi să se trezească şi să fie funcţional?

Nathan hotărî să glumească.

— Mă rog, dacă oferta e slăbuţă, cred c-aş putea să preiau eu postul temporar. Mânuiesc excepţional pămătuful de şters praful.

— Să ştii că, dacă începe nebunia, o să-ţi accept propunerea. Hei, dar văd că eşti dotat a-ntâia. (Roiphe luă în mână declanşatorul de flash *wireless*.) Ce naiba mai e şi drăcovenia asta? Zice, continuă el citind pe etichetă, că e un declanşator Nikon Wireless Speedlight SU-800. Sunt de-a dreptul impresionat.

Nathan hotărî să-şi folosească propriul *hotspot* LTE al iPhone-ului ca să genereze un semnal *wireless* numai pentru el. Roiphe îi lăsase parola de Wi-Fi pentru toată casa – numele reţelei: DoctoR; parola: inFekt1e!! –, scrisă de mână tremurat cu un Magic Marker argintiu pe dosul unui cupon de reducere în valoare de zece dolari pentru Pizza Pizza de la Toys „R“ Us.

— O să-l vreau înapoi după ce intri, spusese el, în mod evident netulburat la gândul că-şi dezvăluie parola de Wi-Fi administratorilor programului salvator Pizza Pizza.

Venerabilul hodorog prea făcea caz de propria ignoranţă în materie de tehnologie. Părea perfect lămurit şi informat în legătură cu tot ce începea cu *i* şi cu *e*, iar Nathan era convins că, în reşedinţa Roiphe, paranoia era doar o formă de realism. Era convins că, dacă folosea reţeaua DoctoR, tot ce tasta avea să fie înregistrat prompt, fiecare e-mail avea să fie răpit şi arhivat şi fiecare conversaţie pe Skype avea să fie transcrisă pentru a fi folosită mai târziu în scopuri sinistre. Sau poate că doar avea nevoie să creadă asta, ca materialul să fie mai captivant decât se preconiza a fi pe moment?

Cert e că, după ce făcuse un întreg circ cum că vrea un contract beton, aprobat de un avocat, care să-i oblige la un tip de colaborare artistică secretă excluzând orice responsabilitate juridică, orice acuzaţie de abuz asupra pacientului şi alte asemenea şicane legale de inspiraţie medicală, Roiphe o lăsase baltă cu seninătate când Nathan acceptase să se mute la el. Ba chiar renunţase pentru moment la pretenţia ca acordul lor pentru carte să primească girul unei agenţii literare credibile – „Mă gândeam să apelăm chiar la Wylie Agency, cu care lucrează Oliver Sacks“ – înainte să-i permită lui Nathan să înregistreze vreun cuvânt sau să facă vreo fotografie. Acum părea perfect mulţumit cu un soi de înţelegere vagă prin care aveau să se contopească în mod miraculos într-o incarnare a lui Sacks dintr-o realitate paralelă, cu un film, o operă, câteva parodii delicioase şi, bineînţeles, atacuri parşive din partea colegilor roşi de invidie în urma apariţiei cărţii lor, care purta titlul provizoriu: *Mistuiţi: un studiu de caz neobişnuit.* Doctorul îşi exersa argumentele cu care să se apere de acuzaţiile de exploatare: „Ceea ce facem noi se înscrie în sfânta tradiţie a anecdotei clinice. La fel au făcut Freud, Charcot sau Luria. Iar noi facem acelaşi lucru! E o procedură educaţională, menită să provoace dezbateri, perfect legală“. Nathan era încântat să se lase purtat de entuziasmul lui Roiphe cât de departe se putea fără complicaţii gen hârţogărie, avocaţi, contracte de editare, agenţi. Simţea nevoia să ştie că poate ridica tabăra la propriu, în timpul nopţii, târând geanta cu aparatul foto după el, fără să-şi ia rămas-bun şi fără regrete.

Ca să parafeze înţelegerea, Roiphe luase automatul de cafea Pixie din biroul său de acasă – cu două seturi de capsule Roma gri – şi i-l dusese lui Nathan în domeniul său subteran, după ce acesta îşi mărturisise dependenţa de Nespresso. Niciodată nu mai văzuse un espressor Pixie în realitate. Era acel model adorabil într-o nuanţă de titan şi se asorta cu covorul miţos într-un fel bizar.

— E în regulă, nu-mi mulţumi, îl am în bucătărie pe cel mai tare dintre toate. Nu mă laşi fără cofeină.

Nathan tocmai bea o Roma din setul cu cană şi farfurioară ce se vindea împreună cu aparatul de cafea, amândouă lucrate elegant în ceramică albă, cu emblema sinuoasă cu N-ul despicat ştanţată într-o scobitură pătrată, aşezată oblic, şi având scris pe fund cu litere

colorate în verde: „Colecţia Nespresso, Fabricat în Portugalia“, ceea ce bineînţeles că amintea de afişul de pe perete şi de fosta menajeră. Sincronicitate? Nathan o luă ca pe un semn de susţinere cosmică pentru ceea ce făcea acolo, în pivniţa lui Roiphe. Categoric, lucrurile aveau structură.

Hotărâse să păstreze aparatul Pixie în dormitor – pe măsuţa de toaletă, deocamdată – şi nu în chicineta minusculă, dar funcţională, aflată chiar lângă livingul cu gresie pe jos. Voia să-i dea un aer de aventură într-o cameră de hotel european mai degrabă decât de mutare-permanentă-şi-disperată – cum e atunci când te muţi cu tatăl rămas recent văduv, de exemplu. Nathan trecuse prin asta şi fusese o experienţă amară şi demoralizantă în prea multe feluri ca s-o mai ia de la capăt, chiar şi prin analogie. Continuând ideea lui Naomi, Roiphe glumise pe seama faptului că nu exista o intrare separată în apartamentul reporterului „participant“ ca să-l supravegheze mai bine, dar toate erau funcţionale, inclusiv baia cu duş.

Trebuia să recunoască un lucru: era acolo pentru Chase. Voia să stea cu ea în casă. Nu-şi dădea seama de ce. Era, fără doar şi poate, atrăgătoare, dar emana imediat acele unde convulsive, anafrodiziace de sminteală care-ţi spun că n-are rost să fantazezi. Dar oare în ce parte a casei era ea? Ştia că se mutase la ei? Oare avea s-o audă? Dar ea pe el? Avea să-l viziteze la el, la subsol? După ce termină cafeaua, încercă de mai multe ori să-i trimită lui Naomi e-mailuri şi mesaje şi s-o sune, dar fără succes. Apoi sună pe numărul de mobil din Slovenia al Dunjei, tot fără succes. Telefonul se întrerupea după ce suna de nouă ori, fără să intre căsuţa vocală şi, cu inima plină de amărăciune, Nathan se întrebă dacă nu cumva ea îşi luase viaţa, copleşită de vinovăţie pentru că-l îmbolnăvise.

În campusul Hongo al Universităţii din Tokyo, cunoscut sub denumirea familiară de Todai, Naomi o luă pe aleea lată, străjuită de copaci, care ducea spre amfiteatrul Yasuda, o adevărată fortăreaţă cu cărămizile lui roşu-închis şi arcada de piatră distonantă de la intrare, apoi coti la dreapta, pe poteca bine împădurită ce ducea către Lacul Sanshiro. Putea merge liniştită pentru că, bineînţeles, studiase drumul cu hărţile Google şi pe YouTube până-l învăţase pe de rost

înainte să se aventureze afară pe uşa apartamentului lui Yukie, unde semnalul *wireless* era surprinzător de puternic.

Yukie insistase să tasteze chiar ea, în secret, parola reţelei *wireless* din apartament pe diferitele aparate ale lui Naomi, ascunzând-o de ea, o undă de ciudăţenie paranoidă ce răcise sentimentele lui Naomi pentru prietena ei. Făcuse eforturi să treacă peste. Aşadar, cu acea senzaţie de déjà-vu reconfortantă, dar apăsătoare, dată de documentarea pe internet, coborî treptele şerpuitoare de piatră pe lângă un grup de studenţi care stăteau pe lac pe ditamai pietrele, hrănind crapii şi peştii koi, trecu de micuţa cascadă şi se apropie de banca simplă, de lemn, pe care stătea profesorul Hideki Matsuda de la Facultatea de Drept. În schimbul lor de e-mailuri intermediat de Yukie, Matsuda spusese răspicat că nu voia să se vadă cu Naomi într-un loc prea public, dar ţinea în acelaşi timp să fie politicos, iar vechiul lac părea a fi compromisul ideal. Văzându-l atât de precaut, Naomi îşi adusese doar iPad-ul, în geanta lui de umăr specială Crumpler, o sacoşă de nailon neagră, primită de la Grande Épicerie din Paris, pentru mărunţişuri, şi aparatul foto compact Sony RX100, pentru orice eventualitate.

Când o văzu pe Naomi că se apropie, profesorul se ridică de pe bancă şi se înclină uşor, fără să întindă mâna.

— Naomi, mă bucur tare mult să te cunosc.

— Mulţumesc, domnule profesor Matsuda. Vă sunt tare recunoscătoare că mă ajutaţi.

Urmă un moment de tăcere jenată, răsunând de strigătele studenţilor care vorbeau cu peştii şi între ei la celălalt capăt al lacului. Naomi percepea clar stresul teribil pe care întâlnirea cu ea i-l provoca bărbatului îngrijit şi delicat, la vreo cincizeci de ani, îmbrăcat impecabil la costum şi cravată, cu nişte ochelari cu rame fine din inox. Într-un târziu, scoase un cartonaş din buzunarul interior al hainei şi i-l întinse lui Naomi cu ambele mâini, ca şi cum ar fi fost o carte de vizită. Ea îl primi la fel, cu ambele mâini, însă era doar un mesaj, scris numai în japoneză, care spunea, probabil, că Matsuda nu voia să-i dezvăluie mai multe decât aflase şi singură. Trebuia să-i ceară ajutorul lui Yukie pentru mesaj. Se aşezară amândoi pe bancă, în faţa unei insuliţe cu vegetaţie bogată.

— Filosoful poate fi găsit la adresa asta, la data înscrisă pe bilet. E actuala lui adresă. Vrea să vă cunoască.

Naomi era convinsă că Matsuda ar fi preferat să încheie discuţia acolo, luându-şi imediat la revedere, sau poate să facă o mică plimbare în jurul lacului, perorând despre cum arăta în 1615, despre forma lui specială, de inimă, şi despre rebotezarea lui informală, făcând referire la *Sanshirō* de Natsume Sōseki, romanul din 1908 despre viaţa în campus – numai subiecte sigure, agreabile şi prietenoase. Dar Naomi nu era agreabilă şi prietenoasă.

— Domnule profesor, sunteţi un prieten apropiat al lui Aristide Arosteguy, e adevărat?

— Nu, n-aş spune că mi-e prieten apropiat. Suntem colegi la filosofie. El pentru că e profesia lui, iar eu, mă rog, filosofic vorbind, ca efect al interesului meu pentru justiţie şi drept internaţional. Ne mai întâlnim din când în când pe la diverse evenimente.

Naomi simţea dogoarea umedă, vegetală, emanată de lac arzându-i faţa care, era convinsă, se făcuse roşie ca racul. Matsuda nu părea să sufere de căldură.

— L-aţi întâlnit recent?

— Recent nu. Ţinem legătura prin e-mail. E o figură controversată în campus, cum vă puteţi închipui.

— La fel de controversată ca Issei Sagawa, canibalul?

Matsuda tresări, trăgându-se de lângă Naomi cu câţiva centimetri, ca şi cum cuvintele l-ar fi lovit în piept, dar expresia nu i se schimbă.

— Asta e o… o comparaţie deplasată, Naomi.

— Domnule profesor Matsuda, mă voi întâlni cu *monsieur* Arosteguy singură. Absolut singură.

— Da.

— Ar trebui să mă tem?

Matsuda îşi aranjă ochelarii cu ambele mâini.

— E o întrebare cu foarte multe niveluri.

— Pe mine mă interesează nivelul siguranţei fizice. Filosoful poate fi un pericol pentru mine? Nu mă refer la pericol în sens filosofic sau emoţional. Mă refer la pericolul fizic.

Matsuda părea incapabil să răspundă. Se mulţumea s-o privească fix pe Naomi, clipind, în timp ce un mic stol de păsări

trecea în zbor pe deasupra lacului. Naomi insistă:

— Unii poliţişti francezi îl consideră capabil de crimă.

Era limpede acum că Matsuda nu suporta să audă aşa ceva. Fruntea i se acoperise de broboane de sudoare. Se ridică în picioare.

— Vă rog să-i transmiteţi lui *monsieur* Arosteguy, filosoful, salutările mele când vă întâlniţi.

Se înclină, se întoarse şi se îndepărtă cu paşi mari pe lângă lac, ţinând strâns pe lângă corp, să nu se legene, o servietă pe care Naomi, în mod curios, n-o observase până atunci.

1. Ca substantiv comun, *chase* din limba engleză are sensul de „vânătoare“, „urmărire“.

6

Naomi se afla pe o stradă rezidenţială din vestul oraşului Tokyo, care arăta mai mult ca un gang decât ca o stradă. Yukie o asigurase că da, existau case în Tokyo, şi chiar erau ceva mult mai banal decât, să spunem, la Paris, unele dintre ele fiind foarte mari şi luxoase, iar altele, nişte bijuterii miniaturale moderniste. Dar după ce taxiul plecă, strecurându-se tiptil printre biciclete, glastre cu flori, cărucioare pentru copii, coşuri de gunoi din plastic şi piese de mobilier presărate la întâmplare pe stradă, văzu că reşedinţa lui Arosteguy nu era nici luxoasă, nici nu arăta a bijuterie.

Trecuse de opt seara şi lumina scădea rapid. Naomi îşi scoase aparatul foto – tot Sony-ul compact RX100; deocamdată, era preferabil să arate a turistă – şi începu să fotografieze în toate direcţiile. Sprijinea aparatul de orice perete sau stâlp care-i ieşea în cale ca să compenseze lumina chioară, astfel că viteza obturatorului era redusă. Începutul de crepuscul, în combinaţie cu felinarele stradale cu vapori de mercur şi cu lumina incandescentă emanată de ferestrele caselor, crea efecte plăcute, ireale, de imagini tridimensionale. Aproape că auzea micuţele computere ale aparatului foto zumzăind nebuneşte în încercarea de-a ajusta temperaturile culorilor de la diferitele surse de lumină.

După ce imortaliză magazinul de peste străduţa îngustă, cu nişte recipiente misterioase din aluminiu, ceramică şi sticlă expuse în vitrina aburită, Naomi îşi îndreptă atenţia asupra casei cu etaj a lui Arosteguy, o casă acoperită cu stuc gri, cu o grădină tristă chiar la intrare. Era murdară şi dărăpănată, cu o poartă de fier mâncată de rugină şi o grădină vraişte, plină de gunoaie. La ferestrele de la etaj se zărea o geană de lumină, dar parterul era cufundat în întuneric. După ce epuiză toate posibilităţile imagistice care-i trecură prin cap, căutând printre cadre ceva care s-o frapeze, Naomi puse aparatul în sacoşă şi traversă strada, cărând geanta pe rotile după ea.

Pe zidul exterior, chiar lângă poarta deschisă, pe o cutie poştală din inox se vedeau, imprimate cu alb pe un dreptunghi albastru, numerele 13-23. Alt dreptunghi albastru conţinea nişte ideograme japoneze obscure. După ce intră pe poartă în curte, care era luminată intermitent de nişte lămpi portocalii de grădină, încastrate în zidurile simple de beton, Naomi se simţi tentată să scoată aparatul şi să tragă iar cadre – erau atâtea detalii splendide, deprimante, care evocau degradarea vieţii acelui om (cum ar fi sunat un posibil text însoţitor) –, dar se cenzură. Avea destul timp.

Ajunsă în faţa uşilor glisante de lemn, încercă fără succes să vadă printre panourile înguste de sticlă grunjoasă, montate pe verticală pe toată lungimea. I se păru că vede deasupra uşilor, în partea dreaptă, o cameră de supraveghere într-o carcasă din oţel galvanizat, în formă de pălărie, care se dovedi însă a fi un contor electric. Pe toată suprafaţa acoperită cu stuc a clădirii se înşirau periculos cabluri electrice, iar multe dintre şuruburile şi bridele tocite

abia se mai ţineau. Căută o sonerie electrică sau un clopoţel, dar nu găsi, aşa că bătu în geamul care zăngăni la atingere. După câteva clipe, undeva în fundul unei camere dosnice se aprinse o lumină slabă, apoasă, apoi se auzi zornăit de încuietori, iar uşa se deschise uşor.

Arosteguy apăru în prag, cu faţa în umbră, o prezenţă masivă, impunătoare, şleampătă. Asta o surprinse pe Naomi. Din ceea ce văzuse pe YouTube, filosoful părea mărunţel şi foarte pedant cu propria înfăţişare. Se întrebă o clipă dacă bărbatul din prag nu era cumva altcineva, ba chiar dacă nu cumva greşise adresa, însă după ce o cântări precaut din cap până-n picioare, bărbatul vorbi, iar vocea şi accentul erau ale lui Arosteguy.

— Ţi-ai adus valiza. Asta-i bine.

Agitată, Naomi aruncă o privire către geanta cu aparatul foto.

— O, asta? E pentru aparatură. Ca să-mi ţin în ea aparatul foto, bliţurile şi toate celelalte. M-am gândit că pot s-o aduc. Am discutat despre şedinţe foto, să prezentăm viaţa dumneavoastră de aici…

Arosteguy se întinse şi apucă geanta de mânerul de sus.

— Greu. Echipament greu. (Apleca umărul ca să tragă geanta din drumul lui Naomi, apoi deschise uşa mai larg cu genunchiul, ca ea să poată intra înaintea lui.) Descalţă-te şi intră, mai spuse el, bănuind-o de ignoranţă în materie de protocol în ciuda faptului că el era în ciorapi, iar propriii lui pantofi perforaţi, într-o nuanţă de roşu-închis, stăteau în *genkan*[1], chiar înainte de treapta care ducea în casă.

Arosteguy o servi cu ceai pe Naomi, care se aşezase la nivelul podelei, într-un fotoliu-pară îndesat, într-un living mic şi la fel de îndesat. Lumina rămăsese tot bolnăvicioasă, cum păruse prin geamurile uşii de la intrare, ceea ce contribuia la starea de tensiune a lui Naomi. Nişte uşi glisante soioase se deschideau spre beznă. Naomi vedea acum că filosoful avea chipul descompus şi neras, părul lung – cărunt, înspicat cu negru încă – îi era nespălat şi încâlcit, iar hainele îi erau boţite şi se vedea că dormise îmbrăcat. Toate astea reuşeau cumva să-l facă şi mai atrăgător, iar Naomi era conştientă că asta şi nu frica o tulbura.

— Mulţumesc, spuse ea luând ceaiul.

Arosteguy se aşeză în faţa ei, pe o saltea japoneză aranjată ca o canapea, şi începu să soarbă din ceaiul lui, strângând cana cu amândouă mâinile ca şi cum ar fi căutat să se încălzească. Părea să emane un uşor iz de esenţă japoneză, nu neapărat neplăcut.

— Aşa că da, ţi-ai adus aparatul. Asta-i bine. O să vrei poze. Am făcut şi eu ceva poze. Unele foarte tari.

Ultima propoziţie adăugă peste substratul de nelinişte deja existent intimidare, poate chiar frică. Naomi trebui să facă un efort de voinţă ca să nu şi-l imagineze pe bărbatul din faţa ei, învăluit încă de efluvii parfumate, fotografiind meticulos capul pe jumătate mâncat al soţiei lui. Oare el să fi postat unele dintre fotografiile pe care ea le găsise pe net, ca gest de sfidare sau poate din perversitate?

Naomi se simţi datoare să umple cât mai repede golul din conversaţie, aşa încât aproape se bâlbâi:

— Da? Poze? Ăă, erau poze jurnalistice sau poze de artă?

Arosteguy râse cu un râs gros. Îşi aprinse o ţigară japoneză pe care o scutură cu greu dintr-un pachet aşezat lângă el, pe canapea, apoi râse iar, trimiţând mici rotocoale de fum spre ea.

— Am început să fumez numai ţigări japoneze. Vreau să devin japonez. N-o să mai vorbesc niciodată franţuzeşte. Niciodată. Se spune că Tolstoi a învăţat foarte repede greaca veche odată ce s-a pus pe treabă. Învăţ japoneză foarte repede. Până atunci, o să vorbesc engleză şi germană. În orice caz, pentru filosofie trebuie să vorbeşti germană. Poate, datorită mie, japoneza o să ajungă esenţială pentru filosofia occidentală. Asta dacă am destule zile.

Naomi bâjbâia.

— Fotografia nu are limbă. Ăsta-i motivul pentru care vă interesează atât de mult?

— Cred că ai văzut câteva dintre lucrările mele fotografice, zise Arosteguy. Să-mi spui tu dacă sunt jurnalistice sau artistice. Eu, unul, cred că sunt şi una, şi alta.

— V-am văzut lucrările?

— Pe internet. Celebrele fotografii cu soţia mea. Le-am postat de la Todai, de la universitate. (Râse iar scurt, de data asta sec, fără flegmă.) Ei încă nu ştiu.

— Soţia dumneavoastră? întrebă Naomi.

Intenţionase să sune inofensiv şi chiar aşa sunase. Deocamdată intrase în pielea nord-americanei naive şi uşor de şocat – obişnuitul joc de rol jurnalistic.

— Înainte şi după. Mai ales cele de după. Astea sunt principala atracţie pentru toată lumea. Sunt convins că ai dat de ele. Pe site-ul arosteguyatrocitatepunctcom.

Arosteguy se ridică şi se aplecă spre Naomi să-i mai toarne ceai. Ceaşca ei era încă aproape plină. Să fi fost un gest de ameninţare, de provocare? Din reflex, Naomi se trase puţin în spate.

— Poate vrei să-mi faci nişte poze acum? La prima noastră întâlnire? Moment istoric. Ziceai că ţi-ai adus flash-urile. Nu-mi place să stau cu lumină puternică în casă. Nu pot să gândesc dacă e lumină puternică. Dar o sclipire de inspiraţie e mereu bine-venită.

Naomi îşi instalase cele trei flash-uri Speedlight *wireless* în unitatea de comandă *wireless* SU-800, neagră şi voluminoasă, care le controla şi declanşa prin impulsuri în infraroşu, fixase adaptorul D300s-lui şi trăgea acum cadru după cadru în timp ce Arosteguy îi poza, bând ceai şi fumând, jucând fără efort rolul savantului şifonat. Aranjamentul luminilor era, pentru moment, simplu şi neaventuros: un flash lumina fundalul, împrăştiind lumină pe pereţi şi pe scara îngustă, de lemn, din spatele canapelei; unul stătea în dreapta sus, pe boxa radioului – părea să fie una singură –, asigurându-i lumina cea mai importantă, care cădea pe chipul lui Arosteguy; şi încă unul chiar în stânga, aşezat pe un teanc de cărţi, făcând o lumină de umplutură. Reportofonul Nagra al lui Naomi – model ML, precedând cu o generaţie SD-ul lui Nathan – stătea deschis pe măsuţa de lângă canapeaua lui Arosteguy. Filosoful era atât de calculat, încât îşi adapta ritmul vorbirii după flash-urile ei, aşa că nu-l prinse nici măcar o dată cu gura întredeschisă sau cu ochii pe jumătate închişi. Din punctul ăsta de vedere, îi aducea aminte de Hervé. Oare învăţaseră unul de la altul?

— Ai un aparat foarte mare. Într-adevăr profesional. Era de aşteptat, desigur. Şi eu folosesc un aparat digital, dar unul mic, un „aparat foto de consum“, cum li se zice. Mi-ar plăcea foarte mult să mă înveţi metode de fotograf profesionist. E unul dintre motivele

pentru care am insistat să te instalezi aici, cu mine, cele câteva zile până-ţi faci interviul. Măcar mă aleg şi eu cu ceva.

Naomi verifica mereu fotografiile făcute pe măsură ce-i apăreau pe ecranul LCD de pe spatele aparatului, un lucru pe care profesioniştii îl ironizau, numindu-l „maimuţăreală“, chiar dacă toată lumea îl practica obsesiv. Ecranele deveniseră atât de exacte ca rezoluţie şi culoare, încât chiar îţi dădeai seama cu ce te alegeai. Nu cunoştea pe nimeni care să fie chiar atât de nostalgic după vremurile fotografiei pe film, încât chiar să folosească procedeul altfel decât ca un gest retro-masochist.

— *Monsieur* Arosteguy, ştiţi că n-am promis că o să stau aici. Dar chiar credeţi că n-o să aveţi nimic de câştigat în afară de nişte lecţii de fotografie? Credeam că vreţi să vă spuneţi povestea. Credeam că n-a fost spusă niciodată până acum.

— Ari. Dacă o să stai cu mine, trebuie să-mi spui Ari. Dar lucrez la o carte care va spune povestea mea. Nu mă aştept ca tu să fii atât de obiectivă, sau mai degrabă atât de subiectivă.

— Din experienţa mea, un jurnalist bun îi poate spune subiectului său lucruri pe care nici el nu le ştia despre sine.

— Serios? zise Arosteguy. Asta ar fi interesant. Foarte interesant.

După doar câteva ore, Naomi pusese stăpânire pe masa de bucătărie metalică, fusiformă a lui Yukie ca să-şi adune toată aparatura electronică şi s-o mute în casa lui Arosteguy. Yukie stătea sprijinită de uşa de la intrare, uitându-se la Naomi în timp ce, bineînţeles, trimitea mesaje, îşi verifica Facebook-ul, Twitter-ul şi Instagram-ul, juca jocuri video şi se uita la desene animate pe un telefon uriaş, cu clapetă, un model pe care Naomi nu-l ştia şi care era acoperit cu abţibilduri *anime* sau *manga* haioase sau sinistre.

— Ştii, eu aş zice că eşti nebună, spuse ea. Poate chiar sinucigaşă.

Lui Naomi îi plăcea să-şi ţină toate firele, ştecherele şi adaptoarele în vechi plicuri antişoc şi, de fiecare dată când împacheta, avea de rezolvat o nouă problemă: care unde intra. Stătea aplecată asupra mesei, cu mâinile în şolduri, uitându-se la încâlceala de aparate şi plicuri, aşteptând să se lămurească. Din

când în când ataca un set sau altul de aparate, ca un cormoran plonjând în mare după ţipari, îndesându-l în învelitoarea ce-i fusese atribuită din motive misterioase, apoi se trăgea înapoi şi aştepta următoarea iluminare.

— Stau doar peste noapte. Îmi las aproape toate lucrurile aici, dacă se poate. El zice că vrea să-l învăţ fotografie.

— Scumpo, ăsta vrea ori sex, ori crimă. Probabil amândouă. În acelaşi timp.

— Drăguţ, spuse Naomi plonjând din nou. O să-ţi trimit neapărat poze.

— Şi, apropo de sex, nu mi-ai zis cum a mers la clinica pentru femei. L-ai găsit pe ginecologul care vorbea engleză?

— Până la urmă am nimerit la unul care vorbea franceză. La început a vrut să-mi bage pe gât un curs de Lotus Albastru.

— Normal. E pentru femei care lucrează. Adică au munci de birou şi aşa mai departe. A fost în regulă? Ar fi trebuit să merg cu tine.

— A fost în regulă. Mi s-a părut cam ciudată partea cu femeile de carieră. A trebuit să-l conving că mă interesează doar partea de BTS. Cred că l-am cam şocat.

— Tratamentul cu germaniu. Îl ştiu bine.

— Da? Nu mai spune! Yukie?

— Am avut şi iubiţi din ăştia soi rău. Dar nici unul la nivelul filosofului tău.

— Te rog. Mi-e şi silă când te-aud. Dar de ce germaniu? De ce o metodă japoneză de a investiga bolile cu transmitere sexuală poartă numele unui metaloid bizar, descoperit de un neamţ? Lotusul Albastru sună mult mai sexy.

— Medicii japonezi sunt în mod tradiţional nişte ciudaţi, cu o aplecare sinistră spre poezie. Trebuia să-l fi întrebat pur şi simplu pe doctor.

— N-am vrut să-l zăpăcesc. A diagnosticat corect boala lui Roiphe – cu un pic de ajutor – şi mi-a dat reţeta asta.

Naomi scoase reţeta din buzunarul hainei şi i-o întinse lui Yukie, care abia dacă-i aruncă o privire.

— Sasagaki. Nu ştiam că vorbeşte franceză. Un antibiotic banal. Putem să-l luăm de la farmacia de-aici, de pe stradă. Va trebui să vii

cu mine. Se pare că ţi-a dat cam pentru două luni. Ai de gând să faci sex cu *monsieur* Arosteguy? Cred că va trebui să ai puţină răbdare. Sau e genul de BTS pentru care prezervativele sunt destul de eficiente?

— Mersi pentru acest minunat flux al conştiinţei, Yukie. Chiar mi-a clarificat nişte lucruri.

— Pentru puţin.

Arosteguy trebui să facă două drumuri ca să urce pe scara îngustă din locuinţa lui geanta de voiaj a lui Naomi şi cea în care avea aparatul foto. La etaj, holul era aproape inexistent, erau doar două dormitoare şi o baie înghesuite una într-alta. Arosteguy deschise uşa uneia din camere, care era atât de mică, încât reuşi să arunce din prag geanta de voiaj pe patul îngust de lemn, apoi se întoarse spre Naomi, care-l urma.

— M-am gândit să-ţi dau camera de lângă a mea. Desigur, doar vei vrea să-mi ştii orice mişcare. Aşa o s-auzi de câte ori mă scol noaptea să urinez. Ceea ce fac foarte des în ultima vreme. Asta-i soarta bărbatului.

Naomi se strecură pe lângă el – îl obligă, practic, să-şi sugă burta ca să-i facă loc – şi se debarasă de geantă pe o măsuţă de lângă fereastra ce dădea spre un balcon cu structură metalică. Dar ca să ajungi pe balcon, singura soluţie părea a fi să te strecori pe fereastra glisantă, cu ramă de aluminiu.

— Mulţumesc. E minunat.

— Ai priză chiar acolo, vezi?, în peretele ăla, şi priză pentru telefon. Încă nu mi-am pus *wireless* în casa asta. Presupun că ai un laptop şi încărcătoare pentru bateriile aparatului foto.

— Da, am. Mulţumesc.

— Am aflat două parole de la reţelele *wireless* ale vecinilor, aşa că le poţi folosi, dacă vrei. Poţi să le parazitezi reţelele. Parazitismul digital global e noua formă de troţkism. Poţi să te conectezi cu cine vrei tu din lumea asta. Eu nu-mi fac probleme.

Arosteguy îşi trecu mâna prin părul care-i căzuse peste ochiul drept când căra bagajul ei. Zâmbi ţeapăn, cu o tresărire, ca şi cum ar fi simţit o durere.

— De asemenea, te rog să ai în vedere că putem face sex oricând, dacă vrei.

Naomi nu lăsă să i se citească absolut nimic pe faţă. Oare vorbise cu Yukie? Pe moment i se păru plauzibil şi un val cleios şi negru de paranoia o lovi în plin. Să vedem: iniţial luase legătura cu Arosteguy prin Hervé Blomqvist, care nu putuse să-i dea decât numele profesorului Matsuda, dar apoi Yukie îl depistase pe profesorul Matsuda, care-i dăduse adresa lui Arosteguy… Naomi evitase intenţionat să-i lase lui Yukie adresa sau orice alte date de contact ale lui Arosteguy, în parte pentru că era o PR-istă cu instincte de ziaristă. Deşi nu-i plăcea să recunoască, Naomi n-avea încredere în Yukie din anume puncte de vedere. Prea făcea eforturi să-şi ascundă încântarea provocată de implicarea în scandalul Arosteguy – prea făcea pe indiferenta – şi, chiar dacă Arosteguy era un *gaijin*[2], ar fi fost o lovitură de senzaţie să i-l aducă plocon exigentului ei şef de la Monogatari PR în calitate de client dornic să-şi cosmetizeze imaginea la Tokyo.

Mirosul de plantă japoneză – nuferi? frunze de gingko? – pe care-l simţise Naomi prima oară când îl vizitase pe Arosteguy o învălui iar în timp ce el îi striga din capul scării:

— Poate vrei să ieşi la o cină târzie. Sau poate că nu vrei. Să-mi spui. Putem mânca şi aici. Gătesc eu.

Ceva mai târziu, Naomi îşi instalase laptopul şi aparatele foto pe masa din dormitor şi stătea pe pat – nu era loc pentru un scaun –, prelucrând primele fotografii cu Arosteguy, decupându-le şi modificând intensitatea culorilor în Adobe Lightroom, apoi încărcându-le în Dropbox pentru redactorul-şef de la *Notorious.* Îi ieşiseră nişte fotografii foarte încărcate şi dramatice, în care se vedea că, dincolo de aerul şleampăt din prezent, Arosteguy era un bărbat atrăgător şi rafinat.

Bătu în *trackpad*, apăsând butonul *Upload* ca şi cum s-ar fi aşteptat ca Air-ul să-i explodeze în faţă, dar totul părea să meargă lin. Îl lăsase pe Arosteguy să-i umble în computer şi să-i schimbe tastatura pe japoneză ca să introducă parola de reţea a vecinului şi resimţea asta ca pe un viol, cu atât mai deranjant cu cât fusese unul consimţit. În timp ce fotografiile îşi luau zborul în eter, se auzi semnalul sonor care o anunţa că primise un e-mail. Era de la Nathan

şi suna aşa: „Naomi, aş vrea să discutăm despre Arosteguy şi Roiphe. Nişte ciudăţenii, nişte paralelisme dubioase. Mi-ai spus că n-o să-ţi meargă mobilul în Japonia şi nici nu merge. Probabil că între timp ţi-ai luat un telefon japonez. Sună-mă. Nathan". Naomi răspunse imediat: „Trimite-mi poze cu tine şi cu Roiphe când vă futeţi. O să te sun să comentăm". Se miră de adâncurile spontane ale propriei dorinţe de răzbunare, în care găsea o oarecare satisfacţie.

Se duse în baie şi se privi în oglinda cu ramă de plastic, apropiindu-se ca să finiseze machiajul discret de la ochi şi rujul abia vizibil. Îmbrăcase cea mai sexy ţinută pe care o avea şi care-i permitea să facă şi muncă fizică – un pulover mulat din lână bej-deschis şi pantaloni colanţi negri din bumbac –, fără să-şi dea voie să se gândească de ce făcea atâta efort. Începuse tratamentul cu antibiotic.

Naomi îşi instalase flash-urile şi reportofonul Nagra în bucătăria minusculă, gen cambuză, a lui Arosteguy şi-l poza în timp ce gătea. Ea îşi făcuse un fetiş din ignoranţa culinară, ceva care ţinea cumva de integritatea ei de profesionistă media, aşa că nu înţelegea decât că el învârtea o mulţime de creveţi micuţi şi ceva care semăna cu nişte smocuri de alge cu un cuţit delicat. Lângă chiuvetă erau o carafă mică plină cu sake cald şi două căni cilindrice din ceramică, modele diferite. Amândoi beau la răstimpuri imprevizibile.

Şi Arosteguy se dichisise puţin. Era ras şi se spălase pe cap sau măcar se pieptănase, chiar dacă ea nu-l auzise la baie. Îşi schimbase şi hainele şi avea acum un aer foarte profesoral, cu un pulover gros şi pantaloni din catifea reiată. Focalizând de probă pe ecranul LCD al aparatului ei D300s, Naomi observă nişte fire subţiri, transparente, care-i coborau de la tâmple spre urechi.

— Ce ai în urechi? întrebă ea. Porţi proteze auditive sau asculţi muzică?

— Proteze bionice. Iar datorită lor sunt mereu branşat la nişte sateliţi.

— Glumeşti, nu?

— N-am deloc simţul umorului. Dar taică-meu, violonist grec, şi maică-mea, pianistă franţuzoaică, au surzit amândoi înainte de-a împlini cincizeci de ani şi amândoi au purtat proteze. Sigur, pe

vremea aia erau analogice şi foarte primitive, în timp ce azi sunt digitale. Prefer termenul francez, *numériques.* E mai descriptiv şi nu dă naştere la confuzii cu degetele omului.

Se întoarse şi mişcă din degete către Naomi. Erau scurte şi puternice şi le folosi ca să-şi scoată o proteză din urechea stângă, lăsând-o să-i atârne în faţă ca s-o poată fotografia ea. O capsulă argintie destul de estetică, de culoarea părului, se fixa după ureche, fiind prevăzută cu un conductor cu fir extrem de subţire care intra într-o protuberanţă transparentă, cu doi lobi – arăta ca o micuţă meduză –, de pus în ureche.

— E fabricată de Siemens. Produs nemţesc, fireşte. Nu sunt chiar la fel de bune ca urechile adevărate, dar sunt bune. (Recuperă proteza cu delicateţe, şi-o puse iar în ureche şi se întoarse la gătit.) Momentul ăsta îmi aduce aminte de o întâmplare de familie memorabilă de la Paris, când mama mea gătea şi a reuşit cumva, în timp ce-şi aranja agrafa care-i ţinea părul să nu-i vină pe faţă, să-şi scoată proteza auditivă din ureche, care i-a căzut fără să-şi dea seama în *bouillabaisse*[3]*.* Şi eu am fost ăla care a mâncat-o. (Arosteguy se îndoi de râs amintindu-şi.) Îţi dai seama, toxicitatea bateriei a iscat oarecare îngrijorare. Pe vremea aia erau mult mai mari. Dar, în acea epocă din istoria medicinei franceze, nimeni nu s-a priceput să mi-o scoată fără să rişte să-mi vatăme grav stomacul şi intestinele imature, aşa că am stat pur şi simplu şi am aşteptat să se întâmple inevitabilul. Cum dezechilibrul ăsta auditiv prelungit devenise destul de enervant pentru maică-mea, până la urmă i-au dat alte proteze, chiar mai bune decât cele de dinainte.

Naomi tocmai mărise poza pe care o făcuse cu unul din pometţii lui, ce avea o formă foarte frumoasă, deşi prezenta o uşoară decolorare amintindu-i lui Naomi de bunicul ei dermatolog, care-i spusese cândva că pielea devenea, la bătrâneţe, o grădină plină de vietăţi ciudate. „Când ţi se întâmplă, s-o acoperi cu machiaj", fuseseră vorbele lui. „N-ai cum să te lupţi cu ele. Prea-s al dracului de multe."

— De obicei te bărbiereşti seara? întrebă Naomi.

Îi punea întrebări lui Arosteguy în parte ca să-l oblige să se întoarcă spre ea şi să găsească unghiuri noi pe faţa lui, pe care începuse s-o găsească inepuizabil de fascinantă.

— Înainte de tine nu mai vorbisem cu nimeni de o săptămână. Mi-am dat seama cu stupoare că nu prea arătam civilizat.

— Acum arăţi ca un mare bucătar francez de trei stele surprins la el acasă.

— Asta mă sperie. Nu mai gătesc mâncare franţuzească. Doar mâncare japoneză. Mă rog, cel puţin încerc. Dar prietenul meu Matsuda-san chiar e un bucătar nemaipomenit. Mă învaţă şi pe mine. Eu mă bag doar la lucruri dintre cele mai simple. El poate găti mâncăruri extrem de subtile şi complexe.

— Profesorul Matsuda? Mie mi-a lăsat impresia că încearcă să stea departe de tine.

— În public, da, bineînţeles. Nu şi în particular.

— Mă rog, probabil că e un profesor bun. Începi să semeni a japonez până şi la postură. Şi pari să ştii ce faci acolo.

— Da, spuse Arosteguy. Şi tu la fel.

— Da?

— Fotografii cu canibalul Arosteguy pregătind de mâncare. Ceva mai târziu, fotografii cu canibalul mâncând. Sunt sigur că o să le poţi vinde oriunde în lume.

— Ce zici de un film? (Naomi cântări aparatul D300s în mâna dreaptă.) Cu ăsta poţi să filmezi binişor. Are şi microfon, şi căşti.

— Poate. Când o să ne cunoaştem mai bine. Trebuie să întreb şi nişte avocaţi. Deja sunt supăraţi pe mine din cauza întâmplării cu tine. Întâmplarea Naomi. Ei se bazează total pe lipsa unui tratat de extrădare între Japonia şi Franţa, însă există nişte factori subtili care complică lucrurile, iar opinia publică şi indignarea ei au un rol periculos de jucat.

— Ei, la faza cu canibalismul ai dreptate. E tare de tot. Dar n-ai nimic împotrivă? Nu te deranjează?

Arosteguy se întoarse spre ea şi-şi trase gura într-o parte cu degetul arătător până când se deschise. Efectul era grotesc. Luată prin surprindere, Naomi lăsă jos aparatul.

Arosteguy reveni la normal.

— Drept în gura canibalului. Nu vrei poza asta?

— Sigur mă laşi s-o fac?

— Fă-o, spuse Arosteguy.

Trase iar de gură, deschizând-o. Naomi începu să fotografieze. Schimbă rapid obiectivul – puse acum unul cu unghi extrem de larg – şi continuă să tragă cadre, venind foarte aproape, lăbărţând optic faţa şi gura lui, deformându-le. Arosteguy îşi luase o expresie serioasă şi concentrată, cu gingiile şi dantura – în stare destul de bună, doar cu o uşoară decolorare de la tutun – complet expuse într-o parte, dezgolite într-un fel pervers. Naomi lăsă jos aparatul şi se uită pe ecranul LCD. Fotografiile erau foarte neliniştitoare.

— Deocamdată e suficient, spuse Naomi.

Se întinse după sake.

— Spune-mi Ari, o îndemnă Arosteguy.

— Deocamdată e suficient, Ari.

Dădu pe gât băutura şi-şi umplu din nou cana.

1. Vestibul tradiţional japonez (în jap., în orig.).
2. Străin (în jap., în orig.).
3. Supă de peşte (în fr., în orig.).

7

Uşa dormitorului lui Nathan de la subsol se crăpă puţin, lăsând să pătrundă o lamă de lumină ce-i tăie faţa, făcându-l să se trezească năuc, în mijlocul visului în care, copil fiind, dormea cu chiloţii albi pe cap ca să nu ude perna cu părul, o metodă inventată împreună cu mama lui, care îşi aducea aminte că trebuia îmbăiat numai înainte de culcare. Când se trezea, chiloţii – uzaţi şi zdrenţuiţi, cu elasticul la vedere în talie – dispăruseră ca prin minune şi părul îi era uscat, ca acum. Iar dulceaţa de nedescris a visului învălui într-un fel bizar şi total nepotrivit umbra sinistră care se ivise în pragul uşii, şovăise puţin, apoi lunecase uşor peste prag, pe lângă măsuţa de toaletă.

Când umbra ajunse la Nathan, se topi în silueta lui Roiphe, care mergea în vârful picioarelor într-un fel caraghios.

— Nathan? Eşti treaz?

Dulceaţa se risipi brusc la auzul vocii nazale a lui Roiphe, lăsând în urmă un gust acru cu iz anxios care, înţelese Nathan, era reacţia lui naturală la vederea doctorului.

— Nu prea, răspunse Nathan. Trebuie să fiu?

— Păi, scoală-te şi pune mâna pe aparat, spuse Roiphe. Aveam de gând să aştept să facem nişte pregătiri ca lumea, dar dacă se întâmplă acum, să batem fierul cât e cald.

— Fierul?

Doctorul clătină din cap, oarecum exasperat.

— E timpul să observăm obiceiurile nocturne ale unei făpturi ciudate. Scoală, băiete!

Senzaţia lui Nathan că se întorsese în patul copilăriei era intensificată obiectiv de pijama şi papuci, articole pe care nu obişnuia să le poarte ca adult. Erau nişte papuci de hotel albi, de la Crillon, însemnaţi cu sigla lui elegantă – un *C* auriu înflorit, cu o coroană deasupra –, pe care-i primise, desigur, de la Naomi, care ştia că locurile unde avea să stea el nu dădeau papuci pe gratis. Pijamaua de duzină din flanelă, în dungi, cu nişte nasturi mari şi albi din plastic, şi-o cumpărase de la magazinul universal Hudson's Bay, în ideea că avea s-o arunce după sejurul petrecut la Pensiunea Roiphe. Numai gândul de a dormi gol în pivniţa aia, sub plapuma subţire din fibră acrilică, boţită, îi provoca repulsie. Şi totuşi tocmai pijamaua şi papucii, echipamentul de protecţie, îl transportară într-un loc straniu, surprinzător, în timp ce-l urma pe Roiphe prin casa cufundată în întuneric, plină toată de lămpi de veghe ascunse, neaşteptate. Târşâindu-şi papucii Crillon fără călcâi, prea mari pentru el, în sus pe scara din lemn de tec, ţinându-se de balustrada din fier forjat – lucrată tot cu înflorituri, într-o imitaţie de Art Nouveau –, Nathan îl auzi pe Roiphe şoptindu-i că toate camerele de la etajul al doilea, de care tocmai se apropiau, fuseseră construite „fără autorizaţie". Făcuseră o şmecherie, le lăsaseră fără pereţi şi neterminate până când se încheiaseră şi ultimele inspecţii pentru respectarea normelor în construcţii, după care camerele apăruseră miraculos pentru primii cumpărători ai casei, în toată măreţia lor frumos lucrată, cu lucarne,

vândute drept „spaţiu de lucru arhitectural“. Spaţiu ocupat acum în exclusivitate de Chase Roiphe. Dar Nathan îşi târşâia în acelaşi timp picioarele şi în papucii-mocasini ai copilăriei lui, coborând la lumina puternicelor lanterne Eveready, din aluminiu cromat, pe care le ţineau în mână şi el, şi Shelley, sora lui cea plăpândă, cu mâini şi picioare subţiri, ca să ajungă, mult înainte să răsară soarele, în livingul în care o pianină şi un brad de Crăciun decorat aproape numai cu ornamente comerciale, nimic creştinesc – acadele, reni, elfi, beteală, zăpadă din vată, stele comestibile –, ocupau aproape tot spaţiul. Desigur, sub brad erau cadouri de toate formele şi mărimile – acesta fiind şi scopul expediţiei. Nathan trimisese o crăciunogramă la Polul Nord, iar Moş Crăciun îi răspunsese cât se poate de mulţumitor.

Ceva mai târziu şedeau în bucătărie, ceea ce lui Nathan i se părea a fi adecvat într-un mod pervers. Insula cu blat de granit, a cărei suprafaţă nesfârşită, imaculată, era întreruptă doar de o chiuvetă dublă, încastrată, din inox, oferea un spaţiu de lucru clinic pentru ceea ce Roiphe, care se legăna din pelvis, rapsodic, pe scaunul de bucătărie din fier forjat, cu picioare ca de păianjen, numise „prima noastră şedinţă strategică“. Nathan stătea lângă el pe un scăunel identic, dar fără să se legene, cu laptopul pe suprafaţa de granit din faţa lor, uitându-se peste fotografiile pe care le făcuse în ultima oră. Cele paisprezece ceasuri digitale incorporate în diverse obiecte din cameră, de la laptopul MacBook Pro la dispozitivul de făcut gheaţă din frigiderul Sub-Zero, trecând prin aragazul Wolf, de la sertarele termice Jenn-Air şi aparatul lui Nathan (care stătea chiar lângă laptop) până la ciudatul ceas de mână al lui Roiphe, ieftin, din plastic, arătau toate că era undeva între 4:06 şi 4:09 dimineaţa.

— Deci vezi şi tu cu ce ne luptăm, fiule. Te-ai prins care-i treaba.

— Nu prea, răspunse Nathan. Sincer să fiu, sunt destul de şocat. Practic, cu asta mă lupt acum.

Roiphe reuşi să clatine ritmic din cap cu înţelegere în timp ce se legăna.

— Aha, aha, te înţeleg foarte bine. Şi exact asta facem în momentul ăsta. Vrei nişte apă cu gheaţă? Poate nişte cafea? Îţi ofer ceva?

— Nu, mulţumesc. Sunt OK.

— „Sunt OK“ sună ciudat. Mie aşa îmi sună, ciudat. Noi pe vremuri nu spuneam aşa. Ziceam „În regulă. Nu-mi trebuie nimic“. Dar mai nou chiar se spune „Sunt OK“. Deci ce-avem noi aici? Ce s-a întâmplat? Ce-ai văzut? Ce-ai pozat?

— Mă tot uit şi îmi vine greu să cred ce văd, spuse Nathan foindu-se puţin pe scaun.

Perna lui din plastic cu imprimeu floral începuse să se desprindă pe marginea din stânga spate, aşa că încerca, pe jumătate conştient, s-o împingă la locul ei cu fundul.

— Cred că cel mai bine ar fi să te exprimi în cuvinte. Dar simplu şi direct, ca să fim expeditivi.

Roiphe continua să se legene şi să dea din cap, însă cu o intensitate cruntă a privirii care era în mod evident masturbatoare, împingându-l pe Nathan spre cine ştie ce orgasm epifanic obscur de care se simţea total depăşit. Hotărî să se exprime simplu şi direct.

— Fiica dumitale, Chase, îşi tăia bucăţi din corp cu o unghieră, punea bucăţelele respective pe nişte farfurioare de jucărie pentru copii mici, apoi le mânca folosind tacâmuri de jucărie.

— Aha. Aha. Şi în ce stare de spirit crezi că era în timpul ăsta? Îşi provoca singură durere? Suferea? Îşi aplica o pedeapsă?

Nathan se întrebă dacă Roiphe îşi dădea seama că el înregistra conversaţia lor pe MacBook prin GarageBand. Aplicaţia rula pe un al doilea desktop, aşa că nu se vedea (deşi o simplă atingere cu trei degete ar fi scos-o la iveală), putând trece deci drept clandestinitate semiconştientă. Ca şi ceasurile, dispozitivele de înregistrat erau incorporate în orice. Totul se înregistra clipă de clipă, ca un uriaş şi infernal sistem de rezervă Time Machine cu care erau dotate Mac-urile şi care crea copii ale copiilor şi tot aşa la infinit. Cine să le asculte vreodată? Cine să caute printre ele cum caută supravieţuitorul unui bombardament oribil zdrenţele pe care le purtase odată mama lui goală şi moartă? Încă nu-şi dădea seama în ce măsură îşi dorea ca personajul Nathan Math să apară în *Mistuiţi: colaborarea*, însă faptul că avea şi el o versiune asupra fiecărui contact cu cei doi Roiphe – şi cine ştie cu mai cine? – îi oferea un context ce ar fi putut avea, până la urmă, chiar şi consecinţe legale, dată fiind ciudăţenia vieţii şi activităţii doctorului.

Nathan deschidea pozele cu Lightroom, unde le putea modifica imediat calitativ chiar în timp ce se uita pe ele cu Roiphe. Putea atenua zone care păreau supraexpuse ca să reveleze detalii uluitoare de expresie şi putea deschide umbre ca să dezvăluie gesturi chinuite. Mai târziu, putea să le manipuleze ca pe nişte obiecte de artă fotografică, smulgându-le o semnificaţie care nu era încă evidentă, deşi nu-şi punea problema să le includă vreodată în cartea lor himerică. Articolul pentru „Analele medicinei" părea mai fezabil ca variantă de viitor, deşi era la fel de nesigur, de pâlpâitor, de fâlfâitor – mai ales dacă s-ar fi transformat într-un articol pentru „Analele psihopatologiei", unde fotografiile nu erau permise. Şi, jucându-se cu pozele, avu încă o dată senzaţia de non-prezenţă, de existenţă neautentică a fotografului în timpul actului de a fotografia. Abia când revedeai pozele, evenimentul fotografiat se închega în experienţă, ca sedimentul care înflorea atunci când un cristal de acetat de sodiu era cufundat în propria soluţie suprasaturată. Dar experienţa era aici mediată de fotografie, de obiectiv, de aparat, de cum răspundea obiectivul la lumină – şi la asta reacţiona acum Nathan. Nu era sigur că văzuse cu ochii lui vreunul dintre acele evenimente, sentimentul de incertitudine fiind accentuat de ţăcănitul obturatorului şi oglinzii masivului aparat, care-i răsuna în cap în timp ce se uita la fotografii. Sunetul se infiltrase în interpretarea lui, chiar dacă Chase nu păruse să reacţioneze sau să-l observe deloc.

Nathan era dureros de conştient că se uita la nişte poze cu o femeie goală împreună cu tatăl ei. Într-adevăr, Roiphe se dovedea a fi un tată mai neobişnuit, dar unele poze se încărcaseră, total accidental, de un erotism pervers, iar Nathan bănuia că, oricât de sofisticate şi de subtil gradate ar fi fost filtrele emoţionale ale lui Roiphe, n-avea cum să nu-şi dea seama de asta. Chiar dacă nu detectase nici un iz de incest în trecutul lor – cel puţin deocamdată –, Nathan avea senzaţia supărătoare că atracţia lui faţă de Chase, care începea, incontestabil, să ia proporţii, putea fi considerată incestuoasă pentru că tatăl ei, care stătea aproape lipit de el, respirând cu o intensitate aspră, de bătrân, într-o parte a feţei lui în timp ce Nathan căuta pe monitor semnele unui lucru obscur, poate chiar sublim, tatăl ei sigur o inhala. Era, încă o dată, aceeaşi paradigmă a experienţei retroactive: Nathan nu simţise nimic de felul

ăsta în timp ce făcea pozele, atât de absorbit fusese de mecanica fotografiei. Acum însă, când se uita peste ele cu Roiphe, care-i ghida focalizarea şi trecerea de la o poză la alta cu precizie de chirurg, goliciunea musculoasă a lui Chase, ce scotea la iveală uriaşa amploare a automutilării ei macroscopice (aproape fiecare centimetru pătrat de piele la care avusese acces părea să fi fost atacat de roiuri de muşte negre, cu răni care ori supurau, ori făcuseră crustă), îi provoca lui Nathan fantezii tulburătoare. Oare corpul lui Chase îi amintea lui Roiphe de corpul soţiei moarte? (Răposata Rose Blickstein, după cum preciza pagina de Wikipedia a doctorului.) Oare-i inducea un fel de nostalgie sexuală dulce-amară, o melancolie incestuoasă?

— Totuşi pare să simtă, să simtă durerea, spuse Nathan. Aşa deduc de-aici, de exemplu, din imaginea asta. Simte durerea, îşi simte structura pielii în timp ce metalul unghierei separă celulele tegumentului, străpungându-i straturile de piele şi ţesutul de dedesubt. Dar durerea o face să râdă, un râs ciudat, mut – uite aici, sare în ochi, zău. Deci simte durerea, dar şi-o doreşte, o caută, aşa cum o doreşte şi o caută un culturist.

— Se bucură de pedeapsă? Caută pedeapsa?

— Culturistul?

— Dă-l în mă-sa de culturist. Fata.

Nathan focaliză pe fotografia din faţa lor. Expresia de pe faţa ei, în timp ce se tăia, era una de extaz, nu de autocompătimire şi nici de plăcere masochistă. Dar de ce de extaz? Elementele ritualice ale transei ei – un episod amnezic clasic? – erau complexe şi narative. Da, îi spuneau lui Chase o poveste consolatoare.

Pe măsură ce devenea conştient de propriile reacţii, Nathan schiţa în gând articolul. I-ar fi plăcut să-şi înregistreze gândurile, să le încredinţeze pur şi simplu aplicaţiei GarageBand ca să nu le uite, dar încă nu se relaxase suficient faţă de Roiphe ca să colaboreze atât de intim, să devină vulnerabil la sarcasmul şi ironia bătrânului.

Ajunse la pozele în care ea mânca, tot în plan apropiat. Lăsau cumva senzaţia că mai erau şi alţii acolo cu ea, împărţind bucăţelele din carnea ei pe care le distribuise în cinci farfurioare decorate cu fluturi şi iepuraşi. Părea să joace mai multe personaje, luând la rând farfuriile, mâncând delicat dintr-una, grosolan din a doua, vorace din

a treia. Cum lumina flash-ului ricoşa din tavan şi pereţi, el se apropiase de farfurii, ceainic şi căni, de prăjiturelele din plastic cu glazuri şanjabile de vanilie, ciocolată şi căpşuni (fiecare cu câte o cireaşă roşie, credibilă, cu gropiţe) şi de tacâmurile lucioase în culori primare. Prin ricoşeu, căldura pereţilor în nuanţe de teracotă ajunsese să scalde tacâmurile şi vesela ceaiului de taină într-o lumină blândă, roşie ca argila, insuflând prin umbre fugare nevinovatului serviciu de jucărie pentru copii note de dramă sinistră şi accentuând puternic feliuţele de carne mânjite de sânge, care poate că altfel s-ar fi confundat cu nuanţele vii ale plasticului marca Fisher-Price.

Dar de-a dreptul hipnotizante erau mâinile, mâinile lui Chase, cu degetele lor lungi şi viguroase, cu unghiile paradoxale în perfecţiunea lor, mâini disproporţionate faţă de setul de ceai pentru copii şi tocmai de aceea monstruoase, mai ales când erau luminate de sus în timp ce piguleau delicat bucăţile de carne şi le ridicau spre gura deschisă, cu limba întinsă în aşteptare. Nathan ajunsese foarte aproape de ea, deşi îl stresa ideea de-a se îndepărta de măsuţa pentru copii, sucindu-se ca să urmărească traiectoria mâinilor – ea folosea când stânga, când dreapta, ca şi cum ar fi cules fructe de pădure dintr-un loc năucitor de rodnic –, dar elanul grafic îl purtase până la faţa lui Chase, ce părea gata să plesnească de exaltare reprimată. Când Nathan apăsase până la jumătate butonul declanşator, de la baza unităţii flash ţâşnise o lumină roşie, în cruce, ca de laser, permiţând aparatului să focalizeze pe lumină slabă. În cuşca acestor linii roşii, ea căpătase un aer sălbatic, ca un gluton surprins de o zoo-cameră cu autodeclanşare într-o pădure boreală îndepărtată. Aproape că nici nu clipise la lumina crudă a bliţului care urmase focalizării, o lumină ce cădea acum direct, dezvăluind pe vârfurile urechilor, acolo unde cartilajul era ciupit, crestături ce prinseseră crustă şi care în mod normal nu se vedeau de părul prins acum la spate cu o agrafă din plastic, imitaţie de baga, ai cărei dinţi lungi, arcuiţi, perfect îmbucaţi îi aminteau lui Nathan de o plantă carnivoră închisă. Era îndeajuns de conştientă de ceea ce făcea, ba chiar de calculată, îşi spuse Nathan, ca să se ferească să-şi taie faţa şi mâinile – cum ar fi putut să se mai ascundă? –, deci oare pe unde-i umbla mintea în acele momente? Faţa vizibilă în prim-plan pe monitor, frumoasă şi înfricoşătoare,

folosea extazul ca pe o mască şi ca pe un scut. Oare ce era dincolo de asta? Şi vorbea, li se adresa personajelor invizibile aşezate la masa pentru copii rotundă, din plastic, grosolană, colorată în verde şi alb, vorbea inaudibil, târându-se în genunchi în jurul mesei şi mutând scaunele ca să joace fiecare punct de vedere cu o mină diferită, dar cu aceeaşi intensitate.

— Bun. Acum intervin eu cu tratamentul. Tu pozează în continuare, spusese Roiphe.

În fotografiile care se derulau acum pe ecran, doctorul era luminat parţial de lampa Hello Kitty de pe noptiera din colţ, pe care o aprinsese ca să desfacă geanta bej pentru obiecte de toaletă, din catifea reiată, de la Air Canada, clasa business, pe care şi-o îndesase în buzunarul halatului de velur bleumarin.

Roiphe îngenunchease lângă Chase fără ca ea să-l vadă, depistând curajos fiecare rană proaspătă ca s-o dezinfecteze cu spirt şi Polysporin, tamponând-o cu precizie brutală.

— Ea nici măcar nu ştie că suntem aici, băiete. După cum vezi, spusese Roiphe în timp ce lucra. Acum înţelegi cum reuşeşte să se învârtă pe lângă mine fără să mă bage în seamă. Un dans modern mic şi drăgălaş.

Nathan surprinsese asta parţial cu aparatul foto, iar acum, privind fotografiile cu Chase care fugea de tatăl ei într-un ralanti şerpuitor, de parcă ar fi practicat o formă exotică de t'ai chi, regreta că nu putuse mai degrabă s-o filmeze.

— E foarte coerentă cu scenariul din mica ei transă. Tocmai a terminat de tăiat, de servit şi de mâncat şi urmează acum partea socială caraghioasă, când vorbeşte cu musafirii ei fără să spună nimic.

— Şi cum se termină? întrebase Nathan, fotografiind în continuare şi căutând unghiul revelator, silind-o uneori pe Chase să facă slalom şi pe lângă el. (La un moment dat se atinsese cu braţul de mâna lui şi braţul ei era rece ca gheaţa, chiar dacă în cameră şi în casă era destul de cald.)

Se terminase când Chase se ridicase din genunchi şi se îndreptase către patul de copil din bare de metal şi pânză din celălalt colţ al camerei, unde se întinsese fără nici o expresie şi se vârâse în aşternut – cearşafuri cu ursuleţi şi două pături de la Hudson's Bay.

Cadrele cu ea îndepărtându-se de Nathan – cu aceeaşi lumină ce ricoşa din pereţii de culoarea lutului – îi evidenţiau trunchiul lung, fesele musculoase, joase şi picioarele scurte şi atletice, o combinaţie pe care Nathan o găsise întotdeauna irezistibilă, chiar dacă era exact opusul trunchiului scurt şi picioarelor lungi şi subţiri ale lui Naomi.

— Nu cred că e vorba de pedeapsă, Barry. Cred că retrăieşte ceva, o experienţă de grup. Şi joacă toate rolurile. (Nathan se sprijinea pe coate, adresându-se mai mult ecranului decât lui Roiphe însuşi, dar hotărî să-şi îndrepte ţinuta şi să se întoarcă spre omul în carne şi oase.) Mă întreb care ar fi putut fi experienţa asta de grup, adăugă el.

Doctorul pufni şi-şi scoase cu delicateţe ochelarii de pe nas cu amândouă mâinile, lăsându-şi descoperiţi ochii turcoaz pentru un efect dramatic căutat.

— De ce n-o întrebi pe ea mai bine? zise.

Naomi şi Arosteguy mâncau ce pregătise el. Vesela era spartană şi uzată, dar mâncarea în sine arăta bine. Plus mult sake cald, din care îşi turnau amândoi fără măsură. Mâncau cu beţele, aşezaţi pe podea, la măsuţa joasă. Aparatul foto al lui Naomi stătea lângă tava ei, robust şi negru mat, ca o pisică odihnindu-se. Lângă aparat era reportofonul, cu LED-urile albastre ce indicau volumul clipind când se vorbea, cu microfonul precum ciocul unei păsări colibri tinzând spre cer. Pisica şi pasărea ei care o păzeau, îşi zise Naomi, iar gândul o făcu să-şi dea seama că exagera cu băutura.

— Te rog să nu iei în seamă decorul. Nimic din toată casa asta nu-mi aparţine. A stat goală multă vreme. Tokyo e un oraş foarte scump. (Arosteguy umplu iar ambele căni cu sake.) Îmi place la nebunie să beau sake cald. Genială idee să inventezi o băutură care să aibă temperatura corpului. (Clătină din cap.) Japonezii… Temuţi atâta vreme în Vest, dispărând acum la orizont în lumina răsăritului lor drag. Sau a apusului. Mai întâi din punct de vedere militar, apoi economic şi acum doar gastronomic. Iar eu trebuie să devin japonez într-un moment când toată lumea vrea să fie chineză. Din câte am înţeles, chinezii i-au poreclit pe japonezi „piticii“. Poate că are legătură cu miniaturizarea speciilor insulare. Trebuie să fac un studiu.

— De ce vrei să devii japonez? întrebă Naomi încurcându-se în beţe şi scăpându-le în farfurie.

Le luă iar în mână cu stângăcie şi reuşi să apuce un crevete.

— Francez nu mai pot să fiu, iar grec n-am fost niciodată, poate doar printr-o nostalgie filosofică şi de familie. Aşa că ce-aş putea fi? Sunt căutat de lege. Ceea ce-mi satisface gustul pentru autodramatizare, dar mă distruge nervos.

— Probabil că te simţi singur aici.

— Singur mă simţeam şi la Paris.

— *Même avec Célestine?* Pardon. Chiar şi cu Célestine?

— Asta a fost temelia iubirii noastre. Singurătatea noastră. Izolarea noastră.

— Şi acum, că ea nu mai e? Nu s-a schimbat nimic?

— Acum sunt… singur. E altceva.

Naomi începu să vadă în beţia lor comună un soi de înţelegere, un contract, cu clauze care permiteau aproape orice, în orice caz, măcar în materie de cuvinte. Se simţea îmbătată de propriul curaj.

— *Monsieur* Vernier, *le préfet de police*, pare convins că eşti nevinovat, că n-ai comis nici o crimă.

Se simţea cumva obligată să amestece cuvinte franţuzeşti printre celelalte. N-ar fi putut spune de ce. În nici un caz nu voia să-l provoace, deşi el nu părea deloc deranjat de limbă în acel moment.

— Oh? (Arosteguy pufni într-un râs scurt, încordat, care ar fi putut fi expresia autocompătimirii. Până atunci păruse imun la aşa ceva.) Mă tem că n-am urmărit ancheta. Spre uluirea mea. Pare să fie proprietatea altora, dar a mea nu. A ta, de exemplu. E mai degrabă proprietatea ta.

— El i-a spus crimă din compasiune. Nu e interesant?

— Poate o crimă din compasiune urmată de ceva rafinamente culinare? Francezii sunt mari amatori de cinema. Mă aştept să simt în curând ecouri de Hannibal Lecter, apoi – cine ştie? – să pozez cu sir Anthony Hopkins, poate în micul restaurant din Hôtel Montalembert.

— N-ai nevoie să te ajute?

Arosteguy ridică din umeri într-un fel mai mult decât dispreţuitor.

— E poliţist. Şi nu doar la Paris. Poliţia din Paris e poliţia naţională. Imaginează-ţi lumea în care trăieşte.

Naomi se mişcă din poziţia în care stătea, pe jumătate alunecând spre geanta aparatului foto. Scoase iPad-ul din ea şi, odată întoarsă la locul ei de la masă, începu să ruleze aplicaţia de notiţe până când dădu peste cuvintele şi fotografiile cu *monsieur* Vernier şi sediul poliţiei din Île de la Cité.

— Mi-a transmis un mesaj pentru tine.

— Zău? Ştia că o să mă cauţi? Ţi-a vorbit el, ştiind asta, iar vorbele lui ţi-au intrat în urechi? Asta mă face să mă simt de parcă ar fi aici în carne şi oase. Tare ciudat. Am discutat despre Schopenhauer de trei ori cu Auguste, o dată la emisiunea TV *Des mots de minuit*[1]. Pare obsedat de Schopenhauer.

Naomi citi din notiţe:

— „Spune-i că fac o cercetare filosofică inspirată de cazul ăsta şi că vreau să mă ajute în calitate de universitar şi de bun profesionist. Pentru asta trebuie să se întoarcă în Franţa."

Cu exagerare teatrală, Arosteguy luă o gură de tăieţei cu creveţi.

— Mă vezi mâncând – uite, ai văzut? – şi bineînţeles că pare ceva normal. Dar pentru mine mâncatul nu mai e ca înainte. După eveniment, o săptămână nu m-am atins de mâncare. Abia dacă beam apă. Era cât pe ce să mor aici, în Japonia, o ţară atât de diferită, în orice caz. Dar, într-un fel, tocmai faptul că e diferită m-a ajutat să mă detaşez de Europa, de Franţa, de păienjenişul aşa-zisei crime.

Naomi lăsă iPad-ul lângă ea, pe podea, şi începu să ciugulească din mâncare, având acum conştiinţa acută a modului în care funcţionau buzele şi limba, fălcile, dinţii, înghiţitul, dar încercând să revină la starea normală de inconştienţă.

— Deci eşti total refăcut.

— Da. Sper că ai observat deja asta. Există o forţă vitală elementară care se exprimă până şi în mine. E crudă, nu cunoaşte mila şi e foarte greu de învins.

— De ce spui „până şi în mine"?

— Aroganţa intelectualului. Iluzia că mintea noastră are de jonglat cu mai multe mingi decât mintea omului obişnuit.

Naomi se forţă să mănânce cel mai mare crevete pe care îl avea în farfurie înainte de-a răspunde.

— Deci, Ari, recunoşti în faţa mea că ai mâncat din carnea soţiei tale, Célestine? (Era cât pe ce să se înece la cuvântul „carne“, dar reuşi să mascheze asta printr-o pauză de efect în care prinse câţiva tăieţei ce alunecaseră înainte să aterizeze în farfurie.) *Monsieur le préfet* mi-a explicat clar că, de fapt, nimic nu e cert. Nici asta, nici crima.

Arosteguy inspiră adânc, apoi expiră prelung, pregătindu-se pentru ceva special.

— Să spunem că povestea canibalismului conjugal s-a răspândit în media până când a căpătat o realitate viguroasă care nu prea mai avea de-a face cu viaţa mea sau a lui Célestine. Realitatea asta m-a luat cu asalt, m-a învăluit până când mi-am însuşit-o, până când gândurile şi emoţiile mele au fost uzurpate de miile de gânduri şi emoţii care veneau dinspre televizor, ziare, tot felul de surse de pe internet, YouTube şi Twitter, da, până şi radioul din maşină şi talk show-uri, plus, fireşte, oamenii de pe stradă, din autobuz, metrou. Mi-am pierdut dreptul de proprietate asupra trecutului meu recent şi asupra trecutului meu îndepărtat, asupra istoriei mele. Am fost colonizat, luat în stăpânire. A trebuit să-mi las coaja uscată să se zbârcească şi să se veştejească la Paris şi să devin altcineva, altundeva. Să devin japonez sau, dacă nu reuşesc – şi nu reuşesc –, atunci să devin un exilat, un izolat, un deconectat. Iar asta îmi iese.

— Dar tot nu mi-ai răspuns la întrebare. O să răspunzi în cartea pe care o scrii?

Arosteguy râse.

— Cartea aia pare să fie o meditaţie pe marginea filosofiei consumerismului. Aşa cum poate te aşteptai, o să vin cu o perspectivă nouă, chiar dacă, într-un fel, toată viaţa numai despre asta am scris. Consumerismul… (Clătină din cap, chicotind, apoi se uită la Naomi cu o intensitate care o tulbură.) Ştii, tot ce e legat de gură, de buze, de muşcat, de mestecat, de înghiţit, de digerat, de pârţâit, de căcat, totul se transformă odată ce treci prin experienţa de a mânca pe cineva de care ai fost obsedat patruzeci de ani. (Zâmbi.) Desigur, continuă el, fiecare dintre lucrurile astea devine totodată o glumă în imaginarul public, care ajunge rapid să fie singurul imaginar existent – imaginarul media. Am văzut glumele de pe internet. Unele

sunt foarte sofisticate, foarte amuzante. Găseşti şi desene, unele chiar animate.

— De-aia ai publicat pozele alea cu cadavrul pe jumătate mâncat al soţiei tale? întrebă Naomi ţinându-şi respiraţia. Ca să neutralizezi glumele? Să aduci discursul înapoi la realitatea umană?

Arosteguy lăsă jos beţele şi ocoli masa în patru labe. Îngenunche lângă Naomi. Îşi apropie buzele de urechea ei stângă şi şopti. Vocea lui reuşea cumva să fie chiar mai consistentă şi mai viguroasă în şoaptă.

— Dacă vrei să înţelegi, trebuie să cunoşti această gură, gura canibalului, gura celor o mie de muşcături, o mie de atrocităţi umane.

N-o atinse şi n-o muşcă, iar după multe secunde lungi, încremenite, Naomi se forţă să se întoarcă spre el, şi ea cu gura întredeschisă, cu un cuvânt neînchegat pe buze. Arosteguy îi acoperi impetuos gura cu a lui. Nu era un sărut propriu-zis – mai degrabă un capac pus peste un borcan. Groaza o copleşi brusc pe Naomi. Nu îndrăznea să se mişte. Arosteguy începu să-i sufle aer în plămâni cu gura, apoi să-l dea afară. Ei nu-i rămânea decât să respire în ritm cu el. Îi aştepta limba, neştiind cum avea să reacţioneze la ea, dar limba nu veni. Arosteguy îşi dezlipi gura de a ei şi căzu moale lângă ea.

— De-a dreptul jalnic, gemu el. Trist. Un mare clişeu. Poţi să fii pasionat de cineva, de literatura lumii, de clasici, dar când e la o adică să joci o scenă clasică, nu te simţi înnobilat prin asociere cu atâta splendoare. Te simţi… jalnic.

Naomi ar fi vrut să-l întrebe ce operă literară sau cinematografică i se părea lui că e reconstituită în acel moment, dar îi era frică să vorbească, aşa că se lăsă tăcerea, în care auzea doar respiraţia lui grea, nu şi propria respiraţie. Apoi el vorbi de parcă ar fi fost în toiul unei discuţii de la care, dintr-un motiv sau altul, ea lipsise.

— Mai sunt şi alte fotografii, pe care nu le-ai văzut. O să ţi le arăt dacă te fuţi cu mine. O să ţi le dau. Sunt nişte fişiere digitale grase, numai bune. Sunt intense, o să te şocheze şi o să fii vedetă. Dar trebuie să fii un timp iubita mea, amanta mea de la Tokyo…

— Ăă… domnule profesor, eu…

— Ari. Aşa mă cheamă, pentru tine. Aristide devine Ari. Nu ne-am înţeles aşa? Nu, tu abia dacă mi-ai rostit numele. Te scârbeşte să-l rosteşti? Ştii, Sagawa, canibalul japonez care trăieşte şi acum tot

aici, la Tokyo, a zis că fundul olandezei avea gust de ton pregătit ca pentru sushi. Motiv suficient ca Japonia să devină o destinaţie periculoasă de vizitat pentru orice olandeză. Aici, omul e considerat un erou tragic, o vedetă media. Un artist. Îmi şi închipui o mulţime de japonezi stând la coadă şi aşteptând autocarele cu turiste din Olanda, fiecare cu câte un *maguro bōchō*[2] Suisin ascuţit şi pregătit. Sorbi din sake şi adăugă în şoaptă, un gând întârziat: Sigur, ea era olandeză. Ceea ce-l face cumva mai puţin criminal. Poate chiar demn de laudă.

Referirea la Sagawa, pe care Naomi o considerase iniţial o rampă de lansare ingenioasă pentru articolul ei, o îngrozea acum. Era prea evidentă, vulgară şi scabroasă şi din cauza asta îi era greu fizic să se uite la Arosteguy. După expresia feţei, chiar începuse să semene a japonez.

— Ari, nu… nu pot să fac asta, nu pot să fac ce-mi ceri, spuse ea încet, sperând să lase impresia că ar fi cântărit lucrurile în profunzime, deşi nu era nimic de cântărit. Nu pot.

Arosteguy ţâşni clătinându-se în sus şi rămase în picioare deasupra ei, tronând peste măsuţa joasă şi umplând camera cu furia lui.

— Atunci ieşi afară! îi strigă el. Ieşi afară, afară!

Lovi masa cu piciorul, ridicând-o de la podea, unde se prăvăli apoi violent, aşa încât mâncarea, aparatul foto şi vesela se împrăştiară în toate direcţiile, după care se năpusti în sus pe scări, lăsând-o pe Naomi să tremure cu ochii măriţi de spaimă şi umplându-se de lacrimi.

Naomi ieşi în fugă din casă trăgând după ea geanta pe rotile, împachetată în grabă, cu compartimentele exterioare umflate nesănătos, cu cablurile atârnând şi bălăngănindu-se din buzunarele incorect închise. Elanul o purtă până-n mijlocul străzii – întunecoasă, murdară şi complet pustie. Speriată, paralizată şi dureros de conştientă acum de faptul că se îmbătase, pentru că-şi pierduse capacitatea de percepţie în adâncime, se învârtea în loc ca o manetă de flipper, căutând un taxi. Nu se vedea nimic în afară de Arosteguy, care ieşi din casă cu un aer relaxat şi se îndreptă spre ea, oprindu-se foarte aproape, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, şi părând să continue o conversaţie subliminală implicită, rămasă în suspensie. O luă de braţ cu delicateţe, fără s-o tragă.

— Am făcut dragoste frenetic, cu disperare, ca şi cum aş fi putut s-o posed şi s-o salvez de la moarte, spuse el cu voce joasă. Dar bineînţeles că n-am putut. Ea era pe moarte. Corpul i se transforma. Era plină de umflături, de noduli, de excrescenţe şi de erupţii. A trebuit să fac eforturi ca să-mi schimb simţul esteticii sexuale, să-l adaptez la noul ei corp. Aveam nevoie ca ea să rămână frumoasă pentru mine, chiar dacă se transforma zi de zi, ceas de ceas. Iar la sfârşit, când transformările erau pe terminate, amândoi am ţinut să moară în timp ce făcea dragoste cu mine şi nu la spital, futută de zeci de tuburi. Aşa că am ticluit un plan şi l-am dus la îndeplinire.

El se aplecă şi luă geanta, ţinând-o în continuare de braţ pe Naomi, şi o conduse înapoi spre casă, unde uşa rămăsese larg deschisă, iar lumina lichidă, palidă dinăuntru scălda plantele zdrenţuite din curte. Ea se lăsă condusă.

— Am strangulat-o în timp ce făceam dragoste. Cum avea ganglionii limfatici de la gât umflaţi, n-a fost uşor, cu atât mai exotic deci. Ştii că, în franceză, orgasmului i se spune *la petite mort*, mica moarte. Iar pentru poetul metafizic englez John Donne, „a muri“ era totuna cu „a juisa“, a avea orgasm. A fost cel mai intens, mai desăvârşit moment din viaţa mea. A fost genul de moment după care nu-ţi revii niciodată. Am sărutat-o în timp ce se stingea. Ochii îi erau plini de dragoste şi de recunoştinţă. I-am simţit ultima suflare în plămâni ca pe-o adiere fierbinte, tropicală.

Naomi se opri în faţa uşii, eliberându-se din strânsoarea lui Arosteguy. Vorbi cu voce joasă, pierită:

— Mi-e frică de tine, Ari. Credeam că n-o să-mi fie, dar îmi e.

— Deci ea murise şi rămăsesem singur. Ce puteam să fac? Să-mi iau adio ca un burghez adevărat şi să-mi văd liniştit de viaţa mea? Să pretind că sunt nebun, ca Louis Althusser, profesor marxist de ispravă, care şi-a strâns de gât soţia cu care fusese însurat treizeci de ani nu oriunde, ci în rezerva lor specială, permanentă, din spitalul de la École Normale Supérieure, zicând că el credea că-i face masaj la gât? Câţiva ani la azil, apoi un exil confortabil în provincie?

O luă iar de braţ şi intră cu ea în casă. Îi făcea un dar, un dar teribil, preţios. Ea nu se opuse.

— Nu. Am vrut s-o înglobez, s-o cuprind în mine. Aş fi fost nevoit să mă sinucid dacă n-aş fi putut face acel lucru oribil, monstruos,

splendid.

El închise uşa în urma lor.

— M-au trimis la Paris. Mi-e frică să mă duc.

— De ce să-ţi fie frică?

— De franceză.

— De limbă? Nu de francezi?

— De limba francezilor.

Stăteau în living, refăcând scena primei conversaţii cu Roiphe – Chase pe canapea, Nathan pe fotoliu şi reportofonul Nagra mergând pe măsuţa de cafea din sticlă. Pentru Nathan era extrem de incomod, dar incomod într-un fel palpitant. Era o situaţie extrem de ciudată. Dacă ea ar fi fost într-adevăr într-un soi de transă, de episod amnezic, atunci nu şi-ar fi dat seama că Nathan vedea foarte bine prin rochia ei delicată, prin pulover şi prin ciorapii dungaţi, trei sferturi, îi vedea pielea chinuită. Dar oare chiar nu-şi dădea seama? Iar dacă şi-ar fi dat seama, i-ar fi păsat? Cât de direct îşi putea permite să fie? Era posibil ca transa ei să fie un număr de *performance* bizar? Şi dacă aşa era, oare îi era destinat exclusiv tatălui ei sau îi era indus parţial şi de prezenţa lui Nathan? Şi proiectul, pretextul pentru întrevederea din acel moment? Chase propusese un semiadevăr: Nathan venise să scrie o carte despre tatăl ei, carte ce urma să includă pe fundal şi o scurtă cronică de familie, nu ceva din cale-afară de profund sau de senzaţional, care urma să primească aprobarea subiecţilor. Fără fotografii, spusese ea. Nu acceptase argumentul lui Nathan că voia să folosească pozele doar ca adjuvant pentru memorie, ca să se asigure de precizia descrierilor. Nu avea să fie o carte cu poze. Poate că la un moment dat avea să accepte o şedinţă foto cu el, în condiţii controlate, dar refuza să vorbească în timp ce era fotografiată. La Paris i se întâmplase ceva care o făcuse să-şi schimbe atitudinea faţă de ideea de a fi fotografiată şi nu mai putea s-o ia uşor, copilăreşte, în joacă. Din păcate, însă lucrurile se puteau schimba, nu-i aşa?

— Ce anume te-a speriat la limba franceză?

— Am învăţat franceza în Quebec, cât am fost studentă la Universitatea McGill din Montreal. Mă interesa să învăţ dialectul din Quebec, să-mi însuşesc acel accent straniu, minunat, străvechi, care

a rămas captiv în Quebec după Revoluţia Franceză. Dar McGill e o universitate de limbă engleză, iar eu am învăţat quebecheza pe stradă. De fapt, e puţin spus pe stradă, pentru că-mi petreceam verile în orăşele unde se vorbea o quebecheză de la mama ei, mai tare decât oriunde în Montreal. Voiam să vorbesc o franceză din topor şi aşa vorbeam.

— De ce voiai aşa ceva? De curiozitate…

Chase chicoti şi, spre uluirea lui Nathan, se căută în borseta verde, de piele, pe care o ţinea lângă ea, scoase o unghieră sofisticată şi începu să-şi taie unghiile. Unghiera avea un înveliş mat, din titan, un braţ curbat, cu găurele şi un compartiment de plastic pentru unghiile tăiate ce-i amintea de botul unei locomotive vechi, cu abur. Aproape sigur era aceeaşi unghieră de care o văzuse servindu-se la ea în dormitor, deşi nu reuşise s-o fotografieze clar.

— Revoltă tinerească exprimată prin politica limbajului, principala ţintă fiind taică-meu. Dar el mi-a întors-o propunându-mi să folosesc franceza la care muncisem din greu ca să studiez la Sorbona. Glumea că, de fapt, quebecheza şi franceza erau două limbi total diferite şi că, pentru a-i demonstra că n-are dreptate, trebuia s-o vorbesc la Paris. Urma să studiez cu cei mai sofisticaţi autori de limbă franceză contemporani şi mi-era frică. Eram o anglo-evreică din Toronto care vorbea foarte prost quebecheza de cartier.

— Ce studiai? Cine erau autorii ăia?

— Filosofia consumerismului. Puştii îi spuneau „filocon“, ceea ce, dacă nu mă înşală memoria, poate suna un pic porcos în franceză[3], dacă ţii neapărat. Vorbeşti franceza?

— Nu prea. Înţeleg cât de cât când citesc. Dacă optam pentru vreo limbă străină, de obicei era spaniola. Şi autorii care ar fi trebuit să-ţi predea cursul de „filocon“?

— Aristide şi Célestine Arosteguy. Ai auzit de ei? Soţ şi soţie. Erau destul de controversaţi în lumea academică. Au! (Chase îşi scutură mâna, apoi începu să-şi sugă un deget.) Mă doare!

— Ce s-a întâmplat?

— Mi-am ciupit un pic din deget. Cred că s-a prins în chestia asta unde se adună unghiile. Vezi? O scuturi când vrei să arunci resturile de unghii. Asta ca să nu sară în toate părţile, ca la vechile

unghiere. E marca Sally Hansen. Din inox. O, curge un pic de sânge…

Începuse într-adevăr să curgă un pic de sânge, lunecându-i în jos pe inelar. Ea îl şterse cu degetul mijlociu, apoi le supse pe amândouă, cu ochii la el.

Era cu siguranţă o intrigă sofisticată pusă la cale de Chase, dacă nu chiar de Chase împreună cu Roiphe. Probabil că se documentaseră despre el pe internet şi făcuseră cumva legătura cu Naomi şi cu proiectul ei despre Arosteguy. Naomi putea fi mult prea imprudentă în privinţa netului când era în respectiva stare, chiar dacă era la curent cu procesele împotriva utilizatorilor de Twitter şi cu manifestările agresive împotriva utilizatorilor de Facebook. Iar faza cu unghiera, cu sângele… Era o dramoletă genială şi părea aproape imposibil să fie, de fapt, recunoaşterea inconştientă a unei stări psihopatologice. Dar oare avea şi el un rol în piesă sau era doar un public de ocazie?

— Ei, şi te-ai dus? Ai făcut-o? Ai studiat cu soţii Arosteguy la Sorbona?

— O, da, m-am dus. Am stat doi ani acolo, cu ei. Mi-am luat multe alte cursuri, dar ei au fost principalii. Soţii Arosteguy.

— Şi franceza? Te-ai simţit umilită? Acum poţi să vorbeşti franceza pariziană?

Chase şi-a lăsat mâinile să-i cadă în poală cu un oftat expresiv, apoi cu un chicotit compensator.

— Acum nu pot să mai vorbesc deloc franceza. De nici un fel. Nici un cuvânt.

— Serios? Cum se poate?

— Presupun că am uitat-o de tot, pur şi simplu. A trecut un an întreg de când am fost la Paris. (Chase se ridică, îşi scutură rochia, apoi se lăsă cu graţie pe podea şi se apucă de pigulit covorul de parcă l-ar fi căutat de păduchi.) Mi-au scăpat nişte resturi de unghii când ţi-am arătat cum funcţionează unghiera. Taică-meu observă chestiile astea. Eu l-am poreclit Ochi-de-Laser. Nimic nu-i scapă. Trebuie să ai mare grijă cu tata.

Îşi încheie micul discurs cu o imitaţie comică reuşită a lui Roiphe, verbală şi fizică, maimuţărindu-i întocmai felul împleticit de a se mişca şi vulgaritatea prefăcută. Chase se ridică în picioare ţinându-se de

măsuţa de cafea şi rămase deasupra lui, cu resturile invizibile de unghii în căuşul mâinii pe care o mişca uşor în sus şi-n jos ca şi cum le-ar fi cântărit.

— Le-ai adunat pe toate? o întrebă Nathan.

Nu-i trecea prin minte nici o altă strategie în afară de a intra în jocul celor doi Roiphe pe măsură ce i se dezvăluia.

— Cred că da, răspunse Chase, pe un ton exagerat de muzical. Chiar cred că da.

— Chase, eşti la curent cu povestea soţilor Arosteguy?

— Cum aş putea fi?

— Păi, probabil de pe internet.

— Internetul mi s-a părut un loc foarte periculos. Mai ales pentru copii. Nu mai intru acolo.

— Dar tu nu eşti copil.

Ea râse.

— Pe internet, nimeni nu ştie că eşti adult. Hei, ai auzit de imprimanta 3D?

— Da, am auzit. De ce?

— Dar de imprimanta filosofică 3D de ţesuturi?

— Nu, de asta n-am auzit.

— Nici măcar nu e pe internet. Vrei să ştii de ce?

— De ce?

Era încă în modul şmecheresc, de imitare a doctorului Roiphe.

— Pentru că am inventat-o eu cu nişte prieteni şi noi nu vorbim. Poate că într-o zi o să te las să te joci cu ea.

Îi întoarse spatele şi dispăru pe scară.

1. În traducere, „Cuvinte din miez de noapte“, emisiune culturală de pe canalul de televiziune France 2.
2. Cuţit japonez foarte lung, folosit pentru ton şi alţi peşti mari (în jap., în orig.).
3. În franceză, substantivul *con*, cu sensul de „vagin“, a ajuns să însemne în limbaj familiar „prost“, „nătâng“.

8

Naomi şedea pe canapea, cu Air-ul deschis în faţă, cu reportofonul Nagra pâlpâind şi aparatul foto (cu ecranul LCD mânjit cu sos de soia) aşteptând cu un aer solemn pe masă după ce profesionalismul fusese restabilit. Arosteguy stătea pe vine la celălalt capăt al mesei, ştergând sake-ul vărsat cu un prosop de bucătărie imprimat cu plante aromatice.

— Trebuie să povestesc ce s-a întâmplat când Célestine a aflat diagnosticul. Asta ne-a distrus prezentul, pentru că ne distrugea viitorul. Ne otrăvea. Şi ne-a distrus pe nesimţite relaţiile cu toţi cunoscuţii noştri. Fiecare râset era o minciună, fiecare zâmbet era o

trădare. Pentru că am hotărât să nu le spunem. Ştiam că asta le-ar fi distrus şi lor prezentul pe care-l împărţeau cu noi, ceea ce n-am fi suportat. Pe noi ne-a apropiat şi mai mult, dar într-un fel nesănătos, melancolic, şi a comprimat izolarea în care trăiam până la graniţa cu nebunia.

Făcu ghem prosopul ud, îl aruncă înspre bucătărie şi se apucă imediat să cureţe cu o spatulă cu coadă de bambus resturile de mâncare împrăştiată, aşezând cu grijă bucăţile de tăieţei, creveţi, alge şi tofu într-un coş de cumpărături roşu, din plastic, cu perforaţii, tapetat cu hârtie de ziar.

— După diagnostic, n-am mai putut face fotografii. Fiecare fotografie trăda minciuna. Fiecare era deja un memento al unei vieţi trecute, era o fotografie a morţii. Faţă de acele prime poze inocente de familie, cele pe care am ajuns până la urmă să i le fac lui Célestine… după… erau sincere, nu conţineau nici o trădare, nici o minciună, nici o amăgire. Deci sunt oribile, dar pure.

— Ari, ce doctor i-a pus diagnosticul? Ştii că unii spun că n-ar fi existat nici un diagnostic. Că l-ai inventat tu ca să justifici uciderea soţiei tale…

El studie un crevete de pe spatulă, apoi îl desprinse şi şi-l vârî în gură.

— Şi cine anume a spus asta? Doctoriţa Trinh?

— Şi doctoriţa Trinh, printre alţii.

— Alţii de pe internet? De pe Twitter? Au apărut şi bloguri care au popularizat fix ideea asta.

— Da.

— Internetul a devenit un forum pentru condamnare publică. Dar m-ai întrebat cine a diagnosticat-o pe Célestine, spuse Arosteguy. Medicul care i-a spus că avea leucemie limfocitară acută este Anatole Grünberg, care a primit Nobelul pentru contribuţia sa în domeniul oncologiei hematologice. Cine să-i pună la îndoială cuvântul? După o pauză de gândire, continuă: Au fost iubiţi pe când el era încă student la medicină la Paris Descartes, fireşte. Se mai întâlneau din când în când. Ei îi plăcea să lege munca noastră, atât de abstractă, de interioară, de studiul corpului uman. Era modul ei de a ancora în realitate scrierile noastre. Politica, ancora obişnuită a

francezilor, i se părea şi mai abstractă, şi mai stingheră decât filosofia. N-a atras-o niciodată.

Degetele lui Naomi zburau, căutându-l deja pe Grünberg pe Wikipedia. Poza disponibilă înfăţişa un bărbat cu ochi exoftalmici, fioroşi, buze pline şi un păr rar, încurcat.

— Sigur, am auzit de Grünberg de când cu scandalul ăla legat de accidentul nautic. Dar pe atunci mai practica medicina? Ca medic obişnuit? Grünberg scăpase la mustaţă de o condamnare pentru *homicide involontaire* – omor involuntar – într-un accident nautic tragicomic, comis la beţie, pe râul Marne, soldat cu decapitarea a doi dintre cei trei copii nelegitimi ai săi, urmată de numeroase dezbateri publice acide despre valoarea geniului în lumea reală.

— Asta a fost baza cercetărilor lui revoluţionare. Pacienţii ca Célestine.

— Ai discutat cu el despre diagnostic? întrebă Naomi.

— Nu. Ne întâlniserăm la câteva ocazii sociale, dar relaţiile dintre noi erau reci. Gelozie primitivă, probabil, nimic mai mult. Nici noi nu suntem imuni. Dar Célestine îmi povestea absolut tot. Diagnostice, site-uri medicale obscure, asta era pâinea noastră cea de toate zilele.

Naomi era sceptică.

— Nu ţi-a spus nimic?

— Era acolo în poziţia de medic personal, de specialist. Avea o anumită rigoare profesională. Nu discuta aşa ceva ca pe nişte bârfe de cafenea.

— Ai văzut rezultatele analizelor? Analize de sânge? Radiografii osoase? Tomografii? RMN-uri? Radiografii? Ceva, orice?

Arosteguy clătină din cap la toate – scurt, furios, plin de dispreţ.

— E posibil ca doctorul Grünberg să fi minţit? întrebă Naomi. E posibil ca Célestine să te fi minţit? E posibil să nu fi fost bolnavă?

— Ţi-am zis de transformările corpului ei. Astea erau reale.

— Poate că aveau altă cauză.

El pufni superior.

— Procesul natural de îmbătrânire la femei? E uluitor câte justifică oamenii aşa. Cum refuză să vadă ceea ce-i sperie.

— Doctoriţa Trinh mi-a spus că Célestine nu avea absolut nici o problemă medicală.

— Doctoriţa Trinh făcuse o pasiune pentru Célestine. O adora, o venera, abia se stăpânea să nu cadă în genunchi când se uita la ea. Era jenant. Jalnică tipa. Célestine nu s-a mai dus la ea după ce-a aflat diagnosticul de la Anatole. Şi de ce m-ar fi minţit Célestine, de ce să-mi spună că e pe moarte dacă nu era?

— Ca să te facă s-o omori, spuse triumfătoare Naomi. Crimă din compasiune, dar nu din motivele pe care ţi le închipuiai tu.

— Asta-i perversitatea perversităţilor! Ce invenţie minunată ai scos din tine! Până la urmă, chiar eşti periculoasă ca scriitoare.

În scurt timp, Naomi ajunse să stea ghemuită pe canapea lângă Arosteguy, care o ţinea în braţe şi o mângâia pe gât. Pentru amândoi, ecourile ideii strangulării consoartei, care pluteau neîndoielnic în aer, erau liniştitoare şi nu deranjante, trimiţând spre drame vechi, multistratificate, încărcate de sens. Ea avea ochii pe jumătate închişi, iar vocea îi era moleşită.

— Dar a fost scabros, nu-i aşa? Actul în sine – mâncatul, vreau să zic. A fost un spectacol de groază. Măcel. Pozele alea. În viaţa mea n-am văzut ceva mai oribil. Totuşi, Sagawa a mâncat un trup tânăr şi sănătos. E scabros ce spun acum. Sunt şocată până şi că mi-a trecut aşa ceva prin cap. Dar cum Célestine avea corpul aşa de măcinat de boală, e cumva şi mai oribil. Nu-mi vine să cred ce-am spus.

Arosteguy scoase un hohot scurt care scăzu imediat până la o şoaptă răguşită, o tehnică teatrală, îşi spuse Naomi, probabil eficientă pentru conferinţe. Ea o găsea plăcută şi se simţi pentru moment ca o studentă cu responsabilităţi confortabil de limitate.

— Nişte idei scabroase sănătoase, zise el. Sincere. Dar tu vorbeşti aşa pentru că n-ai cunoscut-o. Nu i-ai cunoscut intim corpul, aşa ca mine. Tu vezi un cadavru, un corp mort, mutilat, anonim – şi, da, bolnav. Dar eu nu. Am trăit atâţia ani în decorul acelui corp. Când decorul s-a schimbat, s-a schimbat şi viaţa mea odată cu el. Nici o clipă n-a încetat să fie Célestine a mea. Nici o clipă.

Arosteguy o sărută pe Naomi pasional, nesăţios. Iar ea îi răspunse la fel. Curând erau goi, jumătate pe canapea, jumătate pe podea.

— O să mă muşti? întrebă Naomi.

El o muşcă. Îl muşcă şi ea pe el de umăr, de biceps, de gât.

— Şi-apoi o să mă mănânci?

Iar el o mâncă – sânii, coapsele şi, mai jos, sexul. Ea îl opri, prinzându-l de cap, ţinându-l de păr.

— O, nu, Ari. Uitasem. Fostul meu prieten…

— Da, ce-i cu prietenul tău?

— Nu, e… tocmai mi-a spus că are boala lui Roiphe. Ştii tu. Boala venerică. Mă rog, poate că eu n-o am, boala lui Roiphe, dar am ceva…

Arosteguy pufni.

— Ştii câţi ani am?

— Pe Wikipedia scrie că ai şaizeci şi şapte.

— Wikipedia are dreptate. Ce forţă întru armonie globală mai e şi invenţia asta!

Naomi nu simţi nici urmă de ironie.

— Ce legătură are vârsta ta cu boala mea?

— Păi, amândoi suntem bolnavi, nu? De exemplu, la mine nu mai ţâşneşte. Se prelinge doar într-un fel sinistru, ca dintr-o pustulă spartă. Pentru mine, ejaculările alea din filmele porno, de zici că-s trase cu pistoale de glazurat prăjituri, sunt SF pur, sunt doar nişte efecte speciale create pe computer.

Drept răspuns, Naomi îi imită deliberat felul de-a pufni.

— Şi mai ce? Îmi înşiri acum toată lista sau mă laşi să fac şi eu nişte descoperiri monstruoase palpitante?

— Cu timpul, cum disfuncţiile astea sexuale apar treptat, cuplurile cu state vechi se adaptează treptat la ele şi nu-şi pun partenerul în situaţii jenante, asta devine parte a comediei domestice de vârsta a treia pe care promiteţi s-o scrieţi împreună, însă din fericire memoria vă lasă pe amândoi, aşa că uiţi de ea. Dar când un puiandru e aruncat în cuşca bătrânului leu… Am trăit nişte momente dificile.

— Cu studenţii tăi.

— Da, tinerii mânaţi de entuziasm şi de revoltă, care-i fereşte pentru scurtă vreme de repulsie, dar apoi…

— Ai noroc că nu te-a luat nimeni la ţintă pentru incorectitudine politică. Cred că vremurile alea au apus de mult, chiar şi în Franţa.

— În culise s-au întâmplat tot felul de drame. Presa franceză a tins să fie un pic mai discretă decât restul lumii, dar de când cu

concurenţa Facebook şi Twitter… Orice fel de aventurism sexual e mortal acum.

— N-ai avut şi tineri cu complexe sexuale?

— O, ba da, toţi au complexe sexuale. De care Célestine şi cu mine am profitat din plin, în numele terapiei şi filosofiei.

— Dar eu? Am şi eu câteva. Să-ţi fac o listă sau preferi să descoperi singur?

— Sincer, cred că o listă ar fi minunată. Putem face schimb, s-o comparăm cu realitatea.

— Mă apuc chiar acum să lucrez la a mea. Dar până atunci, vorbeam serios când spuneam că şi mie mi se prelinge o chestie acolo, jos. Poate-ţi dau ceva nasol. N-ai cumva un pacheţel de prezervative japoneze drăguţe rătăcite pe undeva? Ăştia trebuie să aibă prezervative cu „Hello Kitty“. Tradus ca „Hello Păsărică“.

— Sunt foarte tentat să spun ceva care sună ca dintr-un basm erotic punjabi, prost tradus, ceva de genul: „Dacă eşti bucătar, trebuie să-ţi placă sosurile, nu?“, apoi să-ţi dau limbi.

— Te rog să nu spui asta.

— Şi nici să nu fac?

— N-am zis asta.

— Unde te duci? Ţi-ai făcut rezervare la vreun hotel? De unde ai bani? Şi eu, care credeam că ai nevoie de o ascunzătoare în Tokyo.

— O să mă ascund şi mai tare, răspunse Naomi înghesuind restul de lucruri şi haine în bagaje.

Yukie o privea, clătinând din cap.

— De mine? Nu ai încredere în mine?

Naomi se întoarse cu spatele la pat – îl colonizase, împreună cu masa de bucătărie şi alte câteva suprafeţe, ca să-şi organizeze împachetatul – şi o luă de umeri. Yukie ridică ochii spre ea, iar Naomi se miră de emoţia pe care o citi în ei.

— Nu, nu. Asta în nici un caz. Nici vorbă.

O îmbrăţişă, iar Yukie îşi lăsă corpul moale, inert, bosumflată toată.

— Atunci ce e? Nu-mi place expresia din ochii tăi. Ţin minte când ai luat-o razna rău atunci, în Santa Monica… (Şi propria ei aluzie la incidentul din Santa Monica, adevărat reper în istoria şi mitologia lor

comună, îi declanşă o revelaţie, o zgudui fizic, făcând-o să se cutremure în braţele lui Naomi, apoi să se retragă, ducându-se în capătul bucătăriei ca să-şi poată privi prietena fără prejudecăţi.) Sper că nu te duci tot la francezul ăla, spuse ea clătinând iar din cap. Nu tot la profesorul ăla, canibalul, ucigaşul.

Yukie începu să-şi cureţe nervoasă una dintre unghiile date cu ojă albă, sidefată, cu câte un mic trandafir negru, ceramic, aplicat deasupra. Unul dintre trandafiri se rupsese parţial, iar Yukie încerca să-l desprindă de tot. Naomi observase ce operaţiune delicată era pentru prietena ei să-şi tragă mănuşile strâmte la care ţinea atât.

— Doar câteva zile cu el nu-s de-ajuns ca să pun cap la cap toată povestea.

— Toată povestea *intimă*, ce pidza mă-sii! Eşti la fel de ţicnită ca el!

La început, Naomi îşi dorise ca Yukie să se implice emoţional în proiectul ei, avusese nevoie de asta, dar simţea că tot aranjamentul îi exploda acum în faţă, că îi dădea celeilalte dreptul de a fi moralistă chiar dacă se temea sincer pentru prietena ei, deşi la Yukie existase întotdeauna acea rivalitate, acea invidie profesională care ţâşnea la suprafaţă şi te înhăţa aşa de iute, că nici nu ştiai ce te-a lovit.

Naomi îi întoarse spatele şi continuă să împacheteze.

— E un tip incredibil. Foarte drăguţ, foarte sensibil.

Yukie începu să se plimbe de colo până colo prin bucătărie.

— Vai, Doamne! Nici măcar n-o să mi te aducă înapoi într-un sac pentru cadavre. O să te aducă în vreo douăzeci de pungi sigilabile, de pus la congelator.

— Scuteşte-mă de melodramă, Yukie. Tipul nu e cine ştie ce forţă obscură. E doar un om, unul care a făcut un gest extrem din dragoste, pasiune şi obsesie, dar l-a făcut o singură dată.

Yukie se opri în loc. I se părea că limbajul corporal al lui Naomi spunea povestea completă, cu tot cu deznodământ.

— Deja te-ai futut cu el, aşa-i? Te-ai futut cu el din prima noapte. Nu-mi vine să cred.

Naomi nu se întoarse.

— Nu, n-ai cum să înţelegi. Asta-ţi scapă ţie. Şi nici nu mă aştept să înţelegi până nu citeşti ce scriu despre asta. Până la urmă, despre

asta e vorba, ceea ce tu ai uitat. Despre scris e vorba. Despre poveste. E fantastică şi e toată a mea.

— Oau! Sunt şocată, spuse Yukie. Şi Nathan face acelaşi lucru? Şi vă comparaţi notiţele? Vă chinuiţi reciproc intervievaţii? Râdeţi pe seama lor?

Naomi chiar începu să râdă, tot cu spatele la Yukie.

— Să ştii că nu-i o idee rea. O să-i dau un telefon.

Nathan se plimba pe străzile înfrunzite, luxuriante din Forest Hill şi vorbea, surprinzător, cu Naomi. Soarele ardea, lumina îi era pătată de umbre.

— Mă plimb pe străzi. Simţeam nevoia să ies din casa aia.

— Cunosc senzaţia, spuse Naomi. Problema mea e că sunt în Tokyo când fac chestia asta.

Părea relaxată – prea relaxată pentru confortul psihic al lui Nathan. Era genul de ton relaxat de după ce faci mult sex. Gândul plutea undeva la nivel subliminal, iar Nathan nu intenţiona să-l bage în seamă, însă era acolo şi-l rodea. Ei, n-avea decât să-l roadă cu dinţişorii lui fioroşi, galbeni. Cum *ar fi putut* să-l bage în seamă? Naomi depăşise în sfârşit impasul în care-i aruncase catastrofala discuţie la telefonul din avion, după ce Nathan irosise nenumărate ore cu e-mailuri, SMS-uri, telefoane, mesaje pe reţelele sociale.

Lucrurile stăteau în felul următor: ea îl ura din rărunchi, cu laşitatea lui de doi bani cu tot, şi n-avea să-l ierte niciodată. Nathan rănise mortal, mutilase şi deformase dragostea ei pentru el, ba-i mai dăduse şi o boală venerică. Singurul lucru care-l salva, îi spuse Naomi, era scopul în care intenţiona să folosească deplorabilul incident şi, da, relaţia lor cu totul. Trebuia să-şi imagineze că era pe punctul de a participa la o etapă montană *hors catégorie* a Turului Franţei, una absolut cumplită, poate Mont Ventoux sau Col du Tourmalet, unde se îmbulzeau o mulţime de fani siniştri, răutăcioşi, costumaţi bizar, care veneau mult prea aproape, şi că-l aştepta multă, multă, multă suferinţă. Când spusese asta, se gândise, fireşte, la Hervé, la bicicleta lui din fibră de carbon şi pantalonii lui de ciclism tip salopetă cu compresie, cu acel burete sofisticat pentru aerisire între picioare, la penisul lui atins de Peyronie – ar fi trebuit să se fută cu el,

ce greşeală –, asta pentru că tot ce ştia în materie de concursuri de ciclism ştia de la el.

La toate astea se adăuga acel ultim element, ultimul mesaj al lui Nathan, care promitea dezvăluirea unei stranii şi improbabile legături între Roiphe şi Arosteguy, ceea ce, trebui să recunoască Naomi în sinea ei, înclinase cel mai probabil balanţa spre reconciliere. Sigur era ceva gras şi delicios acolo, pentru că Nathan era pur şi simplu lipsit de imaginaţia bolnavă necesară pentru a născoci aşa ceva. Aşa că vorbea din nou cu el.

— Dacă tu-mi spui că ucigaşul tău canibal, Arosteguy, e mai sănătos la cap decât credeai, zise Nathan, eu o să-ţi spun că, în mod ironic, doctorul meu bătrân şi respectabil e complet sărit de pe fix.

— Glumeşti, zise Naomi întinzându-se languros, cu senzualitate pisicoasă. (Cel puţin aşa şi-o imagină Nathan.) Sună formidabil. Îmi făceam griji pentru tine.

— Serios? Griji?

— Griji ca nu cumva toată povestea ta cu Roiphe să fie o plictiseală. Dar nu. Formidabil.

— Eu nu sunt chiar aşa de sigur. Am senzaţia că omul bate câmpii. Mi-e greu să cred că a fost vreodată doctor pe bune. O avea Alzheimer.

— Dar ce face de-i aşa ţăcănit? întrebă Naomi, după care mai spuse ceva, dar cuvintele îi erau deformate digital.

— Nu te mai aud bine, zise Nathan. Tu mă auzi pe mine? O să-ţi trimit nişte poze. O să-ţi trimit nişte poze. O să-ţi trimit nişte poze. Dar o pierduse: Apel terminat.

Ajungând în faţa intrării în casa lui Roiphe, Nathan apăsă butonul soneriei simple distonante – doar un cub de plastic negru, cu un buton alb abia vizibil pe stâlpul din piatră artificială al uşii. Butonul se lumină la apăsare, dar Nathan nu auzi nici un zgomot din casa închisă ermetic ca un mausoleu. În cele din urmă, îi deschise Chase.

— Bună, Nathan. Ţi-ai uitat cheia?

— Ăă, păi, n-am cheie.

— Dacă stai aici, ar trebui să ai cheie.

Ca de obicei, Chase purta haine care îi acopereau aproape toate părţile corpului: cizme din piele întoarsă, pantaloni evazaţi din mătase

şi o bluză cu mâneci lungi şi guler mandarin. Nathan se întrebă când avea să înceapă să poarte mănuşi de protecţie.

— Ar fi… ar fi drăguţ. (Urmă o tăcere jenată. Chase zâmbi, dar nu se mişcă, blocând intenţionat uşa.) Să am cheia mea, continuă el. (Altă pauză.) De la voi de-acasă. (Nici o reacţie. Oare aşa se purta Chase de fiecare dată când răspundea la uşă? Hotărî să facă o mutare radicală.) Vrei să mergi la o plimbare cu mine?

— O, nu, nu pot, răspunse ea pe un ton aerian. Sunt în carantină.

— *Vraiment? Il s'agit d'une maladie sérieuse?*[1]

Cu zâmbetul topindu-i-se într-o expresie de totală indiferenţă, Chase îi trânti uşa în nas lui Nathan.

Ceva mai târziu, când Roiphe îşi făcu apariţia în Cadillac-ul lui Seville *vintage*, din anii '90, parcă pe alee şi ieşi din maşină cu o rachetă de tenis în mână, îl găsi pe Nathan aşezat pe treptele casei.

— Ce-ai făcut, te-ai închis pe dinafară? întrebă el, chicotind zgomotos, în timp ce traversa peluza. În treningul Puma albastru şic, doctorul nu mai arăta sfrijit, ci sprinten şi sportiv.

— Nici n-am intrat.

Ajungând la portic, Roiphe îşi demonstră reverul, racheta trecând obraznic de aproape de faţa lui Nathan.

— Doamna casei n-a răspuns la uşă?

— Am făcut greşeala de a-i vorbi în franceză şi mi-a trântit uşa în nas.

Faţa doctorului se înnegură preţ de o clipă.

— Ei, dar ştiu c-ai fost deştept. Ce-ţi veni să faci aşa ceva?

— Chase mi-a povestit cum a fost când a studiat la Sorbona. Mi-a zis că are un complex legat de franceză. M-am gândit s-o surprind, s-o scutur puţin. Şi cred că am reuşit. Am greşit cumva?

— A, mă rog, franceza face parte din trecutul ei, iar în momentul ăsta, trecutul nu e inclus în terapia pe care o urmează. Freudienii n-au ce căuta aici, la noi!

Roiphe îl bătu pe spate pe Nathan, mutându-şi în acest scop racheta Prince EXO3 în mâna stângă.

Nathan se sculă şi ridică din umeri.

— Am dat-o-n bară? Sunt alungat de pe moşie?

— Ba dimpotrivă. O să-ţi facem şi ţie cheie. Fantezia erotică a oricărui jurnalist, nu? Cheile împărăţiei! N-o să abuzezi de privilegiul ăsta, nu-i aşa? Vă ştiu eu pe voi, vă place să scotociţi prin sertare, prin lenjerie.

După discuţia la telefon cu Nathan, Naomi adormise. Ca să simplifice lucrurile, folosise telefonul japonez al lui Arosteguy, unul ciudat de lung şi de subţire, cu clapetă, marca LG. Arosteguy adormise la parter, pe canapea, iar ea urcase în camera ei ca să telefoneze. I se păruse că Nathan îl mirosise pe Arosteguy în vocea ei, ceea ce îi dăduse satisfacţie şi o ajutase să alunece uşor într-un somn foarte catifelat. Dar iPad-ul începu să ţârâie, anunţând, probabil, vreun e-mail, iar ea căpătase o sensibilitate acută la acel sunet. Nu putea să-l ignore şi să doarmă în continuare sau să-l înfăşoare într-un înveliş protector. iPad-ul era pe masă şi reuşi să ajungă la el fără să fie nevoită să se dea jos din pat şi nici măcar să se sucească până la marginea patului. Se întinse pe spate cu ecranul aprins deasupra capului, o prezenţă suspendată inofensivă, reconfortantă într-un fel de care avea nevoie. Văzu la Notificări că erau fotografiile pe care Nathan promisese să i le trimită, într-un mesaj cu titlul „Poze şocante ireale… şi nu numai!“.

Când deschise fotografiile în *Preview*, rămase perplexă şi se ridică în capul oaselor ca să poată sta cu aparatul în poală şi să umble la imagini. Cine era femeia tânără şi drăguţă surprinsă goală, în genunchi, în faţa unei măsuţe de jucărie pe care stătea un serviciu de ceai de jucărie? (Serviciul de ceai, observă Naomi fără să vrea, era tipic nord-american sau, în cel mai bun caz, pseudo-englezesc; găsi satisfacţie în uşurinţa tot mai mare cu care începea să se mişte în spaţiile japoneze restrictive şi în inedita ciudăţenie a serviciului de ceai nejaponez; părea să fie fiorul unei schimbări culturale profunde *à l'Arosteguyenne.*) Dar ce făcea femeia din poză? Se prefăcea că e fetiţă? Fotografiile îi parveniră în trei serii, cu rezoluţie medie, urmate de un mesaj lămuritor separat: „În poze e Chase Roiphe, fiica doctorului Roiphe. Zice că a studiat la Sorbona cu soţii Arosteguy recent, acum un an. Poate că are nişte poveşti interesante pentru tine. Vrei să-i arăţi o parte dintre ele noului tău amic? Poate o va

recunoaşte. Ceva îmi spune că fata nu l-a lăsat indiferent. Altfel, sunt numai pentru ochii tăi frumoşi!“.

Mecanismul răzbunării şi al iubirii fiind aşa cum este, Naomi se simţi imediat rănită şi panicată din cauza penultimului rând. După toate aparenţele, Chase Roiphe nu-l lăsase indiferent pe Nathan şi, la cât era de frumoasă, de goală şi – trebuia să recunoască – de ciudată, chestie după care el se dăduse în vânt întotdeauna, mai ales dacă nici nu se dovedea a fi exagerat de autodistructivă, nu prea-i venea să creadă că era un interes pur intelectual. Atunci înseamnă că era un interes biochimic, cel mai periculos. Dar despre ce fel de ciudăţenie era vorba?

Cele mai fine instrumente analitice de care dispunea Naomi intrară imediat în funcţiune, iar concluziile care urmară îi tăiară elanul. Simţea cum ţinuse Nathan aparatul în mână de parcă ar fi fost propriile ei mâni şi-i simţea atracţia tot mai intensă faţă de acea femeie, Chase Roiphe, în timp ce aparatul trecea de la obiectiv scurt, unghi larg şi distanţă la unghi larg şi apropiere, apoi la teleobiectiv şi prim-plan intim. Aceste treceri reprezentau transformarea obiectivităţii documentare într-o dovadă de dragoste sau cel puţin de atracţie sexuală, dacă nu chiar obsesie. Unghiurile aveau şi ele o poveste de spus: sunt interesat de tine la modul superficial, însă încep să mă tem de tine şi în acelaşi timp mi-ai stârnit curiozitatea, iar acum, chiar dacă mi-e frică să mă apropii (trag cadre alandala şi încadrez prost), măcar mă laşi să vin aproape fără să reacţionezi negativ, iar acum simt că mă inviţi în corpul şi în faţa ta şi reuşesc să găsesc cu aplomb perspectivele optice care-ţi pun în valoare la maximum frumuseţea teribilă şi ciudăţenia provocatoare. La finalul infernalului portofoliu, Nathan ajunsese călare pe faţa şi pe corpul ei – acel corp atletic senzaţional, acoperit cu ce? Eczeme? Pişcături de ţânţari? Muşte negre? Oare înotase goală în zona Scutului Canadian? Şi ce anume mânca? Nişte gustări macroscopice bizare, în timp ce Nathan ar fi vrut să-i intre în gură după degetele ei, se vedea clar.

Naomi aruncă iPad-ul pe pat. Era sigură că Nathan avea să i-o tragă lui Chase în cel mai scurt timp, poate tot sub pretextul unui futai de milă. Sau poate că de data asta avea să reprezinte noul standard: cercetare participativă. Spre propria mirare, Naomi începu să râdă. Era convinsă că Nathan îşi dăduse seama că ea şi-o trăgea cu

Arosteguy, ceea ce însemna că atinseseră un nivel nou şi palpitant al jocului, în care noii amanţi se împleteau în vieţile lor. Iată cât de glorios se aranjaseră lucrurile: din câte-şi dădea seama, Chase şi-o trăsese cu Arosteguy – şi cu Célestine! –, iar Nathan avea să-i clarifice saga familiei Arosteguy cu ceea ce afla de la Chase. Evident, era gata să-i împartă pe cei doi Roiphe cu ea, iar toată povestea putea să ducă spre ceva excitant şi periculos. Naomi se întinse pe pat, cu braţele şi picioarele mult depărtate, acceptând bucuroasă vulnerabilitatea, transparenţa, conştientă la modul acut de vechea tunică japoneză subţire ca o coajă pe care i-o găsise Ari şi cu care era îmbrăcată. Avea un model fantezist dantelat, într-o nuanţă indigo, se zdrenţuise la mâneci şi, simţind pe piele atingerea trecutului ei opac, Naomi îşi închipui că aşa ceva purtase şi Samuel Beckett în ultimele zile petrecute la acel azil de stat pentru bătrâni care se numea Le Tiers Temps (Vârsta a treia) – el îl numea „azil de boşorogi“, în timp ce aparatul de respirat torcea într-un colţ –, ceva care-i sugera disperare şi sărăcie, care însă se traduceau în japoneză prin bucurie şi libertate. Ari îi spusese că găsise tunica în casă, îndesată sub o fereastră ca să nu lase să intre frigul de afară. Imaginea lui Beckett o readuse prompt la Nathan, care era singura ei conexiune cu dramaturgul. Se rugase de ea să-i citească articolul, „Ultima bandă a lui Beckett“ – o meditaţie asupra ultimului an din viaţa lui Beckett –, după ce văzuseră împreună, pe DVD, o montare de la Gate Theatre din Dublin după „Ultima bandă a lui Krapp“ cu John Hurt, iar ei îi plăcuse interferenţa dintre înregistrările de magnetofon şi memoria lui Krapp, asociind-o încă de atunci cu fascinaţia ei pentru fotografie, cu felul ei inexorabil de a manipula memoria. Pentru ea, Beckett era în primul rând părul ăla, nasul, pometţii, sprâncenele alea – urechile alea! –, un întreg uluitor de fotogenic. Se ridică în capul oaselor şi se repezi la iPad, hotărâtă să-i scrie lui Nathan drept răspuns toate aceste gânduri – n-avea decât să simtă şi el sinistra încărcătură electrică peste un ocean şi un continent, să se simtă zguduit, nesigur şi speriat –, însă în schimb se trezi că importă fotografiile în aplicaţia Photosmith ca să le modifice mai uşor, după care se ridică şi coborî la parter setată pe modul silenţios, ţinând iPad-ul în mână ca pe un pistol încărcat.

Salteaua fusese întinsă pe cadrul ei scund de lemn pentru a forma o platformă specială pentru sex, iar Arosteguy, purtând doar o bluză marinărească franţuzească, *à la* Picasso, cu dungi albastru-închis şi albe, stătea întins pe o parte, într-o poziţie care semăna îndeajuns cu cea fetală pentru a-i trezi lui Naomi amintiri sufocante cu tatăl ei în ultimele zile de viaţă, petrecute la spitalul Sunnybrook din Toronto, smochinit, gălbejit şi zvârcolindu-se în ghearele morţii. În acelaşi timp, o amuză cât de puţin japonez arăta el în acel spaţiu înghesuit, un bărbat alb masiv, european, răscrăcănat, cu picioarele groase şi păroase şi pieptul lat şi gros.

El îi pusese un film porno japonez la un televizor de 35 cm cu tub catodic, branşat la un videocasetofon grosolan, argintiu, o marcă oarecare. În film juca un star porno de şaptezeci şi trei de ani, Shigeo Tokuda, un dinţos simpatic cu câteva şuviţe de păr rămase şi un corp înduioşător de îmbătrânit şi de veşted, cu un penis abia vizibil prin efectul pulsatil de ceaţă, *à la* Mondrian, menit să cenzureze, şi care era aproape hipnotizant atunci când penisul intra şi ieşea din gura sau din vaginul vreunei fete pieptoase de douăzeci şi ceva de ani. Filmul se numea *Îngrijiri interzise pentru vârsta a treia: volumul 17* şi, aşa cum promitea, consta în scene de sex la un azil pentru bătrâni. El îi spusese că achiziţionase filmul ca să facă graţios tranziţia la sexul pentru vârsta a treia în stil japonez, având certitudinea îmbucurătoare că niciodată n-avea să şi-o mai tragă cu vreo caucaziană. Subtextul reprizei lor de vizionare TV era acela că Naomi îl încurca în intenţia lui de a se lepăda pe cât posibil de natura lui de francez, înlocuind-o cu una asiatică, ceea ce se voia a fi un compliment, dar sub-subtextul era acela că un bărbat în vârstă rămânea viabil din punct de vedere sexual, *n'est-ce pas?* Cum ea îl găsise irezistibil de la prima înregistrare cu el văzută pe YouTube, n-avea nevoie de alte argumente. Însă singurul farmec pe care i-l găsise lui Shigeo Tokuda era unul comic. Începu să-l fotografieze cu iPad-ul pe Ari dormind, cu sunetul declanşatorului dezactivat, temându-se pe undeva că simpla funcţionare a creierului ei avea să-l trezească, stârnindu-i furia. Se temea de furia lui. Apropiindu-se de el, îl auzi sforăind încetişor, într-un ritm inegal şi imprevizibil ce avea o expresivitate stranie, de parcă ar fi vorbit prin fosele nazale. Cochetă o clipă cu ideea de a-l filma, dar nu îndrăzni, chiar dacă îi trecuse prin cap să facă un documentar

în loc de un articol sau o carte. Aproape că simţea cum îi vibra septul nazal ca ancia unui clarinet sau ca o valvă cardiacă într-o criză de fibrilaţie atrială – încă o asociere difuză cu ultimele zile ale tatălui ei. Îi prinse tot corpul mai întâi în cadre largi, apoi strânse. Când veni în partea din faţă a saltelei ca să-i pozeze chipul în prim-plan, văzu că avea ochii deschişi şi o privea.

El se ridică pe jumătate, căscând şi întinzându-se.

— Presupun că o fotografie cu penisul flasc, plin de spermă uscată al celebrului filosof canibal francez poate stârni interesul, chiar şi făcută cu un iPad.

— Doar cinci megapixeli, însă de calitate documentară acceptabilă. Probabil că mai mult nu-ţi trebuie pentru o carte. (El îşi trase picioarele ca să-i facă loc, iar ea se aşeză alături.) Şi, apropo de documente, am ceva aici – scutură iPad-ul –, ceva ce ţin să vezi. Sau să-ţi fac mai întâi un ceai? Cred că m-am prins cum e cu amărâtele alea de ochiuri ruginite de la aragaz.

— Te-am futut în somn întruna.

— Sforăiai foarte sexy.

— Sforăiam?

Ea se strădui să-i imite cât mai fidel sforăitul, neştiind dacă pur şi simplu Ari nu cunoştea termenul în engleză sau se mira să afle că sforăia. Îi ieşi ceva care amintea de unul dintre porcii verzi rânjiţi din jocul Angry Birds, pe care-l avea într-o copie HD gratuită chiar pe iPad.

Arosteguy râse.

— Ar trebui să-mi faci mai des efecte din astea sonore. Eşti chiar foarte talentată. Dar arată-mi ce voiai să-mi arăţi. De obicei mă trezesc cu o limpezime care trece repede, aşa că poate acum e momentul ideal. O înconjură cu braţul şi o trase lângă el cu un geamăt adânc pe care ea îl găsi neliniştitor, nici foarte franţuzesc, nici foarte japonez, posibilă expresie a unei disperări mute. Nu părea să aibă vreo legătură cu relaţia lor, oricare ar fi fost ea, ci aducea mai degrabă cu o îmbrăţişare incestuoasă a unui tată cu fiica lui (oare la asta se referea Nathan când vorbea despre „sex tematic"?), Arosteguy cu pulpele, penisul şi boaşele la vedere, ea goală pe sub tunica roasă, subţire, ceea ce dădea planurilor ei – să-i arate fotografiile lui Nathan despre care ştia că au potenţial exploziv (deşi

nu prea-şi dădea seama exact care era acesta) – un luciu extrem de pervers.

Ea atinse ecranul şi-l îndreptă spre Arosteguy.

— Astea sunt fotografii făcute de prietenul meu, Nathan. E în Toronto, lucrează la un material.

— Cunosc oraşul. Foarte drăguţ. Prietenos. Am fost acolo în 1996, la un simpozion despre energie în ţările din Lumea a Treia. Ce-i cu fotografiile astea? Cine e fata? Are pulpe frumuşele. Ce face?

În timp ce Naomi lua fotografiile la rând, ritmic, Arosteguy reacţiona cu mici gemete şi oftaturi, de parcă ar fi fost încă adormit, până când ea se opri la cel dintâi prim-plan cu Chase.

— Ari, o recunoşti?

Arosteguy îşi împinse capul înainte şi miji ochii la ecran. Naomi îşi întinse degetele peste imagine ca şi cum ar fi tras de o membrană, mărind-o până când faţa extaziată, cu gura căscată, a lui Chase umplu fereastra. Arosteguy se trase înapoi de parcă l-ar fi pocnit ceva în moalele capului, iar mâna dreaptă i se încleştă brutal pe umărul lui Naomi. Se ridică în picioare, cu braţul măturând umerii lui Naomi în timp ce se trăgea de lângă ea, îndepărtându-se de saltea, cu ochii scăpărându-i de furie. Naomi simţi cum dă înapoi ca un păianjen atins de o ţigară aprinsă, totuşi fu îndeajuns de lucidă ca să activeze aplicaţia de înregistrare vocală a iPad-ului, ceea ce avu asupra ei un efect liniştitor, de distanţare, permiţându-i să plutească în acel spaţiu protejat dat de rolul de *observator de profesie* şi să-l plaseze pe Arosteguy la o distanţă sigură pe acea platformă rotitoare de sub lupă, pentru examinarea specimenelor. El se învârtea prin cameră mormăind în barbă, iar la un moment dat înşfăcă pantalonii strâmţi, bluemarin, din catifea reiată care zăceau pe podea şi reuşi cu greu să-i tragă pe el, fără chiloţi, de care părea să se lipsească în general. Astfel blindat, se sprijini de pervazul ferestrei, îşi luă o expresie pronunţat bosumflată, ca şi cum ar fi repetat în gând următoarea propoziţie, apoi întrebă:

— Cine e prietenul care ţi-a trimis fotografiile astea?

— Îl cheamă Nathan Math. E jurnalist. Trăieşte la New York.

Arosteguy încuviinţă din cap.

— Iubitul?

Ridicând din umeri cu prefăcută nonşalanţă, Naomi răspunse:

— Uneori.

— Deci tu şi cu iubitul. O conspiraţie jurnalistică americănească tipică.

— Ari…

— De ce-aţi făcut asta? De unde o ştiţi pe Chase? Ce încercaţi să faceţi cu mine?

Îi pronunţă numele „Şass“, ceea ce aproape că transformă întreaga melodramă în farsă pentru Naomi.

— Eu n-o cunosc. Şi nu ştiam dacă tu o cunoşti sau nu. E acasă la ea, la Toronto, cu tatăl ei, medic, Barry Roiphe. Face un soi de terapie bizară cu el, iar Nathan e la ei acasă şi scrie un articol medical despre ei. Ea i-a spus că a studiat la Sorbona cu tine şi cu Célestine. Atâta tot. O coincidenţă, nu o conspiraţie.

Arosteguy scoase un râs lătrat, răguşit şi plin de flegmă, ceea ce păru să-i amintească de nevoia de a fuma o ţigară. Se învârti printr-un colţ al camerei până când găsi pachetul cartonat galben-deschis, cu ideograma japoneză de un roşu intens tronând deasupra literelor *RIN*, şi peste câteva momente trăgea deja cu sete dintr-o ţigară. Naomi se miră văzându-l că fumează ţigări cu filtru de plută, mai degrabă din considerente de stil şi nu pentru că ar fi fost o autoritate în materie de fumat (nu fumase niciodată). Ea îl vedea fumător de Gauloises, ca Jean-Paul Belmondo în *Cu sufletul la gură*, Gauloises Caporal fără filtru în pachetul clasic, necartonat, albastru franţuzesc, cu emblema cu un coif înaripat reprezentat ca o maşinărie. Dar, sigur, el era hotărât să devină japonez. Simţi un impuls foarte puternic de a-i fotografia pachetul de ţigări, vedea chiar şi din celălalt capăt al camerei că aceeaşi literă japoneză de pe pachet era imprimată pe fiecare ţigară, chiar sub filtru. Dată fiind importanţa pe care o aveau impulsul, pasiunea şi identitatea consumeriste în filosofia socială a soţilor Arosteguy, părea imperios necesar să le aplice până la urmă celor doi soţi propria abordare psihologică: alegerile şi loialităţile de consum erau fundamentale pentru caracter şi pentru toate interacţiunile sociale. Era convinsă că Arosteguy era conştient de asta atunci când făcea eforturi – oare cât de serioase? să fi fost o simplă ironie? – să devină japonez consumând produse japoneze. Îşi dădea seama de dilema în care se afla el, ilustrată de opoziţia haine occidentale – haine tradiţionale japoneze. Era prea mândru şi avea

un simţ al ridicolului prea dezvoltat ca să devină o caricatură de japonez care se agaţă de tradiţie – dacă devenea japonez, atunci avea să opteze pentru o variantă actuală şi progresistă –, aşa că îşi baza transformarea pe lucruri mărunte, ca ţigările şi mâncarea.

— Nu, chiar vă admir pe tine şi pe iubitul tău, Nathan. O versiune nouă şi modernă a *Legăturilor primejdioase.* Un parteneriat de neoprit al Epocii Informaţiei. Probabil că vă distraţi foarte bine.

— Ari, nu ştiu despre ce vorbeşti. (Fumul din plămâni părea să aibă într-adevăr un efect relaxant, să-i tempereze furia până la nivelul de sarcasm, ceea ce pentru Naomi era o uşurare.) Ştiu că pare absurd, dar chiar e o coincidenţă totală. Nathan e acolo din cauza bolii lui Roiphe. Ţi-am zis, mi-a dat-o şi mie, apoi a hotărât s-o studieze. Aşa s-au întâmplat lucrurile.

— Atunci a fost o coincidenţă neaşteptată. Bun. Cu nişte urmări neaşteptate?

— Care să fie astea?

Arosteguy îşi stinse ţigara pe pervaz, îşi încrucişă braţele pentru a reflecta câteva clipe, apoi se întoarse la saltea şi se aşeză lângă Naomi. Îi luă cu blândeţe iPad-ul din poală şi-l ridică într-o mână.

— Pot să mă joc cu astea? Cu pozele lui Chase, făcute de bunul tău prieten, Nathan?

Naomi încuviinţă scurt din cap, tremurând, cu ochii măriţi de spaimă şi emoţie. El se aplecă şi începu să cerceteze pozele, luându-le la rând şi mărindu-le cu intensitate de criminalist.

— Ce vezi? întrebă Naomi.

Fără să ridice ochii, el răspunse:

— Văd că Aristide Arosteguy va fi prins în curând cu minciuna, aşa că e mai bine să-i spună tot preotesei şi confesoarei lui.

— Ce minciună?

— Tocmai asta ar vrea să ştie o preoteasă. Dar n-o fi curioasă să afle mecanismul revelaţiei? Preotul copilăriei mele, de exemplu, părintele Drossos, un tip fioros, era preocupat obsesiv, poate anormal de mult, de mecanismul revelaţiei. Desigur, avea motive sinistre şi bine cunoscute pentru asta.

— Ei bine, fosta ta studentă Chase Roiphe o să-i spună până la urmă lui Nathan nişte secrete despre tine, Nathan o să mi le spună mie şi eu – lumii.

Arosteguy o privi acum cu un zâmbet admirativ.

— Foarte bine, nici nu mă aşteptam la altceva din partea preotesei Naomi. (Îi înapoie iPad-ul cu o mică plecăciune, ţinându-l cu ambele mâini, cu palmele în sus, ca pe o cupă sacră – sau ca pe o carte de vizită japoneză.) Dar secretele au fost spuse deja fără să se rostească vreun cuvânt, şi sunt toate aici.

— Îţi doreşti copii pe viitor, Nate?

Stăteau unul lângă altul în curtea interioară, pavată cu piatră tăiată inegal, ce dădea spre piscina îngustă şi spre iazul încărcat, năpădit de vegetaţie, în care înotau nişte peşti koi fioroşi. Mai departe era un fost şopron pentru trăsuri, cu acoperiş de ardezie, ce părea original – adică vechi de o sută de ani – şi lângă care se înălţa un bloc de apartamente standard, neinteresant. Nathan se întrebă într-o doară câţi locatari îi urmăreau prin binocluri şi telescoape de oraş. Auzea susurul unui pârâiaş sau al unei cascade artificiale, dar nu le putea vedea de sub umbrela de grădină mare, din pânză, cu picior din lemn de tec, ce se înălţa printr-o gaură dată în mijlocul mesei la care stăteau, şi ea mare şi tot din lemn de tec. O asiatică micuţă şi sperioasă le adusese cafea şi boluri cu alune şi fructe.

— Habar n-am, Barry.

— Dar presupun că ai o prietenă oficială pe undeva, nu?

Soarele dogorea sus pe cer, iar Roiphe îşi pusese peste ochelari nişte lentile de soare polarizate care erau mai voluminoase decât ochelarii cu totul. Marginile inferioare cromate ale lentilelor de soare săpau în obrajii flasci ai doctorului.

— Se poate spune şi aşa.

Roiphe se juca cu o pălărie de soare împletită Tilley, răsucindu-i borul, mototolindu-i calota şi refăcând-o, tot punându-şi-o, apoi dând-o jos de pe cap.

— Mi se pare mie sau detectez un pic de ambivalenţă sexuală? Ştii, cu ceva timp în urmă a fost la mare modă ca generaliştii să-şi bage nasul şi în terapia de cuplu. Nu-mi dau seama cât de sănătoasă a fost chestia asta, dar cert e că se practica la greu. Îţi dai seama ce psihopatologie a ieşit din asta. Eu am refuzat să mă bag. Mulţi colegi au avut mari necazuri. Au făcut praf o grămadă de căsnicii.

— Ambivalenţă, poate. N-aş spune neapărat că e sexuală. (Afinele fuseseră delicioase, dar zmeura se terciuise şi se acrise.) Obişnuita problemă a fidelităţii, aş zice, continuă el. Nu doar a fidelităţii faţă de o anumită femeie, ci faţă de un anumit viitor. Destul de banal, de comun. (Întoarse reportofonul Nagra ca să se asigure că înregistra la un nivel satisfăcător, cu tot zgomotul intens al traficului de amiază de pe fundal.) Dar, apropo de psihopatologie, dă-mi voie să mă întreb care e treaba aici, de faci pe psihiatrul propriei tale fiice.

Roiphe chicoti şi-şi mai turnă nişte cafea cu mâna tremurătoare, vărsând un strop pe borul pălăriei ce stătea acum lângă cană.

— Obraznic mai eşti. Păi, în primul rând, asta a fost întotdeauna abordarea mea ca părinte. Sunt o fire analitică. Clinică. Nu mă pot abţine. Asta nu înseamnă că sunt rece, deşi poate că răposata mea nevastă, săraca, m-ar fi contrazis. Dar, Doamne iartă-mă, tu ce-ai fi făcut? Noi am trimis-o în Franţa, Rose şi cu mine, cu cele mai bune intenţii – cum poţi să-ţi închipui, la atâta cheltuială. Chase era o fată brici şi destul de europeană ca mentalitate. Nu căuta emoţii şi inspiraţie în State. În parte a fost chestia cu limba. Sigur că în State spaniola e vorbită oriunde, dar ea voia tot tacâmul, o ţară în care să nu se vorbească, practic, deloc engleza, şi cu o cultură bazată pe limba respectivă. Pe urmă a fost şi chestia cu Quebecul, bineînţeles. Ţi-a povestit?

— Da, mi-a povestit.

— Bun, deci o trimitem pachet în Franţa, după care ea începe să nu mai telefoneze, să nu mai scrie nici e-mailuri, apoi pur şi simplu nu mai ştim nimic de ea. Nici o vorbă. Pe urmă moare Rose, o mare şi odioasă surpriză. Se ţinea foarte bine pentru o gagică trecută de prima tinereţe – putem intra la un moment dat şi în subiectul ăsta, dacă ţi se pare relevant pentru carte, dar poate că nu e, să vedem. Deci moare Rose şi nu reuşesc să dau de Chase ca să-i spun, aşa că iau legătura cu Arosteguy ăla, care-mi lasă o senzaţie ciudată rău. Deci iau avionul spre Paris ca s-o caut şi până la urmă o găsesc cu ajutorul unui puşti, un student, Hervé Blomqvist – ce nume! mi se limbă plimba-n gură când îl pronunţ –, coleg cu ea. Se pare că trăia cu el. I se întâmplase ceva traumatizant şi se mutase din micul apartament splendid de pe malul stâng al Senei pe care i-l găsiserăm noi, iar acum locuia cu acest Blomqvist. Probabil că e un nume

norvegian sau suedez, dar mie tipul mi s-a părut că arată a francez get-beget. Ştii, cam cocoşel şi cam arogant, dar până la urmă a fost foarte săritor şi de treabă. Trebuie spus că e băiat bun, totuşi. Cred că Chase ar fi încurcat-o rău de tot fără el. Poate că n-ar strica să-l cauţi la un moment dat, să-ţi spună cum vede el toată povestea de la Sorbona. Pentru carte.

— Poate, zise Nathan, în timp ce-şi nota exact asta în agenda iPhone-ului. Cum se scrie mai exact numele ăsta?

— O să-ţi dau toate detaliile când ne întoarcem în casă. Eu, unul, nu prea le-am avut niciodată cu ortografia. Mi-am notat numele pe undeva. Plus adresa şi un număr de telefon. Sunt deja vechi de un an, dar nu se ştie niciodată. Acum, apropo de limba franceză, când am adus-o pe Chase acasă, era bună de balamuc şi totul părea legat de vorbitul sau nevorbitul de franceză, de aceşti Arosteguy – s-a dovedit că erau doi, bărbat şi femeie, un cuplu de profesori –, care i-au spus nişte chestii atât de cumplite în franceză, că au traumatizat-o. Iar când am întrebat-o ce i-ar fi putut spune de o aduseseră în starea asta, ea mi-a răspuns că nu-şi aducea aminte pentru că-i vorbiseră în franceză, iar ei franceza i se ştersese total din creier – *exilată*, aşa s-a exprimat ea, îi fusese exilată din creier –, aşa că nu ţinea minte nimic. Apoi a început cu ritualurile astea ciudate, să mănânce bucăţi din propria piele, lucrurile pe care le-ai văzut şi tu, totul într-un fel de transă, şi nu-mi dau seama nici să mă omori ce legătură are asta cu vorbele cumplite spuse în franceză. Practic în punctul ăsta ne aflăm. Clasicul mister nelămurit sau cum naiba-i zice. Deci poate fi şi aşa când ai copii. E mai greu decât îţi închipui. De-aia te-am întrebat.

— Barry, ai vorbit de „experimente“ în contextul suferinţei lui Chase. Mă întreb ce-ai vrut să spui. Ce fel de terapie îi aplici, mai exact?

— Atac pe toate fronturile, băiete. Şi unele fronturi sunt tare ciudate, crede-mă pe cuvânt.

— De exemplu?

— De exemplu, în mansarda aia de la etajul al doilea care-i doar a ei. Ştii? De fapt am cumpărat casa asta numai pentru ea. Rose n-a locuit niciodată aici. Suntem aici doar de un an. Am cumpărat-o cu tot cu mobilă, lămpi şi alte chestii puse ca să dea bine în casă – cum îi

spune, mizanscenă, mizanscenă imobiliară. Când am văzut-o pe Chase în ce hal e, am vrut un spaţiu mare unde să fim doar noi doi, iar apartamentul ăla din centru, de pe malul apei, unde am stat cu Rose, era prea mic, prea introvertit. Nu le-a venit să creadă că chiar cumpăr totul, dar le-am zis că n-am pic de gust şi că mă mulţumesc cu ce făcuseră ei. Femeia s-a contrazis cu mine pe tema asta, a zis că erau lucruri închiriate şi că erau intenţionat anoste ca să nu distragă atenţia de la casă, de la proprietate, de la spaţiul în sine. Oricum, eu m-am ţinut tare în faţa ei şi a şefilor ei şi mi-au făcut pe plac, pentru că se chinuiau s-o vândă de peste un an.

Roiphe se întrerupse şi sorbi şovăitor din cafeaua călduţă, cufundat brusc în reverie. Nathan aştepta continuarea, dar el părea să creadă că răspunsese la întrebare.

— Barry, ziceai ceva. Despre strategia terapeutică ciudată pe care o pui în practică.

— O, da, da. Am căutat împreună cu Chase o soluţie la suferinţa ei, pe care niciodată n-a recunoscut-o până la capăt, iar ea mi-a zis aşa: „Există o chestie care se numeşte imprimantă 3D şi vreau şi eu una să mă joc cu ea, cred că m-ar relaxa". Ăsta e termenul folosit de ea, *m-ar relaxa.* Ceea ce a ajuns să însemne, cifrat, *m-ar vindeca* sau poate *m-ar trata un pic.*

— Mi-a zis şi mie de imprimanta 3D. A zis că o să mi-o arate.

— Zău? Ei, asta ar fi o minune. Pot să-ţi spun sigur că pe mine nu m-a lăsat niciodată să mă uit când o foloseşte. Şi să vezi ce drăcovenie a naibii e. A costat ceva! Ea a insistat să fie cea mai bună, după care, cum ziceam, după ce i-am aranjat şi i-am pus la punct tot apartamentul de la etajul al doilea, cu trei camere şi baie, nici nu mă lasă să văd ce face, de fapt, cu ea în camera ei de lucru, cum îi spune Chase. Ba chiar îmi încuie uşa. Normal că aş putea intra cu forţa, dar mi-e frică. E posibil ca asta s-o arunce iar în catatonia în care se afundase când am adus-o din Franţa. S-o fi văzut atunci, ţeapănă ca o scândură şi înfofolită toată în pături chiar dacă era o zi fierbinte de vară, ca azi. Deci a zis ea că ţi-o arată? Ei, poftim, şi tu faci parte din strategia mea terapeutică. Colaborăm în cazul lui Chase, ca şi în privinţa cărţii, ceea ce pe ea o ajută şi să-şi depăşească unele conflicte cu tatăl.

Nathan nu era dispus deocamdată să exploreze conflictele cu tatăl, dar bănuia că trebuie să fi avut rădăcini adânci şi tulburi.

— Oau! Cam forţat, nu ţi se pare? Sunt un simplu jurnalist.

— Trăim vremuri radicale, băiete. Nu simţi? Trebuie să te forţezi să ţii pasul cu vremurile, să te forţezi până simţi că te rupi. De când te-am văzut am simţit că eşti gata pentru o revoluţie în viaţa ta, adică asta. Nu putem şti unde o să ducă.

— Nu-mi dau seama cât de cooperantă o să fie ea după ce mi-a trântit uşa în nas.

— Doar să nu-i mai vorbeşti în franceză. Sunt sigur că o să iasă bine. E destul de curioasă în ceea ce te priveşte. De când am adus-o înapoi, s-a izolat de tot.

— Ai auzit de cartea *Le Schizo et les langues*? Scrisă în franceză de un american, Louis Wolfson, un schizofrenic care nu suportă să vorbească engleză şi nici măcar s-o audă în jur şi care s-a retras complet în alte limbi, dar în principal în franceză. În cazul lui, erau conflicte cu mama.

— Ei, poftim, ai văzut? Destinul mi-a scos în cale un specialist, adică pe tine, băiete.

„După diagnostic, n-am mai putut face fotografii. Fiecare fotografie trăda minciuna. Fiecare era deja un memento al unei vieţi trecute, era o fotografie a morţii. Faţă de acele prime poze inocente de familie, cele pe care am ajuns până la urmă să i le fac lui Célestine… după… erau sincere, nu conţineau nici o trădare, nici o minciună, nici o amăgire. Deci sunt oribile, dar pure.“

Salteaua fusese strânsă la loc în formă de canapea, iar Naomi, care se schimbase în nişte pantaloni de yoga şi un hanorac gri de lână cu fermoar, de la Roots, o luase în stăpânire, cu întreg arsenalul ei electronic în jur ca s-o protejeze: MacBook-ul Air în poală, deschis ca un scut, cu logoul Apple strălucitor ca un talisman împotriva lui Arosteguy, care şedea de cealaltă parte a mesei joase, prăbuşit pe fotoliul-pară segmentat, îmbrăcat într-un velur maroniu. La început îl înregistrase cu fişierele necomprimate WAV de pe Nagra, care erau imense, dar cu o bogăţie a detaliilor minunată. MP3-urile, prin care se pierdea enorm, ar fi fost mai mult decât suficiente pentru transcriere, dar ea ţinuse la vocea lui Arosteguy în toată plenitudinea ei îngroşată

de fum, anticipând cel puţin o emisiune la radio, dacă nu un documentar video. Deocamdată însă, reascultau un pasaj-cheie al mărturiei lui Arosteguy despre Célestine la boxele minuscule ale Air-ului – se auzea încet, dar suficient de clar ca să-l condamne. Reportofonul Nagra stătea pe masă, lângă Arosteguy, cu modulometrul cu LED-uri albastre pâlpâind sincronic cu zgomotele îndepărtate ale străzii, aşteptând ca el să vorbească. Avea, desigur, ceai şi o ţigară RIN cu care să se joace cât ticluia un răspuns, aşa că în timp ce medita intens, sorbea, inhala şi scotea afară fumul. În sfârşit, ridică ochii spre ea cu şarm calculat, mimând sfiala, şi zâmbi.

— Îi cer scuze preotesei mele. Am subestimat-o. Am pus-o în aceeaşi categorie cu restul media, de unde am luat acele materiale grosolane şi uşor digerabile pentru relatarea banală şi burgheză a *Vieţii mele cu biata Célestine cea muribundă.* Sunt atâtea bloguri şi articole în secţiunea „Magazin“ a ziarelor online care dau pe dinafară de emoţii sintetice, de amănunte lumeşti şi de efectele şocante asupra corpului ale oricărei boli care-ţi trece prin cap, fie ea reală sau chiar şi inventată. Sincer îţi spun, Célestine şi cu mine consideram că trebuie să înţelegem pe deplin fenomenul internetului, pentru că internetul şi consumerismul au fuzionat, au devenit unul şi acelaşi lucru, chiar dacă din anumite puncte de vedere era un blestem pentru noi, dăunând culturii personale stranii, introvertite şi, da, categoric *snoabe* pe care o construiserăm împreună ani de zile. Dar totodată ne-am dat seama că avem nevoie de net ca să înţelegem condiţia umană fundamentală, ce este azi de fapt o fiinţă umană, pentru că nu mai eram la curent, după cum ne-o arătau foarte clar studenţii noştri, aşa că foloseam internetul şi ca să ne documentăm pentru rolurile noastre de oameni normali.

Trase cu sete din ţigară într-un fel ce mustea de dramă mută, ironică, cel puţin în interpretarea lui Naomi. Se simţea umilită că fusese păcălită, fraierită să şi-o tragă din milă, dar în acelaşi timp avea un sentiment de triumf şi era dornică de o bombă la care n-ar fi avut acces doar prin internet. Fără îndoială, fotografiile lui Nathan, a căror semnificaţie rămânea încă tulbure în parte, fuseseră cele care-l îmblânziseră pe Arosteguy, ceea ce însemna că ea şi Nathan formau încă o echipă oarecum, poate nu chiar de anvergura soţilor Arosteguy, dar de o ciudăţenie agreabilă în felul ei, şi poate că avea

să-l încurajeze pe Nathan să i-o tragă lui Chase Roiphe, dacă n-o făcuse deja, doar ca să întărească paralelele. Gândul o ameţi şi anumite fluide se puseră în mişcare.

Arosteguy părea să se retragă încetul cu încetul în capul lui, iar Naomi se erijă spontan în anchetatoare.

— Ari, hai să începem cu începutul. E adevărat ce spunea doctoriţa Trinh? Că Célestine nu avea cancer la creier şi nici vreun alt tip de cancer?

Rătăcind în continuare prin peisajul interior al propriei ţeste, Arosteguy răspunse fără să ridice ochii, ca şi cum Naomi ar fi fost şi ea înăuntru, lângă el.

— Da, doctoriţa Trinh a spus adevărul în privinţa asta.

— Păi, atunci… de ce-a murit? Ce-a omorât-o pe Célestine Arosteguy?

— Célestine s-a trezit în puterea nopţii. M-a zgâlţâit să mă trezesc şi eu. Când a văzut cum creşte iar lumina în ochii mei, lumina conştiinţei, mi-a zis cu glasul înecat de profundă solemnitate: „Trebuie să distrugem religia insectelor“.

Înălţă capul şi se uită la Naomi, însă ea realiză cu un fior intens, visceral, că de fapt se uita la Célestine.

— A fost ca un declic, un foc îngrozitor tras din gura ei drept în creierul meu.

— Nu înţeleg trimiterea.

Aristide râse. Acum o privea pe Naomi.

— Atunci la tine nu e nici un declic. Pentru că, evident, n-ai citit celebrul eseu.

Pentru Naomi, *ăsta* era declicul, oribilul foc tras din gura *lui* drept în creierul ei: ignoranţa ei, lipsa ei de profunzime. Yukie reuşea să-şi poarte cu mândrie subţirimea asta, la ea furnirul ţinea loc de structură, placajul cu aspect de lemn devenea masă în toată regula, ca de altfel la toţi cei din cercul ei social. Dacă ştiai prea multe, dacă erai prea sensibil sau prea educat, erai vulnerabil la anumite categorii de suferinţă şi anxietate şi, nenorocirea supremă, nu erai cool. Dar Naomi nu era Yukie. O rodea faptul că nu citise celebrul eseu, că nu era la curent cu existenţa lui. Dar, lucru curios, dacă i se dădea o proptea cât de mică, putea să-şi imagineze, ceea ce fusese

întotdeauna salvarea ei fulgerătoare: nu neapărat cunoaştere, ci invenţie intuitivă.

— Sunt sigură că pot să-l găsesc pe net. Titlul?

Arosteguy strivi ţigara RIN aproape mistuită şi-şi aprinse repede alta.

— Eseul se numeşte „Distrugerea judicioasă a religiei insectelor".

Da, îşi spuse în gând Naomi în timp ce căuta nebuneşte pe internet, uite-l: Weber. Capitalism. Vatican. Luther. Entomologie. Sartre. Consumerism. Beckett. Coreea de Nord. Apocalipsă. Uitare.

1. Serios? Chiar e o boală gravă? (în fr., în orig.)

9

— Declicul a fost religia sânului, a fluidului cărnii menite să hrănească, să creeze la rândul ei carne. Plus un sân adevărat, minunatul sân stâng al lui Célestine, plin nu de lapte şi de glande mamare, ci de un roi zumzăitor, ţepos de insecte de toate formele şi culorile. Da. „Sânul meu stâng e un sac plin cu insecte. Nu ştiu de ce e prins de mine şi tare-mi vine să… să-l desprind. Poţi să-l iei tu după, dacă vrei. Ştiu că-ţi place."

Eram în juriu la Festivalul de Film de la Cannes, singurii doi membri care n-aveau legătură cu industria filmului. Cu un an în urmă fuseseră invitaţi o cântăreaţă americană de operă şi un designer de

jocuri pe computer. Eram sechestraţi într-o vilă luxoasă, pe dealurile de lângă Cannes, şi trebuia să discutăm la modul cât se poate de liber şi de relaxat tot felul de chestiuni de cinema şi societate împreună cu ceilalţi nouă colegi de juriu – inclusiv preşedintele, actorul sârb Dragan Štimac –, în timp ce primeam nişte mâncăruri de un rafinament desăvârşit şi ne plimbam prin grădinile cele mai arcadiene. Iar la final urma să ne aşezăm la masa mare din impunătoarea sală de bal şi să votăm pentru diversele premii. Erau douăzeci şi două de filme în competiţia pentru Palme d'Or şi alte câteva premii mult aşteptate şi mult comentate.

Din câte se spunea, vila era a unei contese rusoaice în vârstă de nouăzeci şi trei de ani, o fostă frumuseţe care de altfel îi pândea de undeva din casă, fără să se arate, nedorind să fie văzută, dar gustând din plin judecăţile despre artă care-i împânzeau camerele. Eram în anticamera piscinei, un spaţiu grotesc prin rusismul lui, în vestiarul cu faianţă ca la Ermitaj, când Célestine mi-a lipit faţa de sânul ei stâng dezgolit şi mi-a spus, cu vocea tremurând de groază: „Ascultă!“.

Am ascultat. I-am auzit inima, bătând ca un ciocan mecanic. „E tahicardia ta“, i-am zis. „Se poate controla? Îţi trebuie pastilele?“ Era desfigurată de spaimă. Avea, recunosc, o expresie pe care am detestat-o, o expresie rară. Şi-a strâns în mână sânul, cântărindu-l ca pe o pungă de cireşe. „Entomologie“, a zis. „Un sac de gângănii. Auzi cum fac aici, înăuntru. Ar vrea să iasă. Mai ales himenopterele. Au tendinţe claustrofobe. Ceea ce e ciudat, desigur, pentru că sânul meu seamănă mult cu un cuib de viespi şi ai zice că se simt bine înăuntru.“ Chiar îşi strivea şi-şi frământa sânul cu mâinile, iar eu i le-am dat la o parte cu blândeţe, i le-am prins de încheieturi şi i le-am apăsat pe coapse. Ea a oftat, cu faţa relaxată acum, şi a scos un râs scurt.

N-o mai auzisem niciodată spunând aşa ceva. M-a şocat şi m-a îngrozit. Era ca şi cum ar fi făcut un soi de atac straniu, idee susţinută de ciudăţenia expresiei de pe faţa ei. Şi tensiunea era ciudată, pentru că în curând trebuia să ne strângem în jurul mesei cu juriul şi cu directorul festivalului, la nişte discuţii şi polemici solemne, urmate de un vot ranchiunos. Am încercat să transform totul în glumă, într-un *performance* spontan. „Asta-i reacţia ta la filmul nord-coreean, nu?

Filmul nord-coreean s-a aciuat la tine-n sân, în sânul tău stângist, roşu.“ Ştiam că filmul o impresionase profund şi că tulburase mulţi căţelandri marxişti care nu ies niciodată din cuştile lor intelectuale franţuzeşti. Însă ea a ţipat la mine şi a început să geamă, iar eu eram îngrozit că juriul o să se transforme într-unul ca la tribunal, că o să ne condamne şi că n-o să mai putem pleca din vila ţaristă. Dar n-a venit nimeni să ne întrebe de sănătate. Cu o seară în urmă se auziseră o mulţime de ţipete, de strigături, de certuri şi de gemete morbide care continuaseră şi noaptea, şi în dimineaţa acelei zile de duminică, duminica palmaresului. Un grup de cineaşti pasionali şi creativi.

Deci, eseul. De fapt, a fost o scrisoare adresată mie, o confesiune pe care n-a putut s-o facă altfel, publicată în revista pariziană *Sartre*, deşi o implorasem să nu facă asta. Era prea intim, îi spusesem. Dar ea îmi replicase: „Filosofia e intimă, cel mai intim act de gândire“. Aşadar: „Distrugerea judicioasă a religiei insectelor“, un eseu de Célestine Arosteguy. Desigur, noi, cei care fuseserăm în acel an în juriu, am sesizat trimiterea. Filmul nord-coreean se numea *Folosirea judicioasă a insectelor*, iar în eseu Célestine mărturisea că filmul îi declanşase „criza“ – norocoasă? –, dar dezvăluia şi faptul că desprinderea sânului şi tema insectelor erau lucruri care se închegaseră în ani de zile şi o îngroziseră atât de rău, că nu reuşise să vorbească despre ele cu nimeni, nici cu mine, nici cu doctoriţa ei dragă. Descrie acolo scena penultimului vot pentru Palme d’Or. Preşedintele ceruse juriului să scrie de mână titlurile tuturor filmelor candidate la Palme d’Or pe o bucată de hârtie primită de la festival – cu simbolul frunzei de palmier imprimat în relief – şi să i le înmâneze. Când a ajuns la bileţelul pe care ea scrisese numele filmului nord-coreean, preşedintele a scos din buzunar bricheta şi i-a dat foc, aruncându-l în scrumiera pe care chiar el o adusese zi de zi în sala din Palais des Festivals unde ne întruneam şi apoi şi la vilă, sfidând regulile anti-fumat. „N-am avut voie să-mi aduc revolverul de nouă milimetri“, a spus el, cu zâmbetul lui obişnuit, mustind de sarcasm, „dar merge şi aşa.“

Delegatul artistic al festivalului, care se afla acolo ca garant al corectitudinii procesului de vot, a fost îngrozit de asemenea barbarie şi l-a dojenit cu delicateţe pe preşedintele juriului. Însă tipul nu s-a lăsat înduplecat. „Dacă o să câştige chestia asta votul pentru Palme

d'Or sau pentru orice altceva, eu îmi dau demisia din funcţia de preşedinte şi o să spun în gura mare de ce." Şi felul cum se uita la Célestine era oribil – batjocoritor, maliţios şi misogin. Eram şi eu de faţă, bineînţeles. Nu avusesem intenţia să votez pentru filmul nord-coreean, dar încă nu-mi dezvăluisem alegerea.

Din juriul nostru făcea parte şi un regizor nord-coreean în exil, un tip în vârstă, furios, Bak Myun Mok, care era în mod evident rivalul regizorului nord-coreean din competiţie. Ar fi făcut orice ca să-şi împiedice ilustrul compatriot să ia vreun premiu, aşa că milita – nu prea subtil – împotriva lui. Individul s-a întors drept spre mine şi a întins mâinile a disperare şi neputinţă. Traducătoarea lui, Yolanda, era o spaniolă tânără şi timidă, cu părul negru şi drept tuns scurt, ceea ce sugera că încerca să semene cu o coreeană. Până şi poziţia gurii ei era cumva coreeană. Yolanda era stânjenită de vorbele lui. „Eşti filosof", mi s-a adresat ea, începând să traducă, după care s-a oprit şi s-a uitat temătoare spre el, aproape implorându-l să revină asupra celor spuse. În faţa acestei dovezi de insolenţă, regizorul a luat un creion – cu toţii primiserăm creioane şi hârtie, ceea ce era încântător de retro – şi a împuns-o de două ori cu răutate în clavicula delicată, dezgolită. Chiar dacă avea o gumă în capăt, creionul i-a lăsat aproape imediat pe piele un semn roşu, furios.

Traducătoarea s-a întors iar spre mine cu nişte ochi mari, care-şi cereau iertare, şi a continuat. „Eşti filosof şi căţeaua aia bună de abator care ţi-e nevastă e şi ea filosoafă. Amândoi sunteţi filosofi profesionişti, orice-ar însemna asta. Nu poţi să-i explici scroafei că filmul ăsta, începând cu titlul, *Folosirea judicioasă a insectelor*, nu e nici filosofie, nici artă, ci politică de cea mai ordinară şi mai represivă speţă? Şi să dai vreun premiu acestui film sinistru înseamnă să înlănţui arta cinematografiei de zidul expedientelor politice."

„Căţea bună de abator?", am întrebat-o pe Yolanda. „Chiar aşa a zis? Şi a făcut-o scroafă?"

„Da, aşa a zis, chiar dacă în şoaptă." Vocea Yolandei tremura de supărare, iar ochii îi străluceau de lacrimi. „M-am asigurat că n-am înţeles eu greşit. L-am rugat să-şi reconsidere afirmaţia. Iar el a repetat ce spusese, de data asta cu voce tare. Apoi, cu un soi de intenţie educativă timidă, tardivă – Yolanda încerca să obţină un atestat de profesoară în Franţa –, a adăugat: „În Coreea, câinii care

se mănâncă se numesc *nureongi* sau *hwangu*, ceea ce înseamnă «câine galben». Nu sunt lăsaţi în casă. Căţeaua e femela câinelui.“

Bak Myun Mok nu era vreun mărunţel, dar era arogant şi asta-l făcea greoi, aşa că atacul meu l-a luat pe nepregătite. Pentru că n-aveam voie cu aparate foto sau cu telefoane mobile în refugiul nostru, nu există poze sau filme cu explozia mea de furie, deşi efectele ei – fractura de pomete a lui Bak, ochii învineţiţi, buza de jos făcută zob – au fost corect imortalizate de către fotograful poliţiei, care fusese chemată la vilă. În tot timpul ăsta, Célestine a fost total absentă, cu o privire goală, din ce în ce mai anesteziată de spirala propriilor reacţii la *Folosirea judicioasă a insectelor.* Nu povestesc acum despre ditamai scandalul savuros care a ieşit din asta, sunt multe informaţii pe internet. O să mă mulţumesc să spun că votul s-a desfăşurat într-un fel destul de neortodox, palmaresul a fost un haos satisfăcător, iar filmul nord-coreean a primit un premiu special al juriului – pentru „subversivitate artistică şi eleganţă vizuală“ – de consolare. Dragan, preşedintele juriului, votase împotrivă, chiar dacă bătuse încântat din palme văzându-ne pe Bak şi pe mine cum ne tăvăleam pe jos, exclamând în mai multe limbi că ăsta era adevăratul cinema şi îndemnându-i fără succes pe restul membrilor juriului să ni se alăture. Bak a votat şi el împotriva premiului, trimiţându-şi votul dintr-un cabinet stomatologic din Cagnes-sur-Mer, unde îi era tratat de urgenţă un premolar din stânga sus pe care i-l slăbisem eu când îi strivisem faţa de plăcile din ceramică olandeză de pe podeaua sălii de bal, care le imitau pe cele din Palatul de iarnă. Când l-am prins de păr şi i-am târât capul spre piciorul din lemn masiv de abanos al mesei de votare, acţiunea a lăsat în urmă, pe pardoseală, o pată satisfăcătoare de salivă, sânge şi muci, cel mai probabil de la dintele ăla slăbit care sfâşiase gingia unde era înfipt.

Bak s-a jurat ulterior că fusese o greşeală de traducere şi că el nutrea un respect profund pentru toate femeile, mai ales pentru intelectualele ca Célestine, aşa că nici măcar n-ar fi putut gândi astfel de lucruri despre ea. Yolanda ne-a vizitat mai târziu la Paris, oficial ca martor în cercetarea mea pentru agresiune fizică, dar emoţional ca să se smiorcăie şi să suspine după slujba ei de la festival şi pentru degradarea statutului ei în comunitatea traducătorilor în general. Până la urmă, a ajuns în pat cu mine şi cu Célestine şi era

înduioşător de dornică de atenţie şi de disperată sexual, ceea ce bineînţeles că a fost un deliciu pentru mine şi în mod normal ar fi fost şi pentru Célestine, dacă nu s-ar fi aflat în aceeaşi stare de amorţeală. Abia când am silit-o pe Yolanda să descrie jocurile noastre sexuale în timp real şi în termeni cât mai obsceni atât în spaniolă, cât şi în coreeană, s-a mai trezit şi Célestine puţin.

O penetrasem pe Yolanda pe la spate – nu anal, înţelegi tu; refuzase – şi Célestine stătea spate-n spate cu mine. Auzind cuvintele gâfâite, frânte, porcoase care ieşeau de undeva din străfundul Yolandei şi creşteau în intensitate, s-a întors până s-a lipit cu burta de spatele meu, a întins mâna peste capul meu şi a prins-o pe Yolanda de bărbie şi de păr. Apoi i-a răsucit capul până când traducătoarea, şocată, s-a văzut silită să se întoarcă spre mine ca să nu se aleagă cu gâtul rupt şi, privind-o în faţă, Célestine a întrebat-o: „Dar semnificaţia titlului? Poţi să ne-o lămureşti şi să ne dezvălui răul sinistru care, după părerea lui Bak Myun Mok, e încifrat în el? Te-am văzut când vorbeai cu el pe holurile de la Palais des Festivals. Flirtai cu el. Sigur ţi-a făcut confidenţe". La început, Yolanda a avut un moment firesc de derută, în primul rând pentru că Célestine i se adresase în spaniola ei puţin spus imperfectă, dar şi pentru că părea să fi fost în pragul unui orgasm monumental, unul cu o oarecare aromă maură, sau poate că asta a fost doar în închipuirea mea, aşa că mă aruncase afară şi se freca acum frenetic de genunchiul meu drept, care mă durea în felul lui imprevizibil, cronicizat, încât a trebuit să-i mut vulva pe genunchiul stâng.

Mare parte din melodrama asta e redată, cum spuneam, în acel eseu celebru, celebru pentru intimităţile pe care le dezvăluie, ca şi pentru abordarea radicală, chiar smintită, după unii, asupra filosofiei consumeriste. Célestine nu s-a mulţumit cu ce spusese Yolanda despre filmul nord-coreean în patul nostru. Interpretarea lui Bak Myun Mok se înscria pe linia politică tradiţională: clătinându-se sub povara unei secete nimicitoare, sărmanii săteni din film – care trăiau într-o fantezie ermetică de sat proto-coreean suspendat în timp – sunt siliţi de conducătorii lor să-şi îmbogăţească regimul alimentar sărac în proteine cu insecte, care în viziunea realizatorilor filmului sunt scârboase şi dăunătoare, chiar dacă în alte părţi de lume sunt considerate adevărate delicatese. (Chiar şi în Coreea de Sud

modernă, larvele de viermi de mătase fierte sau pregătite la abur, *beondegi*, cu aspectul lor segmentat, de insectă, asumat fără jenă, sunt o gustare populară care se vinde pe stradă.) Cuvântul *judicios* din titlu era folosit ironic, cu sensul de „disperat“, de „ultimă resursă“. Dar în extraordinara şi măreaţa lume nouă a ideologiei nord-coreene *juche*, a autonomiei neostaliniste, nimeni nu va fi nevoit să recurgă la insecte ca să aibă cu ce-şi hrăni copiii, fapt ilustrat de revolta ţăranilor împotriva bătrânilor satului, toţi membri ai unei caste represive violente, şamanice, care propovăduia consumul insectelor ca imperativ religios. Oare Célestine nu sesizase propaganda grosolană practicată acolo? Chiar s-o fi sedus total stilul vizual retro al filmului, care semăna atât de bine, lucru ciudat, la culori şi mişcări de cameră, cu o melodramă hollywoodiană a lui Douglas Sirk din anii ’50?

După Célestine, era o operă creată special pentru ea, cu totul inexplicabil, de un cineast nord-coreean de care nu auzise în viaţa ei şi care, dacă ne gândim la izolarea geografică a ţării, probabil că nu auzise în viaţa lui de ea. Cum era posibil? Desigur, anticipase şi ea inevitabilul argument că nutrea o simplă reverie solipsistă, dar în spiritul dramei interioare asta nu conta deloc. Era semnificativă pentru ea, îi dădea un proiect filosofic. Cinematograful coreean, în special cel nord-coreean, începuse s-o obsedeze pe Célestine, dar cum avea o traiectorie neortodoxă, sigur că nu era nevoie să studiezi istoria coreeană şi nici măcar să vezi filme coreene ca atare. Nu. Era nevoie de genul ăla de muncă de documentare subversivă, subterană – de exemplu într-o seară, când am ajuns acasă, am găsit apartamentul nostru plin de acoliţi de-ai lui Simon Sheen, alias Shin Sang-ok. Shin era faimos în primul rând pentru că fusese răpit din Hong Kong împreună cu fosta soţie, actriţa Choi Eun-hee, de viitorul dictator nord-coreean Kim Jong-il. Kim era un cinefil obsedat, care înţelegea valoarea propagandistică a cinemaului şi recunoştea charisma de actor de cinema când îi ieşea în cale. Şi, cum în Coreea de Nord nu-i ieşise în cale, o răpise. (A fost până la urmă o seară tristă şi penibilă, despre care nu se poate povesti mare lucru, deşi Célestine era fascinată de prezenţa oarecum confuză a Sheenienilor.)

Célestine s-a convins singură că regizorul *Folosirii judicioase…*, nici nu era coreean, ci un regizor francez răpit care o cunoştea foarte

bine şi care-i transmitea mesaje prin filmul respectiv. Bak susţinuse că filmul fusese produs de însuşi liderul suprem Kim Jong-un, pe baza principiilor expuse în cartea tatălui său, *Despre arta cinematografică*, aşa că, din moment ce pasiunea pentru filme înflorea în continuare la Phenian, în tandem cu un neostalinism total lipsit de scrupule ce luase forma ideologiei *juche*, atunci de ce n-ar fi răpit cel mai bun şi mai potrivit regizor? De ce nu l-ar fi răpit pe Romme Vertegaal?

— Deci. „Trebuie să distrugem religia insectelor“, mi-a zis ea.

„Tina, tu chiar eşti trează? Visezi? Ştii ce spui?“

— Tina? zise Naomi.

— De la Céles*tine.* Şi amândoi eram înnebuniţi după Tina Turner, cântăreaţa americană.

— Bine. Aşa, Tina.

„Acum ar avea patruzeci şi doi de ani“, mi-a zis ea.

„Cine?“, am întrebat-o, deşi ştiam răspunsul.

„Romme“, a spus ea. „Era cu aproape douăzeci de ani mai tânăr ca mine.“

Trebuie să ştii că, deşi Aristide era mereu acolo, mai aveam şi ceea ce noi numeam lacune, perioade când simţeam nevoia să luăm distanţă. Iar cel care-i umplea ineluctabil aceste lacune lui Célestine era Romme, un cineast de geniu tânăr şi radical, care-şi abandonase studiile de ştiinţe politice ca să-şi exprime ideile politice prin arta cinematografiei. Nişte idei politice bizare, ca şi filmele lui: era obsedat de Ike Eisenhower, China, anii ’50 în America şi filmele lui Douglas Sirk. Romme Vertegaal i-a fost student lui Célestine, dar şi amant în timpul lacunelor. Era olandez de origine şi ridicol de înalt şi de la bun început i-a pus în vedere lui Célestine că, poate în ton cu statura lui ieşită din comun, era mereu preocupat de uitare. „Uitare, binecuvântată uitare“, îşi tatuau primii beatnici pe umeri, iar Romme îşi tatuase aceleaşi cuvinte pe inimă. Era limpede că avea de gând să dispară, „să se facă uitat“ şi chiar a făcut-o, spre disperarea lui Célestine. Tocmai ne regăsiserăm, umpluserăm cea mai recentă lacună cu noi doi, iar substanţa pentru pofta regăsită de discuţie era această iubire pierdută a ei. Suferinţa neaşteptată a lui Célestine mă afectase şi pe mine, pentru că nu credeam că-şi mai revine de pe

urma ei. Credeam în schimb că iubirea noastră, câtă mai era, avea să rămână în umbra acestei iubiri sacre pierdute, mult mai măreţe. Romme era un tânăr spectaculos chiar şi dincolo de înălţimea lui absurdă, aproape ireală. Poate că ai dat de vreuna dintre operele lui pe YouTube. Sunt formidabile.

Prietenii lui erau convinşi că îşi pusese capăt vieţii printr-o metodă diabolic de ingenioasă, care presupunea disoluţia absolută a corpului, poate cu ajutorul unor chimicale folosite în industria auto, ipoteză acceptată oficial şi de poliţie ca explicaţie pentru dispariţia lui. Célestine era însă convinsă că tipul plecase în China şi se pierduse în decorul acelei ţări imense, aşa înalt cum era. Apoi a apărut *Folosirea judicioasă…*, iar Célestine a dedus că Romme ajunsese în Coreea de Nord, făcând filme de propagandă pentru Kim Jong-il, apoi filme adevărate pentru succesorul lui probabil mai labil, regele-puşti Kim Jong-un, filme care conţineau nişte mesaje menite să ajungă la ea, la Célestine, eterna iubire transnaţională a lui Romme.

Aşa că în acea noapte, când Célestine a tras de mine să mă trezesc ca să-mi spună că trebuie să distrugem religia insectelor, mi-am dat seama că dădusem de necaz. Doar că nu ştiam ce formă avea să capete necazul ăla. Poate că avea să urmeze abordarea unor reprezentanţi nord-coreeni clandestini de la Paris la care aveam acces, cu propunerea de organizare a unei vizite speciale în patria lor pentru doi celebri filosofi francezi, cu accent pe filosofia cinematografiei. La faţa locului, Célestine avea să încerce să ia legătura cu Romme Vertegaal, care lucra sub pseudonimul Jo Woon Gyu (numele de pe generic al regizorului *Folosirii judicioase…*), şi avea să fugă cu el sau mai bine să se mărite cu el, cu binecuvântarea liderului suprem Kim, o replică mai fericită la căsătoria forţată a lui Simon Sheen cu fosta soţie, actriţă, după ce fuseseră răpiţi amândoi, o replică menită să simbolizeze contopirea divină dintre filosofie politică şi cinema în Paradisul Muncitorilor din Nord. Oare Célestine chiar putea gândi în asemenea termeni? Toată gândirea ei se baza pe emoţie profundă, dar asta n-o împiedicase niciodată să dea dovadă de limpezime logică şi de rigoare doctrinară. Pe de altă parte, tot ce era legat de Romme părea impregnat de o sminteală de fetişcană, lucru profund deranjant şi destabilizator pentru mine şi pentru noi amândoi.

Dar, deşi am petrecut atâta timp în mintea şi în trupul lui Célestine, n-aş fi putut anticipa în veci strategia coreeană pe care a abordat-o până la urmă.

La Paris avem un Smart Fortwo electric. Am dus-o pe Célestine la un restaurant nord-coreean unde avea întâlnire cu nişte colaboratori misterioşi pentru proiectul ei cu Romme Vertegaal. Restaurantul era renumit pentru decorul lui deconcertant pe teme militare, cu o grafică şi nişte culori în stil kitsch totalitar. Mi-a zis s-o las acolo, că mă sună ea când termină. Am început să-mi fac griji că intrase într-o situaţie potenţial periculoasă. Am fantazat că va fi şi ea răpită şi trimisă pachet la Phenian. Faptul că mă ţinea la distanţă mă rodea şi mai tare. Asta însemna că avea o comuniune cu Romme şi era, poate, singura ocazie când nu avea aceeaşi comuniune şi cu mine, ceea ce bineînţeles că era supărător. Recunosc că am parcat maşina la câteva străzi şi am rămas să pierd vremea peste drum de restaurant.

Cum stăteam acolo şi fumam, ferit, în pragul unui magazin de covoare, gândurile mi s-au îndreptat, destul de curios, spre faptul că Romme purta proteze auditive încă din tinereţe – la început avusese unele marca Phonak, dar când îl văzusem ultima oară trecuse la Siemens –, ca urmare a unei boli din copilărie. Când am acceptat în sfârşit că am şi eu nevoie de aşa ceva, mi-am amintit de Romme, care spunea că puteau capta muzica sferelor sau, mai serios şi mai lumesc, frecvenţele sateliţilor. Niciodată nu manifestase vreo urmă de ruşine sau de reticenţă legată de problemele lui de auz. Ba chiar avea tendinţa să se laude cu ele sau să şi le asume agresiv – le politiza, cum politiza orice –, aşa că deveniseră o cauză. După ce te prelucra bine de tot într-o cafenea, mai că ţi-ai fi perforat timpanele cu dinţii furculiţei, măcar atât, din solidaritate pentru el, dar şi ca să trăieşti nemijlocit experienţa divină a tehnologiei audio elveţiene şi germane. Ca un soi de omagiu audio faţă de el, m-am dus la audioloaga lui când mi-a venit şi mie rândul să mă dotez cu proteză. Între timp, datorită tehnologiei digitale, aparatele astea deveniseră atât de sofisticate, încât trecuseră deja dincolo de science-fiction, până la stadiul la care se puteau branşa la telefoane mobile, la GPS şi la multe alte instrumente de comunicare. Li se spunea în mod

curent *instrumente* auditive, o denumire cu ecouri artistice flatante, spre deosebire de *proteze* auditive, un termen care trimitea negreşit la bătrâneţe şi infirmitate. Instrumentele mele Siemens aveau Bluetooth, şase programe separate concepute pentru diferite medii audio, întrerupătoare electrice pentru schimbarea programelor şi controlul volumului şi un regulator *wireless* care arăta ca un sistem mecanic de deschidere a uşilor garajului. Doamna Jungebluth m-a asigurat criptic că printre clienţii ei se numărau câţiva agenţi secreţi din toată lumea, nici unul cu deficienţe de auz.

Eram convins că oricare dintre respectivii agenţi ar fi putut auzi conversaţia purtată de Célestine în restaurant, dacă ar fi stat în colţul unde mă aflam eu, după care ar fi înregistrat-o şi transmis-o către cine ştie ce avanpost îndepărtat de prin Siberia, în timp ce eu trebuia să mă mulţumesc, ca un disperat, să mi-o imaginez. Apoi am văzut-o pe Célestine ieşind pe uşa cu ornamente sculptate a restaurantului, însoţită de doi coreeni la costum şi cravată, unul de vârstă mijlocie, celălalt destul de tânăr. S-a întors cu faţa la ei, s-a oprit şi i-a îmbrăţişat, pe rând, cu o căldură şi o exuberanţă deosebite. Tânărul i-a întins un plic maroniu antişoc pe care-l scosese din buzunarul interior al hainei şi, în timp ce ea îl îndesa în buzunarul mantoului, şi-a împreunat mâinile, s-a înclinat şi s-a întors să plece. Camaradul lui a făcut acelaşi lucru. Când cei doi bărbaţi s-au îndepărtat pe stradă, Célestine şi-a scos bătrânul Nokia cu clapetă şi m-a sunat. Eu m-am grăbit să dau telefonul pe modul silenţios şi m-am întors cu spatele la restaurant.

„Da?“

„Sunt pe stradă, în faţă la Preşedintele Etern. Vii să mă iei?“

„Bineînţeles. În zece minute.“

Dar am rămas locului pe puţin cinci minute, pândind-o ca un spion, ca un străin curios, ca un căutător de prospături pentru un proxenet albanez, analizându-i limbajul corporal în timp ce se plimba în sus şi-n jos şi fuma, pipăindu-şi ritmic buzunarul şi strângându-l ca să se asigure că plicul era încă acolo, conţinutul lui părând să-i dea un sentiment de satisfacţie şi siguranţă.

În maşină, Célestine a fost distrată şi veselă, o combinaţie foarte îngrijorătoare.

„Cum a fost?“, am întrebat-o. „La Preşedintele Etern. Eu n-am fost niciodată înăuntru. Presupun că denumirea se referă la Kim Ir-sen. Probabil că pereţii sunt acoperiţi cu imagini ale faptelor lui de glorie în stilul ăla nord-coreean stalinist.“

Răspunsul lui Célestine s-a lăsat prea mult aşteptat, de parcă mai întâi ar fi trebuit să ia decizia de-a absorbi cuvintele mele şi abia apoi pe cea de-a răspunde.

„Nu doar pereţii, ci şi vesela. Kim Ir-sen văzut ca Regele Soare, râzând vesel în timp ce împrăştie în jur raze aurii, înconjurat de o aură roşie, venerat de soldaţi şi de muncitori de toate vârstele. Şi să vezi spectacolul! Nişte fete tinere şi frumoase, în uniforme militare cu fustă scurtă şi croială severă şi chipie turtite în formă de prăjituri, dar făcute din nişte materiale şi nişte culori ca-n desenele animate, chartreuse pastel şi fucsia, executând o coregrafie perfect sincronizată ce părea să ironizeze antrenamentul militar, dar cumva să-l şi glorifice în acelaşi timp. Şi cântând nişte cântece cu acelaşi efect, cântece militare în versiuni pop, cântece soldăţeşti, agresive, vesele şi ameninţătoare. De o ciudăţenie extrem de palpitantă.“

„Şi mâncarea? Aţi mâncat?“

„O, da, am mâncat. Peşte şi supă – cred că era de câine, sinceră să fiu –, găluşte prăjite, gogoşi, *kimchi*[1] şi multe alte chestii pe care n-am reuşit să le identific. Muzica părea să vină oarecum în completarea mâncării. Mâncatul devenea astfel amuzant, chiar ironic. Prietenii mei m-au asigurat că era mâncare autentic nord-coreeană şi nu din Sud, dar că numai aleşii aveau parte de înalta calitate de care am avut noi parte.“

„Prietenii tăi erau coreeni?“

A fost momentul în care Célestine s-a uitat la mine pentru prima oară de când se urcase în maşină, descoperind aproape surprinsă că avea un interlocutor şi nu vorbise singură.

„O, da. Erau coreeni. Sud-coreeni, dar m-au ajutat mult.“

„*Dar* te-au ajutat mult? Vrei să spui că ai fi preferat să fie nord-coreeni?“

„Pentru investigaţiile mele, da. Ar fi fost mai bine. Mai direct. Dar sunt doi băieţi minunaţi şi foarte amabili.“

Célestine m-a bătut uşor pe coapsă, încercând să mă liniştească, dar n-a făcut decât să mă irite şi să-mi agraveze

bănuielile.

„Sunt oameni de film?“

„Nu. Sunt oameni de insecte. Adică sunt de la Societatea Entomologică din Coreea. Eram curioasă cât de precis e filmul, *Folosirea judicioasă…*, în privinţa atitudinii faţă de insecte în Coreea. Vreau să scriu un articol despre el în revista *Sartre.* Jean-Louis Korinth de la ei e de un entuziasm teribil. Sigur, aşa e întotdeauna, iar când are efectiv articolul sub ochi, îl demolează. Îşi imaginează instantaneu ceva, iar ceea ce scrii nu se potriveşte niciodată cu ce are el în cap…“

Deja bătea câmpii, afundându-se în codrii deşi ai Peninsulei Coreene, cu spatele la mine, fără să vadă străzile defilând pe lângă noi. M-am întrebat dacă nu cumva băuse prea mult. În ultima vreme, alcoolul îi afecta mintea, memoria de scurtă durată, reacţiile emotive. Am încercat s-o aduc înapoi la realitate.

„Şi au reuşit să-ţi lămurească nişte lucruri? Viaţa insectelor din Coreea de Nord aşa cum e reflectată de filmul *Folosirea judicioasă…*?“

Ea s-a întors către mine, deschizându-se la faţă, îmbujorându-se şi înveselindu-se iar, de data asta fără să mai fie distrată.

„O, au făcut chiar mai mult de-atât“, a spus Célestine, apoi s-a căutat în buzunarul mantoului şi a scos plicul maroniu, pe care mă temusem să-l pomenesc. „Mi-au dat filmul. Mi-au dat un DVD cu *Folosirea judicioasă a insectelor.*“

Imediat ce am ajuns acasă, ne-am aşezat să vedem filmul. Cina mea a constat din cafea şi ţigări, un lucru de neconceput pentru Tina în mod normal, dar în acel moment eu şi metabolismul meu în piuneze nu existam pentru ea. Pornea, apoi oprea filmul ca să-şi ia notiţe într-un *bloc de journaliste* cu spirală, foarte concentrată, cu privirea sticloasă. Copia noastră din *Folosirea judicioasă…* avea subtitrări în franceză şi engleză şi provenea în mod evident de la Festivalul de Film de la Cannes, unde fusese probabil proiectată pentru potenţialii distributori. Célestine descoperise pe rue de Rivoli, deasupra unei agenţii de voiaj coreene, minusculul sediu parizian al Societăţii Entomologice din Coreea – un avanpost pe care l-ai fi putut bănui de intenţii dubioase, altfel cât de folositor ar fi putut fi?

Dar breasla entomologilor şi amatorilor de insecte de toate culorile părea să fie foarte solidă şi ferită până la un punct de eterna politică. Aşa cum spuneam, ea li se adresase ca să verifice cât de conform cu realităţile vieţii la sat era consumul de insecte ilustrat în *Folosirea judicioasă…* Se aşteptase să fie nevoită să-şi informeze noii prieteni entomologi în legătură cu simpla existenţă a filmului, însă descoperise cu uimire că ei aveau copii ale filmului şi erau foarte mândri de contribuţia lor la realizarea lui. Societatea obţinuse recunoaşterea foarte vizibilă a rolului său consultativ pe genericul de final. Cei doi bărbaţi pe care-i cunoscuse la sediu o invitaseră la cină la Preşedintele Etern după ce îi atrăseseră atenţia asupra acestei recunoaşteri, promiţând să-i povestească în detaliu despre participarea lor la film, apoi o luaseră prin surprindere oferindu-i filmul ca dar suprem. Pe lângă asta, promiseseră că-i vor trimite un exemplar din cea mai recentă ediţie revizuită a *Catalogului insectelor din Coreea* când avea să fie disponibilă şi că o vor abona la publicaţia scoasă de ei, *Studii de entomologie*, pe care ea insistase că o preferă în coreeană şi nu în engleză, asigurându-i că avea să înceapă neîntârziat orele de coreeană. În schimb, ei o încredinţaseră că bucuria de a vedea subiectul insectelor din Coreea luminat de reflectorul minţii unui adevărat filosof era una nesperată, aşa cum avea să fie, fără îndoială, şi pentru colegii lor. Aveau să aştepte cu nerăbdare articolul ei din *Sartre* despre *Folosirea judicioasă…* şi cu siguranţă aveau să-l aibă în vedere pentru a fi publicat în revista lor oficială, oricât ar fi fost de distonant strecurat între „Evaluarea potenţialului larvicid al unor extracte fungice patogene pentru insecte împotriva speciilor *Anopheles stephensi* şi *Culex quinquefasciatus*“ şi „Electroantenogramă şi reacţia de orientare a zborului pentru specia *Cotesia plutellae* la hexanii din plantele-gazdă crucifere şi larvele de *Plutella xylostella*“.

Célestine bănuia că e doar o formă de politeţe extremă, dar avea de gând să le trimită articolul. Atracţia ei ineluctabilă faţă de ştiinţele dure era mai degrabă comună printre filosofii de profesie, adesea luaţi de valul abstracţiunilor şi politicii, care tânjeau după ceea ce de la distanţă părea a fi glorios de pământesc, deci substanţial şi incontestabil. Aveam senzaţia că se juca de-a entomologul în faţa jalnicului nostru televizor Loewe depăşit, cu tub catodic (care fusese

la vremea lui *la crème de la crème*), a cărui imagine neclară o enerva întruna, aşa că din când în când se lăsa în genunchi scrutând ecranul în căutare de detalii, studiind lumea din film de parcă ar fi fost o junglă tropicală din Papua-Noua Guinee, iar ea s-ar fi aflat în inima ei. Îmi puteam imagina o monografie de opt sute de pagini cu titlul *Consumul judicios al insectelor în Coreea*, poate chiar în limba coreeană, peste vreo cincisprezece ani. În timp ce lucra avea expresia aia, felul ăla de a privi departe, în viitor, o expresie feroce care întotdeauna mă îngrozea şi mă încânta.

Să vezi filmul astfel controlat de Célestine, care-l derula înainte şi înapoi, punând stop pe cadre de interes obscur şi improvizând o interpretare dezlânată, însemna să fii martor la crearea unui film nou, care era doar vag înrudit cu cel pe care-l evaluase juriul de la Cannes cu câteva săptămâni în urmă. În filmul cel nou, cel co-regizat de Célestine în livingul nostru umed şi înghesuit, bătrânii luminaţi din satul nord-coreean fictiv Chosun (o trimitere ironică la străvechiul regat eremit cu acest nume ce plasa imediat satul pe poziţii primitive, izolaţioniste şi atemporale) hotărâseră să crească şi să recolteze toate soiurile de insecte ca principală sursă de hrană, pe când culturile tradiţionale de orez, porumb şi varză urmau să fie folosite doar pentru a hrăni insectele. În versiunea ei exista un soi de dogmă alimentară Atkins denaturată – şi anacronică, dar să trecem peste asta – despre cum proteinele vitale din insecte ar trebui să înlocuiască total carbohidraţii teribil de inconsistenţi şi de nocivi pentru sănătate din cereale, care întreţineau dependenţa de Vest şi de lacheii de acolo.

Desigur, bebeluşii erau scutiţi de la noul regim pe bază de insecte, aşa că aveam parte din abundenţă de sânii de ţărănci ai femeilor din sat, prezentaţi de fiecare dată în legătură cu alăptarea şi niciodată cu sexul, cel puţin nu în mod direct (unii dintre cei care am fost în juriu am găsit scenele de alăptat deosebit de erotice; aţii, însă, nu). Chiar dacă noi, cei din juriu, primiserăm asigurări că urmăream o versiune oficială, aprobată de Partidul Muncitoresc din Coreea, şi că aceeaşi copie avea să circule peste tot în ţară fără tăieturi, cu toţii am rămas destul de sceptici, temându-ne că ar fi putut fi o făcătură special ajustată după gusturile noastre decadente de occidentali. Oare chiar aveau să arate sâni dezgoliţi şi sfârcuri supte cu lăcomie

pe ecranele din Phenianul cel puritan, ca să nu mai vorbim de Kaesong sau Chongjin? Probabil că aceste îndoieli îi făcuseră un deserviciu filmului în timpul votării, dar sigur că erau irelevante pentru Célestine, care vedea în *Folosirea judicioasă…* o scrisoare de dragoste de la Romme Vertegaal.

Iar cheia ocultă (în sensul medical) a mesajului de la regizorul răpit părea să se ascundă în secvenţele în care satul mulţumit, radios, bine hrănit e luat cu asalt de un trib de munte fioros format din preoţi războinici care-i supun pe bărbaţi cu forţa şi smulg pruncii nevinovaţi de lângă mamele lor care-i alăptau extatice, dezvelind nu întâmplător sfârcurile supte cu lăcomie despre care vorbeam mai devreme. Preoţii războinici venerează insectele ca pe nişte fiinţe sacre şi cred că prin ingerarea lor omul devine mai nobil şi e ferit de căderea în animalitate. Aşa că nici măcar pruncii nu trebuie să mănânce altceva în afară de terciul ăla negru sinistru cu care se hrănesc preoţii. Chosun cade, după care asistăm din când în când la darea în vileag a vreunei lăuze care alăpta clandestin, refugiată în pădurile din munţi, apoi la executarea ei prin strangulare.

Célestine urmărea oripilată şi încremenită aceste scene chiar în timp ce singură le crea, într-un fel. Îşi strângea în palmă sânul stâng pe când privea (sânul mai mare şi preferatul meu, chiar dacă era imperfect ca formă faţă de dreptul; nu era vorba doar de mărime, ci de sfârc, de areolă, de moliciunea elastică, de semnul din naştere ca acela de pe obrazul lui Elizabeth Taylor). Pentru ea, mesajul lui Romme, mesajul din scrisoarea de dragoste, era: taie-ţi sânul stâng, sacul ăla care roieşte de insecte, pentru că altfel insectele îşi vor răspândi religia în tot corpul tău, inclusiv sau mai ales în creier. Moment în care o să fii terminată ca filosof şi Romme Vertegaal n-o să mai aibă ce face cu tine.

Am înţeles repede că era ceea ce noi numeam apo, de la apotemnofilie, într-o formă proprie lui Célestine, deşi eram conştient că nu părea să respecte tiparul sindromului. Tiparul ăsta presupune dorinţa de amputare a unuia sau a mai multor membre pentru a corecta un corp cu o alcătuire ce se cere corectată. Piciorul meu drept nu-mi aparţine, e un apendice străin. Trebuie să scap de el. Nu pot fi întreg, nu mă pot împlini, până nu scap de el. La insistenţele mele, am studiat asiduu sindromul apo, pentru că eu nu mă împăcam

cu certitudinea ei că primise un diagnostic de la un fost amant prin intermediul unui film care oferea atât un prognostic, cât şi o schemă radicală de tratament, ceea ce ei i se părea cât se poate de corect şi de rezonabil.

Célestine nu s-a împotrivit dorinţei mele de a o convinge că suferea de apotemnofilie care, oricât ar fi fost de exotică, era măcar un construct psihic recunoscut, susţinut de o literatură tehnică medicală solidă şi de numeroase site-uri ale celor afectaţi. Studiile erau în plină desfăşurare. Descoperirile din cadrul experimentelor vizând conductivitatea pielii, urmate de magnetoencefalografie, păreau să confirme baza neurologică a sindromului. Se putea susţine că nu exista doar în imaginaţia ei nevrotică, ci era o problemă corporală, a creierului, şi deci „reală“. Dar apo în varianta lui Célestine era, chiar şi pentru scenariul ăsta, prea exotică. Ea mi-a atras atenţia cu delicateţe, de parc-am fi purtat o conversaţie obişnuită, agreabilă (aceeaşi metodă mortală pe care o folosea cu studenţii ei şi pentru care o iubeau), că în copilărie nu avusese sâni, aşa că nu-şi dorise, copilă fiind, să şi-i amputeze; că dorinţa de a avea sâni mai mici sau chiar de a face o mastectomie nu era recunoscută ca parte a sindromului apo, ci mai degrabă se asocia cu dezorientarea la schimbarea de sex şi alte stări patologice şi că problema nu era neapărat că-şi simţea sânul stâng ca şi cum ar fi fost străin de corp, ci că era plin de insecte dăunătoare pentru ea, la fel de dăunătoare cum era carcinomul ductal in situ sau chiar cancerul de sân avansat, aşa că extirparea sânului respectiv era o soluţie raţională, gândită calm.

Nici elementul religios nu se număra printre simptomele clasice de apo. Textul central aici era, desigur, cartea lui Célestine *Sfârcul şi gura*, despre religia universală a sânului care hrăneşte. Cartea arăta cum un ateism pur şi riguros necesita respingerea unor religii care nu erau recunoscute ca atare, dar funcţionau ca religii, aşa că trebuiau expuse şi demolate – la fel ca religia insectelor din *Folosirea judicioasă…*, aşa cum îi fusese dezvăluită lui Célestine de către fostul ei amant francez de origine olandeză, Romme, pe care alchimia răpirii îl transformase într-un regizor de film coreean. Înţelegi deci cu ce m-am confruntat la trezirea din vis, visul care fusese viaţa noastră împreună până în acea dimineaţă devreme, la vila de pe înălţimile de

lângă Cannes. Aşa că lupta mea mută cu Célestine avea să se poarte pe două fronturi: dorinţa ei de a-şi tăia sânul stâng şi dorinţa ei de a relua legătura cu năluca lui Romme Vertegaal, zis şi Jo Woon Gyu.

Oare să fi avut într-adevăr un atac, un accident vascular cerebral, la Cannes, în timp ce urmăream *Folosirea judicioasă…* în separeul juriului? Să fi ţesut atacul ăsta un văl de prevestiri cosmice sumbre în creierul ei în timp ce imaginile cu ţărani, preoţi războinici şi recolte de insecte curgeau peste noi? (Mi-am amintit de romanul religios *Invazia divină*, scris de Philip K. Dick după un atac cerebral.) Când ne-am întors la Paris, ea făcea deja glume pe seama experienţei de la festival, lăsând să se înţeleagă că micul ei „filosospasm“ fusese provocat de atmosfera publică mult prea încărcată şi excesiv de critică a festivalului însuşi. Era posibil să fi avut încă un atac în noaptea ce reiterase forţa filmului asupra ei, după mai multe luni în care fusese inactivă? Era posibil ca un atac să reînvie efectele unui atac mai vechi, efecte ce se stinseseră după explozia iniţială? Am insistat să-şi facă programare la tomografie. Îi scrutam eu însumi faţa, căutând indicii de slăbiciune – o gură lăsată, un ochi căzut. N-am găsit nimic, iar ea nu simţea nimic şi a refuzat să meargă la orice fel de doctor. Nu era decât un simplu şir de epifanii, spunea ea, dintre cele pe care le sufeream adesea împreună – spun *sufeream* pentru că noi le consideram, evident, nişte revelaţii care cereau acţiune, care deranjau confortul, îl dădeau peste cap şi-l trânteau pe podeaua lustruită, din lemn de esenţă tare. Ea vorbea despre prize de conştiinţă filosofică şi socială, despre salturi ale cogniţiei asociate fatalmente unor dispoziţii emoţionale puternice. Deseori provocam noi înşine astfel de momente călătorind extenuaţi sau scriind sub o presiune politică extraordinară. Nu puteam nega existenţa acestor evenimente intangibile şi criptogenice. Trecuserăm împreună prin atâtea. Preţ de o nanosecundă, la nivel intelectual, totul părea rezonabil, după care începea să miroasă tare a absurd şi a sminteală: să amputezi un sân perfect sănătos pentru că, lucru total neverosimil, stăpâna lui îl repudia şi se temea de ce e înăuntrul lui?

Am insistat pe lângă Célestine să mă lase să mă uit la rezultatele ultimei ei mamografii. Ea nu s-a opus. Normalitatea pe care o atestau (cu obişnuitele clauze de limitare a responsabilităţii pentru tehnicieni,

din cauza densităţii neobişnuite a ţesutului ei fibroglandular văzut bilateral, care limita sensibilitatea mamografiei şi ar fi putut compromite acurateţea evaluării) nu a descurajat-o. Mamografia avea deja trei ani şi conţinea deci sămânţa propriei inadecvări. Reprezenta o viziune medicală a lumii imperfectă şi precaută, incapabilă să abordeze planul existenţei pe care se desfăşoară viaţa omului. Avea şi ecografii, poze cu sânii ei pe dinăuntru. Ne tot uitam peste ele de parcă ar fi fost poze vechi de familie. Nu se vedea nici o insectă. Sigur că nu, spunea ea. Asaltul insectelor e brusc, sălbatic şi absolut. E o colonizare, cum vedem în satul din *Folosirea judicioasă…*, o primă etapă, urmată de metastazare generală şi apoi de subjugare. Cum au ajuns acolo, în acel dom lichid cu înveliş splendid?

„Astea sapă. Fac tuneluri. Injectează ouă. O să mă întâlnesc cu prietenii mei, entomologii coreeni, să discutăm despre asta“, a zis ea. „Deja am stabilit o întâlnire ca să discutăm despre strategii globale ale insectelor.“

„Aş vrea să vin şi eu la întâlnirea asta. Vreau să imortalizez această… aventură.“

„Da, sigur că poţi să vii. Poţi să faci chiar mai mult de-atât. Te poţi întâlni cu audioloaga ta, să vezi dacă poţi afla de la ea unde trăieşte Romme în momentul ăsta. Sunt sigură că ţine legătura cu el. Ei doi au avut o relaţie specială, foarte complexă şi subtilă, iar auzul lui – deci şi cariera lui de cineast – depindea, în unele privinţe, de ea. Sunt sigură că n-a abandonat-o, oricât de departe ar fi Phenianul de Paris. Cred că mai nou poţi să-ţi reprogramezi protezele auditive şi pe internet. Până la urmă, sunt tot nişte mini-computere cu Bluetooth şi Wi-Fi. Cred că chiar ai făcut aşa ceva, nu?“

Nu făcusem, dar eram absolut convins că e posibil. Şi n-aveam nici cea mai mică îndoială că, dacă cineva îi programa într-adevăr regizorului preferat al Iubitului şi Stimatului Conducător protezele auditive pe internet, dintr-un cabinet parizian, aceea nu putea fi decât Elke Jungebluth.

1. Preparat tradiţional coreean, servit ca garnitură, gătit din legume fermentate şi condimente.

10

Drumul până la Clinica de Audiologie Jungebluth n-a fost doar o scurtă expediţie cu o maşină electrică Smart, cum mă aşteptasem eu, la un nivel cât se poate de mundan. Célestine şi cu mine ne îngăduiam unul celuilalt câteva „filosospasme“ pe an. Adică episoade de comportament obsesiv / compulsiv, care implicau de multe ori legături sexuale cu studenţi, perioade de o profundă şi complexă disperare sau, din când în când, aventuri politice intense ce ne vulnerabilizau foarte tare în faţa presei şi a publicului şi ne pricinuiau mari neplăceri. Dar înţelegerea noastră era să ne susţinem reciproc în timpul acestor spasme şi să ne comportăm ca şi cum realitatea

momentului ar fi fost singura realitate valabilă, ceea ce sigur că şi devenea în felul ăsta. Aşa că am luat-o frumuşel pe bulevardul Périphérique, căutând ieşirea spre rue de Vaugirard, Porte de Vanves, care avea să mă scoată la Clinica Jungebluth, şi nu după mult timp eram deja în sala de aşteptare elegantă, în nuanţe neutre de crom, iar fişa mea de audiologie era examinată de o studentă la ştiinţe politice foarte serioasă, care lucra cu jumătate de normă la clinică şi se prefăcea că nu mă cunoaşte.

Primele mele incursiuni în lumea instrumentelor auditive mă purtaseră printr-un deplorabil şir de birouri dătătoare de idei sinucigaşe, situate în centre pentru bătrâni, sau prin tot felul de cabinete clandestine improvizate, amenajate în apartamente de la subsol, care semănau cu nişte *outlet*-uri de mobilă ieftină, de asamblat acasă. Chiar dacă tehnologia era de multe ori sofisticată, comerţul era dubios şi amatoricesc. Şi de fiecare dată când reveneai să-ţi branşezi urechile la computerul audiologului, acesta era cu totul altul, adesea cu alt program de computer. Toţi audiologii cu care avusesem de-a face erau femei, sau mai bine zis fete, în cea mai mare parte, fete care nu prea se simţeau în largul lor cu bătrâni intenşi şi sâcâitori ca mine. Ele ar fi vrut să te trateze condescendent, să te ajute să-ţi introduci receptorul pe canal cu degetele tale noduroase, insensibile. Voiau să simplifice tehnologia aparatelor (create de giganţi din industria electronică ce dispuneau de o putere de calcul de şase mii de ori mai mare decât cea folosită pentru lansarea navetei Apollo 11) şi să-ţi ascundă cele şase programe separate cu care puteai jongla la infinit, lăsându-ţi un singur buton de pornit / oprit. Nu voiau să te încurce.

Abia când, la insistenţele lui Romme Vertegaal, am descoperit-o pe Elke, am simţit că lumea sunetului putea înflori pentru mine într-un mare şi entuziasmant fel, după ani de non-interacţiuni înăbuşite, estompate şi indiferente. Şi iată-ne acum din nou în Vanves, la consultaţie, care pentru ea era un angajament ce presupunea împletirea a două vieţi într-un proiect creativ de o amploare considerabilă.

Elke era o femeie cam fără sare şi piper, fiica a doi psihanalişti germani din Köln, tatăl freudian, mama jungiană, amândoi cu deficienţe de auz. Fratele ei mai mare era muzicolog, specialist în

dansul elisabetan, şi se mutase la Boston ca să predea la New England Conservatory of Music. Şi el avea deficienţe de auz. Avem deci aici ceea ce Freud ar fi numit o catexie clară care generase în cele din urmă fenomenul Jungebluth. Fiind singura cu auz normal dintre ai ei, şi cea mai mică, Elke a preluat responsabilitatea pentru întregul peisaj sonor al familiei. Curând, principalul ei scop în viaţă a devenit modelarea şi îmbunătăţirea lumii auditive pentru ei şi pentru oricine-i intra în raza de acţiune. Deşi, evident, un psihanalist, ca şi un muzicolog, nu şi-ar putea exercita profesia dacă n-ar auzi, Elke se confruntase cu obişnuitele probleme de negare a deficienţei, în formularea sa, fratele ei mergând chiar până la a-i cere să asculte înregistrări din care el nu auzea mai nimic, insistând pe lângă ea să-i completeze detaliile sonore cu descrieri. Uneori, părinţii ei înregistrau pe furiş în timpul şedinţelor de analiză cu pacienţii şi-i dădeau lui Elke să asculte, rugând-o să transcrie ce se vorbea şi să comenteze nuanţele proprii manierei de exprimare a pacienţilor. Aşa că Elke a crescut cu o imensă presiune în viaţa ei şi cu un sentiment acut al datoriei şi responsabilităţii, un amestec intens şi deloc neobişnuit. Iar eu am beneficiat de toate astea.

Ca de obicei, ne-am aşezat în cabinetul lui Elke, de o eleganţă minuţioasă. Spuneam despre ea că n-are sare şi piper şi aşa e: o faţă imposibil de lungă şi de subţire; ochi opaci, lipsiţi de strălucire, de culoarea mâlului, vizibil inegali ca mărime; un păr rar, cu aspect nesănătos, care albea prematur în petice inestetice; nişte urechi proeminente, caraghios de vigilente; un corp bondoc, de formă incertă, din cauza căruia părea mereu să sufere în feluri greu de imaginat.

Dar era o lipsă de sare şi piper asumată intelectual, adică prezenţa ei fizică îţi cerea să n-o iei în seamă, ci să te concentrezi mai bine asupra inteligenţei ei pătrunzătoare şi holistice, asupra *gestalt*-ului instantaneu şi total lipsit de efort pe care-l crea şi care te învăluia, te hrănea, te revigora chiar. Subiectul era Romme Vertegaal.

„Putem discuta despre el?“, am întrebat-o. „M-a trimis la dumneavoastră. Confidenţialitatea medic-pacient funcţionează şi în domeniul audiologiei? Ştiu că audiologii nu sunt medici…“

„Ascultă greierii“, a răspuns ea, încuviinţând din cap cu înţelepciune, înţelegând tot.

„Ce să ascult? Greierii? Adică insectele?“

Mintea îmi zburase imediat la Buddy Holly and the Crickets, greierii (care s-au numit la un moment dat chiar Chirping Crickets, greierii ţârâitori), şi la minunata muzică naivă din tinereţea mea – „That'll Be the Day“, „Oh, Boy!“, „Not Fade Away“, „Maybe Baby“ –, care la vremea respectivă părea să se îmbine firesc cu studiul lui Hegel, Heidegger, Kant, Schopenhauer, modelându-i şi impregnându-i de sexualitate contemporană şi relevanţă emoţională. Capul mi-era acum plin de acele cântece, ambalaje atât de vii pentru emoţiile tinereţii, la care se adăuga valul trecerii timpului, al mortalităţii, aşa că am simţit nevoia jalnică şi imatură să-mi confirme ea că nu se referise la trupă, chiar dacă ştiam că n-avea cum să se refere la ea.

Ei, imaginează-ţi năuceala mea când Elke s-a ridicat de pe scaunul ei Aeron cu o expresie chinuită, dar luminoasă – crispările corpului ei fiind perfect vizibile prin materialul auster al halatului strâmt, cu emblema Clinicii Jungebluth –, a traversat camera, s-a lăsat pe vine în faţa unui dulap jos din inox, a deschis uşa din sticlă mată şi s-a întors la mine ţinând în mână un disc de vinil, format clasic. Oare chiar se referise la The Crickets şi-mi arăta acum o copie obscură a unuia dintre albumele lor originale? Pe coperta de carton se putea citi titlul, *Ascultă greierii*, scris cu caractere artizanale, imperfecte, ce imitau scrisul de mână, cu alb pe un fond albastru-închis. Sub titlu se vedea portretul în alb-negru, cu contrast puternic, al unui bărbat între două vârste care nu era Buddy Holly, ci Romme Vertegaal. Sub portret erau trecute nişte litere grupate în blocuri de silabe în care am recunoscut scrierea hangul, alfabetul coreean. Să fi fost pur şi simplu titlul albumului, tradus în coreeană? Îţi închipui ce şoc pe mine când l-am văzut pe Romme asociat cumva scrierii coreene, ca să nu mai vorbesc de insecte. Intenţia mea mărturisită – categoric condescendentă în esenţă, dar motivată de patruzeci de ani de iubire şi de simbioză intelectuală cu Célestine – de a pompa cu forţa realitate în fantezia ei absurdă cu *Folosirea judicioasă…*, Coreea şi răpirea lui Romme Vertegaal, era redusă acum la irelevanţă odată cu această neaşteptată confirmare – cel puţin parţială – a ceea ce ar fi fost în ochii oricui o himeră patologică.

„Ăsta-i Romme“, am reuşit să îngaim.

„Da“, a zis Elke. „Uluitor, nu-i aşa?“

„Nu-mi dau seama. Astea sunt litere coreene?“

Elke s-a aşezat iar pe scaun, greoaie, ţinând cu grijă albumul pe genunchi, dar înclinându-l spre mine, ca să mă bucur de splendoarea lui. De data asta, albumul a captat lumina din tavan în aşa fel încât s-au văzut umbrele subtile, cu inserţii metalice bine lucrate, ale desenului de pe copertă, pe care la început nu-l observasem. Ce luasem drept un fond albastru-închis se dovedea acum a fi un câmp cu iarbă verde-albăstrie: eram chiar pe iarbă, printre greieri.

„Romme are de ceva vreme relaţii profesionale cu Republica Populară Democrată Coreeană, iar albumul ăsta pe vinil e rezultatul unora dintre aceste colaborări. Desigur, relaţiile nu sunt doar profesionale. Caracterele coreene s-ar traduce prin „Folosirea înţeleaptă“ – sau poate „folosirea raţională“ – „a insectelor în tehnologia auditivă“. (Ea şi-a pus o pereche de mănuşi delicate, din stofă albă, pe care le avea în buzunar şi, cu gesturi lente, teatrale, a scos din învelitoare discul de vinil de 33⅓, de culoarea lemnului dulce.) „E prima înregistrare cu *Ascultă greierii* din Europa. S-ar putea chiar să fie unicat în acest moment. Vor urma, inevitabil, şi altele.“

„Dar ce e? Un compendiu de sunete scoase de insecte? Are vreo legătură cu Societatea Entomologică din Coreea?“

„Nu“, a zis Elke. „E un instrument ce permite programarea dispozitivelor auditive în feluri nebănuite de cei care le-au conceput.“

O înregistrare pe vinil sută la sută retro, asociată unor proteze auditive digitale sofisticate şi platformelor digitale aferente acestora – nici eu n-aş fi bănuit aşa ceva. Dar nici nu trebuia, pentru că după cinci minute iată-mă branşat la filiera nord-coreeană a lui Romme Vertegaal, în timp ce mi se făceau… reglajele.

„Mai nou se găsesc fonografe cu laser care nu mai au nevoie de braţe mecanice, de ace de diamant şi de doze“, a spus Elke în timp ce-mi înfăşura în jurul gâtului firul de la regulatorul Connexx *wireless.* „O chestie din asta ne-ar uşura cu siguranţă viaţa nouă, audiologilor modeşti, care vrem pur şi simplu să folosim metoda de acordare Vertegaal. Dar Romme nici nu vrea s-audă. Am fost cu toţii siliţi să investim într-o monstruozitate din asta exotică. Sunt oribil de scumpe şi greu de întreţinut şi ăsta-i motivul pentru care puţini dintre noi fac ceea ce voi face eu acum pentru tine. Ăsta are peste douăzeci de

ani. Toate sunt creaţia unei israeliene pe nume Judith Spotheim-Koreneef, care lucra din Eindhoven, Olanda. Romme a optimizat *Greierii* după parametrii audio ai maşinăriilor ei, folosind singurul specimen disponibil pe atunci în Asia. Acum se găsesc mai multe."

Eram în Cabina Audio 4, practic o cabină de înregistrare cocoţată pe un strat de spumă, concepută astfel încât să fie izolată fonic. Cuvintele rostite în Cabina 4 sunau nefiresc de sec, ca nişte obiecte neînsufleţite. Pereţii cabinei, podeaua, tavanul, nici un element nu adăuga nimic, prin reflexie sau geometrie, energie sau formă, sunetelor care ne ieşeau din gură, ceea ce avea un efect misterios, greu de estimat, asupra sensului şi asupra impactului cuvintelor. Mi-am dat seama atunci că neutralitatea totală în comunicarea interumană e destabilizatoare; era acolo material pentru un articol.

În faţa mea se afla un aparat uriaş şi complicat ce ar putea fi numit, simplu, pick-up, dar a cărui prezenţă amintea mai degrabă de o specie neverosimil de gigantică de zooplancton. Cu placa lui uriaşă şi tot felul de suporturi şi cilindri din material acrilic transparent, greutăţile din inox încastrate de jur împrejurul plăcii, braţul delicat, cu multiple contragreutăţi din titan, curelele de transmisie şi filamentele electrice fibroase, alcătuia o structură scânteietoare, amintind de un animal de pradă, ce părea mai potrivită pentru o viaţă submarină frenetică. De îndată ce Elke a acţionat controlerul aşezat pe sternul meu, se pare că m-am cuplat *wireless* la respectiva maşinărie şi, împreună cu ea, la computerul lui Elke şi la Interfaţa Siemens Connexx de Programare a Instrumentului Auditiv Reglabil. Apoi, ea a spălat discul de vinil într-o instalaţie de curăţat discuri Spin-Clean – un jgheab de plastic galben dotat cu role şi perii, plin cu apă distilată, plus o doză de lichid de curăţat discuri de vinil –, învârtind cu tandreţe discul pe role cu degetele înmănuşate, de trei ori în sens orar şi de trei ori în sens invers, apoi scoţându-l şi uscându-l prin tamponare uşoară cu o cârpă de bumbac de un alb imaculat, care nu făcea scame, scoasă dintr-un sertar etanşat cu cauciuc contra prafului. A fixat discul pe placă în suportul din material acrilic, a tras în sus de comutatorul basculant retro, în carcasa lui de oţel, a adus cu delicateţe micuţa doză din lemn de mirt, în formă de sicriu, în şanţul de pe vinil şi… nimic. N-am auzit nimic.

„N-aud nimic“, am zis, dar în gol, pentru că Elke ieşise din cabină, închizând uşile duble cu un şuier de aer scăpat afară şi lăsându-mă într-un vid absolut. O zăream prin una dintre cele trei ferestre de aerisire din perete, cu geam triplu, cum pornise programul Connexx aproape înainte să se aşeze ca lumea în scaunul Aeron. Venisem la Jungebluth (unde mai lucrau şi alţi audiologi, pe care n-am apucat niciodată să-i întâlnesc) ca să pun capăt complicităţii mele la delirul lui Célestine despre Romme, despre insectele din sânul ei, despre Phenian, în ideea că aveam să descopăr, în cercetările mele, vreo dovadă că Romme trăia la Paris sau la Roma, că nu fusese răpit de nici unul dintre Kimi şi că nu regizase el *Folosirea judicioasă…* Asta ar fi avut ca efect firesc o renunţare lină din partea lui Célestine la ficţiunea corporală în care era captivă, poate întărită de terapia de şoc a întâlnirii cu Romme la noi în apartament, după ce luam legătura cu el. Oare avea să reacţioneze la asta cu o formă a sindromului Capgras, o negare a faptului că Romme cel adus de mine era adevăratul Romme? Avea să susţină oare că era un impostor creat chirurgical de Kimi pentru a păcăli lumea şi mai ales pe Célestine? Acestea fuseseră deci propriile mele închipuiri, strivite scurt de Elke şi de dovada ei că Romme se aflase o perioadă la Phenian în calitate de consultant tehnic, că era ceva „legat de regia de film“ şi că era „captiv“ – Elke folosise cuvântul cu totul inocent, neprovocată de mine – „în sensul că, văzând profunzimea şi pasiunea culturii locale, fusese atât de vrăjit şi de încântat, încât hotărâse să trăiască acolo pentru o perioadă nedefinită.“

Eu deliram, nu Célestine. Sau cel puţin respinsesem cu aroganţă gratuită intuiţiile şi sensibilitatea ei la nişte realităţi aberante cu care nici unul din noi nu se mai întâlnise până atunci. Să fi devenit sânul ei stâng un sac plin cu insecte periculoase? Era oare o ipoteză mai puţin plauzibilă decât invadarea ţesutului sânului de nişte celule epiteliale ductale care o luaseră razna? Ei, sigur că era mai puţin plauzibilă, dar dacă „insectele“ erau metafora lui Célestine pentru ceva mai credibil din punct de vedere medical? Dacă era singurul ei mod de a-şi exprima îngrijorarea cât se poate de reală faţă de o patologie unică?

Placa de material acrilic a aparatului Spotheim-Koreneef se rotea hipnotic, cu coroana ei de greutăţi scânteietoare, ca nişte fişicuri de

monede, lucind cu o intensitate de nano-crustacee. Apoi am văzut prin geamul de aerisire programul Connexx, redus acum la o fereastră pe monitorul lui Elke, cu nişte coloane care indicau că-şi transmitea setările şi parametrii – tot ceea ce controla instrumentele mele auditive Siemens Pure micon de tip receptor-în-canal – către altă fereastră mai mare, pe care se vedea o combinaţie de blocuri silabice coreene şi cuvinte în engleză. Acesta era programul de reglare creat de Romme şi de tovarăşii săi anonimi de doctrină nord-coreeană *juche*, gândit pentru a fi folosit împreună cu albumul cu *Greierii* şi cu neo-pick-up-ul, căruia acceptasem să-i încredinţez întreaga mea existenţă auditivă pentru reajustare. După ceasul din cabină, unul în stilul celor din gările elveţiene, procesul a durat o oră şi şaptesprezece minute, timp în care am fost proiectat într-un peisaj audio oarecum sinistru, format din bâzâituri şi ciripituri ameninţătoare, ţăcănituri sacadate şi o respiraţie hârâită, neomenească (prin stigme respiratorii de insecte?) sau tot felul de clipoceli pulsatile, fluide, ce sugerau curgerea unui sânge neomenesc prin inimi minuscule tubulare, compartimentate. Interpretarea pe care am dat-o acestei lumi auditive era, evident, foarte influenţată de experienţa cu filmul *Folosirea judicioasă…*, de patologia inventivă a lui Célestine şi de coperta albumului, şi nu era exclus ca respectiva interpretare să fi fost înregistrată şi analizată undeva în eterul internetului. Spun asta pentru că răspunsul timpanelor mele şi al mecanismelor conexe din capul meu la peisajul sonor, procesat prin programul nord-coreean (care, aveam să aflu ulterior, purta denumirea inofensivă de „În ton cu natura“), părea să echivaleze cu o înregistrare a activităţii mele cerebrale mai profundă şi mai semnificativă decât o EEG obişnuită. M-am întrebat într-o doară dacă stresul tot mai pronunţat la care era supusă vezica mea slăbită putea afecta rezultatele şi da peste cap programarea; chiar trebuia să mă piş urgent. Căzuserăm de acord ca majoritatea schimbărilor să fie canalizate spre Programul 5, fostul meu program muzical (care încerca să dozeze echilibrat sunetele tuturor instrumentelor muzicale şi ale vocilor, la fel ca auzul normal), în timp ce Programul 1, cel universal, urma să rămână total neatins, ca reper. Un întrerupător electric al instrumentului din stânga îmi permitea să navighez prin cele şase programe, printre care cel pentru televizor (Programul 2), pentru medii zgomotoase (Programul 3),

pentru ieşiri în natură şi sport (Programul 4) şi bobina de telefon (Programul 6, special pentru telefon). Am rugat-o pe Elke să numească Programul 5 Vertegaal şi aşa mi-a apărut pe ecranul LCD al controlerului Tek *wireless.*

Am ieşit din clinica Jungebluth cu urechile branşate la Programul 1 cel sigur şi nemodificat, temându-mă în mod absurd să umblu pe străzile din Vanves pe Programul 5 – ce s-ar fi putut întâmpla? –, după ce uitasem unde parcasem Smart-ul, ceea ce începuse să mi se întâmple tot mai des. Din fericire, iPhone-ul, care a ajuns să compenseze neajunsurile creierului meu, avea coordonatele GPS la îndemână, iar sistemul lui de orientare pas cu pas din Maps m-a scos, după trei cotituri, până la maşinuţă, care arăta foarte dichisită cu acoperişul ei înlocuibil, într-o nuanţă de antracit mat. Îmi dădeam seama că mă bucuram exagerat de mult de întâmplări şi obiecte tehnologice, ceea ce putea să fie foarte bine o tactică semiconştientă de a evita anumite fapte de viaţă sfâşietoare, cel mai probabil nerezolvabile, care aveau să se soldeze, inevitabil, cu o suferinţă permanentă şi disconfort. Totuşi plăcerea era reală şi mi-am asumat-o cu nesaţ. Îmi propusesem ca, odată urcat în maşină, să comut pe Programul 5, Vertegaal, şi să îngădui noilor setări să-mi inunde creierul cu sunete nepercepute vreodată. Dar n-am făcut-o. M-am justificat cu argumentul că maşina electrică era prea silenţioasă, prea bine izolată – împotriva diferenţelor de temperatură, ca să nu se consume bateria, însă atenua eficient şi zgomotele –, ca să producă ceva spectaculos, aşa că aveam să fiu dezamăgit şi să mă deprim. Asta a fost justificarea. Dar, până la urmă, nu cumva exerciţiul ăsta avea în centru un singur lucru, şi anume sânul stâng al lui Célestine? Ce-mi trebuiau mie jucării?

Am ajuns înapoi în apartamentul nostru cu capul zumzăind de parcă ar fi fost plin de insecte agresive. Poate că de capul meu trebuia să scap. Célestine nu era acasă. N-am putut să citesc. Am dat drumul la televizor şi m-am uitat la campionatul mondial de motociclism de la Aragon, transmis cu întârziere. Nu ştiam nimic despre cursele de motociclism, dar tehnologia m-a cucerit imediat, ca şi echipamentele ciudate din piele, cu apărători şi cocoaşă, cu genunchiere din ceramică prinse cu arici, căştile futuriste şi ferocitatea cursei. Comentatorii discutau despre gradul tot mai înalt

de sofisticare a controlului electronic la care ajunseseră chiar şi acele maşinării primitive, un lucru îngrijorător, după ei, pentru că rolul motociclistului în controlul acceleraţiei, aderenţei, frânei, echilibrului şi chiar şi al unghiului de aplecare devenea atât de nesemnificativ, încât se punea problema dacă nu cumva în curând nici nu va mai fi nevoie de motociclişti. Evident, problemele de tehnologie pe care le suscita cursa m-au stimulat şi m-au ţinut ocupat într-un mod plăcut, mai ales că tehnologia motociclismului viteză şi cea a instrumentelor auditive Siemens se întrepătrundeau, aşa că în scurt timp am început să simt în urechi sistemul de control al tracţiunii, dispozitivul antiblocare, senzorul de forţă gravitaţională şi controlul electronic al motorului. Mi-am dat seama că difuzoarele bietului şi bătrânului nostru Loewe, nişte banale piese stereo, deşi nu erau 5.1, 6.1 sau peste, erau în continuare bunicele, şi mi-a venit să comut pe Programul 5 doar ca să văd cum o să transforme zgomotele nepământene ale acelor motociclete cu mulţi cilindri. Oare avea să-mi dea un auz grozav, energizat de motocicletele de Grand Prix? Chiar eram cu arătătorul pregătit deasupra modulului de după urechea stângă când am auzit cheile lui Célestine zornăind în timp ce se apropia de palierul îngust din faţa uşii noastre. Cum suferea de o formă uşoară de claustrofobie, de obicei nu folosea ascensorul compact, aşa că o puteai auzi de la oarecare distanţă pe scara în spirală. Am închis televizorul în momentul în care doi motociclişti spanioli intrau pe primele poziţii în ultimul tur de pistă, spre bucuria dezlănţuită a publicului din Aragon, dar atmosfera de joc video şi prost gustul combinaţiei de MotoGP – tehnologie auditivă au stăruit o vreme.

Obişnuiam să purtăm cele mai intense, mai abstracte şi mai intelectuale conversaţii în pat, de obicei complet îmbrăcaţi, dar nu întotdeauna. Chiar dacă porneam de la ceva banal, de la un lucru strict practic, în bucătărie sau în timp ce ne uitam la Loewe, odată ce lucrul respectiv migra spre acel teritoriu pe care-l recunoşteam subliminal, migram şi noi, ca din întâmplare, spre micul nostru dormitor şi ne întindeam amândoi în pat fără să tulburăm cu nimic ritmul conversaţiei (cu protezele mele Pure scârţâind din când în când cu ţâfnă ca feedback), iar conversaţia se încheia adesea cu un somn profund sau cu o partidă profundă de sex, ambele impregnate

de temele discutate. Dormitorul nostru era plin de pixuri şi de cioturi de creioane împrăştiate peste tot, urme ale obiceiului nostru de a ne lua în grabă notiţe pentru viitoare prezentări, articole, scrisori către editori, la orice oră din zi sau din noapte, în timpul sau după experienţele din pat. Am făcut şi incursiuni sporadice în lumea aplicaţiilor de recunoaştere vocală şi a notiţelor înregistrate pe iPad sau iPhone, dar ne-am întors inevitabil la cuvântul scris de mână. Amândoi avem un scris oribil, care necesită eforturi considerabile de descifrare chiar şi din partea autorului, dar actul descifrării e reconfortant prin el însuşi, pentru că mâzgălelile contorsionate transmit emoţii şi nuanţe pe care pixelii, în perfecţiunea lor, nu le-ar putea reprezenta. Rostite, cuvintele păreau să ajungă într-un vid unde se puteau evapora pe neaşteptate. Scrisul părea să le închidă la loc sigur în ţestele noastre, unde se puteau coace în voie.

Célestine s-a îndreptat prima spre dormitor, aruncându-şi cheile în vasul chinezesc de lemn pe care-l lăsasem pe masa de sticlă în formă de semilună de lângă uşă, zvârlindu-şi pantofii din picioare şi trântindu-se pe pat cu un oftat prelung şi domol. Ca de obicei, am urmat-o şi m-am aşezat şi eu pe pat, dar fără să mă întind de tot, după ce mă descălţasem deja.

Ne era clar amândurora că aveam să discutăm despre Romme Vertegaal fără vreo introducere, fără să facem conversaţie uşoară despre problema locurilor de parcare sau despre ce lipsea din frigider. Ceva mai devreme, ea trecuse iar pe la sediul Societăţii Entomologice, sperând că va afla de la contactele ei veşti despre locul unde se afla Romme sau despre cele mai recente proiecte ale lui. Li se adresase din disperare, după ce colegii de la Festivalul de Film de la Cannes n-o luminaseră în nici un fel. De *Folosirea judicioasă…* se ocupase în întregime o agenţie guvernamentală nord-coreeană pentru film şi media şi ei nu avuseseră nici un contact cu regizorul însuşi. Li se dăduse de înţeles că omul căzuse oarecum în dizgraţie la Phenian şi că avusese noroc că nu fusese arestat. Niciodată nu se pusese problema să-şi însoţească filmul la Cannes, aşa cum obişnuiau cei mai mulţi dintre regizori. Festivalul hotărâse să accepte această condiţie oneroasă în speranţa că cel puţin avea să fie un prim pas spre întărirea schimburilor cu artiştii nord-coreeni. Conducerea festivalului nu acceptase argumentul lui Célestine că Jo

Woon Gyu nu era coreean şi nici măcar asiatic, ci un cetăţean francez născut în Olanda. După neîncredere şi evitarea problemei urmase o reacţie de iritare, iar insistenţele lui Célestine – telefoane, e-mailuri, interpelări stradale în faţa sediului parizian al festivalului – deveniseră în scurt timp pentru toată lumea momente penibile de care nimeni n-ar fi vrut să-şi aducă aminte. Amândoi eram obişnuiţi să devenim oi negre în cauze politice şi sociale de toate culorile – era o marcă de onoare; când aveai de-a face cu subiecte inflamabile, nu se cădea să-ţi pese de reputaţie sau demnitate –, aşa că numai atâta lucru ar fi fost acceptabil, dar în cazul ăsta miza emoţională era foarte mare, iar Célestine, lungită lângă mine, era moale, descurajată.

„Ia uite“, i-am spus întinzându-i iPhone-ul.

Ea şi-a acoperit ochii cu braţul, îndoind degetele, astfel că muşchii antebraţului i s-au încordat ritmic, sugerând durere şi iritare.

„Nu pot să mă uit chiar acum la pozele tale mărunte şi ironice. Te rog.“

Aveam obiceiul să aduc acasă fotografii făcute cu mobilul cu tot felul de lucruri care-mi ieşeau în cale în timpul zilei, ca un câine cu un băţ amuzant în gură. Eu consideram că fac acele fotografii dintr-un sentiment inocent de mirare în faţa bogăţiei realităţii de zi cu zi, însă Célestine percepea exact contrariul, repulsie şi disperare existenţială ascunse în spatele fiecărei imagini. Deja nu mă mai contraziceam cu ea pe tema asta.

M-am lungit pe pat până când am ajuns unul lângă altul.

„Poza asta are o ironie foarte specială, pe care vei vrea s-o guşti. Crede-mă.“

Ea s-a rostogolit brusc şi m-a prins de păr cu ambele mâini, astfel că protezele mele Pure au protestat vehement. De regulă, în astfel de momente mi le scoteam din urechi şi le aruncam pe noptieră, temându-mă să nu ne tulbure intimitatea, dar ne obişnuiserăm atât de tare cu prezenţa lor, că nu mi-a mai trecut prin cap să le scot.

„E o promisiune riscantă“, a zis ea. „Eu sunt într-o stare de spirit periculoasă, instabilă. O poză de-a ta cu indicatoare de parcare stupide ar putea umple paharul. Şi nu mi-aş mai reveni.“ M-a sărutat apăsat, cu gura deschisă, apoi s-a retras ca şocată de ce făcuse, de propriul ei gest ironic. „Ei, ia arată-mi. Nu voi fi uşor de impresionat.“

Mi-am recuperat iPhone-ul dintre cutele plăpumii, unde se ascunsese, şi am căutat fotografia cu albumul *Ascultă greierii* pe care o făcusem. I-am întins telefonul lui Célestine cu un gest ostentativ.

E greu să găseşti Crisco la Paris, dar nu imposibil. În plus, prietenii care veneau în vizită din America s-au obişnuit să ne aducă Crisco – nu la tub, ci la cutii de carton care conţineau un bloc alb de 450 de grame de grăsime vegetală, învelit în hârtie cerată. De când i-am descoperit virtuţile de lubrifiant sexual şi de antidot la atrofia vaginală, nu m-am mai putut uita niciodată la sigla Crisco (literele roşii peste o elipsă albă, cu un strop auriu de ulei pe post de punct pe *i*) fără să-mi producă o erecţie melancolică.

La şaizeci şi doi de ani, Célestine era încă voluptuoasă şi senzuală, dar sigur că intrase deja de multă vreme în viaţa post-menopauză. Era tipic pentru ea să caute o metaforă sau poate o analogie care să o ajute să facă faţă unei schimbări fundamentale cum era transformarea adusă de menopauză, mai ales în materie de sex. A găsit această metaforă când am participat împreună la o masă rotundă, în cadrul Festivalului Lumière de la Grand Lyon Film Festival, cu tema „Sex şi dizabilităţi în cinema“. Sexul nostru post-menopauză a fost imediat iluminat de mărturiile colegilor de la dezbatere, care nu erau specialişti, ci şase amatori de cinema care reprezentau un larg spectru de dizabilităţi umane, de la cele relativ minore (un braţ drept nefuncţional în urma unui atac cerebral survenit în copilărie) până la cele majore (boli grave ale neuronilor motori, gen Stephen Hawking). Un spirit inventiv dezvoltat, pus la dospit cu un simţ al umorului chiar şi mai dezvoltat, plus inhibarea oricărui sentiment de jenă faţă de acrobaţiile, uneori groteşti, necesare, asta părea a fi soluţia, condimentată de euforia de a fi silit să înţelegi, ba chiar să discuţi elocvent, despre adevăratul scop al sexului – un aspect din păcate ignorat de majoritatea celor perfect sănătoşi.

În secret, o doream pe Célestine cum o dorisem întotdeauna – în secret pentru că mi-era interzis să mă abat în orice fel de la îmbătrânirea noastră sincron printr-un libido la fel de viguros ca întotdeauna. Aveam voie să-mi exprim dorinţa pentru ea, însă Célestine trebuia să n-o ia în serios, să considere că erau închipuiri de moş, poate chiar primele semne de senilitate, dacă nu chiar de

demenţă, ea fiind bătrâna înţeleaptă. Era ca şi cum dorinţa mea neostoită, tinerească, devenea prin simpla-i existenţă un reproş adus ei, pentru că la ea libidoul fusese mutilat cu brutalitate şi rezista acum cu greu prin stratagemele de care am pomenit. Nu puteam să-i spun că, pentru mine, sexul din trecut se contopea insesizabil cu cel din prezent, aşa cum corpul ei din trecut transforma realitatea actualului ei corp. Chiar dacă nu mai putea face sex anal, fostele partide de sex anal, intens evocate, erau în mod esenţial vii şi actuale pentru mine, întâmplându-se cumva simultan cu sexul vaginal. Desigur, şi corpul meu se schimba, aşa cum sunt convins că ţi-ai dat seama chiar şi fără accesul la fotografiile şi filmele de pe internet, şi simţeam că menopauza ei era şi a mea. Corpurile noastre erau constrânse să se transforme într-o simultaneitate riguroasă, poate chiar mai mult de-atât. Eram prea apropiaţi din toate punctele de vedere ca să nu ne fi influenţat accidental. Când corpul ei a început să se schimbe (iar schimbarea asta, desigur, e graduală şi insesizabilă până când ai una dintre acele revelaţii care te iau prin surprindere, când lumina intrată pieziş printr-o lucarnă ciudat plasată se plimbă crud peste piele, vene, unghii de la picioare, şi-ţi schimbă pentru totdeauna imaginea despre partener), mai întâi mi-am schimbat forţat gusturile în materie de frumuseţe feminină pentru a fi în ton cu transformarea ei, ca să rămână la fel de frumoasă şi de atrăgătoare ca şi până atunci, chiar dacă era diferită. Ba însăşi diferenţa devenea provocatoare şi excitantă, ca şi cum sexul cu ea însemna sex cu o altă femeie, nouă, exotică, pentru care era nevoie de noi ritualuri sexuale şi de noi perversiuni, asta până când n-a mai fost nevoie să forţez eu schimbarea, pentru că acea estetică se transformase definitiv. Nu mai eram atras de aceleaşi femei, ceea ce a fost o binecuvântare şi o uşurare, dar s-a întâmplat şi o ciudăţenie. Un corolar neaşteptat a fost reconsiderarea esteticii propriului meu corp, care a început să tolereze musculatura aţoasă, pielea pătată, pomeţii de pe faţa suptă, ridurile reptiliene ca făcând parte din categoria de frumuseţe masculină acceptabilă. Da, încă eram amândoi minunaţi.

După ce i-am descris lui Célestine aventura mea din Vanves obsesiv de detaliat, ca explicaţie pentru fotografia cu coperta albumului, am tras o partidă de amor disperată, victorioasă, festivă, inevitabil în jurul temei lui Romme Vertegaal, al odiseei lui aşa cum

ne-o imaginam. Călătorind la un moment dat în Mexic cu scopul de a explora politica şi filosofia de stânga *à la mexicaine*, am descoperit că partidele noastre de sex viraseră de capul lor spre un fel de meditaţie despre Frida şi Diego, cu arome troţkiste (Célestine era întotdeauna Frida, dar eu jucam uneori rolul lui Troţki pe acel tărâm delirant al autoanihilării sexuale; ceva mai târziu, când am reluat tema, eu jucam uneori rolul Fridei, iar Célestine, pe al lui Diego), şi căpătaseră ecouri clare de artă indigenă suprarealistă mexicană. Din acel moment, am început să ne alegem de multe ori conştient temele pentru partidele de sex, ca şi cum am fi colaborat la un colaj sau la o sculptură, iar apoi discutam despre texturi şi despre efectele senzoriale. Am scris împreună un articol despre asta pentru „Analele sexualităţii" din *New Yorker*, articol ce a stârnit o oarecare controversă. Iar după Vanves, sistemul nostru sexual compozit, aflat într-o permanentă evoluţie (şi care întotdeauna mi-a amintit de *layer*-ele din Photoshop) a căpătat un nou strat: acel dor disperat, atipic pentru Célestine, după Romme. Aş fi putut să-l joc pe Romme în fantezia noastră – sigur că-l cunoşteam mai bine decât pe Diego Rivera – dar gelozia persista chiar dacă ne dădeam voie reciproc să avem amanţi lacunari, dizolvând straturile şi producând un talmeş-balmeş dizarmonic. Există cineva pe lume care să nu fi fost gelos pe fostele iubiri ale partenerului, o gelozie cu atât mai feroce, cu cât e mai lipsită de temei, cu cât e mai departe în timp, protejată ironic de seiful memoriei? Deci, da, o partidă victorioasă şi festivă, dar chinuitoare în complexitatea ei emoţională, cel puţin pentru mine, un chin pe care aparenta seninătate a lui Célestine, relaxarea cu care accepta de-acum inevitabila durere la penetrare îl făceau cu atât mai insuportabil. Detestam să-i dau lui Célestine prilejul de a se fute cu Romme, folosindu-mă ca surogat pentru el.

Până la sfârşit ne-am potolit amândoi, iar Célestine mi-a luat mâna şi a pus-o peste sânul ei stâng, strângându-l cu o cruzime absentă. Apoi însă, m-a speriat expirând o dată brusc şi scâncit, apoi icnind îngrozită. O doză de adrenalină a ţâşnit spre creier, umplându-mă de o furie familiară, clocotitoare.

Când mi-am pus prima oară protezele auditive, reglate mai întâi în aşa fel încât să intensifice acele frecvenţe mai înalte care dispar de obicei primele odată cu vârsta, lumea a devenit într-adevăr

instantaneu mai zgomotoasă şi mai stridentă. Îţi venea greu, ca persoană al cărei peisaj acustic devenise tot mai înăbuşit şi mai vag, să crezi că aşa auzeau majoritatea oamenilor, că acea stridenţă însemna de fapt restabilirea frecvenţelor sonore înalte ce se pierduseră. Dar aspectul cel mai derutant al noului peisaj sonor era că sunetele păreau prea încărcate de emoţie, de înţelesuri, astfel încât un strănut devenea expresia furiei, închiderea uşii de la dormitor era o despărţire acută ce necesita vindecare, o pernă bătută în miez de noapte ca să-şi recapete forma devenea o agresiune explozivă din pricina căreia inima mi-o lua la goană de mânie spontană. Se impunea urgent o recalibrare a reacţiei mele la intensitatea sunetelor şi, chiar dacă eram într-un permanent proces de recalibrare, aceste descărcări neaşteptate de adrenalină persistau şi mă zăpăceau. Îmi venea să sar din pat, să trântesc uşa dormitorului şi să umblu nervos pe străzile ude şi întunecoase, bombănind în sinea mea ceva despre trădare şi insultă în căsnicie. Dar am recalibrat.

„Tina."

„Le simţi, nu-i aşa?", a zis ea. „O iau razna acolo, înăuntru. Imposibil să nu le simţi."

„Insectele."

Un „Da!" răbufnind ca detunătura unei puşti de calibru mare. „Crezi că le stârneşte *gestalt*-ul lui Romme Vertegaal? Entomologia, filiera nord-coreeană?"

Ea s-a întors spre mine. Avea pe chip o expresie de bucurie frenetică, grozavă.

„Programul 5", a zis ea. „Dă pe el şi-ai să le auzi. Doar ăsta e rostul lui, nu-i aşa? Evident! Romme ştia că va veni acest moment!"

„Nu ştiu pentru ce e Programul 5. Nici măcar Elke nu mi-a putut spune exact la ce foloseşte. Am lăsat-o să-l creeze pentru tine, pentru obsesia ta nord-coreeană şi pentru că eram curios, desigur, în legătură cu auzul meu, să văd ce potenţial are de fapt. Ştim că Romme e genial, deci n-are decât să-mi deschidă mintea cu genialitatea lui, dacă se poate. Aşa m-am gândit. Dar, sincer, mi-a fost frică să dau pe el, în parte pentru că mă aştept să fie dezamăgitor, să fie doar o formă neinteresantă de filtru armonic sau mai ştiu eu ce. Elke era foarte mândră de munca ei cu combinaţia aia

dificilă de vinil-analog-digital şi n-aş fi vrut s-o privez de o satisfacţie cu timiditatea mea, dar i-am promis că o să mă prezint la ea cu un raport detaliat după ce îmi voi face curaj să testez Programul Vertegaal şi m-a lăsat în pace.“

Nu puteam să-i spun lui Célestine că mai aveam un motiv să mă las manipulat de Elke Jungebluth: mă îngrozea posibilitatea ca soţia mea să-şi respecte promisiunea de a pleca în Coreea de Nord să-l caute pe Romme, să reia legătura cu el şi să-i încredinţeze lui problema insectelor, totul în contextul unei năstruşnice apropieri politice de dictatura nord-coreeană. Pe de-o parte, planul ei era o nebunie totală, o fantezie, dar pe de altă parte era o confirmare – de care eram zdrobitor de conştient – că ea încă îl iubea, îl iubea într-un fel în care pe mine nu mă iubea, şi că eram captiv într-o nenorocită de telenovelă din care n-aveam scăpare.

Célestine şi-a cuprins sânul stâng cu ambele mâini şi mi l-a întins.

„Tu dă-i drumul şi ascultă“, a zis ea cu o intensitate gâfâită atât de plină de speranţă, că m-a indispus total. Există vreun soţ care să nu-şi fi asumat cu nesaţ rolul de voyeur în propria casă, urmărind reflexia soţiei sale într-un geam în timp ce ea îşi examinează vaginul sau anusul cu oglinda lui de bărbierit cromată, cu un picior pe scaunul alb, metalic din baie, în căutare de leziuni, polipi, secreţii sau decolorări alarmante, reale sau doar plăsmuiri ale fricii? Eu o surprindeam adesea pe Célestine examinându-şi sânul stâng într-un fel cu totul neconvenţional, auditiv şi nu vizual. Trăgea de el în sus, spre urechea stângă, cu capul aplecat, fără să-l menajeze deloc, de parcă într-adevăr n-ar fi fost parte din ea, ci un transplant ce o luase razna în mod grotesc sau vreo excrescenţă patologică recentă, împungându-l ca să provoace o frenezie acustică a insectelor suficient de intensă încât să poată fi înregistrată pe iPhone-ul ce stătea sprijinit de o cutie cu şerveţele, cu indicatorul de volum al aplicaţiei Voice Memos tresărind la fiecare foşnet. Venise rândul meu.

Am şovăit, paralizat. Părul ei era ud după sforţările noastre, iar obrajii îi erau brăzdaţi de şuviţe lucioase, negre şi cărunte. O şuviţă i se prinsese în colţul gurii şi mi s-a părut, halucinant, că era piciorul unui păianjen gigantic, negru cu gri, expus din neatenţie în timp ce păianjenul aştepta răbdător în gura ei să apară insectele. M-am silit

să-i dau la o parte piciorul de pe buze, care s-au crăpat uşor ca să mă ajute, şi i l-am prins după ureche.

„Ştii, tu întotdeauna ai auzit lucruri pe care eu nu le-am auzit, cu tot echipamentul meu bionic sofisticat“, am zis eu. „Dar n-ai reuşit niciodată să înregistrezi zgomotele insectelor tale. Ceea ce ai recunoscut.“

„Dar aici e vorba de Romme. Ăsta e darul lui Romme pentru noi amândoi. A fost creat datorită geniului şi puterii lui de înţelegere. E ceva nou.“

Radia în timp ce vorbea, ceea ce m-a tulburat. A întins o mână, pe când cu cealaltă îşi palpa sânul, şi mi-a atins modulul Pure de după ureche. (Alesesem o nuanţă de argintiu-închis, fiind încă îndeajuns de vanitos încât să vreau să nu se vadă din claia mea dezordonată de păr cărunt, pe care unul dintre studenţii mei l-a numit „păr belicos de filosof, deşi mai puţin intimidant decât al lui Schopenhauer“.) I-am dat la o parte mâna lui Célestine de pe ureche, lăsând-o suspendată incert în aer, şi am apăsat pe butonul de după urechea stângă ce schimba programele, trecând metodic de la 1 la 5. Fiecare ciclu era însoţit de o serie unică de tonuri muzicale gândite ingenios astfel încât să indice în ce program intrai şi, pentru că Célestine auzea aceste tonuri, când am ajuns la Vertegaal, sprâncenele i s-au înălţat imediat într-o expresie luminoasă, copilăroasă, de speranţă.

„Ventilatorul cuptorului e pornit. Acum îl aud“, am zis.

Célestine a râs şi mi-a tras capul spre sânul ei cu nonşalanţă exagerată.

Atunci le-am auzit. Insectele. Erau înăuntrul sânului şi le auzeam.

Se pare că în aerul expirat există biomarkeri care pot fi analizaţi cu un spectrometru de masă pentru a indica prezenţa mai multor tipuri de cancer şi a altor boli. Oare să existe un echivalent în sunetele scoase pe gură sau emise în orice alt fel? Era posibil ca Romme Vertegaal şi colegii săi nord-coreeni să facă muncă de pionierat şi să pună la punct un nou sistem revoluţionar de diagnoză medicală? Era posibil ca nevinovatele şi eficientele mele proteze auditive Pure să fi fost transformate într-un echivalent audio al

spectrometrului de masă cu ajutorul programului *Ascultă greierii*? La lumina zilei, nici una dintre aceste ipoteze nu stătea în picioare. Dar acolo, în pat cu Célestine, era noaptea cea mai neagră şi auzeam insectele din sânul ei stâng, care păreau vii, prezente şi adevărate. Întotdeauna am bănuit că insectele au ceea ce eu aş numi „personalitate de specie“. Adică nu ca indivizi, ci ca specie individuală: unii dintre fluturii din familia Nimfalide, de pildă – amiralul, fluturele-virgulă, Polygonia, fluturele urzicar –, au obiceiul să ţi se aşeze pe cap dacă încerci să-i prinzi şi să-şi ia zborul la orice mişcare bruscă, doar ca să dea câteva ture şi să se ţi se aşeze apoi iar pe cap – un comportament pe care n-ai să-l vezi niciodată la un monarh sau la un fluture coada-rândunicii. În sânul pe care Célestine îl strângea în mână, acoperit acum de luciul lichid al surescitării, puteam discerne opt specii de insecte după zgomotele pe care le scoteau, zgomote ce generau în mintea mea o imagine – picioare sau aripi ţârâind, membrane vibrând – a organelor emiţătoare.

Ca parte a demersurilor mele filosofice de-o viaţă, fusesem atras – în mod firesc, consideram eu – spre entomologie, pentru că nu vedeam cum puteai evita, ca filosof, tangenţele cu existenţa şi semnificaţia unor forme de viaţă atât de viguroase, dar eminamente non-umane. Întotdeauna m-a amuzat să observ jalnica tânjire, exprimată în cultura pop, după forme de viaţă de pe alte planete, deşi chiar sub picioarele acestor căutători de extratereştri trăiau, total neştiute, cele mai exotice, mai groteşti şi mai fabuloase forme de viaţă imaginabile. Dar ca explorator al vieţii insectelor, aş fi rămas întotdeauna un diletant, acesta fiind un domeniu de o complexitate infinită. Conferinţa pe care am ţinut-o la Club Immédiat, căreia i-am dat titlul „Entomologia este un umanism“ – o trimitere ludică, dar incisivă la celebra conferinţă a lui Sartre „Existenţialismul este un umanism“ –, conţinea cam toată erudiţia mea în materie de entomologie şi e perfect accesibilă, în toată superficialitatea ei. Cu alte cuvinte, n-aş fi putut numi cu precizie toate speciile de insecte prezente în sânul lui Célestine. Şi câte să fi fost? Să fi fost un singur exemplar din fiecare specie, astfel că răspunsul era opt? Sau, urmând paradigma arcei lui Noe, să fi fost câte un mascul şi o femelă din fiecare specie? O cicadă sigur era. O viespe de pământ. O muscă răpitoare. Un gândac asasin. Câteva specii de furnici. Mintea mi s-a

inflamat de imagini stranii, comic de bulversante, ce păreau însoţite fiecare de propria coloană sonoră: colcăiala feroce a viespilor-păianjen, armata formată din miliarde de furnici-soldat pe care o ştim din *În junglă*, filmul cu Charlton Heston din 1954. Un documentar de pe Discovery despre insectele parazite ce-şi transformau gazdele în nişte zombi înrobiţi nevoilor lor. O parodie după *Viespea verde* pe YouTube, în care eroul mascat chiar e o viespe şi încasează o lovitură fatală de la partenerul său japonez, Kato, cu „Zborul cărăbuşului“ ca fundal sonor, plus efect de bâzâit de viespe creat pe theremin, ca în vechile emisiuni de la radio. (Nu eram sigur dacă văzusem într-adevăr clipul ăsta cu *Viespea* sau mi se năzărise.)

M-am tras de lângă Célestine oripilat şi buimăcit, iar ea a râs scurt, cu înţelegere, şi a dat drumul sânului ce a părut timp de o clipă halucinantă să palpite de forfotă interioară, înainte de a-şi regăsi inofensiva poziţie iniţială de repaus gravitaţional. Era, cum spuneam, sânul meu preferat, mai mare şi mai indulgent (stângul e de obicei mai mare şi asta, din câte se pare, datorită felului în care inima pompează sânge), peste care năvăliseră însă valuri de sens şi simbolism ce depăşeau până şi încărcătura metaforică pe care aceste organe îndelung chinuite sunt obişnuite s-o poarte. Sânul s-a dizolvat aproape filmic într-o serie de obiecte care mi s-au perindat rapid prin faţa ochilor: un săculeţ, un cuib, un ou, o iurtă, un stup – fiecare provocându-mi reacţii emoţionale paroxistice şi lăsându-mă tremurând şi stors de vlagă.

„Acum ştii, nu-i aşa? Acum ştii“, a spus ea studiindu-mi fiecare dârdâit cu o curiozitate îngrijorată.

Dar nu ştiam. Din motive evidente, nu-mi venea să-mi cred urechilor, în sensul cel mai literal. Mi-a trecut prin cap că zumzetele de insecte pe care mi se păruse că le aud erau, de fapt, generate chiar de instrumentele mele auditive şi nu recepţionate pasiv de ele. Oare nu era posibil să fi fost programate pentru a crea acele sunete, să aibă capacităţi computaţional-creatoare mult peste ce se cerea în mod obişnuit de la ele? Era oare posibil ca Romme să fi gândit, cu complicitatea lui Elke, acest plan neverosimil de complicat pentru a mă scoate din minţi sau, încă şi mai pervers, pentru a mă ademeni să colaborez cu Célestine la adâncirea nebuniei ei?

Expresia de pe chipul lui Célestine era atât de benignă – sau mai degrabă binevoitoare, ca de sfântă –, debordând fără efort de compasiune, înţelegere şi bunătate, încât nu m-a lăsat inima să-mi exprim aceste îndoieli faţă de un lucru care pentru ea era, evident, o catexie aproape religioasă. În plus, încă le puteam auzi, aveam senzaţia că-mi vorbesc, chiar dacă nu înţelegeam ce spun. Dar înţelegeam ce spunea Célestine.

„Acum pricepi de ce trebuie să-l tăiem. Trebuie, până nu se răspândesc peste tot. N-avem prea mult timp."

Vorbise suav, cu blândeţe, fără teamă.

M-a tulburat că spusese „să tăiem", chiar dacă dorinţa ei de-a avea aprobarea şi sprijinul meu era normală pentru noi. În acest context degaja însă un substrat sinistru, care probabil că mi-a modificat expresia.

„Vreau să faci *tu* asta", a spus ea. „De ce să laşi pe altcineva s-o facă? Am discutat despre asta şi uite că s-a întâmplat."

Îmi închipui că pentru un cuplu tânăr e de neimaginat că într-o bună zi ar putea discuta oricum – uneori în glumă, alteori cu disperare, alteori agresiv – despre cum s-ar putea omorî sau mutila reciproc. Găseşti cam peste tot articole despre etica eutanasiei, despre cum să-ţi debranşezi partenerul în condiţii medicale sumbre sau despre cum să te organizezi ca să mergi cu soţia la clinica Dignitas din Zürich, să-şi pună capăt vieţii, dar Célestine şi cu mine ne pomeneam frecvent născocind tot soiul de acte violente ipotetice care n-aveau decât o legătură vagă cu îmbătrânirea, senilitatea şi înlesnirea morţii. Ea mă castra; eu îi tăiam sânii – ambele operaţii fiind executate cu ustensilele de bucătărie ce ne erau la îndemână. Ea mă strangula cu cordonul unui halat vechi; eu o înjunghiam cu sculptura cu coarne ascuţite, din titan, pe care o primisem ca premiu pentru pamfletul meu „Cinematograful consumerist". Luam amândoi o doză de barbiturice şi ne întindeam împreună în pat, ţinându-ne de mână, cum au făcut Stefan Zweig, cel care a scris *Lumea de ieri*, şi tânăra lui soţie în oraşul brazilian Petrópolis. Improvizam cu nonşalanţă o mulţime de scenarii în orice zi, un obicei care debuta sub forma unor tachinării acide între două inteligenţe hiperacute, a căror funcţie părea a fi să absoarbă veninul tensiunilor obişnuite din viaţa cotidiană, al anxietăţilor, geloziilor, râcii şi nanotrădărilor, dar se

transforma treptat într-o barieră de zi cu zi împotriva morţii, într-o conştientizare a efemerităţii noastre dureroase şi într-o tentativă de a lua ustensilele de bucătărie ale mortalităţii din mâinile hazardului şi a le pune înapoi în sertarul nostru.

Probabil că începi să intuieşti aglomerarea de circumstanţe ce ne-a generat *gestalt*-ul. De la stadiul în care îi cântam în strună lui Célestine pentru că nu ştiam dacă făcuse un început de demenţă sau dacă nu cumva îşi construia în mod deliberat o fantezie, o halucinaţie intenţionată în jurul unei forme unice de apotemnofilie, ajunsesem încetul cu încetul să-mi însuşesc cu totul această psihoză complexă. Păcat că n-ai apucat să stai în aceeaşi cameră cu Célestine. Ţi-ai fi dat seama ce putere de seducţie avea, cum te hipnotiza.

Trenul de noapte spre München a plecat din Gare de l’Est din Paris la 20:05, o primă etapă a călătoriei noastre spre Budapesta. Am ales linia de noapte Cassiopeia, cu vagon de dormit, administrată de Deutsche Bahn, apoi trenul de mare viteză Railjet al Căilor Ferate Austriece până la gara Keleti din Budapesta, pentru a ne adapta la frica de zbor cu care Célestine se alesese recent, mai degrabă o frică de schimbările de presiune din cabină ce i-ar fi putut înfuria pe micii ei pasageri. Trebuie să recunosc că sentimentul importanţei dat de multele ore ale drumului cu trenul era şi el parte a strategiei de tranzit, menită să valideze scopul expediţiei şi să confere întregului demers ceva din credibilitatea care îi lipsea. Căci te întrebi, mai mult ca sigur, aşa cum s-ar întreba oricine, cât de nebună era, de fapt, Célestine şi cât de iresponsabil eram eu fiindu-i complice în acea nebunie. Inventase nişte detalii atât de convingătoare despre boala sa şi despre conspiraţia din jurul ei, încât toată povestea devenise substanţială într-un fel captivant, aşa cum te absoarbe realitatea unui roman scris strălucit sau a unui film cuceritor: nu crezi neapărat în ea la modul literal, însă conţine, în viaţa ei organică, un adevăr irezistibil care te învăluie şi pe care-l absorbi aproape la un nivel fiziologic. Ţin minte că am prins un mic cutremur la Los Angeles – nu cred să fi avut mai mult de 4,6 grade –, pe când mă aflam acolo ca invitat al Academiei în anul în care au hotărât să acorde un Oscar special pentru Filosofie în Cinema. Un cutremuraş acolo, şi totuşi acea conştientizare forţată a faptului că pământul de sub picioarele noastre

e şubred, instabil, a fost îngrozitoare şi zile întregi după aceea am simţit cum tremură pământul ameninţător. Şi am rămas cu asta – mă poate lovi în orice clipă –, o senzaţie specială de vertij ce a devenit parte din fiziologia mea.

Célestine era ca acel cutremur. Célestine mai era şi ca acel prim *trip* de LSD pe care l-ai trăit, probabil, într-un bufet din Brooklyn, când toate culorile au virat brusc spre capătul verde al spectrului, iar ochii tăi au devenit obiective *fisheye*, deformându-ţi câmpul vizual complet, sunetele s-au făcut plastice, timpul a devenit infinit de variabil şi ai realizat că realitatea înseamnă neurologie şi că nu e absolută. Célestine era ea însăşi un *hotspot*, emitea propriul ei semnal Wi-Fi special care te conecta la reţeaua Célestine şi doar la ea. Exista, desigur, un element de sprijin necondiţionat, un fel de solidaritate cu partenerul principal în aventura lumii, indiferent unde v-ar fi purtat pe amândoi. Eram acum umăr la umăr cu Célestine pe baricade, aşa cum fusese şi ea cu mine în efemera şi smintita mea carieră politică (din cauza căreia era să ajungem amândoi după gratii şi care ne-a făcut să băgăm la cap lecţia despre prinţii filosofi).

Am rezervat un compartiment luxos, cu două paturi, confort superior, cu toaletă şi chiar cabină de duş inclusă, cu tot cu articole de toaletă, pe care nu le-am folosit. Atipic pentru ea, Célestine a vrut patul de sus, unde în mod normal zicea că se simte ca un bagaj de mână aruncat în compartimentul de deasupra capului, însă atunci i se părea că zboară deasupra bolţii verzi a unei jungle de pe o insulă caraibiană. S-a căţărat cu stângăcie pe scara albă de metal, pe care o prinsese de patul de sus însoţitorul nostru de vagon, un tip ce afişa o veselie hotărâtă, ca o fetiţă de opt ani la prima ei călătorie departe de casă. Trebuie să recunosc că sistemul de închidere cu card de plastic perforat şi zăvorul de siguranţă din compartiment au spulberat orice ecouri de bonomie exotică de modă veche, gen Orient Express, înlocuindu-le cu sentimentul că intraserăm într-o închisoare mobilă de minimă siguranţă, pentru evazionişti, probabil cu destinaţia penitenciarul St. Gilles din Bruxelles, cu arhitectura lui grotesc de înflorită. (Din cine ştie ce motiv, mi-a trecut fulgerător prin minte că în acelaşi tren-puşcărie s-ar fi aflat şi Jean Genet, delincvent, filosof şi artist, care se acomodase foarte bine acolo.)

Înainte să urce, Célestine s-a aşezat pe patul meu şi m-a sărutat cât de pasional şi de senzual a putut, dat fiind că, mai nou, se obişnuise să ţină gura închisă strâns dintr-o frică nemărturisită că insectele aveau să migreze dintr-un corp în altul. Mi-era dor de gura care se deschidea larg imediat ce simţea atingerea buzelor mele, odată cu evaporarea conştiinţei sociale şi a oricărei urme de rezervă sau rezistenţă, gura care invita nepăsătoare – ba implora chiar – la invadare şi posedare totală. Mă întrebam dacă aveam să regăsesc gura aceea vreodată, poate chiar curând, pe drumul de întoarcere de la Budapesta. Iar după sărut a urmat examinarea stetoscopică deja ritualică a sânilor şi a cavităţii abdominale făcută cu protezele auditive, Célestine desfăcându-şi bluza pijamalei vărgate din bumbac (semăna cu echipamentul echipei New York Yankees, dar acasă n-o îmbrăca niciodată) şi întinzându-mi sânii, dar nu ca unui iubit, ci ca unui medic curant. Auzeam vibraţiile şinelor în carnea ei, auzeam şi insectele, zumzăind ca să-mi atragă atenţia şi creând mici capsule de sunet care, în acel compartiment supraîncălzit, au început să-mi spună tot felul de absurdităţi ritmice, aşa cum se întâmplă uneori să auzi voci în motorul benzii de alergat sau în măcinatul unei ascuţitori electrice de creioane. Dar dorinţa noastră de sens e atât de puternică, o dorinţă înnăscută, din câte se pare, încât construim înţelesuri acolo unde ele nu există.

Aşa s-a întâmplat şi cu vocile insectelor care-mi vorbeau dinăuntrul lui Célestine, pentru că până a plecat ea din patul meu şi a urcat pe puntea ei de decolare, absurdităţile ritmice deveniseră secvenţiale, inteligibile, aforistice, încărcate de sens. Le auzeam în continuare prin patul de deasupra, cu variaţii de ton şi claritate când Célestine îşi schimba poziţia de pe spate pe o parte. Insectele ştiau de ce mergeam la Budapesta şi se simţeau persecutate. Am oprit protezele Pure şi le-am pus în cutiuţa lor care aducea cu un puc şi avea compartimente separate pentru fiecare instrument, pentru receptoare şi baterii suplimentare, dar când am pus cutia pe măsuţa pliabilă lipită de patul meu şi am stins lumina, în urechi îmi răsunau încă intens reziduuri ale vocii insectelor, ca o excrescenţă de ceară forfotitoare, ţârâitoare.

Şi astfel legănaţi, am străbătut feericul peisaj nocturn spre München, după care ne-am cufundat în luxul modernist, tot numai

piele, al Railjet-ului, ce a plecat din München la 9:27 şi a sosit la Budapesta la 16:49, după opririle din Salzburg şi Viena.

Îl ştii pe Hervé Blomqvist, desigur. El te-a trimis la mine, ceea ce e în ton cu rolul lui autoasumat de mijlocitor social şi agitator politic şi, mai ales, cu plăcerea lui de a le combina. L-a cunoscut pe Zoltán Molnár, un chirurg maghiar cu reputaţie dubioasă, căutat la un moment dat de Interpol pentru implicarea în traficul ilegal cu organe umane pentru transplanturi, şi care avea obiceiul de a se materializa ca prin minune ca proprietar al unor clinici de transplant improvizate în locuri precum Kosovo sau Moldova, când Molnár a dat o fugă la Paris pe furiş ca să ţină nişte seminarii clandestine despre politizarea corpului uman şi despre reacţia comunităţii medicale internaţionale la această politizare. Dac-ar fi să-l credem pe Hervé, care a fost, după cum ştii, un membru intim al familiei noastre intelectuale încă din studenţie, doctorul Molnár s-a lăudat cu interesul lui legitim de a răsturna sistemul prin care statul reglementa traficul de organe, susţinând însă în acelaşi timp cu ardoare beneficiile umaniste ale acestui tip de reglementare. Să-i lăsăm pe amărâţii din ţările sărace să-şi vândă rinichii bogaţilor, zicea el. E o culme a capitalismului organic, e un lucru benefic pentru toată lumea şi ar trebui valorificat şi industrializat la greu.

Normal că tot la greu l-am căutat şi noi pe bunul doctor pe Google înainte să facem programarea pentru mastectomia lui Célestine la Clinica Molnár de pe Rákóczi út din Budapesta. Am fentat oferta din partea clinicii să cumpărăm un pachet ce includea zborul cu Malév şi o cameră la Gellért. Voiam să păstrăm o anumită distanţă faţă de hiper-entuziastul doctor, iar pachetul *all-inclusive*, în care intra şi luarea meselor la un restaurant numit La Bretonne, suna a capcană, a intimitate atât de râvnită, că devenea de-a dreptul lubrică. Şi totuşi noi chiar *căutam* ceva intim şi lubric la modul pervers şi eram conştienţi că rezerva noastră era un paradox emoţional, care n-ar fi rezistat unei analize raţionale. Hervé ne asigurase că, dintre numeroasele lui contacte subterane din lumea medicală, adunate în timpul maşinaţiilor lui de taină, doctorul Molnár era singurul care avea să mă lase să execut eu mastectomia lui Célestine, sub îndrumarea sa. Doar doctorul Molnár, ne-a spus Hervé cu drăgălăşenia lui de

băieţandru, care ascundea o inteligenţă total lipsită de scrupule, doar bunul doctor era dispus să facă în aşa fel încât extirparea sânului năpădit de insecte al lui Célestine să devină o necesitate neurologică şi nu una psihiatrică. Molnár era un reprezentant al şcolii pentru care apotemnofilia decurgea dintr-un defect cerebral congenital, iar simptomele nu puteau fi înlăturate decât prin respectarea dorinţei de amputare a pacientului. E de la sine înţeles că această viziune satisfăcea simţul anarhiei şi subversivităţii sociale pe care-l aveau în comun Molnár şi Hervé, iar doctorul n-a ezitat prea mult să includă şi cazul lui Célestine în colecţia sa de cazuri oricum spinoase. Mai supervizase un singur incident apo: un bărbat de douăzeci şi opt de ani din Köln, lucrător sexual, care voia să-şi taie piciorul stâng de sub genunchi şi care, frustrat de refuzul doctorilor de a-l amputa fără vreun motiv fizic aparent, încercase de mai multe ori să-şi pună piciorul pe linia tramvaiului, provocând multă consternare în reţeaua Stadtbahn, dar şi pe străzi, evident. După vizita la Clinica Molnár (spunea broşura colorată, produsă în România, trimisă prin e-mail), viaţa pacientului s-a îmbunătăţit pe toate planurile, inclusiv profesional, pentru că a descoperit o numeroasă clientelă specializată, interesată de noua lui formă, a cărei existenţă o ignorase până atunci.

Aşa că l-am întâlnit pe flamboaiantul doctor în bârlogul său dintr-o suburbie intens industrializată a Budapestei, unde, printre alte nenumărate corporaţii internaţionale, îşi avea sediul compania israeliană Teva Pharmaceuticals Industries Ltd.

Învecinarea asta cu afaceri medicale legale ni s-a părut întru câtva liniştitoare lui Célestine şi mie, deşi clinica însăşi părea dubioasă de la o poştă, fiind total ascunsă sub pământ, în măruntaiele de beton ale unui complex gigantic, aflat în paragină. Ne-am pomenit în cabinetul fără ferestre al directorului executiv, adânciţi în scaune în formă de fluture ce supravieţuiseră cumva din anii ’60, aşteptând să primim prima tranşă de instrucţiuni de la însuşi *chef*-ul. Pereţii erau acoperiţi de postere în mai multe limbi, ce păreau să proslăvească meritele turismului medical în mai multe ţări – Iordania, Coreea de Sud, Mexic, India –, Ungaria nefiind printre acestea.

„Celebrităţile mele!“, a exclamat el. „Sunt încântat să vă am aici. Am recitit lucrările amândurora, ca pregătire pentru glorioasa noastră

colaborare.“

„Colaborare?“

„Îmi veţi ierta entuziasmul şi prezumţia. Dar trebuie să admiteţi că motivul pentru care ne aflăm cu toţii aici nu poate fi subsumat simplei noţiuni de intervenţie medicală. Căci să vă dau bisturiul pe mână, dragă *monsieur* Arosteguy, e practic o infracţiune, vedeţi bine. Deşi înţeleg perfect sentimentul de proprietate emoţională asupra sânului într-un cuplu soţ-soţie. În lumina acestui sentiment al proprietăţii, medicul străin e un intrus, un siluitor, un violator. De ce să i se permită lui să reteze acel organ splendid de pe trupul drag? Până la urmă, cine dracu' se crede? Nu, soţul ar trebui să aibă dreptul exclusiv la această excizie intimă, cu toate ecourile ei de istorie personală. Şi aşa mai departe. Dar din punct de vedere legal, e o infracţiune. Deci care să fie soluţia, după capetele noastre? După capul meu, soluţia e că noi nu facem o operaţie, ci că lucrăm la un proiect artistico-filosofico-medical clandestin. Toţi trei. O echipă. Proiectul colectiv Arosteguy. Sunteţi de acord?“

M-am uitat la Célestine, ea la mine şi ne-am dat seama imediat că eram pe aceeaşi lungime de undă. Ne simţeam copleşiţi, oripilaţi, dar totodată încântaţi. În definitiv, Célestine nu resimţea groaza care ar fi fost normală în perspectiva unei operaţii ce avea să-i schimbe viaţa. La fel ca amărâtul ăla din Köln, ar fi fost dispusă să-şi pună sânul sub roţile de oţel ale tramvaiului, dacă n-ar fi avut acces la operaţie. Aşa de chitită era să-şi scoată „sacul cu insecte“, cum începuse să-şi numească sânul (ceea ce mie, unuia, îmi repugna, dar nu puteam spune nimic), încât i se risipise orice teamă de posibile complicaţii clinice, de a muri pe masa de operaţie. În acest context, discursul pompos şi pretenţios al bunului doctor injecta o doză de metafizică jucăuşă, fie ea şi dubioasă, într-o ocazie potenţial sumbră, ceea ce pentru noi a fost o surpriză bine-venită.

Poate şi mai surprinzătoare a fost seriozitatea cu care ne-a instruit în următoarele câteva zile. Făcuse în aşa fel încât „întâlnirea“ noastră să aibă loc în acelaşi timp cu intervenţia unui coleg – o simplă lumpectomie, din păcate, dar tot la sân era şi sigur că tot foarte instructivă pentru cineva care nu pusese niciodată piciorul într-o sală de operaţie – şi insistase ca amândoi „să asistăm la spectacol“. Te scutesc de amănunte, dar nu şi de reacţiile mele: a

fost senzaţional şi m-a stimulat în aşa un grad, încât am început să mă îndoiesc de propria normalitate sau, mai bine zis, sănătate mintală. După acel spectacol, aşteptam cu nerăbdare să pun mâna pe bisturiu, ceea ce Molnár mi-a dat ocazia să fac mai întâi într-o manieră ciudată: comandase o aplicaţie pentru iPad special pentru Clinica Molnár şi concepuse un bisturiu electronic cu care puteai să execuţi virtual tot felul de operaţii la sân chiar pe iPad. Asta mi-a amintit de primele disecţii de broaşte virtuale, dar sigur că era ceva infinit mai sofisticat – sofisticat chiar la modul sinistru, care incorpora (cuvântul perfect) sâni de diverse mărimi, rase şi configuraţii ale sfârcului / areolei.

Célestine era foarte dornică să testeze aplicaţia şi a căpătat mare dexteritate mai ales la mastectomie radicală, în care se îndepărtează nu doar ţesutul sânului, ci şi ganglionii limfatici axilari, ba chiar şi muşchii pieptului. Păreau s-o atragă sânii de tip asiatic, ceea ce eu am pus pe seama relaţiei complexe pe care o avea cu doctoriţa ei de familie vietnameză, Phan Trinh. Deşi ideea a amuzat-o pe Célestine, a infirmat-o. În orice caz, a purtat numeroase discuţii aprinse cu Molnár despre mastectomia radicală, dacă era sau nu necesară în cazul ei. Până la urmă, a ajuns la concluzia că nu era indicată, insectele ei nefiind comparabile cu un cancer metastatic care să fi cuprins ganglionii limfatici. Era suficientă o mastectomie simplă. Am hotărât să scriem toţi trei un articol despre colaborarea pacientului cu boala şi, ca o consecinţă, şi cu medicul în privinţa tratării bolii.

Molnár a făcut tot posibilul să-şi păstreze autoritatea profesională cât a durat instruirea noastră clinică, dar s-a abţiguit zdravăn la restaurantul La Bretonne, care părea să-i aparţină, aşa că pur şi simplu a trebuit să-i suportăm smiorcăielile şi bocetele de fericire în timp ce ne cinsteam cu o *pálinka* de caise cu un gust pronunţat de medicament.

„Am un respect şi o afecţiune deosebite pentru voi. Vă respect aşa de mult, încât am rezistat tentaţiei să imortalizez totul. Dar sunt mândru că pot participa la povestea voastră de dragoste de-o viaţă. Mă simt ca şi cum v-aş fi amant amândurora, aşa cum am citit că aţi mai avut amanţi dintre studenţi. Şi totuşi vă sunt şi profesor în acest

proiect, iar voi sunteţi studenţii *mei.* Ceea ce e aşa de excitant şi de plăcut, că-mi dau şi lacrimile."

Nu vrei să vezi asemenea purtări la cel care te operează şi am fost destul de zguduiţi. A urmat o noapte de frământări în apartamentul nostru – ne trecuseră cu de la ei putere la un nivel superior de confort – de la Hotel Corinthia. Dar a doua zi dimineaţă, doctorul ne-a supervizat operaţia pe iPad cu perfectă neutralitate profesională, poate ca reacţie la efectul de distanţare pe care-l exercita asupra noastră, a tuturor, lucrul pe un sân african anonim, vizibil pe monitorul HD al iPad-ului. Molnár m-a asigurat că, imediat ce aveam să tai în carnea lui Célestine, lumina rece a lămpilor chirurgicale şi faptul că faţa soţiei mele avea să fie ascunsă vederii urmau să producă acelaşi efect şi aveam să fiu capabil de suficientă detaşare încât să fiu un excelent chirurg.

„Vezi ce mână sigură ai? Splendid. Filosofia e chirurgie. Chirurgia e filosofie. Eşti un chirurg înnăscut. Ai repetat toată viaţa."

Dar abia după operaţie, la hotel, când am putut scoate singur capsele chirurgicale surprinzător de mari şi de grosolane cu un instrument special de unică folosinţă, cu coadă albă de plastic, ce nu părea mai sofisticat decât ustensilele pe care le găseşti la papetărie, abia atunci s-a instalat emoţia, imensele rezervoare adânci ale trecutului nostru împreună s-au revărsat şi am fost copleşiţi de ceea ce făcuserăm.

Numai că aici, în acest punct de cotitură din vieţile noastre, a mea şi a lui Célestine, ba într-un fel şi din viaţa ta, dragă Naomi, trebuie să închei povestea în care m-am afundat şi să ies din nou la suprafaţă, să mă întorc la tine.

11

— A fost urât din partea ta să-mi vorbeşti în franceză. Crud. Aşa eşti mereu? Eşti un om crud?

— Mi-ai spus doar că ai uitat franceza de tot. N-ai spus niciodată că limba te-a traumatizat.

— Am crezut că ai înţeles.

— Şi eu am crezut la fel.

Chase era îmbrăcată cu blugi, ciorapi negri, mocasini şi o bluză neagră mulată pe corp, cu mâneci lungi, cu găuri pentru degetele mari de la mâini. Îşi vârâse degetele mari în acele găuri, aşa că mâinile îi erau pe jumătate acoperite. Stilul îi amintea lui Nathan de

ceva ce cumpărase Naomi de la un magazin numit COS de pe Aeroportul Charles de Gaulle. În mod normal nu observa detaliile legate de îmbrăcăminte. Considera că era ceva genetic, ca lipsa de talent muzical, ceva ce nu puteai schimba. Întotdeauna reţinea doar impresia generală, niciodată detaliile. Când Naomi îl întreba „Cu ce era îmbrăcată?“, se străduia să bâiguie un răspuns inteligibil, ceea ce devenise un element important în arsenalul lor de săgeţi autoironice. Însă la Chase moda era o formă de a se sustrage, de a se ascunde practic, aşa că Nathan făcea un efort mental să descarce amănuntele şi să le stocheze. Iar câteodată, acum de pildă, în timp ce urcau scara acoperită cu mochetă spre etajul al doilea al casei lui Roiphe, recurgea pe furiş la tehnologie, mai precis la iPhone-ul lui pe modul silenţios, filmând-o din spate atunci când nu era atentă.

Chase confirmase că doctorul nu avea acces la domeniul ei de la etaj – „probleme paterne“, spusese ea sec – şi-i rezumase lui Nathan regulile colaborării: sus nu putea face fotografii, lua notiţe sau înregistra vocal ca să-i dea raportul lui tati. Lucruri care poate că aveau să i se permită mai târziu, dacă se simţea în largul ei cu el după prima tură. În capul scării era un mic palier ce se înălţa peste atriul format de scara în spirală. Palierul primea ceva lumină tulbure prin lucarna în stil Art Nouveau din tavan şi era punctul de întâlnire a patru uşi, toate închise şi probabil încuiate.

— Ce uşă ai prefera să deschid, Nathan?

El văzuse ce se afla dincolo de una dintre uşi – dormitorul ei – când Roiphe îl luase cu el în incursiunea nocturnă la ceaiul lui Chase, dar sigur că n-avea de gând să recunoască. Oricum, nu mai ştia exact care era uşa, atât de năucitoare fusese acea noapte.

— Poate că e mai bine să hotărăşti tu, răspunse el. Eu ar trebui s-o iau pe ghicite.

— Da, probabil că ar trebui să-ţi schiţez eu datele problemei. (Se întoarse spre uşa aflată cel mai la stânga, scoase un set de chei pe un inel împletit şi o deschise.) Am un cod coloristic secret pentru cheile astea, ca să nu mă încurc. Vezi abţibildurile astea micuţe? Bun. Hai, intră.

Nathan o urmă într-o cameră joasă, cu un tavan foarte înclinat, cu o fereastră de mansardă ce dădea spre coroana înfoiată, zimţată a unui castan mare, însemnată de petele maronii ale unei ciuperci

parazite, cu marginile frunzelor încreţite ca un corespondent vegetal al contracturii Dupuytren. Chase aprinse lămpile cu halogen din tavan, cu suspensie cardanică, şi arătă spre obiectul aflat pe podea, în capătul îndepărtat al încăperii. Arăta ca un uscător de rufe european, doar că avea un cadru super high-tech din oţel vopsit electrostatic şi era scăldat într-o lumină violet de efect, de la LED-uri.

— Ei, ce zici?

— Imprimanta ta 3D?

— FabrikantBot 2. Ăsta e modelul rarisim de podea. E extraordinar de voluminoasă. În general sunt pentru birou.

— Arată bine. Ce fabrici cu ea?

Lângă imprimanta FabrikantBot, pe o noptieră, era un iMac cu diagonala de 68 cm, pe care Chase îl trezi din picoteala electronică în care se afla. Imediat ce introduse parola, pe ecran apăru o fereastră cu un peisaj verde plăcut, cu munţi umbriţi, nori şi cer senin în plan îndepărtat. Câteva iconuri dolofane erau înşirate la marginea peisajului. Pe fundalul ca un gazon se vedea reprezentarea grafică a unui cub din plasă, în care stătea cocoţată o bufniţă mare cornută stilizată, de culoare roz.

Chase se lăsă în genunchi în faţa computerului şi începu să maseze Magic Trackpad-ul *wireless* de lângă tastatură. Bufniţa reacţionă rotindu-se în toate direcţiile, perfect tridimensională.

— E un fişier pe care l-am descărcat de la thingiverse.com. Ăsta e un site colectiv unde găseşti mii de modele 3D, toate gratuite, încărcate de comunitate – biciclete, motoare, de toate. Toate sunt fişiere STL – cred că vine de la stereolitografie sau ceva de genul ăsta – şi toate programele de modelare digitală le pot citi. Dacă aş apăsa pe butonul *Fabrik* de pe monitor, imprimanta ar începe să-mi scoată bufniţa asta mică.

— Ar fi grozav, spuse Nathan. Tare-aş vrea s-o văd în acţiune.

Chase plasă cursorul pe iconul Dropbox, în formă de cutie de carton, din bara de meniu şi deschise directorul Dropbox.

— Bine, atunci. Am un model nou care mă aşteaptă. Mi l-a trimis prietenul meu de la Paris. Nu ştiu ce e. Să vedem. E un fişier STL, aşa că-l trag în spaţiul virtual al programului FabrikWare ca să-l pot face mai mare sau mai mic şi să mă joc un pic cu designul. O, vai de mine! Mă simt penibil.

Vai! Bufniţa dispăruse, iar undeva într-o parte a ecranului apăruse un penis care nu se sfia de propria erecţie, în aceeaşi nuanţă veselă de roz-pal ca bufniţa. Chase se întoarse spre Nathan, cu ochii gri-verzui strălucind de însufleţire.

— Nu te deranjează, Nathan? Organul sexual masculin al altui bărbat?

Dintr-un motiv sau altul, până atunci îi scăpase intensitatea radioasă a ochilor ei. Probabil o consecinţă a faptului că privise prea mult timp printr-un obiectiv, îşi spuse.

— Absolut deloc, dacă nu mă pune nimeni să mă joc cu el. (Ea râse complice.) Şi cine-i acest bărbat? Adică e doar o fantezie proiectată pe calculator sau cum? Vreau să spun că ce văd aici nu e normal.

— O, nu. Hervé n-ar face aşa ceva. Crede în filosofia regizorilor de *cinema verité* din anii şaizeci.

Nathan observă că anglicizase comic cuvintele franţuzeşti.

— Cei care voiau să surprindă fidel realitatea, nu? Chiar şi atunci când făceau filme de ficţiune. Dar care-i echivalentul în cazul nostru?

— Hervé foloseşte un scaner manual cu laser, cu care scanează obiecte reale – echivalentul camerei Eclair NPR de umăr pe care o foloseau toţi tipii ăia cu *verité*-ul. Extraordinar de scump, dar el a obţinut o finanţare de la Ministerul Culturii şi are şi ceva clienţi dubioşi. Nu se ocupă el de munca de proiectare. Uneori mai face combinaţii şi aşa mai departe, dar baza e întotdeauna un obiect real scanat.

— Deci a scanat penisul cuiva cu un scaner cu laser?

— Nu e periculos, dacă ştii ce faci. Se foloseşte mereu pentru filme – feţele actorilor sunt transpuse pe feţele cascadorilor, ca să pară că ei fac cele mai periculoase chestii.

— Nu prea văd cine ar accepta să-i fie înlocuit penisul cu ăsta.

Chase roşi.

— E penisul lui Hervé, desigur. Lui nu-i e ruşine de boala lui, clar. A reuşit chiar s-o transforme într-o atracţie turistică destul de populară. N-ar fi atât de arcuit dacă n-ar fi în erecţie. Probabil că la partea asta l-a ajutat un prieten. Poate vreunul dintre clienţii lui.

— Şi acum, că-l ai în computer, ce-ai de gând să faci cu el?

Chase se întoarse la *trackpad.*

— Deci ai pus fişierul în acest spaţiu virtual de construcţie, după care interfaţa îţi permite să-l roteşti aşa, să-l întorci invers, să-l faci mai mic sau mai mare. Cred c-o să-l fac mai mare decât e în realitate, doar aşa, de distracţie. Programul te anunţă dacă depăşeşti volumul fizic construibil de către maşinărie, deci aici n-ai cum să greşeşti. Apoi, maşina de tăiat a programului îţi mărunţeşte obiectul virtual înainte ca imprimanta să reconstituie obiectul fizic, strat cu strat. Cică se numeşte „prototipare rapidă“ – o denumire foarte simpatică.

— Ştii cât de mare e în realitate? Penisul amicului tău?

— O, l-am văzut de multe ori. Acum fii atent. (Apăsă pe butonul *Fabrik*, iar imprimanta se trezi la viaţă, cu capul de imprimare lunecând neobosit înainte şi înapoi pe şinele lui de oţel.) Vezi rola asta roz de-aici, din spate, de pe bobina asta care e fixată pe cadru şi care seamănă un pic cu o mulinetă mare? Ar putea fi de orice culoare, dar întâmplarea face să am rozul ăsta intens. E din PLA, acid polilactic, un bioplastic regenerabil. Deci capul de imprimare trage de firul ăsta de pe bobina din spate prin tubul ăsta transparent de plastic, îl vezi? Ajunge în extruder, unde e încălzit şi evacuat printr-o macro-deschizătură pe platforma de construcţie care, deşi abia se observă, coboară treptat pe măsură ce modelul e imprimat strat cu strat. Găseşti mii de clipuri pe YouTube cu obiecte imprimate, cu imaginea accelerată. E fascinant. E chiar foarte amuzant. Platforma coboară ca un lift, iar obiectul răsare ca o ciupercă pe ea. Probabil că o să-i ia vreo două ore să-l construiască pe ăsta, la câte detalii are.

Capul de imprimare crease deja un disc roz – ce arăta mai degrabă mic şi amărât pe platforma solidă, transparentă de construcţie – reprezentând rădăcina penisului lui Hervé Blomqvist, în secţiune. Într-adevăr fascinant, dar Nathan era fascinat în primul rând de Chase, care-i acaparase brusc atenţia imediat ce scosese la înaintare imprimanta FabrikantBot 2. Dădea dovadă de o pasiune surprinzătoare pentru tehnologie care o depăşea chiar şi pe a lui Naomi, ceea ce pentru Nathan însemna sex în cea mai pură şi periculoasă formă.

— Şi de ce anume suferă prietenul tău… Hervé…?

— Da, Hervé Blomqvist. Am fost colegi în studenţie la Paris.

— Chiar se aşteaptă să faci ceva cu chestia asta? Cu chestia pe care ţi-a trimis-o…

— O, ştie foarte bine că ceva o să fac şi probabil că intuieşte şi ce anume.

Nathan nu-şi putu imagina decât că avea să folosească obiectul creat pe post de super-dildo şi avu instantaneu o erecţie care se combină neplăcut cu imaginea de pe monitor.

— De ce boală suferă de are penisul aşa, curbat de la jumătate?

— Trei medici francezi, răspunse ea.

— Cum?

— Hervé zicea că are de suferit din cauza a trei medici francezi: doctorul Peyronie – asta-i problema penisului; doctorul Dupuytren – contractura tendoanelor şi a degetelor, de stai aşa cu mâna – Chase îşi curbă mâna stângă ca o gheară –, iar asta merge de multe ori mână în mână cu boala Peyronie. Şi doctorul Raynaud – uneori i se învineţesc picioarele din cauza proastei circulaţii la cea mai uşoară senzaţie de frig. Trei medici francezi. Sună ca o poezioară pentru copii, nu?

— Văd că-l cunoşti pe tip destul de intim.

— Eram un grup destul de unit acolo, la Sorbona. A fost interesant.

Pronunţase *Sorbona* de parcă ar fi fost din Midwest şi habar n-ar fi avut de limba franceză, cu accent pe prima silabă: *sór-bn.* Nathan se întrebă dacă era posibil ca, treptat, să-şi creeze un metalimbaj sofisticat care să anihileze orice urmă de franceză din vorbirea şi gândirea ei, aşa cum procedase *le schizo* Wolfson când transformase engleza într-un amalgam de ebraică, franceză, germană şi rusă. Era, într-un fel, invers faţă de ce făcuse Samuel Beckett când îşi scrisese o parte din operă în franceză ca să se îndepărteze de limba natală şi să fie deci nevoit, după propriile spuse, să scrie mai clar şi mai economic.

Imprimanta se mişca dintr-o parte în alta, aşezând strat peste strat de PLA pe platforma de construcţie, pe care mecanismul cu clichet o cobora treptat pe măsură ce obiectul, un penis din bioplastic regenerabil, se înălţa ca o stalagmită într-o peşteră. Lucra cu entuziasm moderat, fără ironie, bucuroasă că producea un penis în erecţie, strâmb şi extrudat, bucuroasă că producea ceva, orice. Lui

Nathan i se părea ciudată identificarea lui cu FabrikantBot-ul, dar era reală. Înţelegea satisfacţia de a crea ceva, orice, de a fi pur şi simplu creativ, ceea ce-i retrezi entuziasmul pentru proiectul lui cu Roiphe, cartea-fantomă cu titlul *Mistuiţi*, pe care se gândi că poate o va putea imprima cu FabrikantBot-ul. De ce nu? Cărţi de plastic organice, regenerabile, în mii de exemplare.

— Tare mi-ar fi plăcut să fac vinişoarele cu albastru sau cu violet şi doar capul cu roz sau cu roşu, dar modelul ăsta de FabrikantBot nu poate lucra decât cu câte o culoare odată şi nu le poate combina într-un obiect. Am vopsit o grămadă, dar ar fi nemaipomenit să nu fie nevoie. Încerc să-l conving pe tata să sponsorizeze următoarea versiune, dar se lasă greu. RepliKator 3 are cap dublu, foloseşte o platformă de construcţie supertare şi cred că poţi opta pentru plastic ABS, dar e mai scumpă. Nu e, totuşi, doar chestie de bani. Ţine să-i arăt ce-am făcut până acum şi eu nu vreau.

— Mă rog, probabil că n-o să vrea să vadă penisul lui Hervé, deşi ştiu că a văzut o grămadă la viaţa lui. Doar că în alt context.

— O, dar Hervé nu-mi trimite numai penisuri.

Lăsând imprimanta să depene în continuare mulţumită de sine, ieşiră din cameră pe palier. Chase încuie uşa, apoi se întoarse spre cea de alături.

— Aici e dormitorul meu, lângă e baia şi acolo, spuse ea arătând spre uşa din faţă, acolo o să intrăm şi e atelierul meu.

Chase aprinse lumina într-o încăpere care era copia perfectă a camerei imprimantei, doar că aici lucarna era acoperită cu un oblon. În cameră erau două mese dintr-un lemn grosolan, aşezate pe capre: una foarte lungă, de mărimea unei mese de picnic, şi una pătrată, mai joasă, pe care stăteau îngrămădite cutii şi tuburi cu vopsea, pensule, cârpe, palete dreptunghiulare din plastic cu capace, cuţite de amestecat vopseaua, borcane cu apă.

— Uite, ţi-am zis de vopsit. PLA-ul se poate vopsi direct, cu vopsea acrilică. Poţi mai întâi să şlefuieşti, dacă vrei să creezi diferite texturi. Ar fi ideal să am o chiuvetă aici, fiindcă uneori e nevoie de apă, dar baia e chiar alături. E cam haos acum.

Chase lăsă vopselele şi se duse la masa mai mare, pe care se aflau mai multe obiecte voluminoase, cu forme neregulate, acoperite cu o pânză cât un cearşaf de pat. Se opri în faţa ei şi inspiră adânc –

cu o atitudine ciudat de reverenţioasă, îşi spuse Nathan –, apoi se aplecă şi începu să strângă cu grijă pânza. Treptat, ieşi la iveală reconstituirea dintr-un material termoplastic a unui corp de femeie mutilat şi dezmembrat, pe bucăţi ce nu păreau să respecte vreo ordine anume. Erau vopsite grosolan, dar suficient de convingător încât să-i provoace repulsie lui Nathan, amintindu-i de o măcelărie sinistră peste care dăduse la un moment dat într-un orăşel din Spania. Un singur sân retezat, bucăţi de coapsă şi de gambă, degetele de la o mână, un trunchi tăiat în patru, un cap cu o expresie uluită despicat, cu limba umflată atârnând în afară. Aproape fiecare centimetru pătrat observabil de piele era ciupit ca sub asaltul unui banc numeros de piranha şi fiecare ciupitură fusese conturată cu tandreţe, în detaliu, cu o vopsea acrilică într-o nuanţă necrotică de roşu-închis.

— Hervé mi le-a trimis, bucată cu bucată, spuse ea împingând sub masă cearşaful împăturit cu grijă. Eu le-am aranjat şi le-am finisat cu vopsea. (Se întoarse spre Nathan şi se sprijini de marginea mesei, cu mâinile la spate.) Ştii, am vrut să numesc lucrarea *Mistuiţi*, dar tata mi-a luat-o înainte. Dacă nu cumva poţi tu să-l convingi să schimbe titlul cărţii voastre.

Nathan recunoscu bucăţile de trup schingiuit după fotografiile spre care îl îndrumase Naomi. Adunate la un loc, erau Célestine Arosteguy.

— Deci ai făcut-o, până la urmă. Ai tăiat sânul soţiei tale, cu acordul ei.

Naomi gândea din perspectivă jurnalistică şi legală. Era o abordare severă, de care avea nevoie ca să-şi păstreze echilibrul în noaptea groasă, lichidă a sfârşitului de vară la Tokyo. Ieşiseră în grădina cenuşie, jalnică pentru că în casă se făcuse prea cald, prea înăbuşitor, prea intim şi îmbâcsit. Ea stătea pe o băncuţă din beton pătată de licheni, ce imita piatra tăiată manual, lipită de peretele din fundul curţii. Aplicele grele din perete, cu becuri portocalii, îi scăldau faţa într-o lumină aseptică de spital, modelând-o cu umbre adânci, intense. Arosteguy se plimba prin grădină pe dinaintea ei, lovind din când în când cu piciorul în vreun gunoi menajer ascuns de întunericul ce se unduia în curenţi transversali în faţa lui.

— Ştii, am un coleg – nu-ţi spun cine e, că te-apuci să-l cauţi – cu care am fost la o ciudăţenie de seară karaoke la Paris, nu aici. Şi am fost silit de împrejurări să cânt melodia „Je t'aime… moi non plus" ca Serge Gainsbourg, în timp ce colegul cânta în falset partea lui Jane Birkin. Am acceptat ca omagiu pentru Salvador Dalí, a cărui replică referitoare la comunismul lui Picasso a inspirat titlul melodiei. Gainsbourg i-a cerut lui Birkin să o cânte ca un băieţel, ceea ce a făcut şi colegul meu, aparent fără efort. A fost un moment revelator despre el, de care m-aş fi putut lipsi. După acea fază kitsch de apropiere între noi, mi-a mărturisit că avea un vis barbar, şi anume ca într-un moment de pasiune să reteze sânul unei femei. Chiar se apucase să caute o femeie care să-l lase să facă asta pe bani şi un doctor care să-l îndrume. Era un tip deosebit de pedant şi de scrupulos. Nu ştiu dacă şi-a împlinit vreodată dorinţa.

— Aşa a fost pentru tine? A fost sexy? Pasional?

— M-am jucat de-a chirurgul. Am executat o operaţie. Iar Célestine a avut dreptate, ca de obicei. Am vrut să păstrez sânul, să-l conserv cumva, să-l duc la taxidermistul de pe rue du Bac, să fac ceva, oricât de grotesc. Nu puteam renunţa la el. Aveam sentimentul că ea pierdea ceva odată cu el, ba chiar mai egoist, că *noi* pierdeam ceva, viaţa noastră împreună, sexualitatea noastră. Nici nu pot să-mi închipui ce complicaţii ar fi presupus să fi acut copii pe care ea să-i fi alăptat. I-am spus toate astea, însă ea nu m-a lăsat să-l păstrez, iar Molnár i-a ţinut partea – din motive psihologice, chipurile, de sănătate, dar şi legale. Dacă ne oprea cineva în trenul cu care ne întorceam la Paris… Însă pentru ea era simplu: trebuia distrus cu tot ce era înăuntru, ca un cuib de viespi scos de sub streaşină cu o plasă de pescuit şi îndesat într-un sac de gunoi. Trebuia ars cu tot cu adulţii înaripaţi, cu larvele albe şi cu ouăle dinăuntru. Ars.

Naomi n-avea nici o îndoială că Arosteguy minţea pe toată linia (ei, poate cu excepţia unor detalii despre viaţa şi obiceiurile lor intime), că mărturisirea lui era un roman, un proiect artistic, şi că ea urma să colaboreze la fasonarea şi la difuzarea lui. Dar asta nu o descuraja şi nici măcar nu-i leza simţul integrităţii de jurnalistă care, la drept vorbind, era întotdeauna o simplă noţiune teoretică, un atu profesional ce se clasa pe locul al doilea, după plăcerea şi continuitatea în muncă, ba chiar pe locul al treilea, pe prima poziţie

situându-se, surprinzător, împlinirea ei pe plan creator, despre care nu vorbea niciodată. Dacă minciuna era complexă şi captivantă – şi era, chiar foarte –, atunci poate ieşea material pentru o carte, cu omniprezenta dorinţă de a scormoni după năluca adevărului ca temelie şi sursă de suspans şi fără vreo nevoie ca acel adevăr să fie vreodată verificat. Putea să-şi facă cititorii să se întrebe dacă nu cumva fotografiile cu trupul dezmembrat al lui Célestine aveau să dezvăluie *doi* sâni tăiaţi, ceea ce ar fi infirmat povestea mastectomiei aşa cum îi fusese spusă. Putea să insiste pe lângă şeful poliţiei, *monsieur* Vernier, ca să afle această informaţie, fără să-i explice de ce era importantă. Putea încerca să examineze ea însăşi torsul, să-l examineze fizic – palpitant, ca idee. Dar oare fusese păstrat ca probă sau fusese deja îngropat sau incinerat? Asta ca să vadă dacă sânul stâng fusese excizat chirurgical, cusut şi vindecat în loc să fie hăcuit sălbatic. În fotografiile pe care le văzuse se observa doar partea stângă a torsului, iar rana era mascată de o umbră. Oare asta fusese şi intenţia poliţiei? De fapt, până la urmă erau fotografii făcute de poliţie? Să le fi postat chiar Arosteguy?

— Dar nu ţi-a făcut plăcere să-l tai? întrebă ea. Aşa, dintr-un anumit punct de vedere? Acum, că te cunosc…

— Ai vrea să intri în corpul meu în timp ce mă apropii de Célestine care stă întinsă pe masă, să intri în mine ca în filmele alea SF în care un luptător intră într-un robot uriaş cât o clădire cu opt etaje şi acţionează membrele imense din capul de sticlă al robotului.

— Da. Exact aşa.

Sigur că înregistra şi sigur că el ştia asta. Reportofonul Nagra stătea lângă ea pe piatra artificială, clipind vesel. Era convinsă că el nu s-ar mai fi produs dacă n-ar fi fost înregistrat, asemenea unui poet de tradiţie orală care se molipsise de microbul aparaturii de înregistrare şi insista acum ca toate improvizaţiile să-i fie păstrate pentru posteritate.

— Bine, atunci. Mă apropii de corpul ei şi e *corpul* ei, faţa fiindu-i ascunsă de un cort steril din tifon înălţat de jur împrejurul capului. Şi nu e chiar Célestine, pentru că nu are culoarea potrivită, e verde-albastră, aşa că într-un fel nu e vie, nu e *sensible*.

Francezii greşesc de multe ori când folosesc acest ultim cuvânt în engleză, observă Naomi. În franceză înseamnă „sensibil“, „reactiv“,

„simţitor“.

— Şi nici mirosul nu se potrivea, un miros înţepător de dezinfectant. Iar sânul ei, îţi jur, era conturat şi secţionat de linii punctate trasate cu un Magic Marker violet – taie aici! –, ca într-un soi de desen animat oribil, coşmaresc, o lacrimă mare cu sfârcul în mijloc.

Molnár stătea şi se uita peste umărul meu drept, în partea cu bisturiul, şi-mi şoptea mie, elevul lui vedetă, încurajându-mă, simţindu-mi rezerva şi teama, dar şi erecţia – ceea ce probabil că nu te miră –, şi brusc m-au năpădit aceleaşi emoţii ca pe colegul de karaoke, ca şi cum vorbele lui din acea noapte mi-ar fi invadat creierul şi ar fi devenit vorbele mele, gândurile mele, şi uite că aveam să împlinesc visul nostru comun tăind sânul soţiei mele.

Mă pregăteam să fac prima tăietură. Molnár mă prevenise să nu gândesc în termeni de perfecţiune, să nu caut să fac tăietura perfectă, pentru că asta duce la paralizie. În orice caz, în carne e imposibil. „Uită-te la imaginile cu Picasso desenând: nici pic de şovăială“, îmi zice el. Într-un fel, nu mai gândeşti deloc, doar te laşi în voia instinctului, a nevoii de realitatea liniei desenate, indiferent cum va ieşi până la urmă, cu certitudinea că o să fie bine. Dar tot am tremurat când am pătruns prima oară în sânul ei cu vârful încins al acelui oribil bisturiu electric, cu lama lui de unică folosinţă pentru carne de unică folosinţă.

Cum Arosteguy se plimbase întruna în timp ce vorbea, faptul că se opri brusc avu impactul unei împuşcături.

— E prea banal, spuse el.

— Ce?

— Comentariul ăsta din off. Interviul ăsta clasic.

— O, nu! Ce ne facem?

— Vreau să-ţi dezgoleşti sânul, să reconstitui scena. Să colaborăm. Excelent pentru articolul tău, ba chiar şi pentru o carte. Cât sunt eu de periculos. Cât eşti tu de curajoasă. De perversă şi de dulce, totuşi.

— Dar nu ne vede lumea aici?

— Suntem *gaijin.* Nu le pasă ce ne facem unul altuia şi nici măcar ce ne fac japonezii. Îţi aminteşti de Sagawa? Şi de multe alte crime cu victime *gaijin*? Nu merită să-ţi faci griji. Suntem în Japonia,

draga mea. (Între timp, Arosteguy scotoci în buzunarele pantalonilor lui din catifea reiată şi scoase un Magic Marker japonez scurt şi gros, cu un vârf foarte subţire, etalându-l ca pe un trabuc.) O să ne jucăm de-a doctorul. Tu o să fii Célestine, pacienta deschisă, entuziastă. O să-ţi dau eu indicaţii scenice. Eu o să joc două roluri: doctorul Zoltán Molnár, chirurgul cam neonorabil, dar cu un farmec ştrengăresc, şi Aristide Arosteguy, un *philosophe* francez total neonorabil şi eminamente neatrăgător. Voi fi propriul meu regizor, dar voi reţine orice sugestie de la partenera mea de scenă în legătură cu spectacolul. Şi vom reconstitui întregul proces al extirpării sânului, în măsura în care mi-l amintesc.

Efectul băuturilor pe care le împărţiseră începea să se simtă în pronunţia lui poticnită şi într-o lipsă de coordonare generală a gurii şi corpului. Naomi băuse cot la cot cu el – sake, apoi bere –, în primul rând ca să-i întreţină ritmul narativ, ceea ce însă acum regreta, convinsă că şi coordonarea ei avusese de suferit, chiar dacă nu putea estima în ce măsură – semn rău pentru ea.

Desfăcându-şi hanoracul de lână, Naomi simţea că se prostituează de două ori: în primul rând, avea să-şi expună sânii în curtea unei case din Tokyo; şi, în al doilea rând, ştia că o face doar pentru articol, pentru carte, pentru perversitatea poveştii şi valoarea comercială a proiectului ei cu Arosteguy, care deraiase în aşa hal încât devenise, probabil, irezistibil pentru oricine l-ar fi publicat, pe hârtie sau în format electronic. Nu era o senzaţie care s-o descurajeze; dintr-o perspectivă cât se poate de infantilă, actul transgresiv de a se prostitua îi făcea plăcere. Un balon publicitar uriaş deveni vizibil pe cer, luminat pe laturi de o prezentare în imagini a unei game de echipamente finlandeze pentru fitness. Naomi urmări visătoare o demonstraţie cu o bandă de alergare în miniatură, pliabilă, potrivită pentru apartamentele modeste, închipuindu-şi-i pe Célestine şi Ari alergând unul lângă altul în Paris. De parcă ar fi reacţionat la fantezia ei, Arosteguy făcu doi paşi hotărâţi spre Naomi, îngenunche la picioarele ei (gemând uşor când bursita care-i inflama genunchiul drept se făcu simţită), puse Magic Marker-ul pe bancă şi-i luă mâinile într-ale lui înainte ca ea să termine de desfăcut fermoarul.

— Lasă-mă pe mine să te despachetez, spuse el.

— Ce să faci?

— Ştii clipurile alea cu despachetări, e plin de ele pe YouTube. Sunt esenţa fetişismului consumerist. Mie-mi plac la nebunie. Te uiţi cum un adolescent vietnamez oarecare deschide cu drag cutia pe care tocmai a primit-o şi care conţine… O chestie din asta, să zicem. (Arosteguy arătă cu degetele spre Nagra.) Băiatul e în extaz – ne dăm seama de asta doar după voce şi după mâinile lui băieţeşti, cu unghiile roase nervos, pentru că aparatul de filmat nu se îndepărtează niciodată de cutie şi de conţinutul ei –, dar e un maestru al satisfacţiei amânate, ca şi miile de oameni care se uită. Taie cu un cutter special banda adezivă care sigilează cutia. Scoate mai întâi cutia cea mai mică dinăuntru, în care se află încărcătorul, cablurile de alimentare şi manualul de utilizare în mai multe limbi. Taie cu grijă exagerată punguţele minuscule, sigilate la cald, în care se află bateria, căştile şi adaptoarele. După care, în sfârşit, cu ample gesturi tremurătoare, scoate însuşi obiectul dorinţei, aparatul electronic, înfăşurat în folie cu bule, spunând cu o nonşalanţă prefăcută, într-o engleză cu un uşor accent, engleza fiind limba consumerismului: „A, bun, OK, deci iată-l…“

Deci iată-l: sânul stâng al lui Naomi, despachetat cu un amplu gest tremurător de către Arosteguy, dar cu ceva efort, pentru că întâmplător ea îşi pusese sutienul alb de sport, cu efect de compresie – sperase să aibă timp să facă jogging prin cartier –, iar micuţa capsă metalică din faţă a sutienului se înţepenise, cu bine cunoscuta răutate a mecanismelor mărunte, silind-o pe Naomi să-l deschidă ea pentru ca Arosteguy să înainteze cu despachetarea. De data asta îşi luase doar două sutiene pentru călătorie şi ar fi preferat să fi purtat sutienul negru din dantelă Victoria's Secret cu balene şi bretele detaşabile, dar întregul proces părea să se desfăşoare la nivel intelectual şi el nu părea descurajat de un sutien total neispititor.

Ea stătea dezbrăcată, fără sutien, cu mâinile depărtate, cu palmele pe bancă, simţindu-se inexplicabil de bine în timp ce Arosteguy rotea încet sutienul pe un deget, în lumina provocatoare a lămpii de grădină, ca pe o piedică neaşteptată.

— După operaţie, i-am pus lui Célestine un sutien special pentru mastectomie. Avea pe partea stângă un buzunar pentru o proteză de sân. Cred că marca se numea Amoena, un nume foarte frumos, clasic. De fapt, erau două buzunare, de parcă ar fi aşteptat ca ea să-

şi piardă şi celălalt sân. Sânul fals se numea Energy Light, era mărimea 4 şi părea identic cu sânul rămas, chiar dacă cel care lipsea fusese mai mare. Era doar o chestiune de echilibru, simetrie, greutate şi acceptare socială. Proteza avea în interior o suprafaţă transparentă, cu nişte bule ca folia antişoc, pentru aerisire, dar tot se încingea şi transpira. Exista însă perspectiva unui material creat de NASA, care să menţină temperatura normală a sânului. Exteriorul era de culoarea pielii, avea în vârf un sfârc cam pleoştit şi o consistenţă deosebit de maleabilă şi de naturală, dar era prea omogen la atingere ca să-l iei drept un sân adevărat. Cred că a purtat sutienul de două ori, după care a renunţat la el. Îl găseam agăţat de o sticlă cu paracetamol lichid în dulapul pentru rufe de lângă maşina de spălat, ca o pălărie chinezească conică. Până la urmă, a renunţat la sutiene cu totul şi a făcut o fixaţie pe tricourile şi puloverele mulate care-i scoteau în evidenţă amputaţia, spunând că în copilărie avusese o pisicuţă cu o singură ureche şi că acum pisicuţa era ea.

— Eu nu cred c-aş avea curajul ei.

— N-ai de unde să ştii cum ai reacţiona, tocmai de-aia trebuie să facem reconstituirea. O să facem o reconstituire ca tipii ăia care refac bătălia de la Waterloo cu muschetele alea vechi, protejaţi de dopurile lor de urechi anacronice, mici şi albastre. Arosteguy începu să-i pipăie sânul stâng într-un fel total neutru, pragmatic, ridicându-l cu trei degete ca un patiser care cântăreşte un pateu abia copt, ciupindu-l uşurel deasupra şi sub sfârc, apoi strângându-l ca să-i arate unde ar fi trebuit să vină cicatricea. Îşi apropiase mult faţa de a ei şi îi simţea respiraţia pe piele, aerul fierbinte scos pe gură şi cel puţin mai rece scos pe nas. Ea se lăsă în voia senzaţiei că Célestine intrase în corpul ei, că nu mai era corpul ei în întregime, aşa că se putea dispensa cu uşurinţă de unele părţi. Senzaţia îi dădea fiori.

— Tina era perfect conştientă şi pe fază şi stătea aşezată cum stai tu acum când Molnár i-a conturat sânul. Ţi-aş vorbi în ungureşte dac-aş putea, aşa cum vorbea Molnár cu echipa lui peste umăr, ca să recreez autenticitatea şi acea magie clinică stranie a momentului. Le-a spus să-mi dea un Ativan, pentru că începusem să tremur, gata să leşin ca o fetiţă. Nu reuşeam să ţin în frâu anxietatea care mă cuprinsese din cap până-n picioare. Ativanul era foarte subtil şi eficient. După aceea simţeam orice în afară de anxietate. Pe de altă

parte, Célestine era calmă şi grijulie. Mi-a zâmbit, m-a mângâiat şi m-a compătimit în timp ce marele doctor îi desena pe piept o hartă a comorii, ca în poveştile pentru copii. Uite aşa.

Naomi simţea vârful pixului fierbinte – era sigură că i se părea pentru că avea în minte lama electrocauterului – în timp ce Arosteguy trasa cu o mână sigură o formă mare, de lacrimă, ţuguiată aproape de axilă şi înclinată spre stern, de jur împrejurul sfârcului.

— Ăsta-i conturul cicatricei.

— Sfârcul o să dispară?

— Am discutat dacă să cruţăm sfârcul, ba chiar şi despre o posibilă reconstrucţie a sânului. Molnár s-a lansat într-o meditaţie foarte pompoasă despre semnificaţia socială a sânului şi a lactaţiei şi despre inovaţia în termeni de evoluţie pe care au reprezentat-o mamiferele. Tina s-a mulţumit să râdă şi a răspuns că era curioasă să vadă cum va fi când va deveni pe jumătate băiat, aşa că ar fi interesat-o eventual un sfârc de băiat pentru respectiva parte, nu de femeie. Doctorul i-a vorbit despre problema dezechilibrului. Ea i-a replicat că avea să fie o dualitate, nu un dezechilibru, şi că aştepta cu nerăbdare momentul.

Arosteguy făcu un pas înapoi, cu markerul în mână, să-şi examineze opera. Naomi se uită în jos şi-şi ridică sânul cu mâna stângă, alăturându-se examinării.

— Îmi aminteşte de tatuajele alea cu lacrimi pe care şi le fac condamnaţii pe obraji, spuse ea.

— Un student de-al meu avea aşa ceva. Te tulbura când îl vedeai. De multe ori îl acoperea cu machiaj.

— De obicei înseamnă că au omorât pe cineva.

Arosteguy cântări informaţia în tăcere.

Naomi avu senzaţia că el nu cunoştea semnificaţia tatuajelor, aşa că în acest moment i se rearanjau în minte mai multe sensuri şi descoperiri. Aproape simţea cum i se rearanjau cărămizile şi se gândi la Tetris, jocul pe computer care-i plăcuse cel mai mult în copilărie.

— Sunt sigură că găseşti pe cineva aici, la Tokyo, să-ţi facă şi ţie unul, adăugă ea gânditoare. Vin şi eu cu tine, să imortalizez momentul.

El înălţă capul, privind-o iar în faţă, şi râse cu gura deschisă.

— Poate că o să-mi trebuiască două. Eşti gata să te tai?

Ar fi fost tare bine dac-ar fi putut avea încredere în Yukie. Naomi se uita pe fotografiile pe care le făcuse Arosteguy cu ea întinsă pe băncuţa de beton din grădină, cu ochii închişi şi gura deschisă mimând anestezia, cu sânul conturat cu markerul estetic în rotunjimea sa, cu sfârcul întărit (oare şi al lui Célestine se întărise în momentul tăieturii, rugându-se în felul său să fie cruţat, sau se retrăsese speriat când, în ceasul al doisprezecelea, bravada ei pălise?), cu braţele lipite de corp ca să nu alunece în jos de pe băncuţa îngustă, cu sânul drept acoperit pudic de hanorac. Dar imaginile prost încadrate şi descentrate îi amintiră că nu tot omul se năştea cu talentul de a fotografia, iar Yukie, cu experienţa ei în media, ar fi produs fotografii clare şi frumos compuse, pe care le-ar fi putut include în articol sau în carte. Ar fi fost foarte elocvente pentru abordarea parajurnalistică foarte în vogă de care se folosea Naomi, ce implica o colaborare artistică între subiect şi jurnalist şi se autolimita prin definiţie la foarte puţine asemenea cupluri. Realizase că era, poate, la un pas de ilustrarea perfectă a „reportajului de saturaţie“, cum îl numea Tom Wolfe: crima la indigo cu jurnalista ca victimă, în timp ce criminalul termina articolul şi îl preda, împreună cu fotografiile şi imaginile filmate. Îşi aminti că studiase conceptul de parajurnalism la Universitatea Ryerson din Toronto, un tip de jurnalism care amesteca, fără atribuire, faptele reale cu cele inventate. Dar în colaborarea ei cu Ari, cum începuse să numească ceea ce făceau, partea de ficţiune, de invenţie creatoare, îi aparţinea integral lui şi, cum el era subiectul ei, ficţiunea era acceptabilă.

Categoric, fotografiile lui Yukie ar fi fost superioare tehnic, dar prezenţa ei ar fi modificat total biochimia proiectului. Şi, la o privire mai atentă, observă că fotografiile lui Ari exprimau ceva pasionant şi înspăimântător: contopirea, în mintea lui Ari, a lui Naomi cu Célestine. Bineînţeles că ea nu semăna deloc fizic cu Tina, dar percepea intensitatea şi voyeurismul macrofag evidente în modul în care o fotografiase ca pe o încercare disperată de a-şi recrea soţia dispărută. Se rugase de ea să-i dea obiectivul macro ca să se poată apropia, obiectivul pe care îl împrumutase de la Nathan şi-l mai avea încă – fără îndoială pentru acest moment –, şi-i devorase corpul cu acel obiectiv (cu denumirea greoaie de Micro-Nikkor 105 mm f/2.8G

IF-ED), care devenise electrocauterul lui. Pe când o poza, îi povestise lui Naomi cum simţise mirosul cărnii arse a Tinei în timp ce tăia, iar Molnár – care ţinea sânul întins cu un depărtător din inox, pentru ca el să poată ţinti precis – îi spusese să nu inhaleze aşa-zisul fum chirurgical, cum îl numise el, pentru că era toxic. Nu înregistrase această escapadă chirurgicală altfel decât mental, dar avea o amintire foarte vie cu bisturiul Bovie, numit astfel după inventatorul său, William Bovie, şi îi tot venea în minte cuţitul Bowie, cuţitul de luptă uriaş, ca un satâr, care-şi datora numele faimei lui Jim Bowie din Alamo. Cauterul subţirel părea inofensiv în sine, cu tăişul metalic plat din vârf montat în carcasa lui galbenă, ca o mică şurubelniţă, cu mânerul de plastic într-o nuanţă veselă de albastru, un buton de pornire galben şi un cablu electric albastru. Surprinzător, nu scosese prea multe scântei, ca o lampă de sudură miniaturală pâlpâind înăuntrul cortului străveziu de piele creat de depărtătoare, în timp ce straturile de ţesut mamar se evaporau într-un fum alb, neştiute ca o şoaptă.

— Ţesutul ei mamar arăta ca o cremă de vanilie galbenă. M-am simţit ca Sagawa fie doar şi pentru că mi-a trecut prin cap aşa ceva.

— Şi, când l-ai deschis, era plin de insecte?

— Sigur că nu, spusese Arosteguy. Sigur că nu. Dar după, în salon, Célestine era atât de fericită, atât de mulţumită, că întrebarea n-a mai venit şi răspunsul n-a mai fost dat.

După ce o decupase cu aparatul foto, Arosteguy se cufundase într-un soi de reverie, ba chiar într-o stare vecină cu stupoarea – fără îndoială, o întrecuse la băutură –, iar Naomi încercase să-l scoată din starea lui tulbure oferindu-se să-i deseneze o lacrimă sau două pe obraz, atrăgându-l într-o discuţie despre cum ar fi trebuit să fie lacrimile – colorate pe dinăuntru, ceea ce însemna crimă, sau doar conturate şi lăsate aşa, adică tentativă de crimă. Era o introducere ocolită la ceea ce ar fi vrut să fie o discuţie directă despre cum ajunsese Célestine, dintr-o apotemnofilă mulţumită, cu un singur sân, în stadiul de cadavru mutilat, dar după ce acceptase două lacrimi pline – fără să explice în vreun fel cele două crime reprezentate astfel conform convenţiei dintre ei –, pe care ea i le desenase pe obrazul ud cu un marker violet, el căzuse într-un soi de leşin, iar ea îl culcase ca pe un copil (în patul ei, la insistenţele lui) după ce-l ajutase să urce

împleticit scara îngustă, simţind din plin toată greutatea, căldura şi sudoarea corpului său.

De dimineaţă, îşi dădu seama că adormise, probabil, lângă el pe pat. Laptopul ei era în continuare deschis pe podea, acolo unde stătuse ea noaptea trecută, rezemată cu spatele de pat şi cu picioarele înghesuite lângă perete, şi se uitase pe fotografiile cu Naomi interpretând-o pe Célestine pe masa de operaţie. Culcată în pat, visase că era Célestine, Tina, şi că era tăiată, dar nu pe masa de operaţie. Se afla în celebrul apartament parizian al soţilor Arosteguy, întinsă pe o mică lespede incomodă de marmură, şi era decupată şi mâncată de un Ari fotorealist, grijuliu şi recunoscător, care comenta şi savura fiece bucăţică pe când ea îi încuraja strădania de a o dezmembra şi, bineînţeles, de a-i tăia sânii şi, în ultimă instanţă, capul, care rămânea conştient şi zâmbea tandru până la sfârşit, chiar şi în timp ce el începea să-i mănânce buzele. Când se răsuci spre Arosteguy, care probabil că dormea, atât de intensă fusese semirealitatea visului, încât se temu ca nu cumva să-i cadă capul, să se lovească de umărul lui şi să se rostogolească pe podea ca o minge de fotbal. Dar el nu mai era în pat. Mergând cei câţiva paşi până la baie, avu senzaţia că plutea pe valul aprig de uitare pe care visul ei îl stârnise în adâncurile subconştientului şi în plutirea asta cathartică, eliberatoare, se simţi chiar mai aproape de Arosteguy, de la care probabil că emanase, la cât de intens radia el de dorinţă de anihilare până şi în cele mai banale momente. În spatele robinetului de apă caldă, găsi o bucată mototolită dintr-un şerveţel demachiant Cute pătat de nişte dâre violete apoase şi presupuse că Arosteguy îşi ştersese cele două lacrimi. Oare acestea le reprezentau pe Célestine şi, metaforic, pe Naomi, şi se eliberase acum de cele două crime?

Nu-l găsi nici la parter. În casa pustie mai era doar ea. Tot aşa era şi după trei zile.

Bătăile frenetice în uşa de la intrare o îngroziră pe Naomi, care rămase ghemuită timp de câteva minute în dormitorul lui Arosteguy înainte să-şi adune curajul să coboare tiptil scara, tresărind la fiecare reluare a ceea ce pentru ea era un atac concentrat asupra izolării ei. Trăia sentimentul straniu al repetării mentale a scenei propriei sosiri în faţa aceleiaşi uşi, însă de data asta cu ea în rolul filosofului retras

şi nevrotic – se simţea nerasă şi descompusă şi i se părea că părul ei nespălat e sur ca al lui Arosteguy –, în timp ce necunoscutul de la uşă juca, fără să ştie, rolul nou-sositei Naomi. Cele trei zile în care scormonise prin viaţa lui Ari, aşa cum era ea reprezentată de acea casă şi de lucrurile din ea, erau mai mult ca sigur o cauză parţială a schimbului de identităţi, dar pe undeva fusese şi dorinţa ei. Naomi încă nu-şi ştersese reperele chirurgicale de pe sân cum îşi ştersese Ari tatuajele de criminal pe care ea i le desenase cu atâta dragoste pe obraz. (Pentru ea, era un gest de cruzime, de respingere chiar). Nu-şi schimbase hainele de la operaţia din grădină. Nu ieşise din casă după mâncare şi, de-a dreptul patologic, nu intrase pe net şi nici măcar nu deschisese laptopul şi nu folosise tableta. Nu avusese deloc sentimentul că ar încălca în vreun fel intimitatea lui Ari atunci când luase la rând toate sertarele, etajerele şi dulapurile din casă, tocmai pentru că el renunţase la sine plecând fără un cuvânt ca să nu se mai întoarcă, abandonându-l pe Arosteguy-în-locuinţa-lui-din-Tokyo aşa cum crabul-eremit îşi leapădă carapacea de împrumut când nu-l mai încape. Naomi se strecurase recunoscătoare în acea carapace, devenind noua ei locatară, o Arosteguy la feminin care semăna cu Célestine, dar nu era Célestine.

Nu mai coborâse la parter de când se întunecase. Aprinzând aceleaşi lumini palide, lichide, care o întâmpinaseră când intrase prima oară în casă, senzaţia că la uşă era Naomi se acutiză până într-atât încât se aştepta ca, deschizând uşa glisantă, să se pomenească faţă-n faţă cu ea însăşi. Spre deruta ei, chiar o recunoscu pe femeia din prag, o femeie îmbrăcată într-un costum *office* elegant, bleumarin, cu cămaşă descheiată la gât, care avea ochii în lacrimi şi era vizibil zguduită emoţional, iar Naomi nu înţelegea de unde şi până unde. Femeia o privea fix, cu pumnul cu care se pregătea să bată în aer, cu gura lăsată din cauza dezamăgirii şi şocului provocate de ceea ce vedea – adică pe Naomi.

— *Qui êtes-vous?*[1] întrebă ea cu o indignare absurdă abia controlată.

— Sunt Naomi. Dar dumneavoastră?

Femeia lăsă în jos pumnul ameninţător cu încetinitorul, părând să nu-şi dea seama că avea propria lui voinţă.

— Unde-i Ari? Ari locuieşte aici? Locuieşte aici cu dumneavoastră? Engleza în care îi răspunse lui Naomi era sigură, exagerat de răspicată, modelată de un accent hibrid francez-german.

— E locuinţa lui Aristide Arosteguy. El nu e aici momentan. Cum vă numiţi, vă rog?

— Sunt o prietenă. Îl aşteptam şi n-a mai apărut…

Din senin, femeia izbucni în plâns, iar când faţa subţire i se boţi şi, ruşinată, şi-o feri de Naomi, expunând vederii o ureche comic de proeminentă, ea îşi dădu seama că era audioloaga lui Arosteguy – şi a lui Romme Vertegaal –, Elke Jungebluth.

Înăuntru, aşezată pe fotoliul-pară în formă de larvă, cu un ceai cald în mână, Elke se ocupă eficient de toate secreţiile ieşite din matcă – lacrimile, mucii – folosind şerveţelele Cute pe care i le adusese Naomi de la baie.

— A durat ceva până am luat legătura cu profesorul Matsuda de la Todai. El era contactul pe care mi l-a dat Ari. N-a vrut să-mi dea direct adresa. Ca să mă protejeze, după spusele lui. Sunt cetăţean francez şi ăsta e un caz spectaculos de crimă. Şi aşa mai departe. Dar înţelegerea a fost să vin la Tokyo ca să mă întâlnesc cu nişte tehnicieni din Republica Populară Democrată Coreeană. Sunt audiolog. Folosim unele instrumente auditive de origine nord-coreeană. Poate că Ari ţi-a spus că poartă aşa ceva.

— Mi-a spus că sunt nemţeşti. Siemens, cred.

Elke zâmbi trist.

— Sunt ceea ce am numi în mod obişnuit imitaţii chinezeşti, doar că nu sunt chinezeşti. Sunt nord-coreene şi nu sunt simple imitaţii, ci un model special nord-coreean. E adevărat că sunt marcate cu sigla Siemens, dar mai degrabă pentru camuflaj decât în scop de comercializare oneroasă. Avem un producător de electronice francez foarte dornic să pătrundă pe piaţa audiologiei. Probabil că marca se va numi „Vocea preşedintelui etern“. (Un zâmbet tainic, pentru sine.) Am ambiţii ce depăşesc sfera profesiei mele actuale, după cum probabil că bănuieşti. Aşa că Ari s-a oferit să le testeze pentru noi înainte să îndrăznim să le expunem pe pieţele occidentale şi ne-am înţeles ca el să vină să-mi dea raportul aici, la hotelul unde stau. (În vocea ei se simţi o ezitare.) Dar n-a mai venit. Ne-am dat SMS-uri, el pornise spre mine, însă n-a mai ajuns. Mi-am adus echipamentul

mobil de audiologie. Trebuia să finisăm programul înainte ca inginerii cu care colaboram să se întoarcă la Phenian. Acum am o mare problemă. Practic, nu sunt pregătită să duc tratative cu nord-coreenii fără îndrumarea lui Ari. Ăştia pot fi nemiloşi dacă-i dezamăgeşti cu ceva. Eşti noua prietenă a lui Ari? Pari americancă.

— M-am născut în Canada. Am dublă cetăţenie. (Naomi nu înţelegea foarte bine de ce considerase nimerit să răspundă aşa, dar referirile la Franţa, Germania şi Coreea de Nord evocau într-un fel paşaportul. Se întrebă în treacăt dacă nu cumva între Canada şi Coreea de Nord existau relaţii diplomatice, ceea ce nu era cazul Franţei sau al Statelor Unite. Probabil că avea să fie nevoită să-şi deschidă Air-ul şi să intre iar pe net, deşi fusese eliberator să trăiască trei zile ca şi cum internetul n-ar fi existat.)Sunt jurnalistă. Scriu despre soţii Arosteguy pentru câteva reviste. Şi eu m-am mirat când am văzut că nu mai apare. (Această ultimă frază era intenţionat ambiguă. Ştia că obiectivitatea ei în legătură cu Ari era contrazisă de înfăţişarea şleampătă. Făcea o pereche de pomină cu audioloaga.) Elke, colegii tăi nord-coreeni ştiau de Ari? Că făcea pe cobaiul pentru tine?

— Normal. Tocmai renumele lui în comunitatea internaţională le-a stârnit interesul. Şi faptul că era dispus să apeleze la tehnologie nord-coreeană pentru o chestiune atât de intimă. Emoţia auzului, comunicării, vorbirii şi limbajului. Poate că ţi-au ieşit în cale câteva dintre cărţile de filosofie pentru copii ale lui Ari. Toate sunt splendid ilustrate de Célestine. Absolut încântătoare şi profunde. Ei ne-au spus că, la vârsta de zece ani, Kim Jong-un a primit câteva dintre cărţile astea şi le-a citit pe nerăsuflate, de-aia se bucură soţii Arosteguy de un asemenea statut în RPDC. Sunt percepuţi ca nişte anticapitalişti şi anticonsumerişti fervenţi. Totuşi se prea poate să fi fost oarecum greşit înţeleşi.

Urmă o tăcere crispată, timp în care Naomi avu răgazul să se autoflageleze pentru că citise doar trei dintre broşurile de aeroport ale soţilor Arosteguy, fiind deci la fel de doctă în filosofie politică arosteguyană ca şi moştenitorul dinastiei Kim pe când avea zece ani.

— Mai era şi un element personal la mijloc.

— Romme Vertegaal, propuse Naomi.

De fapt, ochii ei nu erau de dimensiuni diferite, cum îi descrisese Ari, ci nu erau corect aliniaţi pe faţă, stângul fiind mult mai sus decât dreptul, ceea ce-i dădea un aer permanent ironic, ca şi cum ar fi ridicat sceptic dintr-o sprânceană. Iar acum, că *într-adevăr* ridica dintr-o sprânceană, efectul final chiar era comic, dar şi pe undeva tulburător, pentru că răspândea un iz de nebunie şi diformitate.

— Văd că Ari ţi-a făcut confesiuni dintre cele mai intime, spuse Elke dându-şi părul pe spate cu ambele mâini şi înfoindu-l puţin la ceafă.

— Ţinea să am suficiente informaţii ca să scriu… inteligent.

— Ei, unele dintre informaţiile astea nu sunt de uz public.

— Cum ar fi programul Vertegaal?

— Da, de exemplu. Presupune anumite aspecte periculoase – din punct de vedere comercial, politic, neurologic şi, după cum ne-a atras atenţia Ari în repetate rânduri, filosofic.

— Elke, nord-coreenii sau chiar Romme însuşi ştiau că urma să te întâlneşti cu Ari la tine la hotel? Ştiau când anume?

— Ce vrei să spui?

— Ari plănuia să plece la Phenian? Poate împreună cu tine?

Audioloaga lăsă ochii în jos şi roşi. Moment în care deveni limpede că Elke şi Ari fuseseră într-o vreme amanţi, chiar dacă el îi descrisese atât de comic lipsa de farmec.

— Nu, iniţial nu. Dar, ce-i drept, profesorul Matsuda mi-a spus că guvernul japonez se gândeşte să-l extrădeze, să-l trimită înapoi în Franţa – se pare că există câteva zone vagi în tratatele dintre Franţa şi Japonia. Şi, desigur, Ari nu e cetăţean japonez. Nu-i exclus să se fi văzut silit să-şi pună problema plecării mai departe de Japonia, în Coreea de Nord.

— Dar ţi-ar fi spus, nu-i aşa? Te-ar fi luat cu el.

— Mi-aş fi dorit tare mult, fireşte. Dar cineva trebuia să rămână la Paris să coordoneze proiectul. În plus, sinceră să fiu, sunt destui de-ai noştri în Coreea de Nord.

— Destui? Cine e acolo?

— Romme, bineînţeles. Şi mai e Célestine Arosteguy.

— La Phenian? În momentul ăsta?

— Da.

— Cum e posibil? Célestine e moartă.

— Ba nu e. E cu Romme la Phenian. Am vorbit cu ea de dimineaţă – are o conexiune de internet specială care le e permisă doar anumitor celebrităţi străine. Strict monitorizată, desigur. Purta tunsoarea numărul 3 aprobată de stat, cu părul foarte scurt şi drept. (Elke făcu nişte mişcări energice de forfecare pe lângă maxilar ca să ilustreze tunsoarea, una dintre cele optsprezece tunsori pentru femei agreate în RPDC.) Arăta total schimbată, dar adorabilă. Pur şi simplu adorabilă. (Se opri, zâmbind absentă în timp ce vizualiza noul look nord-coreean al lui Célestine, apoi clătină uşor din cap a uimire în faţa infinitei capacităţi de adaptare a acestei femei superbe. Elke întoarse privirea spre Naomi, iar zâmbetul i se şterse imediat de pe faţă.) Nu mi-a zis că-l aşteaptă pe Ari să i se alăture.

— Dar la Paris e în plină desfăşurare o anchetă criminalistică în legătură cu uciderea şi dezmembrarea ei. Sunt şi poze.

— Asta e o chestie organizată de Romme pentru Kim Jong-un. E o crimă virtuală. Nu mă întreba cum au făcut, dar e specialitatea lui Vertegaal. Cică ar fi beneficiat de ceva ajutor, să-i spunem tehnic, de la Paris.

— Ce fel de ajutor?

— Soţii Arosteguy au avut un student genial care a făcut o mare pasiune pentru Romme. Şi băiatul e în stare de minuni.

— Hervé Blomqvist.

Elke râse resemnată.

— Da, Hervé. Francezii ar prefera s-o ştie pe Célestine moartă decât să-şi pună problema că i-ar fi putut trăda, în sens cultural, nu în sens tehnic, fugind în Coreea de Nord. E foarte posibil să ştie adevărul şi să fi decis să accepte înscenarea care li s-a vârât sub nas: ea e moartă, a omorât-o soţul ei care, după cum s-a dovedit, a trădat şi el Franţa – tot în sens cultural, ceea ce pentru francezi e o trădare mai gravă decât cea politică. Nu m-aş mira să citesc că Ari a fost răpit de agenţi nord-coreeni şi trimis pachet la Phenian ca să-l ajute pe tânărul proaspăt dictator să-şi şlefuiască politica socială filosofică nord-coreeană. Ar fi genul de ficţiune subversivă născocită de francezi ca să contreze dorinţa sinceră a lui Ari de-a se lepăda de vechea lui viaţă profund franceză în favoarea uneia asiatice noi şi vibrante. Dar ce mai menaj o să facă ei acolo, dacă într-adevăr acolo s-a dus şi el. Toţi trei.

Era limpede că lui Elke i-ar fi plăcut să fie toţi patru.

— E posibil ca asta să fie explicaţia? Răpirea lui Ari? Când se ducea să se întâlnească cu tine. Poate că-l aşteptau.

— Nu-i exclus să-l fi convins să vină de bunăvoie. Dacă Matsuda ştia de posibila expulzare, atunci ştiau şi ei. Poate că a fost de-ajuns.

— Dar dacă Célestine trăieşte, aşa cum spui, atunci Aristide n-a încălcat legea cu nimic. S-ar putea întoarce în Franţa total inocentat.

— Ancheta aia nu s-a limitat la presupusa ucidere a lui *madame* Arosteguy. Au ieşit multe la suprafaţă. El nu mai voia să se întoarcă.

— Sex cu studenţii? La asta te referi?

— O unealtă pedagogică recunoscută timp de trei mii de ani şi care acum e considerată o atrocitate.

Naomi găsise toată aparatura electronică a lui Arosteguy împrăştiată prin casă, inclusiv câteva stick-uri şi carduri de memorie pe care n-avusese curajul să le cerceteze, lucru care sugera că el avusese de gând să se întoarcă acasă. Mai lăsase şi trei telefoane europene, inclusiv un Nokia antic şi un Sagem preistoric bicolor, toate ciobite, deformate, scrijelite, zgâriate şi în general într-o stare jalnică, în ton cu estetica personală a proprietarului lor. Numai uitându-te la ele şi le vedeai căzând din diverse buzunare pe diverse suprafeţe tari şi ude, iar acest gând o făcu să simtă junghiul despărţirii. Probabil că avea la el telefonul japonez LG DoCoMo roz, cu clapetă, conchise ea. Hotărî că nu-i putea acorda atâta încredere lui Elke încât să-i dea liber la electronicele lui Ari.

— Elke, ai înregistrat cumva, din întâmplare, discuţia aia pe Skype cu Célestine? Mă mir că s-a expus ea aşa. Şi nu-i pasă că lumea o crede moartă? Sau nici măcar nu e la curent cu chestia asta? Dacă ar ajunge cumva pe YouTube…

Elke se ridică în picioare.

— Ai fost foarte amabilă. O să încerc să iau din nou legătura cu tehnicienii mei trimişi de RPDC, care par să fi dispărut odată cu *monsieur* Arosteguy. Dacă povestea asta continuă, o să mă întorc la Paris să-mi ling rănile. Sunt sigură că înţelegi.

Ocoli măsuţa joasă, se apleacă şi o sărută pe Naomi pe amândoi obrajii. Mirosea a machiaj uscat, stătut şi a lichior de anason.

După plecarea lui Elke, Naomi întoarse din nou casa pe dos, doar că de data asta nu mai era o expresie a dorului şi abandonului,

ci o căutare ţintită de informaţii concrete şi probabil ascunse. Adună pe masa din living toate aparatele ce puteau conţine informaţii, la care adăugă propriul ei arsenal de electronice, în caz că avea nevoie să-şi amintească ceva ce spusese Arosteguy şi care abia acum avea să-şi dezvăluie adevărata semnificaţie. Apariţia adevăratei Elke, care era exact cum o descrisese Ari în timpul lungii „confesiuni“ catalogate de Naomi cu uşurinţă, cu satisfacţie chiar, drept o ţesătură de minciuni sau, în cel mai bun caz, drept o amăgire abilă, cristalizase imaginea ca un aparat foto DSLR cu senzor autofocus.

Programarea protezelor auditive, legăturile cu Coreea de Nord, cele mai halucinante şi mai paranoice năluciri se dovediseră a fi reale, ceea ce pentru articolul plănuit, care de-acum n-avea încotro şi trebuia să se transforme în carte, însemna că se afla mult mai departe de a completa povestea decât îşi închipuise. Oare putea ajunge şi ea la Phenian, în calitate de turistă ceva mai specială, sub stricta supraveghere a Agenţiei Internaţionale de Voiaj Coreene, aflată în proprietatea statului? Jurnaliştii, mai ales dacă veneau din America de Nord, primeau numai rareori vize, din câte înţelesese. Oare Romme Vertegaal va fi dispus să-i acorde un interviu pe Skype sau, mult mai bine, să călătorească pentru o întrevedere undeva? Oare asta ar fi presupus vreun risc pentru ea? Şi oare Célestine chiar era în viaţă şi trăia în capitala regatului eremit? Era posibil ca întrevederea de pe Skype dintre Elke şi Célestine să fi fost un fals? Era uşor de imaginat un monolog pentru o Célestine virtuală, prin animarea numeroaselor imagini şi înregistrări vocale pe care le lăsase în urmă de-a lungul anilor. Cum era de aşteptat să apară bâlbe şi distorsiuni audio în timpul unei comunicări prin Skype la asemenea distanţe, nişte operatori abili puteau simula un dialog cu răspunsuri specifice la comentarii sau întrebări. Ar fi o bombă nucleară dacă Naomi ar lua urma lui Célestine şi ar putea confirma ce se întâmplase cu ea. Sau poate că Elke minţea, pur şi simplu. Poate că Naomi avea să reia relaţia incipientă cu audiologa după ce se întorcea la Paris.

Atunci găsi în sfârşit stick-ul de memorie Verbatim de 64 GB din plastic roşu, în formă de coşciug, înfăşurat în folie şi ascuns cu stângăcie într-un borcan alb pe care scria, în engleză, „Kanebo Moistage W-Cold“ şi care conţinea o cremă grasă – părea să fie o

cremă hidratantă pe bază de ulei de măsline, deşi tenul pătat şi grunjos al lui Ari contrazicea folosirea unui astfel de unguent –, moment în care mormanul tot mai consistent de electronice deveni inutil, în afară de MacBook Air, pe care-l putea folosi ca să exploreze conţinutul stick-ului. Cu degetul mare, desfăcu conectorul USB şi-l potrivi în portul de pe latura stângă a Air-ului. Abia după încă două zile ajunse la imaginile ce ilustrau dezmembrarea şi canibalizarea lui Célestine Arosteguy.

1. Cine sunteţi? (în fr., în orig.)

12

Frica o făcea pe Naomi să se simtă mai aproape de Ari, o apropiere destabilizantă pentru că friza contopirea. Pe măsură ce spaima că va fi şi ea răpită de agenţi din RPDC creştea (indivizii aveau să se dea, probabil, drept entomologi sau audiologi), i se întărea convingerea că Arosteguy însuşi îi trimitea acele unde şi că, la rândul lui, le percepea pe ale ei. Se dovedi că această contopire avea, totuşi, avantajele ei. Când găsise stick-ul Verbatim şi descoperise că era protejat, îşi spusese că trebuia *să devină* Arosteguy ca să ghicească parola. După plecarea lui Elke, petrecu două zile cercetând nanoscopic electronicele lui Arosteguy, întru totul

lipsite de cea mai simplă parolă care să le protejeze. Luă la rând aplicaţia Contacts, e-mailul, diversele poze în miniatură înşirate pe ecran (unele 3D, deşi ea nu reuşi să găsească ochelarii 3D necesari), diverse directoare, reviste, PDF-uri tehnice, manuale de utilizare. Intră pe site-urile rămase în memoria browserului Safari, căutând cu disperare orice indiciu care să-i dea acces la stick-ul de memorie. Se afundă în tot felul de zone obscure de pe vechiul lui MacBook Pro, cărora până atunci nu le acordase deloc atenţie: criptare prin Disk Utility; File Vault; chei de recuperare; Keychain Access din Mac Utilities. Scormoni adânc pe internet, pe forumurile pe teme de securitate, şi găsi câteva parole pe care le folosise Arosteguy pentru unele site-uri cu profil politic sau filosofic care cereau aşa ceva. Dar, evident, el neglijase orice fel de protecţie, cel mai probabil cu o nepăsare superioară, invitând apocaliptic, i se părea ei, roiurile de viruşi şi escrocii din toată lumea să-l năpădească, să-i ia aparatura şi vechea viaţă, să-l lase despuiat şi plouat cum chiar ea îl văzuse în repetate rânduri.

Sigur că nu putea ieşi din casă. Nu putea risca să fie expediată în Republica Populară Democrată Coreea, în vreun gulag secret, vreun lagăr de concentrare sau vreo închisoare de apartament unde să putrezească în timp ce băiatul-zeu Kim Jong-un se maturiza şi se călea până la o vârstă respectabilă, slujit de cei doi *philosophes* de curte, Aristide şi Célestine Arosteguy, care habar n-aveau că ea era atât de aproape. Ştia că e un scenariu absurd şi totuşi îi răscolea dureros viscerele ca o fiinţă vie, incontestabilă, iar când dădu întâmplător peste pagina oficială în engleză, destul de somptuoasă, a RPDC, cum suna abrevierea (era în memoria browserului lui Ari şi o trecură fiori reci când descoperi că el vizitase pagina de multe ori), sări cât colo, departe de ecranul laptopului său, şi-l închise imediat, îngrozită că pagina îi va lua urma şi va trimite coordonatele ei din Tokyo direct către fioroşii entomologi care aveau să spargă uşa, s-o urce cu forţa într-un Audi care aştepta, s-o lege la ochi, s-o drogheze, s-o facă să dispară. Puse această criză imaginativă de paranoia pe seama lipsei de proteine. De trei zile din cele patru care trecuseră de la dispariţia lui Ari, se văzuse nevoită să se mulţumească doar cu nişte tăieţei albi simpli, singurul lucru comestibil care rămăsese în

casă, în afară de o sticluţă cu sos de soia ce se termină după prima zi.

Era în baie când îi trecu prin cap că stick-ul Verbatim ar fi putut fi parolat nu de Ari, ci de altcineva, iar gândul o deprimă şi o făcu să-şi pună problema să zboare la Paris ca să-i ceară ajutorul lui Hervé Blomqvist, pe care Elke îl numise geniu IT şi care avea motive s-o ajute să dezlege misterul ce o învăluia pe Célestine şi soarta ei. Oare? Era foarte posibil ca Tina să fie într-adevăr moartă, iar Hervé să fie implicat cumva ori în crima propriu-zisă, ori în cine ştie ce detalii ale procesului de muşamalizare. Ceea ce ar fi însemnat că era o pistă periculoasă. Şi mai deprimant. Naomi desfăcu borcanul cu cremă hidratantă în care stick-ul fusese ascuns în grabă – din câte i se păruse ei – şi începu să-şi dea cu cremă pe obrajii a căror piele se uscase, ardea şi ustura, ca şi restul corpului, de altfel. Când introduse parola „kanebomoistagewcold“, stick-ul Verbatim se deschise prompt, cu acel efect sonor simpatic, metalic, de lacăt descuiat, propriu Mac-urilor. Stick-ul apăru pe ecran cu denumirea „La mort de Célestine“[1].

Denumirea era destul de provocatoare. Oare Ari fusese direct şi Célestine era moartă, sau fusese ironic, dat fiind că Célestine nu era moartă, iar moartea ei fusese o înscenare? Şi cine botezase stick-ul, Ari însuşi sau altcineva? Accesând stick-ul, Naomi găsi două fişiere „Vidéo“ şi „Photos“. Deschise fişierul video şi găsi un document mare, QuickTime, cu denumirea „PRIVAT“. Nu era protejat de parolă, aşa că apăsă de două ori pe *trackpad* şi playerul QuickTime se deschise cu un cadru misterios care, când atinse triunghiul de *Play*, se dovedi a fi cicatricea de la mastectomia lui Célestine filmată de foarte aproape, o imagine abstractă în stilul lui Rothko, până când camera se îndepărtă pentru ca în cadru să apară o Célestine calmă şi serioasă, care se lăsa filmată într-un fel clinic, câtuşi de puţin carnal, ca la mamografie. Apariţia cicatricei îi produse lui Naomi o descărcare de adrenalină: în primul rând, pentru că mutilarea la care fusese supusă Célestine era şocantă şi, în al doilea rând, pentru că însemna că mărturisirea lui Ari era adevărată măcar în parte, deşi cauza putea fi foarte bine un cancer şi nu halucinaţia unei apotemnofile despre un roi zumzăitor de insecte care-şi făcuse cuib în sânul ei. Camera se mută în dreapta Tinei, făcând-o să-şi apuce sânul rămas cu ambele mâini şi să-l

întindă spre obiectiv, strângându-l analitic şi accentuându-i sfârcul umflat. Camera era în continuare foarte aproape de ea, astfel că nu puteai aprecia unde anume stătea întinsă sau dacă stătea întinsă. Forţa gravitaţiei la care îi era supus sânul şi care ar fi putut sugera măcar dacă stătea dreaptă sau culcată pe spate era neutralizată de faptul că Tina îşi ţinea sânul în mână, iar camera rămase o vreme în gros plan, explorând faţa, apoi corpul Tinei, după care coborî pe burta ei foarte puţin proeminentă până la părul pubian ce albea şi se rărea, unde zăbovea o vreme în timp ce ea îşi răsucea încet şoldurile spre obiectiv. După detaliile părului pubian, mai ales atunci când camera se mişca, Naomi aprecie că *bit rate*-ul era decent, respectând, probabil, standardul, înalt pentru AVCHD, de 24 megabiţi pe secundă. Culoarea era foarte bună. Camera părea luminată natural şi discret printr-o fereastră aflată undeva în dreapta, culoarea pielii fiind neutră şi pură, necontaminată de galbenul unor becuri incandescente.

În cele din urmă camera se retrăgea, plutind languroasă, aşa că Naomi putu să vadă că Célestine stătea întinsă nu pe un pat, ci pe o masă de lucru instalată la un mezanin, sub nişte grinzi masive de lemn. Grinzile – dintr-un lemn de stejar plin de urme, spoit cu un lac alb – erau de o mărime şi o formă astăzi dispărute, ceea ce sugera că erau medievale, aşa că apartamentul se afla, cel mai probabil, în cartierul evreiesc Marais din Paris. Deci nu era apartamentul soţilor Arosteguy. Célestine, care reuşea cumva să pară în largul ei aşa cum stătea întinsă şi goală pe masa aspră ca de măcelărie, o intimida în continuare pe Naomi, care era convinsă că, dacă avea să treacă vreodată printr-o mastectomie, ea, una, n-avea să se lase în veci fotografiată goală şi cu atât mai puţin să-şi expună public rana.

Când în cadru intră un bărbat tânăr cu şolduri înguste, Naomi îşi dădu imediat seama că era Hervé, chiar înainte ca el să dea ocol mesei ca să-şi vâre penisul strâmb în gura nonşalant-primitoare a lui Célestine. Bărbatul ţinea în mână un obiect metalic ce amintea de pistoalele cu laser din filmele SF ale anilor ’50, colorat în albastru-deschis şi argintiu şi cu un cablu negru în coadă. Muşchii antebraţului îi erau încordaţi de efortul de-a susţine greutatea substanţială a misterioasei unelte. Însă pe tânăra goală care intră în cadru din dreapta n-o recunoscu imediat, nici măcar când femeia îngenunche

la capătul mesei ca să-i sărute şi să-i lingă lui Célestine cicatricea de la mastectomie, în timp ce întindea braţul stâng vânos ca să-şi vâre degetele în stufărişul pubian al Tinei. Abia când camera trecu la un prim-plan dintr-un unghi jos, Naomi o identifică pe Chase Roiphe, vedeta portofoliului din Toronto al lui Nathan, şi jocul de puzzle se mai întregi cu câteva piese.

Dar nu erau toate. După mai puţin de un minut de hârjoneli sexuale în trei ce păreau mai degrabă un ritual social decât o orgie fierbinte, Hervé se îndepărtă de Célestine şi se concentră asupra manipulării unui şir de butoane complicate de pe pistolul cu laser. Şi Chase se desprinse de Célestine, care păru să vadă în asta un soi de semnal să înceapă să pozeze pentru ceea ce, bănuia Naomi, era un fel de captură 3D. Tina îşi dădu pe spate părul lung, cărunt, şi-l aranjă astfel încât să cadă peste marginea mesei ca o perdea. După care, râzând, se aşeză într-o poziţie contorsionată, grotescă, ajutată de Chase, care-i ajusta la milimetru unghiul picioarelor îndoite asimetric, degetele răşchirate, braţele răsucite sau gâtul arcuit. Lui Naomi îi trecu prin cap că juca rolul unui cadavru chinuit dintr-un film de groază produs de Hammer în anii ’60.

Chase se retrase ca să se uite cum Hervé apăsa pe trăgaciul armei şi un fascicul laser începea să lunece peste corpul lui Célestine. O reţea de reticule roşii secretate de ţevile duble, ca de modul spaţial, se unduia peste conturul corpului ei ca o pisică-de-mare fantomatică. Hervé parcurse delicat tot corpul lui Célestine, pulverizând meticulos cu lumină fiecare centimetru pătrat în timp ce ea făcea mari eforturi ca să-şi menţină poziţia, chiar dacă burta i se contracta de râs la nişte vorbe şi glume neauzite. Camera plutea graţios în jurul celor trei, deplasându-se din când în când pe urmele laserelor, apoi ridicându-se să surprindă expresia de pe faţa lui Chase, care radia de iubire, încântare, veselie, senzualitate. Camera zăbovi o clipă şi asupra sânilor atletici ai lui Chase, asupra sfârcurilor întărite şi părului pubian abundent, într-o nuanţă de blond murdar, nu ras în stilul prepuber-porno pe care Naomi îl detesta. Dacă te uitai doar la corpuri, cei doi tineri ar fi putut fi fraţi, trupul lui Chase fiind varianta feminină a fizicului modelat de ciclism al lui Hervé. Chase îi închise apoi ochii lui Célestine ca unui cadavru, pregătind terenul pentru ca Hervé să-i treacă peste faţă cu laserul, după care filmul se

termină brusc. Naomi nu era sigură că Arosteguy fusese în spatele camerei (încadrarea şi mişcările erau atât de sigure!), dar ştia că trebuie să fi fost şi el acolo pe undeva, veghind şi dând indicaţii.

Până la urmă, filmul o dezamăgi şi se întrebă dacă nu cumva, după ce terminaseră de scanat, ei ştiau în ce scop, făcuseră sex în patru, dorindu-şi întru câtva să fie şi ea acolo. Confirmarea intimităţii sexuale dintre Chase Roiphe, Hervé şi soţii Arosteguy era, desigur, valoroasă şi presupunea necesitatea ispititoare a unei vizite ţintite la Toronto, la Nathan şi la cei doi Roiphe. Naomi era acum convinsă că ciudata traumă a lui Chase era legată de moartea lui Célestine Arosteguy. Aspectul oral, repulsia faţă de limba franceză, automutilarea, faptul că mânca din propria ei carne, totul era mai mult decât perfect. Închise playerul QuickTime şi apăsă de două ori pe directorul „Photos“, care se deschise scoţând la iveală două subdirectoare: „Célestine est morte“ şi „Des photos pour M. Vernier“[2].

Fişierul „Célestine est morte“ conţinea 147 de poze în format JPEG, pe care Naomi hotărî imediat să le importe în Lightroom, ca să le poată inventaria şi organiza împreună cu toate celelalte fotografii din cadrul proiectului. Când versiunile miniaturale ale imaginilor se încărcară în fereastra de import, observă că toate erau în alb-negru şi de o calitate intenţionat mai slabă, pentru un efect *vintage* în stil Hipstamatic – mult contrast, margini foarte flu, granulaţie digitală adăugată pentru a imita filmul Kodak Professional Tri-X Panchromatic de 35 mm, vechiul standard de mare viteză pentru articole şi reportaje jurnalistice. Toate erau puternic luminate de un flash integrat în aparatul foto, cu lumină crudă, în tradiţia fotografiilor de la locul crimei făcute de Weegee în anii ’40 cu un aparat Speed Graphic cu bliţ, aşa că Naomi îşi puse problema dacă legătura subtilă dintre aceste imagini şi nişte fotografii istorice cu crime era o încercare de-a le face să pară autentice, pentru că acum, că se importaseră şi le putea examina pe tot ecranul în modul Library al programului Lightroom, i se păreau evident căutate, teatrale şi manipulative, ceea ce o tulbură chiar mai mult decât conţinutul efectiv al imaginilor.

Cadrul nu mai era mansarda-atelier din film, ci locuinţa deja familiară a soţilor Arosteguy, arătând aproape la fel ca în diferitele interviuri pe care le urmărise Naomi. Succesiunea fotografiilor spunea

o scurtă poveste. Célestine murise şi fusese dezmembrată, ca în fotografiile poliţiei, iar bucăţile de corp zăceau împrăştiate aiurea prin apartament, torsul fiind pe canapea. Hervé, Chase şi Arosteguy însuşi, care se dovedesc a fi goi-goluţi când unghiul din care sunt fotografiaţi se lărgeşte şi apar de după diverse piese de mobilier, muşcă pe rând din coapsele, şoldurile, umerii şi burta ei – niciodată nu apar toţi trei în cadru, ceea ce sugerează că unul dintre ei e mereu însărcinat cu fotografierea. Din gurile lor şi din muşcături curge sânge şi toţi au pe chip o expresie sticloasă, ca de zombi, un amestec de plăcere primordială şi eficienţă dinţoasă. Capul tăiat al lui Célestine, cu părul pieptănat pe spate ca în film, dar dat într-o parte acum pentru a lăsa să se vadă un craniu spart grosolan şi gol pe dinăuntru, stă pe măsuţa de lângă bătrânul televizor Loewe, privind la sinistrul trio cu ochii pe jumătate închişi (creierul ei ne e arătat la un moment dat pe scurgătorul din bucătărie). Şi, chiar mai şocant – într-un fel pe care Naomi simţea că era singura capabilă să-l aprecieze –, torsul lui Célestine începe şedinţa foto cu amândoi sânii întregi, iar după ce gurile tuturor se înfruptă din sânul stâng, sfâşiind şi rupând sălbatic şi părând să mănânce în faţa obiectivului, în urmă rămâne o rană rotundă, însângerată, cu contururi neregulate, nu o cicatrice de la o mastectomie executată de mâini pricepute. Sânul drept, deşi masacrat şi el, rămâne prins de corp.

Sânul lipsă. Naomi cercetă obsesiv faţa şi corpul lui Arosteguy în fiecare poză în care acesta apărea, căutând o sclipire poznaşă, ironică, artificială, histrionică. Voia de la el un mesaj de genul „Am scornit pentru tine mastectomia, operaţia din Ungaria. N-a existat aşa ceva. Ceea ce vezi acum e real. Noi trei suntem canibali şi am mâncat sânul ăla“. Dar pe feţele tuturor citea aceeaşi solemnitate ritualică şi nimic altceva. Şi, cu detaşarea dată de un soi de efect de distanţare *à la* Brecht, era tonic pentru ea să vadă, în acest context, din această perspectivă, corpul gol al lui Ari, atât de familiar în perfecţiunea lui viguroasă, în monumentalitatea lui cu umeri lăsaţi, încât îi simţea greutatea peste ea, îi simţea dinţii în carnea umărului şi totuşi simţea cât era de diferită de el, cât de străin era el, de fapt. În film, corpul lui Célestine îi amintise lui Naomi de celebra serie de fotografii cu Simone de Beauvoir nud, realizată de fotograful american Art Shay în baia apartamentului din Chicago. Amândouă

aveau acelaşi posterior generos şi musculos, picioare cam solide, cu încreţiturile vârstei în spatele genunchilor şi talie subţire, deşi sânii lui Célestine erau mai plini şi Naomi nu văzuse niciodată vreo fotografie cu Beauvoir cu părul ei lung lăsat liber (chiar şi când se dichisea după duş în baia ei din Chicago, purta tocuri înalte şi părul prins strâns într-un coc). Sau poate că Naomi forţa asemănarea fizică deşi, de fapt, punctul lor comun era seducerea studenţilor, o faptă scandaloasă chiar şi pentru epoca respectivă, când încă nu se inventase corectitudinea politică, şi pentru care Beauvoir şi preşedintele ei etern, Jean-Paul Sartre, îşi câştigaseră o proastă reputaţie. Nu găsise nici o poză nud cu mărunţelul de Sartre, cu aerul lui de broscoi.

Titlul celui de-al treilea director, „Des photos pour M. Vernier“, intimida prin implicaţiile sale chiar şi fără să fie deschis. Sugera că cel puţin Arosteguy, dacă nu şi Hervé şi Chase, colaborase cu şeful poliţiei, Auguste Vernier, trimiţându-i fotografii cu crima comisă, ceea ce se şi adeveri. În cele nouă fotografii JPEG din fişier (acestea fiind color şi nu prelucrate abil în Hipstamatic), cei trei nu mai erau în apartament, în care rămăsese doar bietul cadavru tăiat în bucăţi al lui Célestine. Când Naomi făcu o comparaţie cu filmările şi pozele ei de la locul crimei, observă că poliţia şi presa aduseseră aceleaşi fotografii ca probe exclusive în cazul uciderii lui Célestine Arosteguy. Nu existau poze făcute de poliţie, ceea ce sigur că o făcu pe Naomi să se întrebe dacă bucăţile de corp fuseseră într-adevăr în posesia poliţiei sau dacă autorul sau autorii neidentificaţi ai crimei oferiseră doar fotografii cu ele. Oare pozele şi dispariţia lui Célestine fuseseră de-ajuns pentru a declanşa ancheta poliţiei sau existau şi probe fizice ale crimei? Oare primiseră şi fotografii din seria „Célestine est morte“? După denumirea fişierului dedicat lui Vernier, se părea că nu. Dacă le-ar fi primit, l-ar fi săltat cu siguranţă pe Hervé ca să-l interogheze şi poate că ar fi încercat şi s-o extrădeze pe Chase Roiphe. Dar care era atunci scopul acelei serii de poze? Să fi fost păstrate în scop de şantaj? Cine ar fi fost, în acest caz, şantajistul?

Chiar în timp ce se gândea cum să facă pentru a obţine un interviu faţă în faţă cu *monsieur* Vernier şi cum să-l lege de un drum până la Toronto, unde s-o descoasă şi ea cu viclenie pe Chase Roiphe, laptopul începu să vibreze din cauza tonului de apel sinistru,

extraterestru al Skype-ului. Tresări prosteşte, într-o sincronizare surprinsă cu vibraţiile respective, atât de înstrăinată ajunsese de propriul ei corp. Lăsase Skype-ul deschis în caz că Ari ar fi încercat să ia legătura cu ea, dar apelul era de la Nathan. Puse cursorul pe butonul verde de răspuns, lovi uşor în *trackpad*-ul Air-ului şi se pomeni imediat în faţa chipului îngrijorat al lui Nathan, în dormitorul lui de la subsolul casei din Toronto.

— Nu te văd, spuse el.

Skype-ul nu e setat din start pe video. Naomi puse cursorul pe iconul camerei video, tăiat de o linie roşie, însă nu putu să apese.

— Nu vreau să mă vezi în momentul ăsta, spuse ea, iar vorbele i se zdrenţuiră de parcă le-ar fi sfâşiat cu dinţii. Nu mai vorbise de multe zile. Nathan arăta stresat şi tras la faţă, deşi de vină ar fi putut fi şi conexiunea proastă, iar desincronizarea dintre voce şi imagine exacerbă sentimentele de dor şi singurătate care se declanşară imediat ce-l văzu. O înspăimânta gândul de-a activa micul dreptunghi din colţul din dreapta jos al ferestrei de Skype, devenind astfel vizibilă nu doar pentru Nathan, ci şi pentru ea însăşi. Era convinsă că avea să vadă o clonă feminină a lui Arosteguy, în stadiul lui cel mai neîngrijit şi mai derutat, atât de puternică era fuziunea lor în mintea ei. Chiar dacă nu se simţea deloc vinovată pentru aventura cu Ari, dată fiind aventura ungurească a lui Nathan, încă simţea mirosul partidelor de sex din ultimele zile – o reconfortase, plutind în urma ei ca un nor de parfum – şi se gândi că avea să-l simtă şi Nathan, dacă va putea s-o vadă. Nu voia să-l supună la aşa ceva, cel puţin deocamdată.

— De ce nu? Omi? De ce să nu te văd?

Deşi imaginea era întreruptă, tremurată, îi simţea îngrijorarea bine ţinută în frâu şi asta o întrista.

— Mă laşi să vin la Toronto? Pentru o fertilizare încrucişată?

Vocea ei era slabă şi copilăroasă, iar docilitatea total atipică pentru ea îl răscoli profund pe Nathan.

— Cum adică să te „las“? Tu nu vorbeşti niciodată aşa. Ce se întâmplă? Ai probleme? Vrei să vin la tine? Să ştii că vin. Spune numai şi vin.

— N-aş vrea să-ţi stric ploile sau mai ştiu eu ce. Ai şi tu schema ta cu cei doi Roiphe. N-ai nevoie să vin eu să ţi-o stric.

— Mi-ar face mare plăcere să vii. N-ar fi nici o problemă. Dar cum adică „fertilizare încrucişată“? Te referi la legătura dintre Chase Roiphe şi filosofii tăi francezi?

— Da. La asta mă refer. Poate că ştie ea ceva. Eu m-am cam împotmolit. Nu ştiu. Poate.

— Pari total terminată. Ai păţit ceva? Fizic? Lasă-mă să te văd.

Nathan se gândea că Arosteguy o bătuse pe Naomi, ba chiar că intrase într-un soi de joc sexual pervers de dominaţie / supunere care-i contaminase şi viaţa profesională, iar vocea de fetiţă era expresia acestui fapt. Închise ochii pentru câteva clipe, imaginându-şi că atunci când îi va deschide va vedea chipul lui Naomi plutind în fereastra de Skype, bătută, tumefiată şi distrusă, ca în fotografiile de pe TMZ cu abuzuri din viaţa vedetelor. Fereastra rămase întunecată.

— Sunt doar obosită, stoarsă. Nu trebuie să mă vezi aşa. Nu e mare lucru.

— Bine, atunci. (Nathan îşi dădea seama că nu era cazul să insiste.) Ei? Deci vii la Toronto? Sunt sigur că pot aranja ceva cu cei doi Roiphe. Dacă e interesant, poate colaborăm cu toţii la o singură carte mare. Cine ştie?

Nathan ştia că o asemenea sugestie era riscantă: Naomi punea mare preţ pe separarea dintre biserică şi stat. Ideea de a-şi uni forţele cu cineva era întotdeauna o grea încercare pentru nesiguranţa ei funciară, pentru frica ei de fuziune ce urma să ducă, inexorabil, la anihilare, aşa că rareori o punea în practică. Dar el încerca disperat s-o prindă de undeva, s-o aducă înapoi la el, şi altă soluţie nu-i venise, cu tot riscul de a da un rateu răsunător. După lipsa ei de reacţie însă, Nathan înţelese că nu se putea aştepta la nimic bun.

— Poate că o să trebuiască să trec mai întâi pe la Paris, dar da. Vin la Toronto.

Reuşi să închidă microfonul cu o fracţiune de secundă înainte ca lacrimi grele să-i ţâşnească din ochi pe tastatură şi *trackpad.* Când şterse petele de umezeală cu mâneca hanoracului, întrerupse conversaţia cu Nathan.

Cum profesorul Matsuda păruse speriat, Yukie Oshima începuse şi ea să se teamă. Refuzase să se vadă cu ea la un bufet care servea tăieţei, într-un restaurant sau în orice alt loc care avea

legătură cu mâncarea, deşi el se exprimase altfel. Oricum, Yukie înţelesese mesajul, aşa că stabiliseră să se vadă ca din întâmplare într-un magazin şic, modern, din Shibuya care se autodeclara – în engleză, cu litere albe, Comic Sans, pe un banner roşu – „Magazin-cafenea specializat în benzile desenate“. Nu era unul dintre locurile pe care el să le fi considerat frecventabile – pe site-urile de călătorie, zona Shibuya era numită „fântâna spiritului adolescentin modern“ –, dar până la urmă, la fel gândeau şi colegii lui. Era o întâlnire ce trebuia să treacă neobservată.

El arăta la fel de spilcuit, de corect şi de reţinut cum şi-l amintea ea, în vreme ce ea, era convinsă, arăta la fel de excentric şi de periculos cum şi-o amintea el. În timpul revoltelor studenţeşti de la Todai, universitatea se sfătuise confidenţial cu Yukie cum să-şi pledeze cauza conservatoare în faţa tineretului japonez – poate că ar fi părut deplasat ca o instituţie academică să angajeze specialişti în imagine şi PR-işti mercenari ca s-o ajute, deşi asta făcea –, iar Matsuda acceptase, ce-i drept, cu oarecare rezervă, rolul de reprezentant al universităţii în acest demers. Timiditatea, corectitudinea, modestia şi banalitatea omului, însuşiri care făceau ca misiunea să i se potrivească mănuşă, o transformau în acelaşi timp într-un calvar pentru el. Şi iată-l din nou umăr la umăr cu improbabila sa colaboratoare (tare şi-ar fi dorit să n-o mai vadă nicicând pe Yukie, deşi sigur că nu s-ar fi exprimat vreodată astfel), în faţa unor rafturi arhipline cu romane grafice şi benzi desenate japoneze, ce semănau mai degrabă cu nişte volume broşate decât cu comicsurile clasice ale Americii *vintage.* Nu putu să răsfoiască nici măcar în silă vreunul dintre exponatele colorate, cum făcea Yukie când intrase el, mai ales că ea era postată în faţa unei serii de albume BBC – de la Be-Boys Comics, care-şi afişa cu mândrie logoul, un simbol al lui Marte, masculin, negru într-un pătrat galben – şi se uita pe un album ce avea pe copertă doi bărbaţi cu plete fluturând în vânt şi cu trăsături occidentale foarte feminine, care reuşeau cumva să stea îmbrăţişaţi, faţă în faţă, în şaua unei motociclete. Tipic pentru o asemenea individă, îşi zise Matsuda. Ar fi trebuit să-şi dea seama că-l pune într-o situaţie penibilă.

Când se apropie de ea, Yukie se întoarse şi se înclină, cu privirea plecată, cu mâinile împreunate în faţă, cu albumul *manga* în

mână, acum închis de tot.

— Profesore Matsuda-san. Vă mulţumesc pentru întrevedere.

El răspunse cu o înclinare a capului.

— Mi-aţi cerut adresa profesorului francez. Am încercat să-l contactez ca-mi dea acordul, dar n-a răspuns. Totodată, a lipsit de la mai multe cursuri şi întâlniri, ceea ce a provocat oarecare îngrijorare. Am acceptat să ne vedem pentru că mă tem ca nu cumva să i se fi întâmplat ceva tragic şi m-am gândit că poate aveţi dumneavoastră informaţii care să mă liniştească.

— Prietena mea din Canada stătea în casa lui. Mi-a scris într-un e-mail că profesorul a plecat de-acasă de câteva zile şi nu s-a mai întors, dar acum nici ea nu-mi mai răspunde la e-mailuri, SMS-uri, telefoane, aşa că şi eu îmi fac griji pentru ea. Încerc să-mi ţin în frâu imaginaţia. Trebuie să mă duc la adresa respectivă ca să văd care-i realitatea la faţa locului.

Matsuda luă un album şi-l cântări nervos în mână, fără să-l privească.

— Nu veţi găsi nici o realitate în casa aia, spuse el. (Se întoarse spre Yukie cu un zâmbet suferind, crispat.) Ciudăţenia face ca locuinţa să fie proprietatea Asociaţiei Japoneze de Entomologie Medicală. De ce au cei de-acolo nevoie de o asemenea casă, asta nu mai ştiu, dar înţeleg că a fost pusă la dispoziţia filosofului de către asociaţie ca gest de curtoazie, în urma înţelegerii cu Departamentul de Filosofie de la Todai. (Se întoarse să plece, uitând pe moment că avea un album în mână, apoi reveni.) Aşezând albumul la loc, mormăi: Desigur, dintr-un motiv sau altul, filosoful era interesat de folosirea armei entomologice în China în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. (Matsuda clătină din cap cu tristeţe.) Avioane care au împrăştiat purici şi muşte purtătoare de ciumă asupra populaţiei nevinovate. Mi-a spus că nord-coreenii pretind şi azi că, în timpul războiului cu Sudul, americanii şi noii lor aliaţi, japonezii, au plănuit să abată arma entomologică japoneză asupra peninsulei coreene. O coincidenţă ciudată.

Yukie era uluită de meandrele întregii chestiuni, simţind că era rost de o poveste de senzaţie, cu greutate internaţională, dar fără a fi sigură că putea s-o reconstituie în întregime.

— Profesore Matsuda-san, vreţi să spuneţi că există o legătură între închirierea casei de la asociaţie şi absenţa bruscă a colegilor noştri? Oare ce legătură să fie?

El nu zâmbea.

— Şi dumneavoastră aveţi de gând să transformaţi toată povestea asta într-un circ mediatic?

De obicei, Matsuda nu era atât de direct, cu atât mai puţin răzbunător, iar pentru Yukie ăsta era indiciu că dispariţia lui Arosteguy avea o dimensiune complexă şi îngrijorătoare ce ajungea departe, dincolo de scandalul de crimă domestică din Franţa. Imediat se gândi că Naomi era moartă, omorâtă de Arosteguy, însă din motive care n-aveau de-a face cu pasiunea sau perversiunea sexuală. Nu reuşea să-şi imagineze care ar fi putut fi acele motive.

— Eu vreau doar s-o recuperez pe prietena mea, Naomi, spuse ea.

Iată cum ajunse Yukie în faţa porţii deschise a casei lui Arosteguy, făcând poze ca o turistă care vizita casa Bates din *Psycho*, aflată în partea din spate a Studiourilor Universal de la Hollywood (pe care, de altfel, o şi vizitase în timpul escapadei cu Naomi de la Santa Monica) – o asociere foarte nedorită. Chiar dacă noul ei aparat Sony RX1 era renumit pentru performanţa bună la lumină slabă, calitate de care era nerăbdătoare să profite, aşteptase până în dimineaţa de după întâlnirea „accidentală“ cu Matsuda ca să se ducă la locuinţa lui Arosteguy, dorindu-şi să acţioneze în miezul cel mai luminos al zilei. Cu toate astea, după ce imortaliză grădina din faţă, plină de gunoaie, şi deschise uşa de la intrare, care nu era încuiată, găsi casa cufundată în întuneric şi în curând fotografia la apertură maximă, f/2.0, cu Auto ISO aproape de 6.400 la un timp de expunere de 1/80. Cea mai largă, mai deschisă, mai tolerantă apertură, care crea cea mai îngustă şi mai solicitantă adâncime a câmpului. Ea şi Naomi glumiseră pe seama sexualităţii aperturii aparatelor foto, cum că ar fi bine-venită o monografie din perspectivă feminină despre simbolismul şi relevanţa culturală a tehnicii creării de imagini în termeni sexuali. Astfel, să reduci diafragma – alcătuită elegant din nouă lamele centrale – de la cei 35 mm standard la un f/16 strâns ar fi echivalentul unui exerciţiu al podelei pelviene Kegel.

Dar dincolo de asta, învăţase atât de multe despre fotografie de la prietena ei şi uite că folosea acum ce învăţase ca să imortalizeze casa asta, care-i umplea aparatul cu atmosfera ei strivitoare de disperare urbană japoneză, ce reflecta propria ei disperare. Aparatul o inhala prin apertura sa şi avea s-o expire în apartamentul lui Yukie, prin ecranul computerului, imediat ce se întorcea acasă.

Un obiectiv de 35 mm nu oferea o perspectivă prea largă – în nici un caz nu era potrivit pentru arhitectură –, aşa că Yukie, care-şi dorea să surprindă fiecare metru cub lăsând totul intact, începu să combine cadre în modul Panorama ca să capteze măcar în parte dimensiunile meschine ale spaţiului. În acelaşi timp roti şi inelul mijlociu de pe splendoarea de obiectiv Carl Zeiss până în poziţia macro, ca să poată surprinde în gros plan detaliile în speranţa că, cercetându-le la întoarcerea acasă, avea să înţeleagă cum anume rămăsese casa fără cei doi misterioşi *gaijin.* Nu exista nici un indiciu evident că locuinţa ar fi fost răscolită sau spartă de mâini profesioniste, deşi era total vraişte. O grămadă de sertare stăteau deschise la nimereală, tuburi şi flacoane zăceau desfăcute, cărţi şi hârtii erau împrăştiate peste tot, printre pungi goale de tăieţei şi chipsuri. Pe de altă parte, nu se zărea nici un fel de aparatură electronică, în afară de un televizor modest, cu telecomanda şi decodorul deasupra. Nu se zăreau nici un computer, iPad, telefon mobil, hard drive, laptop, acumulator, cablu şi nici accesorii pentru ele, ceea nu putea trece drept normal. Puteai lua cu tine câteva aparate când plecai de acasă, dar nu şi calculatorul de birou, faxul (care era încă o forţă în Japonia, spre deosebire de Occident) sau imprimanta.

Urcând scara îngustă ca un dulap, nu reuşea să-şi controleze foarte bine paranoia. Oare Naomi o să apară în pragul unei camere de la etaj şi o să se repeadă în jos pe scări spre ea, cu un cuţit de friptură ridicat în mână, pe fondul unor viori străpungând aerul precum ciocurile unor păsări de pradă, sau poate că o să apară Arosteguy însuşi, în una dintre rochiile lui Naomi pocnind pe el, cu o perucă de bătrână care-i stătea strâmb pe cap, ca la nebuni? Aproape că ar fi fost preferabil faţă de ce găsi de fapt: nimic şi pe nimeni. Ajungând teafără sus, Yukie simţi peste tot mirosul lui Naomi şi văzu că în fiecare colţ erau urme ale prezenţei ei – lenjerie,

machiaj –, aşa cum lăsase şi în apartamentul lui Yukie, ca şi cum Naomi ar fi năpârlit dinadins ca să-şi afirme existenţa, pretenţiile teritoriale. O să mă întorc într-o zi, spuneau urmele. Nu mă uita.

Yukie nu cunoştea cartierul în care se afla casa lui Arosteguy, dar uşa neîncuiată nu era neapărat un indiciu că se întâmplase ceva neobişnuit. Pe de altă parte, cum e-mailurile lui Naomi deveniseră tot mai paranoice, faptul că uşa nu era încuiată părea ciudat.

Lăsând în urmă casa, Yukie se mai întoarse o singură dată ca s-o fotografieze de la distanţă, de pe strada care, ca şi casa, oferea doar câteva indicii incitante ale prezenţei oamenilor – biciclete cu coşuri de plasă proptite de piedici, scânduri de lemn de dimensiuni ciudate legate între ele şi rezemate de o uşă, ghivece cu flori aşezate la nimereală pe bordura îngustă –, oamenii fiind însă absenţi. Poate că povestea era povestea casei, casa unor entomologi japonezi, închiriată unui filosof francez căutat de lege. Poate că asta era povestea.

„Întrebare pentru tine: unde-i sânul stâng al lui Célestine? Omi."

Textul pluti într-o bulă de dialog verde-deschis, pierdută în lanţul de bule cenuşii tot mai frenetice venite de la Nathan, care o întreba unde anume se afla, o bulă ce corespundea numărului japonez ciudat de care se folosea ea. Era un număr de mobil, asta ştia de dăţile trecute când îl sunase Naomi, care împrumutase telefonul lui Arosteguy (81 prefixul Japoniei, 090 pentru mobil), şi bănuia că era tot unul dintre telefoanele lui Arosteguy sau poate al prietenei ei, Yukie, dar până când expeditorul mesajului nu spunea ceva mai precis, nu putea fi sigur că SMS-ul era autentic. Ce voia să zică? Studiase fotografiile de la locul crimei disponibile pe net şi era adevărat că sânul stâng al lui Célestine fusese, probabil, amputat şi nu apărea deloc în imagini, dar date fiind elementele canibalistice groteşti din *l'affaire Arosteguy* şi numărul foarte mic de fotografii, nu era o întrebare care să se impună de la sine. Mai ales din partea cuiva ca Naomi.

iPhone-ul lui Nathan stătea ceva mai departe, pe masa dintr-un plastic care imita granulaţia lemnului, lângă farfuria albă simplă cu două cotlete de porc prea prăjite, o grămăjoară de porumb, trei felii de roşie şi un pahar din carton plisat cu sos de mere. Micul cuţit de

friptură avea plăselele cenuşii de roase ce erau după o mie de spălări la maşină. Într-un bol de sticlă era salata verde, simplă, pe care o comandase. Revenise la Coach cu un soi de scop simbolic nedeclarat, dar nu stătea chiar în mijlocul sălii, ca atunci când se întâlnise prima oară cu doctorul Roiphe. Preferase să stea mai aproape de numeroasele ferestre din partea din faţă a restaurantului, de unde putea urmări activitatea moderată de pe o stradă ce se numea Spadina Road. Din punctul lui de observaţie, Village-ul chiar arăta ca un sat, ca strada principală cu clădiri joase dintr-un orăşel din Indiana. Peste drum, un Edo-ko (un restaurant japonez care făcea parte dintr-un lanţ), un What A Bagel!, un restaurant italian mediocru care se numea Primi, un One Hour MotoPhoto care făcea faţă cu greu anihilării totale a fotografiei pe film. Nathan avea senzaţia clară că nu se află acolo, în ciuda clarităţii detaliilor restaurantului, mâncării şi străzii. Realitatea lui Naomi o dislocase pe a lui – deloc surprinzător, la urma urmei, doar nu era prima oară. Sau poate că pur şi simplu scenariul ei era mai captivant decât al lui, aşa că Chase era acum parte din aventura lui Naomi, nu a lui Nathan. Ştia că el precipitase lucrurile spunându-i de experienţa pariziană a lui Chase. Dar cum să nu-i spună? Şi ea ar fi făcut acelaşi lucru pentru el. Nu înţelegea de ce dispăruse sânul stâng al lui Célestine Arosteguy, însă dacă mesajul avea să se dovedească a fi autentic, se şi vedea trăgând-o frumuşel de limbă pe Chase pentru Naomi. Atacând cotletele, simţi cum îl răzbeşte descurajarea. De fapt, ce căuta el acolo?

Abia luase prima îmbucătură, care-i trezi şi mai multe amintiri de la prima întâlnire cu Roiphe, când îşi făcu apariţia însuşi doctorul, de parcă l-ar fi invocat prin simpla forţă a imaginaţiei. Mergea grăbit, adus de spate, potrivindu-şi ciudata pălărie de paie – asta nu mai era Tilley – ce părea să se ceară puţin rotită ca să stea cum trebuie, cu ochii în pământ până ajunse la uşa restaurantului, după care se îndreptă de spate cu o zvâcnire, pivotă teatral şi intră. Nathan continuă să mănânce, urmărind ca prin vis înaintarea lui Roiphe, şi înţelese curând că pe el îl căuta doctorul. Intră şi o luă imediat la dreapta, făcu câţiva paşi spre separeul lui preferat din fundul restaurantului, mijind ochii în lumina bolnăvicioasă a felinarelor de modă veche din perete, apoi reveni şi scrută metodic camera cu

ochelarii lui mari, deformanţi, până când găsi ce căuta. Cum Nathan stătea pe singurul scaun de la fereastră – care etala, ca toate celelalte scaune, un imprimeu cu flori mari în nuanţe de roz, verde şi negru –, Roiphe se văzu nevoit să se aşeze pe băncuţa de sub geam şi să se răsucească din talie ca să fie cu faţa la el. Convins că Roiphe avea să se gândească la prima lor întâlnire, Nathan se aştepta la un comentariu amuzat, caustic, despre mâncarea lui, poate şi la o cugetare pe tema evreilor care mâncau porc, însă doctorul era foarte îngrijorat şi perfect serios.

— Chase e cătrănită rău, spuse el. Probabil că ai auzit ce s-a întâmplat.

Nathan nu putea răspunde până nu termina de mestecat. Îşi aminti cum se uitase la Roiphe când îşi molfăia cotletele de porc, luptându-se, probabil, cu o proteză care-i scăpa din gură. Cum Roiphe venea după Naomi, Nathan simţea că poartă şi el o proteză care-i scăpa din gură. Se pomeni articulând cu greutate.

— Chase? Dacă am auzit? Nu. Ce să aud?

Doctorul îşi scoase pălăria şi începu să se joace cu borul. Stătea lângă fereastră, în contre-jour, iar părul lui rărit părea deosebit de fragil şi de subţire.

— Profesorul ăla francez al ei. Arosteguy. N-ai auzit? Vuieşte internetul. În ziare încă n-a ajuns.

— Ce… ce-i cu el?

Nathan simţi că i se face rău. Nu voia să afle, convins că erau veşti proaste legate de misterioasa apatie a lui Naomi, chiar dacă Roiphe n-avea de unde să ştie toată povestea aia. Avusese grijă să-i ascundă doctorului ce se întâmpla la Tokyo. Proiectul Arosteguy al lui Naomi i-ar fi stârnit o curiozitate nesănătoasă.

Roiphe clătină din cap în faţa unei asemenea ciudăţenii de nepătruns.

— L-au găsit până la urmă. I-au găsit corpul.

Nathan lăsă din mână cuţitul şi furculiţa.

— Corpul? Cum adică?

Cum aerul condiţionat din restaurant nu mergea, doctorul începu să-şi facă vânt cu pălăria, astfel că lumina care intra pe geam zvâcnea acum printre paie, aducându-l pe Nathan în pragul migrenei.

— Păi, adică tipul e mort. Şi acum i-au găsit corpul. Cică ar fi căzut din picioare în mijlocul unei intersecţii uriaşe din Tokyo. Unii martori au spus că-i curgea sânge din amândouă urechile. Mie-mi sună a hemoragie cerebrală, deşi, mă rog, niciodată nu poţi să spui exact.

— Dar ce ziceai, că i-au *găsit* corpul? Trebuia găsit?

— Cică, după ce l-au luat cu salvarea, i-ar fi rătăcit cadavrul. Sau l-a luat poliţia să-i facă autopsie şi n-a anunţat presa vreo trei-patru zile. O chestie din asta. Ceva misterios. Chestia cu martorii a fost trecută sub tăcere până mai târziu. Omul era fugar. Poliţiştii francezi voiau să-l aducă înapoi la Paris. Poate că asta a fost problema. O situaţie delicată.

— Doamne! Căcat!

— Ce e? Îl cunoşteai?

— Nu. *Tu* îl cunoşteai.

— Ei, l-am întâlnit o dată sau de două ori. Avea greutate. Avea substanţă. N-am avut încredere s-o las pe Chase pe mâinile lui, dar asta înseamnă să fii un tată bătrân şi paranoic. Şi, apropo, Chase vrea să te vadă. Zice că are nevoie de tine ca s-o consolezi puţin, ce-o mai fi însemnând şi asta. E clar că-i ceva legat de fostul ei profesor. Nici nu îndrăznesc să mă gândesc. Nu îndrăznesc. Niciodată n-am văzut-o atât de deprimată. E foarte îngrijorător pentru un părinte. (Roiphe îşi folosi pălăria ca să arate spre cotletele de porc ale lui Nathan.) Dar mai întâi stai aici şi termină astea. Sunt sigur că se descurcă ea.

Nathan împinse farfuria pe masă.

— Cred că o să plec. Ea unde e?

— Sus, în camera de lucru. Hei, dacă zici că nu-ţi termini porţia… Oricum eu n-am voie acolo, sunt *persona non grata*, aşa că mai bine stau aici.

Nathan îşi împinse scaunul în spate şi se ridică.

— Chiar te rog.

Doctorul ridică farfuria şi o bălăbăni prin aer până la masa din faţa lui, lungă cât tot şirul de ferestre.

— Desigur, aştept un raport complet. Pentru carte. La un moment dat. Şi poţi să le spui tu, în drum, să-mi aducă nişte tacâmuri noi?

Când Nathan ieşi în stradă, Roiphe tăia de zor marginile cotletelor, contaminate în mod evident de tacâmurile tânărului, culegea meticulos bucăţile tăiate cu noile lui tacâmuri şi le muta în untieră, la o distanţă sigură. Nathan aşteptă să străbată jumătate de cvartal, ieşind total din raza vizuală a doctorului, şi se opri în faţa magazinului cu denumirea pompoasă de Village Market – Articole diverse / Felicitări, cu gândul de a deschide browserul Safari de pe telefon. Trebuia să ştie exact cu ce avea de-a face. Chicotind, câteva şcolăriţe ieşiră valvârtej pe uşa antică, verde, a magazinului şi trecură grăbite pe lângă el ţinând strâns în mâini benzi desenate *Archie* şi mini-batoane Kit Kat, în timp ce el descoperea pe Twitter nişte fotografii neclare cu Arosteguy zăcând cu faţa în jos pe pietrele pătrate din pavajul unei străzi pietonale înguste şi aglomerate din Akihabara, Mecca jocurilor şi electronicelor de lângă gara Tokyo. Capul frumos, pătrat, ochii mari, holbaţi şi părul lung, cărunt şi rebel erau năclăite de sângele scurs din urechi în crăpăturile granitului. Făcute noaptea, la diversele surse de lumină artificială de pe stradă, fotografiile erau prost focalizate şi aveau culori nefireşti, dar lui Nathan i se păru că distinge bucăţi de material organic – creier? ureche internă? – care împroşcaseră umărul hainei lui Arosteguy şi bălteau acum în sânge. Din cauza luminii slabe şi a forfotei mulţimii, singurele imagini relevante găsite pe YouTube semănau şi mai mult cu o mâzgăleală suprarealistă. Erau filmate din mână de cineva care mergea în spatele lui Arosteguy, între el şi cameră fiind doi-trei cumpărători, şi încadrate în aşa fel încât să se vadă în primul rând cascada de lumini de neon de deasupra mulţimii. La baza cadrului se desluşea vag ceva ca un fum sau ca un spray lichid, ca un strănut cu stropi în contre-jour ţâşnind din urechile lui Arosteguy, moment în care capul îi zvâcnea pe spate şi ieşea din cadru, iar cel care ţinea camera părea să se împiedice, astfel că imaginea făcea un salt spre cer înainte să dispară cu totul. Poate că imaginile i s-ar fi părut lui Nathan burleşti dacă n-ar fi văzut mai întâi fotografiile de pe Twitter, în care Arosteguy părea sinistru de mort.

Internetul era plin de inevitabilele variaţiuni aflate într-o continuă mutaţie, dar ideea de bază era aceeaşi: filosof francez canibal, fugar, găsit mort pe o stradă din Tokyo. După cum sugerase Roiphe, intervalul dintre urcarea cadavrului într-o mică ambulanţă specială,

capabilă să se strecoare pe străduţele dosnice, şi comunicatul Poliţiei Metropolitane din Tokyo despre criza suferită de *gaijin,* aparent pusă pe seama unui accident cerebral catastrofal, avea o oarecare aură de mister. Preşedintele Franţei declarase doar că moartea lui *monsieur* Arosteguy era o tragedie naţională crudă şi că trupul său neînsufleţit trebuia, bineînţeles, să se întoarcă în Franţa pentru a fi îngropat în Cimetière du Montparnasse, acolo unde îi era locul, alături de Sartre şi Baudrillard. Solicitarea poliţiei din Tokyo de a executa propria autopsie fusese considerată deplasată de autorităţile franceze.

Chase ţinea în mână penisul în formă de L al lui Hervé şi-i înmuia rădăcina într-un borcan de sticlă plin cu un adeziv alb. Fusese vopsit astfel încât să semene cu o larvă – într-un galben cărnos, translucid, cu striaţii de culoarea tutunului care să-i marcheze segmentele corpului şi două ovale cu picăţele negre pe partea superioară a glandului, reprezentând organele chemosensibile de pe capul larvei.

— Am inventat o invazie parazitară special pentru ea, pentru Célestine. Am considerat că merita propria ei specie, una care să-şi depună tandru ouăle în ea – nu le vedem niciodată în forma lor adultă –, după care larvele ies şi încep s-o devoreze pe dinăuntru. Insectele îşi petrec aproape toată viaţa încuibate în corpurile gazdelor şi rod pe îndelete, aşa că nu prea au nevoie de ochi. Iar când ies în sfârşit la lumină, străpungând pielea, unduindu-se toate odată precum ciudăţeniile alea de echipe olimpice de înot sincron, e un moment cu adevărat magic şi straniu.

Se îndepărtă de masa cu vopsele şi făcu jumătate de pas spre masa cu bucăţi de corp, unde peste douăzeci de rude ale penisului lui Hervé se iţeau din bucăţile de Célestine scoase la imprimanta 3D ca nişte uriaşe larve de muşte. După o clipă de gândire, cu o mână sub penisul-larvă, în caz că picura adezivul, Chase înfipse cu delicateţe creatura într-o gaură însângerată, zdrenţuită, de deasupra genunchiului stâng, răsucind-o ca s-o fixeze ca pe un bec în soclu. O parte dintre figurinele penis-larvă fuseseră tăiate la diverse mărimi, alcătuind astfel o dioramă mai variată a unei invazii parazite, deşi Nathan îşi spuse că omniprezenta curbură de 90^0, marca lui Hervé, compromitea în oarecare măsură iluzia unei colcăieli de larve dornice

să iasă la lumină. Îşi mai spuse şi că efectul de ansamblu ar fi fost mai intens dacă bucăţile ar fi alcătuit un corp întreg în loc să fie etalate ca în vitrina unei măcelării – de pildă, găsea că simbolismul capului între picioare era prea ostentativ, prea se voia cu disperare provocator –, dar se ferea să-i critice munca din nenumărate motive, nu în ultimul rând de teamă că ea avea să-i ceară şi lui să-şi scaneze penisul în erecţie, pentru o mai mare varietate larvară a proiectului ei. Atmosfera din casa Roiphe era favorabilă colaborării cu Nathan, dar el rămânea precaut.

Lumina ce intra prin lucarnele oblice şiroia pe corpul lui Chase ca un duş radios. Ea purta o uniformă de şcolăriţă – bluză albă de marinar, cu mânecă scurtă şi pieptăraş cu chenar, descheiată la gât, cravată cu nod larg, în nuanţe de gri cu vişiniu, şi fustă scurtă gri, plisată –, în care el recunoscu uniforma şcolii catolice Bishop Cornwall din capul străzii. Dar nu purta şi restul pieselor obligatorii – sacou vişiniu, şosete gri până la genunchi, pantofi oxford negri. Era desculţă, cu picioarele şi braţele dezgolite, aşa încât, în bătaia luminii ce venea de sus, sutele de cicatrice de la ceaiurile nocturne săreau în ochi, astfel că părea năpădită de un roi de furnici de culoarea sângelui uscat. Se crea astfel o legătură ciudată între ea şi Célestine cea devorată de insecte, un efect în mod evident căutat. Chase ştia că el o observă.

— Sunt prea timidă ca să fac chestia asta live, s-o asamblez pe Célestine a mea, dar poate că filmezi tu şi putem difuza imaginile. Aş putea s-o dezmembrez şi s-o asamblez la loc. Presupun că super-scula ta poate să şi filmeze, nu?

— Da, cum să nu, minţi Nathan. Acum toate filmează. (Nathan îşi şi închipuia un film cu numele lui pe el, prezentat unui tribunal francez. Abia dacă-şi putea reprezenta confuzia pe care ar fi creat-o. În fine, ar fi un punct de observaţie deosebit de avantajos pentru a scrie articolul suprem despre cazul care părea să alunece necontrolat pe filiera Arosteguy-Roiphe-Blomqvist.) Uniforma e un detaliu drăguţ. Ai fost fată de Bishop Cornwall?

— Da, pentru scurt timp. Mama mi-a păstrat uniforma. Nu mi-a venit să cred că mă încape încă. Am găsit-o întâmplător în pivniţă – deşi probabil că nu chiar întâmplător. Era într-o cutie de carton mucegăită, cu emblema şcolii pe ea. Ştii, genul ăla de mitră cum

poartă episcopii. Încă se simte mirosul de mucegai. (Şovăi.) Am avut un profesor de artă minunat acolo.

Senzualitatea cu care Chase rosti cuvântul *minunat*, precedată de o sugestivă trecere fulgerătoare a limbii peste buza de jos, sugera foarte clar partide de sex delicioase, interzise, profesor-elevă, probabil chiar în uniforma respectivă. „De explorat“, îşi notă el în minte.

— Deci uniforma e parte din spectacol?

— Asiaticii sunt înnebuniţi după şcolăriţe în uniformă. Cică japonezii pot cumpăra chiloţi purtaţi de şcolăriţe de la automate. Şi din magazine amenajate discret în apartamente. Ei le spun magazine *burusera.* Mirosul e foarte important. Adaugă valoare mărfii. Mă întreb ce părere ar fi avut Marx despre asta. Nu mă refer la mirosul de mucegai. *Sailor Moon.* Ai văzut vreun episod? A fost o serie *manga*, din care au făcut un *anime.* Începu să cânte primele măsuri ale melodiei de generic din *Sailor Moon* cu o voce dulce, răguşită, falsând foarte puţin:

Noaptea cu răul la trântă se ia,
Ziua caută dragostea,
Nimeni nu luptă mai brav decât ea,
I se spune Sailor Moon!

Nu era o noutate pentru Nathan. O verişoară mai mică din Newark, pe nume Leslie, făcuse o obsesie pentru şcolăriţa al cărei destin era să devină o războinică înzestrată cu puteri magice, care să apere galaxia, mereu îmbrăcată în uniforma ei marinărească de şcolăriţă – stilizată, ce-i drept.

— Mă surprinde elementul asiatic. Cel din spectacol, vreau să zic. E de la Tokyo?

— Profesorul Arosteguy s-a dus la Tokyo din mai multe motive. Fără nici o legătură cu tratatele de extrădare. Întotdeauna l-a fascinat

ipostaza asiatică a consumerismului, mai ales cea japoneză, atât de complexă. Ne tot scriem mesaje. O chestie cam obsesivă.

Îşi scriu mesaje? Acum? De la morga din Tokyo? Nathan schimbă subiectul.

— Poate că trebuie să îmbraci cadavrul lui Célestine Arosteguy în Sailor Moon. Ca să se lege lucrurile.

Chase îl trată cu o privire fugară peste umăr, după care se întoarse la masa de vopsit, pe care rămăseseră doar două larve deja vopsite şi gata de instalare.

— Să ştii că asta cu Sailor Moon e chiar o idee bună. Tina e într-adevăr o războinică înzestrată cu puteri magice.

— Şi pişcăturile astea de insectă de pe tine? Sunt tot în interesul spectacolului?

Interpretă dezvăluirea neceremonioasă a mini-mutilărilor ei ca pe o invitaţie de a le observa la fel de neceremonios. O şi vedea pe scenă, decupându-şi bucăţele de carne din corp şi mâncându-le sub ochii măriţi ai cadavrului lui Célestine, care priveau cu tandră aprobare.

— Oau! Până acum nu m-am gândit la ele în felul ăsta. Nu-ţi dai seama, probabil, însă chiar e un concept perfect.

— Aş vrea să-mi dau seama.

— Trebuie să te fur cu totul de la tata pentru proiectul meu. Te-ai vindecat de Roiphe?

O întrebare aruncată cu atâta nonşalanţă încât, pentru o fracţiune de secundă, Nathan crezu că trebuie să-i fi pomenit chiar el lui Chase de boală, dar înţelese apoi că sursa nu putea fi decât tatăl ei. Putea fi considerată asta o trădare? Nu cumva era un indiciu că relaţia dintre tată şi fiică era mai deschisă decât sugerase doctorul? Care să fi fost contextul unei asemenea discuţii? Nathan avu revelaţia că nu-i înţelegea câtuşi de puţin pe cei doi Roiphe.

— Nu ştiu exact. Simptomele au mai cedat. Mai am de luat tratament trei săptămâni de-acum încolo. De ce?

Ea zâmbi poznaş.

— Ţin minte că am citit despre fiica lui Calvin Klein. De fiecare dată când dezbrăca un iubit de pantaloni, dădea peste numele lui taică-său pe elasticul chiloţilor lui. Se duce naibii tot cheful de sex. Normal că mă întreb şi eu cum o fi să faci boala botezată după tata.

— E mai plăcut să iei boala decât să trăieşti cu ea. Dar… ar putea face parte din spectacol.

— Ar putea.

— Atunci putem spune care e, practic, semnificaţia spectacolului?

— Nu e cazul să ne intereseze semnificaţia. Ari ne-a sugerat că semnificaţia e un obiect de consum. Unii o fabrică prin intermediul religiei, filosofiei, conceptului de naţiune, politicii, iar alţii o cumpără. Dar artistul nu e un fabricant.

— La un moment dat o să apară şi restul amicului tău francez Hervé, să vă produceţi împreună?

Chase râse cu o poftă surprinzătoare. Ridică în aer penultima copie după penisul lui Hervé şi o roti de câteva ori ca pe un steag cu însemnele unei echipe de fotbal, după care se întoarse la lucrul ăla ce semăna cu Tina, căutând o priză în care s-o potrivească.

— Poate că nu. Asta-i cea mai bună parte a lui.

— Şi, apropo de părţi…

— Da. Mi-ai pus o întrebare ciudată când urcam scara: unde-i sânul stâng al lui Célestine?

Chase alese o rană din obrazul lui Célestine, dar după ce testă penisul-larvă, probabil că i se păru prea lung, prea bătător la ochi. La masa de vopsit, începu să-l potrivească din rădăcină cu un cuţit X-Acto.

— Asta a fost întrebarea. (După discuţia cu Roiphe, Nathan se aşteptase să găsească o Chase plânsă, răvăşită de durere, care să-l aştepte într-o cameră de lucru cufundată în întuneric. Însă ea era la fel de luminoasă ca şi camera şi avea în mod evident chef de joacă.) Ştii răspunsul?

Chase lăsă cuţitul din mână, se întoarse şi-şi încrucişă braţele, lovindu-se uşor peste buze cu glandul penisului din bioplastic. Vopseaua de larvă, care se uscase de mult, nu lăsă nici o urmă.

— Aşa-i că, de fapt, nu-i întrebarea *ta*?

— E o întrebare a unei jurnaliste din Tokyo care lucra la un articol despre soţii Arosteguy. Despre uciderea lui Célestine.

O jurnalistă. Nathan se distanţase de Naomi fără să-şi dea seama, dar se simţi imediat vinovat că nu-i vorbise lui Chase despre

relaţia lor până atunci. Pe de altă parte, era o poveste lungă. Hotărî să nu insiste asupra subiectului.

— O jurnalistă cu care ţii permanent legătura? Şi faceţi schimb de informaţii?

— Jurnaliştii sunt prea paranoici ca să facă schimb de informaţii. Uneori se mai ajută între ei cu diverse amănunte.

Cu o tresărire ce păru aproape dureroasă, Chase se desprinse de masă şi se apropie agale de Nathan, cu braţele în continuare încrucişate, ţinând penisul scurtat ceva mai jos, arcuit deasupra bicepsului ei stâng. Părea să privească în sus la Nathan cu organele lui de simţ ovale.

— Deci dacă afli răspunsul la întrebare, dacă-l găseşti, i-l trimiţi pur şi simplu prin e-mail prietenei jurnaliste? O să mă citezi? Şi ceea ce spun eu o să devină probă într-un proces de crimă? Ceva de genul ăsta?

— Te-aş proteja. Ai fi o sursă anonimă.

Chase stătea acum în faţa lui Nathan, belicos de aproape. Nu era deloc convins că putea s-o protejeze. S-ar fi aplicat legea franceză? Legea internaţională? Legea canadiană? Habar n-avea. Dar îşi dorea şi mai mult răspunsul la întrebare acum, că vedea ce joacă în ochii ei.

— Ar fi tare drăguţ din partea ta. Să faci chestia asta. Să mă protejezi, spuse ea. Ce părere ai avea dacă ţi-aş spune că, de fapt, n-a fost nici un caz de crimă?

— Adică poliţia franceză n-are dovezi ca să-l acuze pe fostul tău profesor?

— Nu, adică ce-ar fi dacă n-a existat nici o crimă ca să existe un caz?

— *Madame* Arosteguy… Doamna Arosteguy a murit accidental?

Chase chiar tresărise auzind cuvântul *madame*! Era exact genul de reacţie pe care ar fi avut-o Louis Wolfson, *le schizo*, la orice cuvânt în engleză rostit de către mama lui chioară sau de către tatăl vitreg, ceea ce, inexplicabil, avu darul să-l încânte şi să-l zăpăcească pe Nathan. Asta nu făcea decât să confirme cât de mult se intersecta povestea lui Chase cu Parisul, cu Sorbona, cu limba, cu soţii Arosteguy – povestea franceză, cum ar fi putut fi numită. Poate că, spre binele poveştii, singura soluţie era să colaboreze cu Naomi, aşa

cum propusese ea. Dar unde era Naomi? Îngrijorarea îi pătrunse în măruntaie ca tăişul unui cuţit X-Acto. Poate că era mai bine să se întâlnească la Paris în loc să aştepte să vină ea la Toronto.

— Doamna Arosteguy n-a murit deloc. Doamna Arosteguy trăieşte şi azi. Asta voiam să spun.

— Atunci ce s-a întâmplat cu sânul stâng al lui Célestine?

— Eşti mai aproape de el decât ai putea bănui vreodată.

Nathan se desprinse de privirea lui Chase şi se duse la masa cu bucăţile de corp. De aproape arăta ca o masă de autopsie improvizată, pe care zăceau împrăştiate rămăşiţele unei crime deosebit de nebuloase. Se întoarse iar spre Chase.

— Cald?

— Nu. Rece. Foarte rece. Cald e când stai în faţa mea.

Nathan reveni lângă ea.

— OK. Nu înţeleg.

Chase îi luă mâna şi o puse peste sânul ei stâng. Nu purta sutien. Bumbacul bluzei de marinar era surprinzător de aspru.

— Simţi? (El nu putu decât să ridice din umeri. Era scos din joc, nu înţelegea.) L-am mâncat, Nathan. I-am mâncat sânul, adică aproape tot. Ce am reuşit să mănânc. Cred că nici un alt animal n-ar mânca aşa ceva, oricum, nu glandele de lactaţie. Au fost groaznice. Am lăsat ce-a rămas din sân în apartament, pentru ca poliţia să aibă ceva carne pentru chestia cu ADN-ul. De-aia cred ei că a fost o crimă. (El îşi lăsă mâna să alunece de pe sân pe braţul ei. Micile cicatrice arătau ca o iritaţie urâtă de la căldură. Ea se trase de lângă el, se duse fără grabă până la masă şi se aplecă peste bucăţile de corp. Ţinând penisul ca pe un vizor caraghios, începu să imite din gură declanşatorul aparatului foto, aspirând aer printre dinţi. Clic, un picior, clic, o mână, clic, o talpă. Se răsuci iar spre Nathan.) Pe lângă fotografiile deştepte cu efecte speciale.

— Chiar era al ei? Sânul? Şi ea… trăia când l-ai mâncat?

— Mereu şi-a dorit să-l amputeze. Ţinea neapărat. Avea un soi de tulburare dismorfică a corpului foarte intensă. Cred că a dus-o Ari undeva unde a fost ajutat să i-l taie chiar el. O colaborare. I l-au congelat şi l-au adus cu ei înapoi acasă. L-au lăsat în frigider, să-l găsească poliţiştii. Mai rămăseseră o parte din sfârc, multă piele, ţesut gras, ceva glande, nu multe.

— Dacă ea trăieşte încă, atunci unde e?

— Nu ştim. E enigmatică.

Nathan îşi şterse nervos buzele cu dosul mâinii. Ştia că era un gest revelator, dar trebuia să-şi pregătească gura pentru ce urma să spună:

— Ştii că Aristide Arosteguy nu mai trăieşte, da?

Faţa lui Chase se lumină de cel mai radios zâmbet cu putinţă.

— M-am documentat şi eu pe net. Mă rog, nu pe sursele franţuzeşti, normal. Şi la început am fost incredibil de rănită, de şocată şi de tristă. Aş fi vomitat şi inima din mine. Pentru că el e atât de important pentru mine. Profesorul. Filosoful meu. Dar apoi mi-am dat seama.

Nathan avu impresia că faţa ei o să se desprindă de craniu şi o să înceapă să plutească prin cameră de bucurie.

— Apoi ţi-ai dat seama.

— Nu mai trăieşte aşa cum nu mai trăieşte nici Célestine. Sunt amândoi undeva şi o să-i revăd. Şi nu mă refer la viaţa de apoi sau abureli din astea. O să mă cheme când vor fi gata, când vor fi gata să-şi înceapă noile vieţi. Şi o să mă duc la ei, oriunde ar fi.

Ca un prim pas al acelei călătorii, Chase se întoarse încă o dată la masa de vopsit, unde înmuie rădăcina larvei în adeziv, apoi o duse în dreptul rănii din obrazul lui Célestine, chiar deasupra pometelui. După câteva clipe de gândire, o strecură uşor în alveola pregătită, o răsuci conform ritualului, apoi făcu un pas îndărăt ca să vadă mai bine. Noua larvă, ceva mai scurtă, concura acum direct pentru atenţie cu limba tumefiată şi atârnândă a capului. Chase scoase un mic „Ha!“ de mulţumire.

Se pare că Samuel Beckett suferea de contractura Dupuytren la mâna dreaptă, ceea ce făcea ca degetele să i se curbeze spre interior, astfel că orice strângere de mână devenea dificilă şi jenantă. Asta-i plăcu lui Hervé Blomqvist care, în timp ce se documenta despre celebrităţi care sufereau de Peyronie, căutându-le în special pe cele care foloseau bicicleta, descoperise că mulţi dintre cei afectaţi de Peyronie sufereau şi de boala baronului Dupuytren, ceea ce sugera o patogenie legată mai degrabă de sistemul imunitar decât de mersul pe bicicletă. Hervé se putea considera de-acum membru al

acestui club exclusivist, pentru că observase o nouă umflătură urâtă, în formă de V, a învelişului tendonului din palma stângă (se gândi la branhiile rechinilor), ceea ce avea să ducă până la urmă, mai mult ca sigur, la contractura degetului mic şi mijlociu – o afecţiune care se numea „deget în resort“ –, degete care probabil că aveau să rămână strâmbe. Putea să parieze că Beckett suferise şi de Peyronie – viaţa lui sexuală părea a fi adecvat de sărăcuţă –, dar se îndoia că aşa ceva se poate verifica. Luă în mână scanerul 3D portabil Creaform, cu care tocmai îşi scanase penisul, aflat încă într-o semi-erecţie, şi fantază că scanează penisul lui Beckett, precum şi penisurile altor celebrităţi atinse de Peyronie. Noua imagine scanată era mai detaliată decât cea pe care i-o trimisese lui Chase Roiphe ceva mai devreme, dar probabil că ei nu-i trebuia. Nu, pe asta avea să i-o trimită lui Romme Vertegaal, undeva în Coreea de Nord, dar nu la Phenian.

La parter, un FabrikantBot 2 măcina întruna, imprimând ultimele piese ale Bicicletei Universale Pliabile construite conform ideologiei *juche*, pentru a înlocui componentele defecte de la butucii pedalieri ce-i dăduseră lui Hervé atâtea bătăi de cap când testase prototipul asamblat în cartierul lui din arondismentul 3, rue Beaubourg. Virajele abrupte, acrobatice care-i fuseseră impuse reuşiseră să blocheze pedalele, ce nu se mai urniseră până nu fuseseră complet dezasamblate şi reasamblate cu tot cu pârghie. Dialogul detaliat pe Skype, cu fotografii şi imagini ce ilustrau problema, primise un răspuns rapid din partea lui Romme, care devenise cumva managerul de proiect pentru Bicicleta Universală. Un răspuns atât de încurajator şi de util, încât merita categoric în schimb o scanare imprimabilă.

Romme cunoştea bine organul sexual al lui Hervé, desigur, după ce ajutase la orientarea lui către diverse orificii în timpul perioadei nebune de *séminaires* ale soţilor Arosteguy, termen ce atrăgea, inevitabil, jocurile de cuvinte evidente cu *séminal*, *semence* şi tot ce mai avea legătură cu sperma şi sămânţa. Hervé şi-i închipuia pe nord-coreeni foarte pudici, ceea ce pare a fi o regulă la regimurile represive, şi spera că Romme avea să fie singur în garsoniera probabil insalubră pe care i-o puseseră la dispoziţie când avea să se imprime penisul-cadou, deşi îl gâdila un soi de plăcere perversă la gândul că Romme avea să fie prins de un inspector de cadre sever

cu o copie din plastic ABS a membrului deformat de Peyronie şi, drept urmare, azvârlit în bezna unui lagăr de reeducare, Lagărul nr. 12, Jongori, de pildă, aflat cât se poate de departe de capitală şi de orice urmă de umanitate.

Dar poate că Romme avea să trateze scanarea Peyronie cu acel machiaj special ce transforma o clonă peniană din ABS sau bioplastic – de un gri sau un albastru prăfuit tern, discret – într-un obiect viu, strălucitor, plin de culoare, pori şi textură. Se îndoia că Romme era el însuşi dotat cu asemenea abilităţi artistice, genul de abilităţi care la Chase ieşiseră la suprafaţă sub îndrumarea echipei de experţi în efecte speciale ce îi preluase, Arthropoda Souterrain Effets Spéciaux, o firmă coreeano-franceză specializată în artropode gigantice pentru şcoli şi demonstraţii ştiinţifice. Era o alegere cel puţin ciudată, dat fiind faptul că artropodele nu aveau nici sânge roşu, nici piele, dar Romme ţinuse să colaboreze cu ei pentru că se putea conta într-o măsură rezonabilă pe discreţia lor. Şi adevărul e că puseseră mult suflet în crearea unor ţesuturi care n-aveau cum să intre în alcătuirea homarilor sau greierilor – tendoane rupte, vase de sânge rupte, glande hormonale la vedere, muşchi întinşi –, insuflând viaţă bucăţilor din trupul chinuit al lui Célestine, ale căror fotografii îl convinseseră pe *préfet* că într-adevăr avusese loc o crimă.

Dar până la urmă, Chase fusese cea care făcuse grosul muncii, pentru că tipii de la Souterrain trebuiau ţinuţi la distanţă, ca să nu fie tentaţi să-l dea de gol pe Hervé când fotografiile de la locul crimei aveau să ajungă pe internet. Chase era singura căreia i se putea încredinţa misiunea de a confecţiona proteza comestibilă pentru sânul stâng şi rana de latex ce acoperea cicatricea de la mastectomia lui Célestine în seria de fotografii cu acte de canibalism. Iar proba hotărâtoare fusese sânul original, singurul organ găsit, de fapt, în apartamentul soţilor Arosteguy: un mic bol ascuns în frigider, conţinând carne mutilată cu urme de dinţi şi doar jumătate de sfârc, uşor de identificat prin testare ADN ca aparţinându-i lui Célestine Arosteguy (înnebunită de durere, sora ei, Sophie, care administra câteva cabane în Chamonix, se grăbise să ofere probe pentru comparaţie). Hervé se întreba dacă *le préfet* avusese prezenţa de spirit să testeze sânul pentru cancer, dar publicul părea dornic de o crimă cu tentă canibalică. Era mai palpitant ca sânul să fi fost smuls

şi mâncat decât excizat chirurgical. Complicaţiile nu erau încă de dorit; aveau să fie, dar mai târziu.

Informaţia despre sânul-din-castronul-de-supă nu fusese comunicată oficial presei (vasul delicat de ceramică Astier de Villatte, lucrat manual, fusese ales special de Célestine în acest scop, fiind un articol de lux neobişnuit). Dar când Hervé fusese interogat de un tip destul de flegmatic, tânăr, îmbrăcat cu un costum extrem de strâmt, la două rânduri, cu şase nasturi, în dungi negre cu gri, cumpărat de la Costume National, cu un pulover negru cu fermoar şi fără cravată (Hervé se întrebase automat dacă nu cumva costumul fusese închiriat pentru ca el să se simtă în largul lui în prezenţa poliţistului), apoi de către *le préfet* însuşi, îmbrăcat în ceva bleumarin, discret şi conservator, probabil Gucci, devenise evident că poliţiştii înghiţiseră momeala – brânza din capcana pentru şoareci, cum o numise Aristide – şi erau convinşi că se confruntau cu un caz răsunător de crimă, chiar dacă nu se găsise cadavrul întreg.

Fotografiile cu actele de canibalism aveau să fie puse în circulaţie în lumea întreagă „la momentul propice politic“, cum se exprimase Romme. (Acesta promisese că avea să modifice digital feţele lui Hervé şi Chase, dar Hervé se gândea acum că ar fi preferat să fie în centrul urgiei ce se pregătea, indiferent de consecinţe). Hervé nu putea decât să speculeze asupra înţelesului acestor cuvinte. Îşi dădea seama că încoronarea lui Aristide ca refugiat la Phenian avea să fie o palmă pe obrazul guvernului francez, care îi făcea în acest moment şicane Republicii Populare Democrate Coreene din cauza testelor nucleare. Era chiar mai ceva decât gestul actorului Gérard Depardieu, care renunţase la paşaportul francez, dezgustat de impozite, şi primise un paşaport rus, încropit în grabă, de la însuşi preşedintele Putin. Dar fotografiile cu acte de canibalism? Sau chiar înscenarea morţii lui Célestine? Erau oare ilustrări de bandă desenată ale ororilor capitalismului, ale etosului consumerist occidental insaţiabil, atotdevorator? Declaraţia aşteptată a lui Aristide la sosirea sa în siguranţă în capitală avea să limpezească, fără îndoială, lucrurile.

Hervé lovi uşor *trackpad*-ul de la MacBook Pro şi trase fişierul STL ce conţinea penisul lui într-o versiune specială coreeană de Dropbox. Trimiterea unui asemenea mesaj, indiferent de conţinut, era

semnalul convenit între el şi Romme pentru a convoca un dialog pe Skype. În ciuda aparentei afecţiuni de care se bucura în ochii regimului, *monsieur* Vertegaal era permanent supravegheat de o echipă plăcută, formată din cinci-şase tinere cadre de ambele sexe, iar deplasările îi erau limitate oficial la o rază de 35 de kilometri de centrul Phenianului. Totuşi, Romme spunea că reuşise să se plimbe singur cu bicicleta dincolo de primul perimetru militarizat, unde soldaţii adolescenţi păruseră şocaţi şi zăpăciţi văzând un occidental, rămânând însă foarte politicoşi. Ce-i drept, ulterior Romme fusese escortat într-o maşină de elită „2.16“ (Kim Jong-il era născut pe 16 februarie, iar maşinile de lux cu numere albe speciale, ce începeau cu aceste cifre, erau scutite de opririle la barajele rutiere şi la punctele de control) la un soi de institut de cercetare aflat undeva departe de capitală, atât de secret încât nu-i pomenise de el nici măcar lui Hervé, care se obişnuise cu rolul de supapă de siguranţă a lui Romme. În acest caz, supapa era închisă etanş. Hervé simţea uneori prezenţa simpaticei echipe de supraveghetori, ba chiar îi vedea învârtindu-se nelinişţiţi pe fundalul ferestrei de Skype a lui Romme, în timp ce ei doi vorbeau eliptic, de cele mai multe ori în engleză, ştiind că supraveghetorii stăpâneau mai bine franceza. Scuza lor, acceptată cu rezerve, fusese că engleza era limba potrivită pentru tehnologie. Hervé se temea uneori că Romme fusese, de fapt, exilat din capitală, un soi de pedeapsă care nu se compara cu un sejur într-un lagăr de reeducare, dar era suficient de sinistră.

Hervé se aşteptase ca răspunsul la fişierul STL trimis de el să fie un e-mail cifrat, care să stabilească ora întâlnirii pe Skype, dar aproape imediat auzi bolboroseala improbabilă a soneriei de Skype, urmată la scurt timp de apariţia feţei lui Vertegaal în toată splendoarea ei capricioasă – Romme arăta superb, în plină formă, plin de tot felul de insigne cu diverşi membri ai dinastiei Kim. Hervé apăsă pe iconul camerei video şi o mică fereastră în care-şi vedea propria faţă apăru în partea din dreapta jos a ecranului. Era mulţumit de cum arăta şi considera că amândoi aveau un farmec internaţional subversiv şi periculos, un material excelent din care, într-o bună zi, s-ar fi putut face un film important.

— *Salut*, Romme. Eşti în Phenian?

— Hervé. Mulţumesc pentru fişierul simpatic pe care mi l-ai trimis. Amuzante amintiri. La un moment dat va trebui să discutăm despre afacerea FrabrikantBot. Colegii mei îşi fac probleme, ca de obicei, din cauza sancţiunilor impuse de SUA Republicii Populare Democrate Coreea şi îi interesează să ascundă originea nord-coreeană a maşinăriilor FabrinkantBot. N-ar fi mai logic să facem o fabrică undeva în Franţa decât în Germania? Ceva similar schemei pe care o avem cu corporaţia FrancoPhonics pentru instrumentele auditive Vocea preşedintelui etern. Plus alte consideraţii. Dar acum trebuie să discutăm despre geo-coordonatele lui Aristide Arosteguy. L-am pierdut. Nu ştim unde e. Ai citit relatările despre moartea lui; ai văzut fotografiile de pe Twitter. Noi ne cam îndoim. Detaliul cu explozia instrumentelor auditive ne-a dat de bănuit. Credem că s-a vrut a fi un mesaj pentru noi. *Madame* A. e extrem de supărată şi a tulburat apele la Asociaţia de Prietenie Coreeană. Lucra la noul meu scenariu de film împreună cu Grupul de Studii de Cinema Juche şi cu toţii aşteptau cu nerăbdare comentariile lui *monsieur* Arosteguy. După cum ştii, amândoi sunt în continuare veneraţi pentru felul în care au sprijinit *Folosirea judicioasă a insectelor* la Festivalul de Film de la Cannes.

— Sunt şocat de ce-aud, spuse Hervé. Am primit nişte e-mailuri disperate de toată frumuseţea de la canadiancă, în care-mi spunea că domnul *philosophe* a dispărut după ce a părăsit locuinţa din Tokyo din motive necunoscute. Ştim că se ducea la întâlnirea cu agenţii noştri, ai RPDC, sub pretextul unei programări pentru instrumentele auditive, intermediată de Elke Jungebluth. Desigur, ideea era să dispară *după* respectiva întâlnire. Mă aşteptam să fie cu tine, ba chiar să-l văd lângă tine, în fereastra asta, şi să schimbăm câteva cuvinte.

— L-am pierdut. N-a mai ajuns la hotelul audioloagei din Tokyo. Agenţii noştri erau cu ea, după cum ceruse chiar Arosteguy.

— Oare e posibil să fie vorba despre o intervenţie electronică? E posibil să fi umblat cineva la instrumentele auditive sau poate să le fi înlocuit la un moment dat, cu intenţii criminale? Ştim că la Seul nu se dorea ca Arosteguy să ajungă la Phenian.

— Nu-i exclus. Se ştie că în anii şaizeci, în Bulgaria, sovieticii au folosit căşti explozive ca să-l omoare pe Soloviov, dirijorul care trădase.

— Şi canadianca? Naomi Seberg?

— E la noi, datorită ţie. E în tranzit. Au apărut unele neplăceri care au necesitat o uşoară schimbare de plan – în sensul unui drum lung cu trenul. Într-o săptămână o aşteptăm să sosească. *Madame* A. e curioasă s-o cunoască.

— În ce stare psihică e? Fata, întreb.

Hervé voia detalii concrete – le merita. Simţea însă o mică tresărire de vinovăţie pentru c-o atrăsese pe Naomi în joc cu Romme şi nord-coreenii, dar era convins că întorsătura dramatică avea să-i facă plăcere, iar ea avea să-i mulţumească mai târziu, cum se spune. Şi, într-un fel pervers, şi lui îi făcea plăcere întorsătura dramatică, faptul că reuşise, practic, să influenţeze evenimente internaţionale într-un mod aproape penal. El îi semnalase lui Romme pericolul reprezentat de Naomi pentru proiectul lor, chiar dacă tot el o pusese în legătură cu Arosteguy. Ca de obicei, motivele sale rămâneau obscure chiar şi pentru el însuşi, dar categoric aveau legătură cu satisfacţia delicioasă de-a amesteca elementele volatile cu cele explozive şi de-a admira apoi de la distanţă cataclismul.

— E slăbită. Echipa noastră s-a purtat cu mănuşi cu ea, dar sigur că evenimentele au fost stresante. I-au spus că o duc la soţii Arosteguy, ceea ce a părut s-o liniştească, dar sigur că nu e întru totul adevărat. Va fi interesant de văzut cum reacţionează. Când se va putea, o să aranjez să comunicaţi prin Skype.

Hervé îl privea pe Romme cu oarecare tristeţe, simţind că nu avusese acces la adevăratul Romme, un tip cu un umor nebun, fermecător şi seducător prin forţa intelectului, în nici una dintre întâlnirile pe Skype de când era în RPDC. Îi era dor de acel Romme şi se întreba dacă, la urma urmei, mai rămăsese ceva din el. Trăia de atâta timp acolo, monitorizat, şlefuindu-se conform exigenţelor şi fanteziilor regimului, încât poate că noua lui formă era ireversibilă. Hervé îşi propuse ca, la un moment dat, să facă neapărat şi el un drum până la Phenian, fie şi doar în calitate de umil turist, să vadă dacă sărutul lui de prinţ avea s-o readucă la viaţă pe prinţesa Romme.

— Dar de unde au luat-o? De la aeroport?

— Lucru destul de bizar, au găsit-o în casa din Tokyo închiriată de agenţii noştri pentru Arosteguy. Trăia cu el. Stătea lângă uşă, cu

bagajele făcute, pregătită de plecare, însă fără să ştie prea bine încotro s-o apuce. Citesc chiar acum raportul. (Într-adevăr, Romme privea în altă parte decât era firesc pentru o conversaţie pe Skype. Puţine persoane chiar se uitau la cameră, asta dacă aveau habar unde era camera pe Mac-uri, atât de mică şi de ascunsă era în muchia de sus a ecranului. Romme privea undeva mult în stânga ferestrei de Skype, cu ochii îngustaţi de efortul de-a citi şi traduce dialectul aparte din Nord.) Oamenii noştri au considerat semnificativ faptul că împachetase nu doar bunurile ei personale, ci şi pe ale lui Arosteguy, inclusiv electronicele. Aproape că nici n-a fost nevoie ca echipa noastră să facă o percheziţie la faţa locului.

— Încă o victorie pentru „kimunism“, spuse Hervé, ştiind că păşeşte pe teren minat. Ironia şi satira nu erau tipuri acceptabile de discurs în RPDC, dar tocmai de aceea erau foarte utile pentru conversaţiile monitorizate, dat fiind faptul că, din lipsă de exerciţiu, erau incomprehensibile. Ari propusese termenul de *kimunism* pentru ciudata formă de naţionalism xenofob practicată de către dinastia Kim. Practic, nu era socialism şi nici comunism nu era, nici măcar în formă maoistă, cu toată proeminenţa cultului personalităţii. În opinia lui Ari, sistemul era atrăgător pentru intelectualii francezi, inclusiv pentru el, datorită stricteţii şi plasticităţii sale himerice atât de provocatoare.

— Ne-au mai rămas nişte iţe în aer, spuse Romme. Sper că ai continuat corespondenţa cu prietena ta cea drăguţă, Chase Roiphe.

— O, da. I-am trimis acelaşi fişier STL pe care ţi l-am trimis ţie. Chiar acum câteva ore.

Expresia lui Romme trecu printr-o schimbare bruscă şi periculoasă, opacizându-se întru câtva şi devenind totodată mai intensă în jurul ochilor, înlocuind cu totul expresia obişnuită a lui Romme pe Skype – plină de elan, entuziastă, încrezătoare, ca a prezentatorilor de ştiri nord-coreeni. Hervé spera ca supraveghetorii lui Romme să n-o poată descifra. Era un avertisment pentru el.

— Apreciez spiritul ludic, dar poate că n-a fost chiar cel mai înţelept lucru.

Hervé nu era obişnuit să primească mustrări de la Romme. Conform jocului, ei doi erau egali, doi tineri tehnocraţi francezi cu perspective pe scena tehno-politică internaţională, unde avea loc o

reprezentaţie de *cyberkampf*[3]. Dar, în privinţa ciudatei legături pe care o aveau cu Coreea de Nord şi cu tânărul preşedinte Kim Jong-un, nu erau egali. Romme plecase primul în regatul eremit cu o viză de tehnician şi tot el pătrunsese pe pieţele subterane, semilegale şi înfloritoare ale tehnologiilor, la început mai degrabă ca un element străin subversiv şi apoi ca lider recunoscut al sectorului tehnologiei revoluţionare interactive *juche*. Romme fusese şi el studentul soţilor Arosteguy şi îl cooptase cu uşurinţă pe Hervé în planurile lui de a construi un mic imperiu înăuntrul imperiului nord-coreean. Cu complicitatea lui Hervé, fuseseră recrutaţi şi cei doi filosofi, atât de frumos se împleteau cugetările lor despre politică şi consumerism cu retro-radicalismul regatului eremit.

Acum însă, Hervé înţelegea că greşise – şi nu doar o dată. Îl măcina faptul că se temea să-i dezvăluie lui Romme proiectul lui artistic cu Chase, faptul că-i trimisese fişierele STL după care putuse imprima 3D presupusele bucăţi din corpul mutilat al lui Célestine. Chase avea în atelierul ei de la mansardă din Toronto probe că Célestine Arosteguy nu era moartă, că fotografiile incriminatoare cu bucăţile de corp erau simple fotografii ale unor copii din bioplastic, meşterite de o echipă de experţi în efecte speciale ca să arate ca scena unei crime oribile, cu ciopârţirea victimei.

— Voiam s-o ţin pe lângă mine şi să-i aduc aminte de lejeritatea jocurilor noastre sexuale cu soţii Arosteguy, spuse el. M-am gândit că avea nevoie de ceva radical care s-o smulgă din starea depresivă în care căzuse. Mi-a zis că n-ar fi trebuit s-o silesc să mănânce din sânul amputat al lui *madame* A. şi că e sigură că şi-a lăsat ADN-ul pe undeva din cauza asta. Din păcate, e un adevăr în ce spune. Când am discutat cum să punem rămăşiţele de sân în aşa fel încât poliţia să creadă că avusese loc o crimă urmată de canibalism, nu ne-am gândit la salivă ca sursă de ADN.

— Cât de labilă crezi că e?

— Situaţia din casa celor doi Roiphe din Toronto e foarte instabilă. Prietenul jurnalistei canadiene e şi el acolo, în casă, în căutare de subiecte. Cred că în curând va da peste un subiect despre care nici nu ştia că există. De exemplu, în starea ei de stupoare, cum îi spune ea, se automutilează şi mănâncă bucăţele din propriul corp. Zice că e conştientă că stârneşte o dramă kitschoasă, dar simte în

acelaşi timp imboldul irezistibil de a-i da curs. Tatăl i-a dat voie prietenului respectiv, un american, să fie martor la comportamentul ei. Pe tip îl cheamă Nathan Math. De obicei scrie articole pe subiecte medicale.

Un scurt moment de tăcere.

— Cred că trebuie să te duci la Toronto, să-i faci o vizită lui Chase Roiphe. Trebuie să evaluezi situaţia la faţa locului. Apoi, dacă ai nevoie de ajutor, avem acolo agenţi care să rezolve problema.

— Ah! făcu Hervé. Ar fi un catharsis bine-venit. Deci cheltuielile de drum sunt acoperite din sursa obişnuită?

Finanţarea din fondurile Vertegaal pentru dezvoltare presupunea un set complex de interacţiuni ce începea cu emiterea unor ordine de plată în tugrik, moneda Mongoliei, prin Golomt Bank din Ulan Bator, care treceau printr-o serie de transformări şi transferuri şi ajungeau în euro sau dolari, în funcţie de necesităţile contextuale, într-un cont comercial pe numele firmei lui Hervé, Trois Médecins Français, deschis la reprezentanţa băncii Crédit Agricole de pe Quai du Président Paul Doumer (fost sponsor al unei echipe de ciclism câştigătoare la Tour de France), scopul fiind mascarea provenienţei lor nord-coreene.

Imaginea lui Romme în fereastra de Skype deschise gura să spună ceva, dar îngheţă inexplicabil, după care începu să tremure într-un fel deranjant, ce amintea de grafica pe computer, şi se dezintegră într-o jerbă de pixeli scânteietori. După câteva clipe tensionate, cedă şi fereastra de Skype, creând pe moment o gaură neagră în mijlocul imaginii cosmice de pe desktop cu învolburata Galaxie Andromeda, care apărea pe fundal la toate Mac-urile cu OS X (versiune Lion), conform setărilor originale. (Ajunsese să nu mai folosească fundaluri personalizate din motive de siguranţă; pe vremuri îşi punea poze publicitare cu biciclete Colnago.) Privind absent la noua şi sinistra gaură din univers, după ce cordonul ombilical îi fusese retezat cu brutalitate, Hervé se gândi o clipă că era posibil să nu fi comunicat cu adevăratul Romme Vertegaal.

1. Moartea lui Célestine (în fr., în orig.).
2. „Célestine e moartă“ şi „Fotografii pentru domnul Vernier“ (în fr., în orig.).

3. Război cibernetic (în germ., în orig.).

Table of Contents